

**ZÁHADY
I TA TAJEMNO**

Walter-Jörg Langbein

Syndrom Sfingy

**Návrat kosmických božstev!
Je ohrožena sama
existence lidstva?**

INS
CROSS

Walter-Jörg Langbein

Syndrom Sfingy

**Návrat kosmických božstev! Je ohrožena sama
existence lidstva?**

Mé životní družce Barbaře Kernové

Obsah

PŘEDMLUVA: „BIG MAMA“ NEBO VESMÍRNÝ „JACK ROZPAROVÁČ“?... 7
ČÁST PRVNÍ: GENESIS – STVOŘILI LIDI A NETVORY.....11

1 VÝZKUMNÁ LABORATOŘ ZEMĚ – TESTOVANÝ VZOREK ČLOVĚK

.....	11
NA POČÁTKU.....	11
ADAM A JEHO POTOMSTVO.....	14
DRUHÝ STUPEŇ LABORATORNÍHO POKUSU.....	16
ADAM ŽIL.....	18
EXKURS DO SOUČASNOSTI: ZÁPAS O PLANETU ZEMI.....	19

2 Atlantis jižních moří.....20

KDO BYL PRVNÍ?.....	20
ATLANTIS JIŽNÍCH MOŘÍ.....	23
MONSTRA Z VELIKONOČNÍHO OSTROVA.....	26

3 MONSTRA Z EGYPTA.....29

SFINGA A SPOL.....	29
NESTVŮRY Z LABORATOŘE.....	31
EXKURS DO SOUČASNOSTI: FRANKENSTEIN 1994.....	34

4 POKUS POUŠŤ – MANA Z NEBE.....36

PRVNÍ EXKURZ DO SOUČASNOSTI: KAM SE DNES PODĚL STROJ NA MANU?.....	43
DRUHÝ EXKURZ DO SOUČASNOSTI: STROJ NA MANU „MODEL 1994“.....	44

5 TAJEMSTVÍ DOGONŮ (NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA I)..... 45

MALÁ NAUKA O BOŽSTVECH.....	45
MIMOZEMŠŤANÉ V DOGONŮ.....	46

6 TAJEMSTVÍ KAMENNÝCH KOTOUČŮ (NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA II)50

PLANETA NA OBZORU.....	55
------------------------	----

7 TAJEMSTVÍ TAJGY (NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA III).....58

BYLO TO UFO!.....	62
-------------------	----

část druhá EXODUS – CESTA PROSTOREM A ČASEM.....65

8 ADAM, ABRAHAM A NADPOZEMŠŤANE.....65

ABRAHÁMOVA APOKALYPSA.....	70
----------------------------	----

9 UFONI, ANDĚLÉ A ATOMOVÉ BOMBY.....72

ATOMOVÉ BOMBY ZNIČILY SODOMU A GOMORU.....	77
EXKURZ DO 20. STOLETÍ: LUCIFERŮV NÁVRAT?.....	81

10 EZECHIEL, DVA INŽENÝŘI A JEDEN CHRÁM.....	88
EZECHIELOVA KOSMICKÁ LOŽ.....	91
CHRÁM OČEKÁVÁNÍ.....	95
11 ŠALOMOUN, KRÁLOVNA ZE SÁBY A LÉTAJÍCÍ STROJ.....	96
PÁTRÁNÍ PO ARŠE ÚMLUVY.....	100
12 CHRÁM, KOSMICKÉ LODI A ATOMOVÉ BOMBY.....	104
POSVÁTNÉ TEXTY.....	107
ZBRANĚ BOHŮ.....	112
13 mluvící sochy posvátné kamenné kruhy a telepatie.....	115
KOMUNIKACE?.....	122
14 mayové, spasitelé a ohnivý had.....	124
V MAYSKE OBSERVATOŘI.....	129
ČÁST TŘETÍ apokalypsa – návrat kosmických božstev.....	131
15 kontakt ufo na radarovém monitoru.....	131
„DISCOVERY“ A UFO.....	131
MAĎAROVÉ KONTAKTY.....	134
16 ROSWELL – SKŘÍTCI Z VESMÍRU.....	140
VOJSKO ZASAHUJE.....	142
17 mrzačení zvířat pokus, jak se přiblížit reálné noční můře.....	147
UFO A „MRZAČENÍ“.....	150
VETŘELCI.....	157
18 male bytosti – velcí zabijáci... z vesmíru!.....	160
LIDÉ Z HVĚZD A MASAKRY ZVÍŘAT.....	168
19 „missing time“ – ukradený čas.....	170
PŘÍPAD DORATYOVÁ.....	171
PŘÍPAD WALTON.....	175
PŘÍPAD DAVE.....	178
EXKURS DO MINULOSTI.....	182
20 genesis II druhé stvoření.....	183
PŘÍPAD KATHY DAVISOVÉ.....	184
PŘÍPAD CATHERINE.....	186
21 návrat obrů.....	191
OBŘI Z VESMÍRU.....	193
doslov: návrat kosmických božstev.....	197
dodatek: výzva k účasti na mezinárodní roswellské iniciativě.....	204

ÚVODEM

U paty Cheopsovy pyramidy majestátně spočívá možná nejzáhadnější dílo vytvořené lidskou rukou: velká sfinga, vytesaná z přírodního skalního bloku. Zhruba před pěti tisíci lety byla zpodobena bytost jakoby zrozená z předvěkých mýtů – lvice s lidskou hlavou. Po mnohá staletí byla sfinga považována jen za jakousi bájnou bytost. Přesto už na konci osmnáctého století předpokládal Goethův přítel lékař Karl Gustav Carus, že toto záhadné stvoření poukazuje na „pravěké, zapomenuté poznání“.

Avšak jaké „zapomenuté poznání“? Padesát sedm metrů dlouhá a dvacet metrů vysoká sfinga je sice tím největším exemplářem svého druhu na světě, avšak v žádném případě není jediná a v žádném případě ji nelze považovat za unikát.

Sfingy byly v Egyptě zvětčovány do kamene po celá tisíciletí. Tisícileté podoby bytostí podobných sfingám můžeme dnes obdivovat například v Muzeu archeologie v Bagdádu, narazíme tu mezi jinými skvosty na velmi kuriózní figurku. Na ženskou postavičku s drobnými ňadry a monstrózní hlavou. Také bránu do Ištarina chrámu v Babylónu zdobily před tisíci lety bytosti podobné sfingám, tajemná bájná zvířata jakoby poskládaná z nejrůznějších zvířecích druhů. V Louvrů nalezneme další druhy sfing, například na takzvaném „Gudeově poháru“, který je starý čtyři tisíce let. Je zdoben rytinou, která zachycuje podobu podivné bytosti složené z ptáka, plaza a člověka.

Dnes se dovídáme, takřka den co den z médií o tom, čeho všeho dosáhli vědci na poli genetiky. Zdá se, že je pouhou otázkou času, než lidé vytvoří novodobé Frankensteiny díky míšení genetických informací nejrůznějších druhů, než dokáží poskládat nové a dosud nevidané bytosti. Lze si v tomto smyslu představit i jakési sfingy – kombinace zvířat a lidí. To, co by mohli dokázat pozemští vědci jednou v budoucnosti, mohli by možná mimozemští experimentátoři dokázat už dnes. Ze Spojených států přicházejí takřka každodenně ořesné zprávy o zmrzačených zvířatech. Mnozí vědci se snaží tuto krvavou řež ututlat, ale stále více odvážných odborníků se začíná zabývat tím neslýchaným masakrováním. Docházejí k následujícím závěrům: Hypermoderními instrumenty jsou zvířatům chirurgicky

odnímány vnitřní orgány, někdy celé části těl a z těl je často neznámým způsobem odsávána veškerá krev. Přitom je užíváno nástrojů, jakých by se mohli pozemští vědci dočkat až v (daleké?) budoucnosti.

Cherokeští indiáni mají pro tyto zločiny vysvětlení: „Dělají to hvězdní lidé!“ Jednájí tedy mimozemšťané jako jakýsi kosmický Jack Rozparovač?

Takřka každodenně dochází k únosům lidí. Jsou transportováni na palubu mimozemských kosmických plavidel, aby zde byli svědky vivisekce (rozřezání) malých zvířat. Avšak i na lidských obětech únosci experimentují. Mužům jsou odnímány vzorky semene, ženy jsou uměle oplodňovány, po měsících znovu unášeny a připravovány o svá embrya.

Mimozemšťané se snaží vytvořit nové stvoření. Pracují na obludných bytostech, na kreaturách poskládaných z nejrůznějších živočišných druhů. Mísí mimozemské, lidské a zvířecí geny. Tak například vyrábějí obry, o kterých se dnes často dovídáme v souvislosti se zprávami o výskytu UFO.

To, co se tam děje, není nic nového. Už v šerém dávnověku navštívili Zemi mimozemšťané a smísili své dědičné informace s lidskými. Tak se objevili obři. Již před tisíci lety vytvořili návštěvníci z vesmíru příšery, například v Egyptě nebo na Velikonočním ostrově. Podle starých dějepisných knih vznikly z genetických laboratoří těchto cizinců též i sfingy.

Proto není divu, že byli tito cizinci z vesmíru, kvůli své moci v pravěku uctíváni jako božstva.

Tato pravěká kosmická božstva se vrátila na zemi. Začalo nové stvoření, které se ovšem podobalo spíše noční můře.

Z prastarých posvátných záznamů víme, že tito kosmičtí bohové užívali s brachiální brutalitou nejmodernějších (atomových) zbraní a dopouštěli se nejstrašlivější genocidy, když nebyli dostatečně spokojeni s „výsledky“ svých experimentů. Jak se asi zachovají teď k nám, lidem? Avšak vzniknou-li noví „Adamové a Evy“ – co asi bude se zbytky prvního stvoření, s námi lidmi?

„Syndrom sfingy“ představuje most mezi šerým dávnověkem a současností. Zaznamenává dějiny inteligentního člověka. Jedině za

předpokladu, že poznáme svůj lidský původ, budeme mít šanci na budoucnost. Je třeba vyložit na stůl všechna fakta – i ta nejnejpříjemnější.

Walter-Jörg Langbein

PŘEDMLUVA: „BIG MAMA“ NEBO VESMÍRNÝ „JACK ROZPAROVAČ“?

Píše se 31. března 1977. Okolo dvaadvacáté hodiny se uzavírá oblačné nebe nad Sterlingem v Coloradu, USA. Na nebi není vidět ani jedinou hvězdu. 1 měsíc se schoval.

Těžce se ploužící mračna klesnou ještě níže a vyvolávají drtivě těžký, oblundný, hrozivý dojem. Najednou je tu létající talíř. Zdá se obrovitý, je takřka na dosah. Mohutný obdélník o délce asi tak sto metrů se zvolna posouvá pod mraky. Září teplými oranžovými tóny, pulzuje jako živý organismus, minutu za minutou mění plynule barvu. Teď je červený, ale už za okamžik zelený.

Z objektu nevychází vůbec žádný zvuk. Na jeho spodní straně se objeví malé světelné body, krouží a odpojují se od velkého objektu. Rozletí se po nebi do všech stran, sviští rychlostí, která bere dech, také vyrážejí do výše, kde rozrazí oblačný příkrov a zmizí z dohledu. Za pár minut se znovu objevují a mizí v hlavním tělese.

Většina obyvatel Sterlingu si toho velkolepého divadla na nebi ani nevšimne. To, co se tehdy 31. března roku 1977 v Coloradu odehrálo, patřilo totiž v těch dnech již takřka k obvyklým věcem a stalo se rutinní záležitostí.

Vše začalo jednoho listopadového dne roku 1976 a trvalo do předjaří roku 1977. Objevovalo se to takřka každou noc: obrovská věc a její satelity.

Většina obyvatel časem už jen krčila rameny a vrátila se ke svým všedním záležitostem. Jenom, farmáři z města a z blízkého okolí byli vzteklí a rozhořčení. Mnozí z nich jsou stále ještě přesvědčeni, že létající objekt je obrovská kosmická loď. A že v jejích malých

souputnicích přistávají na zemi bytosti z vesmíru, které tak jako Jack Rozparovač, masakrují jejich dobytek.

Strach farmářů je opodstatněný. Na pastvinách bylo za několik posledních týdnů nalezeno dvaasedmdesát mrtvých krav a všechny byly strašlivě zmrzačeny. Nikdo nedokázal říci, jak byla zvířata zabita. Mrtvoly byly takřka pokaždé zbaveny krve a stejně tak se nedalo přesně říci, jak byla krev z těl odstraněna a co se s ní pak stalo.

Nevědělo se, jak zvířata přišla ke strašlivým zraněním, ale bylo vyloučeno, že by se jednalo o dílo dravců nebo nějakého šíleného zvráceného zabijáka zvířat.

Rány na zvířatech byly vedeny s chirurgickou precizností a prozrazovaly odborné znalosti těch, kteří je způsobili. Zručnými operátory byly odstraněny celé části těl, někdy vnitřní orgány, jindy části pohlavního ústrojí, vemena, oči, jazyky a kusy střev. V řadě případů byly čistě, až na kost odstraněny svaly. A to všechno zjevně nástroji high-tech.

Nikdy tu nezůstala ani nejmenší stopa krve. Přitom musela ubohá týraná zvířata doslova plavat ve vlastní krvi vytékající z masivních ran, jaké jim byly zasazeny. Ale kým?

„Byli to Jackové Rozparovači z vesmíru!“ tvrdili farmáři. „Tohle mohly mít na svědomí jen vesmírné bytosti!“

Šerif Lou Viroso, který byl jako vrchní vyšetřovatel pověřen okresním návladním, aby se věnoval případu strašného mrzačení dobytka, dává farmářům zapravdu: „Skutečně je nanejvýš pravděpodobné, že to, co se tu děje se zvířaty, je třeba připsat na konto těch vesmírných příšer!“

Šerifův závěr sice může znít směle, avšak v žádném případě nejde jen o nějakou spekulaci, a skutečně se nedá tvrdit, že by byla neopodstatněná. V bezprostředním okolí místa nálezu se vždy objevovaly záhadné stopy, okrouhlé a několik centimetrů hluboké. Jakoby tu přistály objekty stojící na pevných nohách opatřených

(kovovými?) destičkami, cosi na způsob měsíčního modulu, který dopravil první lidi na povrch naší oběžnice.

Dva farmářští pomocníci hlásí neobvyklé setkání, které jakoby potvrzovalo tezi o mimozemšťanech. Na jejich farmě jihozápadně od

Sterlingu se znovu a znovu objevovaly mrtvoly krav zabitých záhadným způsobem. Dnem i nocí byly rozestavěny hlídky. Dokonce i na obilném sílu farmy.

Kolem čtvrté hodiny ráno se objevuje mimozemský objekt a zaplaví jasnou, neslýchanou září celou okolní krajinu. Lze pozorovat tři jakési bytosti. Později je očití svědkové popíší jako „podobné lidem“, ale prý se nepohybují stejně jako lidé. „nechodili, neběhali, ale vznášeli se nad zemí.“

Byla přivolána policie, avšak po postavách i po nebeském plavidle jakoby se slehla zem.

V období mezi listopadem 1976 a únorem 1977 se v širším okolí Sterlingu takřka každou noc objevovalo obrovské nebeské plavidlo s jeho moduly, návštěvníky pozorovaly tisíce lidí. Znovu a znovu. Mimořádný zjev tak po čase přestal budit pozornost.

Už enormní počet očitých svědků nenechával nikoho na pochybách, že je třeba připustit, že zjevení byla reálnou skutečností, navíc jsou tu i spolehlivé důkazy.

Policejní úředník Keith Wolferton z kanceláře šerifa v Great Falls v Montaně je pověřen vyšetřováním tohoto případu. „Big Mama mand her Rabies“ – „Velká matka a její děti“, tak začínají místní obyvatelé říkat velkému nebeskému tělesu a jeho souputníkům. Označení spíše něžné a eufemistické, poněkud se nehodící, pomyslíme-li na strašlivě zmrzačená zvířata.

Keith Wolferton: „Pořídili jsme jasné radarové snímky. ‚Big Mama‘ byla zaměřena ve výšce sedm tisíc metrů. Během tří a půl sekundy vystoupal objekt o dalších osm tisíc metrů.“

Žádné známé pozemské vznášedlo by nedokázal dosáhnout takového výkonu.

neobvyklé setkání s „Big Mamou“ prožil rančer Pat McGuire a jeho bratranec Mark Murphy. Při noční lovecké výpravě pozorovali na vzdálenost zhruba dvou až tří kilometrů zaměřovacími dalekohledy svých loveckých zbraní obrovský létající objekt snášející se k zemi. V nízkém letu se těleso vznášelo šikmo nad příkrým horským úbočím, přičemž se takřka dotýkalo zemského povrchu.

Červená, žlutá, modrá a bílá světla, jak shodně vypovídali oba svědkové, rotovala na povrchu i na spodní straně objektu.

Pat McGuire: „Vznášelo se to nad pastvinou, na které se pásala kráva s teletem, nejprve jsme slyšeli vyděšené bučení a bečení zvířat, které později zesílilo v panický ryk. A pak najednou všechno záhadně, ba přízračně utichlo. Když jsme se tam o několik hodin později odvážili dopravit, bylo na pastvině už jen tele. Kráva záhadně zmizela.“

Unesena mimozemšťany?

Šerif Tex Graves ze Sterlingu: „Je to docela dobře možné!“ Strážce zákona byl nucen ohledávat stovky znetvořených zvířecích mrtvol. „Zvířat, která byla usmrcena způsobem, který ani nelze vyličit. Ještě dnes z toho mám těžké sny!“

„Big Mamá“ a její průvodci byli pozorováni na různých „místech činu“. Šerif Tex Graves je držitelem pilotního průkazu. Kdykoli se objevila „Big Mama“, skočil do svého sportovního stroje a pokoušel se dostat se blíž k obřímú vznášedlu. „Jenže nadarmo! Ta věc si pořád udržovala odstup, nikdy jsem se nedostal blíže než na vzdálenost pěti mil!“

Hlavní vyšetřovatel Lou Viroso: „Kdo, že je zodpovědný za tato zmrzačená zvířata? Velmi pravděpodobně obludy, které nepocházejí z naší planety, ale které přišly z vesmíru!“

Zprávy o návštěvnících z kosmu tu existují už po celá tisíciletí. Hovoří o bytostech které přišly na Zemi z hvězd. Jako božstva tak vstoupili do mýtů, posvátných knih a kultů.

Jeskynní nástěnné malby je ukazují stejně jako plastiky uctívané coby kultovní objekty. Všechno nasvědčuje tomu, že se tato pravěká božstva znovu vrátila na Zemi.

Podle toho vznikl člověk kdesi v temném pravěku jako umělý výsledek vědeckých pokusů prováděných mimozemšťany. Tito cizinci, tato astronautická božstva se znovu objevila na Zemi. Aby se podívala na to, jak se vyvinul projekt „laboratoř země“.

My, lidé, nesloužíme v této hře za nic víc než za pokusné králíky, ať už se nám to líbí nebo ne.

ČÁST PRVNÍ: GENESIS – STVOŘILI LIDI A NETVORY

„Lidstvo, tak jak je známe dnes, je třeba odvozovat od vědeckých pokusů, které prováděli mimozemští návštěvníci v dávném pravěku.“

(Erich von Däniken)

1 VÝZKUMNÁ LABORATOŘ ZEMĚ – TESTOVANÝ VZOREK ČLOVĚK

V šerém dávnověku zřídila astronautická božstva výzkumnou laboratoř na mořském dně. Důvod: Stvoření inteligentního člověka. To, co zní jako moderní science-fiction, bylo popsáno už před tisíci lety, a to v Bibli.

Asi všichni známe ten text – samozřejmě jen v hrubě zkrácené a deformované podobě. Je to text takzvané „Genesis“ – zpráva hovořící o stvoření ve Starém zákoně.

NA POČÁTKU...

Chceme-li textu Genesis skutečně porozumět, je zapotřebí číst jej v hebrejském originálu a vykládat jej znovu slovo po slově. Během svých teologických studií jsem se tomu vydatně věnoval.

Snad nejznámější věta Bible zní: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gen 1, 1) ^{1]}. Tato věta ale tak, jak ji známe z různých vydání Bible, obsahuje hned celou řadu překladatelských nepřesností, které pozměňují a zakrývají původní smysl textu.

Ono „na počátku“ by mělo být uvedeno přesněji jako „z toho, co bylo na počátku“. Což znamená: Zde se nehovoří o stvoření našeho světa z ničeho. Spíše se vytváří něco z toho, co už tuje. Ale kým?

Moderní překlady říkají, že tím někým je Bůh.

V originálním textu se ale nehovoří o Bohu v jednotném čísle, nýbrž je zde použito výrazu Elohim – tedy tvaru v množném čísle. Co vytvořil tento „Boží“ z toho, co bylo? A kde? V první knize Mojžíšově se dočteme, že „Ale nad vodami vznášel se duch Boží“ či v jiném překladu: „Boží dech vanul nad vodami“ (Gen 1, 2). Také zde překladatelé zavázání vírou v jediného Boha vytvořili z množného Elohim tvar v jednotném čísle.

Potíže měli s tím, co vanulo nad vodami. Čteme-li text v originálu, vidíme tu věc jinak: „Dech (nebo nabírání dechu) Elohim-Bohů vanul nad vodami.“

Mohlo tím být míněno kosmické plavidlo astronautických božstev, které rozvířilo mořskou hladinu? Ta myšlenka se přímo nabízí.

Ve verších 6 a 7 první knihy Mojžíšovy to začíná být napínavé: Božstvo něco buduje. A sice uprostřed vod. Přesněji řečeno: pod vodou, na mořském dně.

Byla vybudována kupole, umělá klenba. Doslova čteme: „I řekl Bůh: ‚Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vodí‘“

1] V textu se cituje z nejrozšířenějšího Ekumenického překladu Bible, vydala Česká biblická společnost. Upozorňuji, že autor nakládá s biblickými texty velice volně, a že je interpretuje v rozporu s nejmodernějšími výsledky zkoumání biblických věd. Svůj text zakládá na ryze materialistickém světovém názoru. Odtud většina problémů v jeho sporné interpretaci biblických míst. V knize jde tedy o fikci, jak žádá literární žánr science-fiction. Hebrejský tvar podstatného jména Elohim je skutečně v plurálu, avšak tímto opisem – Věřící Izraelité dodnes z úcty nevyslovují vlastní jméno, které Bůh sám zjevuje dle biblického textu Mojžíšovi JHWH = „Jsem, který jsem“ (srov. Ex 3,13-16), nýbrž opisují je pojmy Adonai = můj Pán, Šaddai = Horský, autor vychází z výrazu

Elohim = Bůh veliký, a právě onu velikost, svrchovanost a jedinečnost vyjadřuje hebrejšтина užitím podstatného jména v plurálním tvaru (pozn, překl.).

Biblické texty bohužel neobsahují žádné zeměpisné údaje ani bližší informace ohledně klenby. Nejznámější sběratel židovských mýtů a posvátných textů Louis Ginzberg tvrdí, že v mimobiblických prastarých textech lze nalézt velice konkrétní poukazy na řečenou klenbu.

Jedná se o texty, které byly starověkými Izraelity pokládány za posvátné, přestože nebyly zařazeny do kánonu Bible Starého zákona.

Podle nich měla být klenba průzračná, z extrémně tvrdého materiálu a pouze na „tři prsty“ silná. Aby dokázala vydržet tlak vodních spoust, byla vytvrzena „silou ohně“.

Tato klenba byla vybudována na mořském dně: Božstvem, nejprve byla pod klenbou i nad ní voda. Tento obsah je přesně zachycen v sedmém verši první kapitoly knihy Genesis: „Oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou“.

V následujícím kroku byla vypumpována voda z kopule. V důsledku toho (srov. Verš Gen 1, 9) se ukázala souš. Nyní suchá země, někdejší mořské dno, bylo obděláváno a kultivováno astronautickým božstvem. V Gen 1,11 se píše: „Bůh také řekl: ‚Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny.‘“ nakonec byla umístěna na klenbě světla (reflektory), „aby oddělovala světlo od tmy“. A ta se stala znameními času oddělujícími dny a roky.

Gen 1, 26 prozrazuje, co mělo božstvo v plánu se svou podmořskou stanicí.

Opět slova Bible: „I řekl Bůh: ‚Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.‘“ Sáhne-li k současným překladům, bude nám okamžitě nápadné, že se ve verši 26 zachoval slovesný tvar v množném čísle: „učiňme člověka“. Zjevně se tu uchoval zlomek správnějšího, původnějšího překladu. A abychom předešli námitkám. Plurál majestatis, množné číslo, které na sebe v minulosti vztahovali císaři a králové a kterého je dodnes příležitostně užíváno některými literárními kritiky, který měl sloužit k odlišení se od nízkého lidu, byl v biblické době jevem zcela neznámým. Také interpretace, že je tu řeč o Bohu v Trojici: Otci, Synu a Duchu svatém, je také pouze dodatečným zbožným výkladem. Křesťanské

učení o Nejsvětější Trojici byla ve starozákonních dobách něčím naprosto neznámým.

Ale zpět ke starozákonnímu textu. Božstvo vybuďovalo na mořském dně zkušební laboratoř, jakýsi malý, přehledný a kontrolovatelný minisvět. Podobně si dnes počínají i genové inženýři. Jejich výtvořy také nejsou umístovány do volné přírody, nýbrž jsou testovány v laboratořích, ve kterých mohou být jakékoli sféry vlivu vědci libovolně měněny. Podle zprávy o stvoření vznikl svět za pouhých několik dní^{2]}.

Kritikové Bible vřdycky namítali, že je nemyslitelné, že by náš svět mohl vzniknout z ničeho za pouhý jediný týden. Pro mimozemské vědce by ale nemuselo být nemožné vybudovat za pár dní na mořském dně zkušební laboratoř.

ADAM A JEHO POTOMSTVO

Podle knihy Genesis 2, 21 stvořil Bůh Evu z Adamova žebra. Tato výpověď dodnes nedá spát biblickým badatelům a ateisty vede jen k potouchlým úšklebkům. A přece je tu možné určité vysvětlení: Biblický text se opírá o staré sumerské texty. Sumerický klínový znak pro „žebro“ se čte jako „ti“. Ale výraz „ti“ má ještě další význam: „životní síla“.

2] Tento výrok by dnes žádný seriózní biblický vědec neobhajoval. Je třeba brát v úvahu mimo jiné literární druh biblického textu, v tomto případě se jedná o alegorii. Bibli jako celek, složený z nejrozmanitějších druhů – např. eposů, lyriky, genealogií, parabol, alegorií, mudrosloví nebo kronik – si v žádném případě nelze plést s exaktní učebnicí historie, přestože na některých místech obsahuje i skutečné historické údaje. Fundamentalisticky doslovný výklad literárního díla tak obsáhlého a vzniklého v tak dlouhém časovém období, by poněkud podceňoval zdravý úsudek myslícího člověka (pozn, překl.).

Nenabízí se tak formálně nová a éře genetického inženýrství přiměřenější interpretace: „Božstvo vzalo z Adama životní sílu“? Životní síla sídlí v buňce. Jediný gen je nositelem dědičných informací. Základní informace je zakódována v molekule DNK, a umělou mutací se tak vytváří gen s jinými dědičnými faktory.

Tak se například z „hloupé opice“ bez schopnosti mluvit stává inteligentní člověk, který se dokáže vyjadřovat pomocí řeči. Aby takto změněná bytost nezůstala jen unikátním exemplářem, ale aby se mohla reprodukovat a rozšiřovat, musel by být zmutovaný, změněný komplet chromozomů naštěpován i na samičí exemplář.

Tento proces, přinejmenším ale umělé oplodnění, můžeme znovu vyčíst z Bible (Gen 4,25). Ze současných překladů nás to ale stěží napadne. Píše se tam totiž lapidárně: „I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna a dala mu jméno Šét“ (to je [do klína] vložený). Řekla „Bůh mi vložil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“

Teprve doslovný překlad dává tušit, co je zde míněno. Šét znamená „štěp“ nebo „vštipený“. A ve verši 25 stojí doslova: „I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna a dala mu jméno Šét“ (to je [do klína] vložený). Řekla: „Bůh mi vložil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“

Podrobná analýza původního textu nám prozrazuje: Na tomto místě byly smíšeny dvě různé věty. Jedna věta je ve třetí osobě: „I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila...“ a druhá věta z předpokládaného staršího textu je v osobě první: Eva sama v ní říká: „Bůh mi vložil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“

V „Naia a Damayanti“, v úryvku ze staroindického eposu „Mahábhárata“ který vznikl nezávisle na Starém zákoně a o tisíce let dříve, se popisuje podobný proces. Dovídáme se tu, že nejmocnější bytost své doby, jistý Bhima, měl jediné veliké přání, které ale dosud zůstávalo nesplněno.

Toužil po následníku a potom ještě po dalších dětech. Dověděl se o tom Rsi, prostředník mezi nebeskými božstvy a lidmi. Když potom Rsi pobýval nějaký čas u královského páru, byl mu předán velice podrobný seznam s přesným popisem, jak mají děti vypadat. Rsi

předal tyto informace bonu Dhamanovi. Ten pak nechal zhotovit „tři chlapecké a tři dívčí perly“. Ty byly vloženy do těla královny, Bhimovy manželky, takže otěhotněla. V požadovaném pořadí pak porodila tři chlapce a tři děvčátka, a děti vypadaly přesně tak, jak si to královský pár přál.

Od „Mahábháraty se dostáváme k pravděpodobně nejstaršímu textu světových dějin vůbec, totiž k eposu o Gilgamešovi. Na první desce tohoto sumerského posvátného spisu se píše, že Gilgameš byl jen z jedné třetiny člověkem, ze dvou však byl podstaty božské.

Stejně jako je tomu v Bibli, má být i Gilgamešova samota zmírněna objevením se druhu. Hrdina si ho neústupně žádá a stěžuje si u boha Aruru: „Ty, Aruru, mi vytvoř obraz, bytost, avšak nikoli pouhé pouštní zvíře.“

Tak je stvořen Enkidu, ale s důrazem na to, že původně byl jako zvíře“, že „hasil svou žízeň u napajedla spolu s divou zvěří“ a s tou že také trávil noci. Teprve božským zásahem se z divokého tvora stává inteligentní člověk.

Autor zde vůbec nehodlá zpochybňovat vývoj od primitivních jednobuněčných organismů po předchůdce člověka podobající se dnešním primátům. O tom není pochyb. Otázkou však zůstává onen skok směrem k inteligentní bytosti. K tvoru jménem Horno sapiens.

Za tento skok jsou podle starých tradic zodpovědná nebeská božstva.

DRUHÝ STUPEŇ LABORATORNÍHO POKUSU

Kde přesně se nalézala ona podmořská božská laboratoř, se ve Starém zákoně bohužel neuvádí. Bible však zachycuje podrobné líčení zničení tohoto zařízení samotným božstvem: znamená to konec první fáze laboratorního pokusu.

V knize Genesis (6, 11-12) se božstvo rozhoduje, že většinu živých tvorů ze své zkušební laboratoře zničí. Jen několik málo vybraných jedinců má být určeno k přežití. Noe je pověřen stavbou archy (srov. Gen 6, 14-16). Dostane shůry přesné pokyny. Postaví loď ve tvaru schránky (dlouhou 133,5 m, širokou 22 m a vysokou 13,4 m), která je svým výtlakem srovnatelná s legendárním Titanikem.

Přečteme-li si podrobně popis archy, jak nám jej poskytují běžné překlady Bible, archa se podle nich blíží svou podobou spíše nějaké ponorce než obvyklé lodi. Vodotěsný je totiž nejen kýl, ale též horní paluba. Plavidlo je tedy schopné ponořit se. (Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděleš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou. Gen 6, 14)

Teprve, když jsou naloděni všichni živočichové určení k přežití, božstvo otevře nebeské propusti (Gen 7, 11). Zkušební laboratoř na mořském dně je zaplavena. Vodní spousty se přivalí shůry (!) a znovu zaplaví kdysi vysušenou zemi. Archa pořád ještě stojí na souši, ale i to se rychle změní. Začne na hladině stoupat výš a výš.

Nakrátko se skutečně stane ponorkou, je ze všech stran obklopena vodou, ale zanedlouho už se pohupuje na mořské hladině. Božstvem vybraná zvířata a lidé jsou zachráněni, všechn ostatní život skončí nemilosrdně pod vodní hladinou.

K těm, kdo přežili, patří i Noe. A ten je podle apokryfního textu nepatřícího do kánonu Bible, tzv. Lámechova svitku, stvořen tzv. „nebeským strážcem“.

Lidé, vzniklí ve zkušební laboratoři byli propuštěni z omezeného minisvěta na mořském dně „na svobodu“. Osidlování Země mohlo začít. A s ním i druhý stupeň božského plánu.

Božstvo, neboli „synové nebes“, se tu z dnešního pohledu vůbec neukazují v lichotivém světle. Byli to experimentátoři, kteří vytvořili a pozorovali živá stvoření, a pak naprosto bezcitně rozhodli, kdo má přežít a kdo nikoli^{3]}. Připomínají nám tak chování dnešních vědců, kteří nemají ani špetku soucitu s laboratorními králíky.

V průběhu lidských dějin měli kosmičtí bohové opakovaně zasahovat do života lidí. Nejraději si volili malé přehledné skupinky izolované od zbytku světa.

3] Autor zde zcela pomíjí primární, čili morální aspekt biblické zvěsti, kdy se zánik při potopě světa dostavuje proto, že lidé jakožto svobodné bytosti disponující vlastní vůlí žijí destruktivním způsobem. Původní biblická alegorie postihuje otázku viny a trestu.

ADAM ŽIL

Kdo věří v Adama a Evu jakožto reálná individua, dočká se v dnešním domněle tolik osvíceném světě a době většinou jen krutého výsměchu. Přitom je zcela v souladu s výsledky moderního bádání, že jde skutečně o víc než fiktivní postavy.

Přesto tu zůstává sporná otázka, kolik těchto „prvních lidí“ by bylo možno považovat za naše předky.

Roku 1986 zkoumal americký genetik Douglas C. Wallace z Emory University v Atlante se svým týmem komponenty lidské dědičné výbavy zvané mitochondrie. Došli k následujícímu závěru: Všechny v současnosti žijící ženy lze odvodit od žen žijících v Africe před sto tisíci lety – tedy jakýchsi „Ev“.

Douglas C. Wallace nezůstal na poli vědy se svými názory sám. Genetikové J. S. Jones a S. Rouhani z University College v Londýně a Jim S. Wainscoat se svým týmem z Oxfordské univerzity došli při svém výzkumu zeměpisného rozložení druhů jedné ze složek lidské krve (betaglobulinu) k závěru, že zhruba před deseti tisíci lety žilo v Africe šest žen, které by měly být považovány z pohledu dnešního lidstva za naše pramáti.

Konečně na jaře roku 1994 uveřejnil imunogenetik profesor dr. Jan Klein z Tübingenu svou vědeckou práci, na které se podílel spolu s kolegy z Japonska a ze Spojených států. Podle jejích výsledků je třeba odvozovat dnešní lidstvo od skupiny čítající minimálně pět set až deset tisíc jedinců.

Podle prastarých posvátných textů nevznikli tito „Adamové“ a „Evy“ náhodně. Stali se inteligentními bytostmi, protože do jejich pozemského vývoje zasáhly nebeské mocnosti. Z dnešního pohledu šlo o zásah do jejich genetické výbavy.

„Není nic neuvěřitelnějšího nad skutečnost!“ (F. M. Dostojevskij.)

EXKURS DO SOUČASNOSTI: ZÁPAS O PLANETU ZEMI

Už po celá léta probíhá ve Spojených státech celá řada soudních procesů proti příslušníkům armády a tajných služeb. Protože ústava zaručuje každému občanu informační svobodu, jak argumentují žalobci, neměly by se dokumenty o výskytech UFO a návštěvách mimozemšťanů v žádném případě zatajovat. Tak se díky soudním verdiktům dostaly v posledních letech na veřejnost již tisíce stran tajných dokumentů týkajících se UFO.

Přední experti na tuto problematiku jsou ale přesvědčeni, že byl veřejnosti doposud zpřístupněn jen pouhý zlomek tajných materiálů.

Od poloviny osmdesátých let sleduji jednu zajímavou stopu. Jde tu o dokumenty sepsané vysokými armádními činiteli, ve kterých se píše, že Země je zhruba už padesát let navštěvována mimozemšťany. Badatel v oblasti UFO a autor vědeckých publikací Robert C. Girard z New Yorku měl zjevně více štěstí než já. Od jistého „vysoce postaveného příslušníka americké armády“ získal možnost nahlédnout do několika žádoucích složek.

Usoudil podle nich, že Zemi navštěvovaly od čtyřicátých let dvacátého století dvě vzájemně znepřátelené skupiny mimozemšťanů pocházejících ze Zeta Reticuli.

První skupina je vylíčena následovně: bytosti malého vzrůstu s velkýma očima a šedou barvou pleti. Tyto bytosti tvrdí, že jejich předkové navštívili před třiceti tisíci lety Zemi a že pomocí genové manipulace vytvořili lidi. A nyní se prý vrátili, aby se podívali, jak se jejich pokus vyvíjel.

Údajně varují tito drobní mimozemšťané už po celá desetiletí zástupce americké vlády před druhou skupinou. Její představitelé jsou naopak velcí, světlé pleti, a pro naši planetu i lidstvo představují hrozbu – jak tvrdí malí. Údajně se schyluje k válce obou skupin mimozemšťanů o nadvládu nad planetou Zemí s jejím živým i neživým inventářem.

Drobní cizinci považují naši planetu za svou zkušební laboratoř. Nás, lidi, pak pokládají za potomky svých pokusných objektů.

„Nový den vyrůstá z uplynulého, století následuje století. Skutky a události, zdánlivě nepochopitelné, sahají svými neviditelnými kořeny do minulosti“ (Karel May).

2 Atlantis jižních moří

Zjevně nejosamělejším místem na Zemi je Velikonoční ostrov. Malý kousek země o rozloze 180 čtverečních kilometrů je obklopen obrovskou vodní pustinou. 3600 kilometrů slané vody jej dělí od pobřeží Chile, 3200 kilometrů od pobřeží Peru a 6200 kilometrů od Nového Zélandu.

Jsem přesvědčen, že kosmická božstva využila před tisíci lety tento nepatrný ostrov jako svou zkušební laboratoř a že tu vytvořila tajemné monstrózní kolosy. Izolovaná poloha ostrova se zjevně ideálně hodila k jejich účelu.

KDO BYL PRVNÍ?

Při své týdenní návštěvě jsem projezdil v džípu Velikonoční ostrov křížem krážem. Celé dlouhé dny jsem strávil v kráteru Ranu-Raraku, kde byly z vulkanické horniny vytesány velikonoční kolosy.

Kamenolom působí dojmem, jakoby tu právě nějaký kouzelník svým magickým trikem dal zmizet stovkám a možná tisícovkám dělníků. Ještě před chvilkou tu přece museli být – a náhle uprostřed nedokončené práce zmizeli.

Na okraji kamenolomu člověk narazí na nedokončené sochy kolosů, které, jak se zdá, čekají, že budou dopraveny na místo určení někde na ostrově. Jiné jsou jen zpola opracované. Zepředu jsou už hotové, avšak zády ještě pevně vězí v zatuhlé lávě. Vypadá to, jakoby vyrostly z kamene, jakoby tu šlo o jakýsi proces zrození.

Kráčím podél dokončené, třiatdvacet metrů dlouhé sochy. Je to podivuhodné, ale kameníci odesali obrovské masy kamene mezi figurou a „stropem“. Naměřil jsem 1,82 m, a to po celé délce třiatdvaceti metrů!

Seděl jsem v lomu celé hodiny a ani bych se býval moc nedivil, kdyby se kameníci najednou zase vrátili. Možná, po skončení řádné pracovní přestávky, nebo po varovné stávce žádající vyšší plat. Ale lom byl skutečně opuštěn před stovkami a možná tisíci lety. Jenže proč? To nikdo neví.

Smělá domněnka Thora Heyrdala, že kamenné kolosy se daly zhotovit a vztyčit docela snadno, nebyla zatím potvrzena. Pokus sympatického Nora se nezdařil. Jeho pomocníci mlátili do údajně měkkého kamene jako zběsilí, ale za pár dnů to museli vzdát. A ve stěně kráteru byl objeven sotva znatelný, spíše jen načrtnutý obrys další figury, která však byla jen středně velká, ba spíše malá.

Nevíme, proč byla tvorba těchto kamenných obrů zastavena. Nevíme, jakým způsobem byly vytesány z kamene, dopraveny na stanoviště a vztyčeny.

Ano, nejasnosti kolem Velikonočního ostrova začínají už kdesi tam, kde by se člověk domníval, že má absolutně jasno.

V každém slovníku se dočteme, že Eiland Ostern objevil roku 1722 Jacob Roggeveen a že jej pojmenoval po největším křesťanském svátku. Ale jak se zdá, Roggeveen nebyl zdaleka první. Předešli ho už jiní mořeplavci. Roku 1578 narazil španělský mořeplavec Juan Fernandez v Tichém oceánu před dosažením chilského pobřeží na „rozlehlou souš“ v místech, na kterých jinak spolehlivé mapy žádnou pevninu nepředpokládaly. Ostrov byl obydlený kultivovanými lidmi. Užaslý kapitán si poznamenal do lodního deníku: „Byli bílí a dobře oděni, ve všem se lišili od obyvatel Chile nebo Peru.“

Mořeplavec byl přesvědčen, že objevil tajemnou jižní zemi, kterou mnozí tehdejší zeměpisníci předpokládali kdesi na jih od Nového Zélandu.

Sotva Juan Fernandez dorazil do domovského přístavu, začal plánovat cílenou expedici k nové zemi, samozřejmě tajně, nehodlal připustit, aby mu někdo jeho Objev – muselo se jednat o Velikonoční ostrov – zpochybnil. Jenže z nové cesty nakonec nebylo nic. Kapitán zemřel.

Roku 1697 vyrazil na cestu korzár Eduard Davis, pirát a muž oplývající drsným humorem, se svou lodí „Bacheld's Delight“ („Radost starého mládence“). Cílem cesty byl jižní kontinent.

Také on narazil na Velikonoční ostrov, ale vůbec se o ten ubohý kousek země nezajímal, ba dokonce ani nevystoupil na pevninu.

Roku 1671 měl Arnold Roggeveen, čilý holandský obchodník s vínem, vyhlédnutý stejný cíl. Hodlal s obyvateli jižního kontinentu uzavřít výhodné obchodní smlouvy. Ale už v sedmnáctém století odvedl úřední šiml svou práci a dal si načas, pokud šlo o to zpracovat naléhavé záležitosti. Roggeveen tak obdržel nutné papíry a povolení pro svou plánovanou cestu až za pět let. Bylo ale už příliš pozdě, v tu dobu už obchodník nebyl s to krýt finančně cestovní náklady takového podniku.

O půl století později se rozhodl jeho syn Jakob Roggeveen, že naplní ctižádostivé sny svého otce.

Kýžený jižní kontinent samozřejmě nenašel, zato ale „objevil“ 7. dubna 1722 Velikonoční ostrov, pravděpodobně jako třetí mezi novodobými mořeplavci.

Roggeveen byl zklamán, jen nakrátko opustil palubu. Na pevnině si povšiml, že domorodci uctívají „idoly vytesané z kamene“. Údiv nad zručností ostrovních řemeslníků brzy ustoupil nepatřičnému zklamání. Roggeveen totiž prozkoumal jednu z plastik a dospěl k mylnému závěru, že byla uhnětena z hlíny.

Ostrov upadl brzy v zapomnění a objevil se znovu až roku 1870. Španělský kapitán Don Felipe Conzales y Hayeda „daroval ostrov španělské koruně. Roku 1888 přechází ostrov pod chilskou správu.

Je přinejmenším sporné, kdo byl prvním novodobým objevitelem Velikonočního ostrova. Scénu ovládá totální chaos, jakési babylónské zmatení jazyků, jde-li o zjištění, odkud ve skutečnosti přišli jeho původní obyvatelé.

ATLANTIS JIŽNÍCH MOŘÍ

Již na počátku dvacátého století prohlásil britský badatel Elliot Smith, že Velikonoční ostrov byl „před dávnými časy“ obydlen Egypťany. Jak potvrzují ruští odborníci na Velikonoční ostrov Fjodor Petrovič Krendeljev a Alexandr Michajlovič Kandratov, existuje skutečně podobnost mezi egyptskými hieroglyfy a záhadným písmem z Velikonočního ostrova. Jde o náhodu?

Další stopa ukazuje směrem k Indii. Až nápadně mnoho podobností nalezneme mezi staroindickými písmovými systémy (například hindským) a mezi znaky nalezenými na Velikonočním ostrově.

Samozřejmě se tu objevuje problém: Indická písmena jsou stará 3500 let, zatímco písmo z Velikonočního ostrova vzniklo údajně před pouhými několika sty lety.

Paralely mezi oběma písmeny jsou však nepřehlédnutelné, to nelze popřít.

Roku 1932 přednesl maďarský badatel W. von Hevesey na „Academie Francaise“ přednášku, která vyvolala velkou pozornost. Její základní poselství znělo: Sto znaků z obou systémů „souhlasí“.

Vědec se látce věnoval i nadále a porovnával další znaky. Došel k závěru, že oba systémy rozeznávají asi čtyři sta znaků. Celých sto sedmdesát pět se používalo jak na Velikonočním ostrově, tak i v Indii. To dozajista nelze přisuzovat náhodě.

A byly objeveny ještě překvapivější paralely. Zhruba před šesti tisíci lety vznikl na území mezi Eufratem a Tigridem epos o Gilgamešovi. Jazyk, kterým je napsán, vykazuje zvláštnosti, které jej jasně odlišují od všech ostatních jazyků. Chybí tu například všechna takzvaná pomocná slovíčka, stejně jako u textů na tabulkách z Velikonočního ostrova. Nebyly tu pomocí jednotlivých písmen zachycovány slabiky, nýbrž díky hieroglyfickým znakům se vyjadřovala celá slova – opět ve shodě se zápisy z Velikonočního ostrova. To se dá vysvětlit několika způsoby:

1. Mezopotámská kultura stejně jako kultura Velikonočního ostrova jsou stejně staré a byly ve vzájemném kontaktu.

2. Obě kultury jsou stejně staré a obě zažily návštěvu kosmických návštěvníků.

3. Obě kultury jsou různě staré a nezávisle na sobě byly navštíveny mimozemšťany.

Thor Heyerdahl upřednostňuje předpoklad, že byl Velikonoční ostrov osídlen z Jižní Ameriky, konkrétně z Peru. Tvrdí, že mezi kamennými kolosy v andském Tihuanacu a mezi obřimi plastikami Velikonočního ostrova existuje velká podobnost.

Sám jsem několikrát studoval oba typy plastik přímo na místě a nezjistil jsem žádnou výraznou shodu. Musím se přidat k názoru profesora Alfreda Metrauxe, který výstižně napsal: „Marně jsme hledali sebemenší podobnost ve stylu. Ve skutečnosti by bylo těžké představit si rozdílnější řemeslné tradice.“

Mezitím se teze Thora Heyrdhala prokázala jako jednoznačně mylná. Pracovní skupina pod vedením antropoložky Eriky Hagelbergové z univerzity v Cambridge zkoumala DNA lidí z polynéské oblasti, z Peru a z Velikonočního ostrova. Došli k závěru, že pokud by měl existovat nějaký kontakt mezi Velikonočním ostrovem a jihoamerickou pevninou, mohl být pouze „Krátkodobý a sporadický“.

A ještě výrok „lékařských novin!“ („Ärztezeitung“, 15. 6. 1994): „Podle vědeckého bádání hovoří výsledky ve prospěch osídlení Velikonočního ostrova z Polynésie, avšak vykazují též svébytnost, která se vyvíjela nepochybně po dlouhá staletí.“

Když jsem navštívil Velikonoční ostrov, zjistil jsem, že místní obyvatelé byli vědeckým sporem týkajícím se jejich původu nemálo pobaveni.

Obyvatel Velikonočního ostrova Raul Teave se vyzná na záhadném ostrově jako žádný jiný z místních obyvatel: „To je bez diskuse! Vždyť máme věčné zprávy svých předků! Pravlastí mého národa byla jakási Atlantida jižního oceánu, nazývala se Maori nuinui (= Velká Maori) a ležela daleko na západ od Velikonočního ostrova. Vládli na ní Taenen Areiové. A to za velice tíživých podmínek. Další a další části ostrova se propadaly pod mořskou hladinu. Život všech obyvatel Maori nuinui se ocitl v ohrožení. Maori nuinui se ponořila do moře.“

Skutečně existovala Maori nuinui? Ve vědecké literatuře jsem narazil na zřetelné odkazy, že tento kontinent tu skutečně byl.

Zastánci evoluční teorie Alfred Wallace a Thomas Huxley byli přesvědčeni: Dnešní obyvatelstvo Oceánie je potomstvem zaniklé říše, která kdysi zažívala svůj rozkvět na kontinentu uprostřed jižních moří. Ostrovy Markézy, Fidži, ale také a a Tonga jsou pozůstatky tohoto kontinentu.

Zoologové a botanici stáli až doposud před mnoha záhadami. Ale vycházíme-li z toho, že v jižním oceánu kdysi existoval kontinent, ze kterého se dodnes dochovaly zbytečky v podobě několika málo ostrovů, obdržíme odpovědi na mnohé nepohodlné otázky.

Tak například: Jak to, že na Markézských ostrovech objevíme sladkovodní ryby druhu Galaxie, které se vyskytují také na Novém Zélandu. Ryby nesnášejí slanou vodu a mohou tedy putovat pouze říční sítí. A to je tedy možné pouze po pevninské šíji. Existovalo tedy spojení mezi novým Zélandem a Markézami?

na Fidži se daří žábám, drobným hadům a ještěrkám, které také nesnášejí slanou vodu, na ostrov tedy mohla tato zvířata připutovat také jedině po pevninské šíji. Jak se samožští hadi dostali na Tongu?

Jak to, že na ostrovech Oceánie najdeme některé druhy brouků, pavouků, měkkýšů, motýlů a červů typických pro Ameriku a Asii? Mezi kontinenty tedy muselo existovat pevninské propojení!

Na Havajských ostrovech se vyskytují rostliny typické pro Severní Ameriku, Austrálii, Jižní Ameriku, Indonésii a Polynésii.

Etnograf John Macmillan Brown prohlašuje: „Velikonoční ostrov je pozůstatkem jihomořské Atlantidy, která byla z drtivé části zničena živelnou katastrofou. Právě to byl onen kontinent vytvářející pevninský most, přes který se mohly rozšířit rostlinné a živočišné druhy na ostrovy, které dnes oddělují nekonečné vodní masy.“

Ještě v sedmnáctém století bylo širé okolí Velikonočního ostrova velice neklidnou oblastí. Na denním pořádku byla podmořská zemětřesení. Menší ostrovy dokázaly zmizet během několika hodin a stejně rychle se z moře vynořovaly nové. Tak, aby zase za nějakou dobu nikým nepozorovány znovu zmizely v mořských hlubinách.

Ale vraťme se k Maori Nuinui. Ostrov byl zasvěcen zániku. Stále větší části se odlamovaly a nořily do mořských vod. Vládní moci se po svém otci Areiovi ujal Hotu Matua. Vyslal své nejlepší

mořeplavce, aby vyhledali novou vlast pro jeho lid. Marně. Poslové se opakovaně navraceli zklamání a smutní.

Tu zasáhl létající bůh Make Make. Na Velikonočním ostrově se dochovala četná obrazová zpodobení tohoto božstva. Dnešní člověk v Make Makem rozpozná bez nesnází astronautické božstvo.

Make Make přenesl vzduchem kněze Hau Maku na neznámý ostrov – Velikonoční. Popsal mu cestu, jak ostrova dosáhnout z Maori Nuinui, a varoval ho před nebezpečnými mělčinami. Nakonec přenesl kněze zpátky na Maori Nuinui.

Hotu Matua byl nadšen. Okamžitě vyslal sedm nejlepších mořeplavců. Na cestu k nové vlasti potřebovali třicet dnů, zpáteční jim trvala čtyřicet. Okamžitě po návratu se kvapně začalo s evakuací všeho obyvatelstva. Mělo to trvat sto dvacet dní, než byli údajně všichni lidé z Maori Nuinui přesídleni do nové vlasti.

W. A. Obručov se domnívá, že noví obyvatelé Velikonočního ostrova začali takřka okamžitě se stavbou kamenných kolosů. Ještě stále měli před očima hrůzu potopy, která je vyhnala z původní vlasti.

Stavěly tyto obří sochy, aby tak odvrátili možnou zkázu Velikonočního ostrova? Měly kolosy zastavit nápor moře?

MONSTRA Z VELIKONOČNÍHO OSTROVA

Vesmírná božstva studovala nárůdek na Velikonočním ostrově způsobem, jakým dnes vědci zkoumají chování pokusných zvířat – vždy s odstupem.

Když došlo ke krvavé válečné řeži mezi dvěma skupinami ostrovních obyvatel, božstva pouze zpovzdálí sledovala události, ale nezabránila krvavé genocidě, které padla za oběť celá jedna skupina obyvatelstva. Oni pouze pozorovali. Přesně jako sledují současní vědci se zájmem boj jednoho druhu mravenců proti jinému.

Vesmírné božstvo bylo na Velikonočním ostrově všudypřítomné: Make Make a s ním celá řada „nižších božstev“. Některá božstva se oděla „pancířem svaté želvy“, dovídáme se z mýtů Velikonočního ostrova. Tím prý získali schopnost pohybovat se pod vodou i na

souši. Navíc prý bylo možno neustále pozorovat takzvaná „létající vejce“ – dopravní stroje božstev.

Spolu s „létajícími božstvy“ se objevily ještě další bytosti, záhadná monstra – zčásti ptáci a zčásti lidé – tedy stvoření napůl zvířecí a napůl lidská.

Jejich podobu zachytily sochy na Šalomounových ostrovech v Melanésii. Jde o bytosti s ptací hlavou a lidským tělem. Velké strnulé oči zírají tupě do prázdna.

Jedno z těchto monster na Velikonočním ostrově se nazývá „Tangata Manu“. Je to chiméra složená z ptáka a člověka. Raul Teave mi vysvětlil, že tyto obludy stvořila božstva. Jejich rytiny a reliéfy tam nalezneme dodnes, ale bohužel velice rychle podléhají erozi. Nikdo se nepokouší je restaurovat nebo alespoň zabránit jejich dalšímu rozpadu. Nedostává se peněz? Nebo si spíš nikdo příliš neláme hlavu nad zmizením, oněch často skutečně děsivých monster?

Ještě roku 1864 viděl misionář Eyraud na Velikonočním ostrově velké množství dřevěných tabulek pokrytých písmem. Jako hieroglyfy sloužily i miniaturní obrázky těchto napůl zvířat a napůl lidí. Pravděpodobně právě v textech, které popisovaly hrůzu vzbuzující příšery –

Biskup Jausen přikázal, že je třeba tyto posvátné texty z Velikonočního ostrova shromáždit. Domorodci je mají sami odevzdat Evropanům. Místní obyvatelé však svoje poklady ukryly v jeskyních, o kterých vědělo jen pár zasvěcených. Nedůvěra původních obyvatel byla oprávněná. S cizinci totiž neměli zrovna nejlepší zkušenosti.

Roku 1862 se objevilo šest peruánských lodí. Ostrov přepadli lovci otroků. Pochytili takřka veškerou mužskou populaci a odvěkli ji. Muži měli dobývat guano na ostrovech Chinca poblíž jihoamerického pobřeží.

Tahitský biskup Tepáno Jausen protestoval proti tomuto násilnému činu. Připojila se k němu i anglická vláda. Docílilo se toho, že otrokáři museli propustit své oběti na svobodu.

Jenže z několika tisíc zajatých přežívala už jen „asi stovka“. Když se pak tito ubožáci navraceli do vlasti, nemocní, vyčerpaní a spíše

mrtví než živí, vypukla epidemie neštovic. Přežilo pouhých patnáct osob. Ti ale zavlekli nákazu na ostrov, kde se epidemie rozšířila.

Nikdo nezná přesný počet smrtelných obětí, ale vymřela větší část obyvatelstva. Zahynul i poslední přímý potomek legendárního Hotu Matuy. Zemřeli ti, kteří znali písmo a kteří dokázali číst a vykládat destičky s hieroglyfickými zápisy. Roku 1914 hovořila Kateřina Routledgeová, průkopnice výzkumu Velikonočního ostrova, s posledním „mudrcem“ Velikonočního ostrova. Stařec byl umístěn do místního leprosária. Ale přestože Kateřina Routledgeová získala důvěru místního obyvatelstva, stařec se zdráhal zasvětit vědkyni do tajemství písma. „Tajemství musí zůstat cizincům skryto!“ vysvětlil umírající starý muž.

Další badatelé na Velikonočním ostrově – Macmillan Brown a kontraadmirál Subov, jeden z otců sovětské mořské biologie, považovali Velikonoční ostrov za náboženské centrum záhadného kultu, který už asi nikdy nepoznáme.

Je docela dobře možné, že v zapomenutých jeskyních ještě leží skryté důležité nálezy, které by mohly objasnit nejednu záhadu. Ale i kdyby ještě byli nějací domorodci, kteří by úkryty znali, budou o nich mlčet. Roku 1951 uzavřel jeden místní obyvatel s Evropany, ve které se zavázal, že vědcům umožní přístup ke skrytým pokladům. Ale nakonec z toho nic nebylo. Muž byl nalezen zavražděný.

Dnes jsou na Velikonočním ostrově s menším či větším technickým úsilím zvedány malé, ale i středně velké plastiky. Nás, moderní návštěvníky, sledují ironickým pohledem, působí jaksi povýšeně. Jakoby znali onu vlastní největší záhadu Velikonočního ostrova. Záhadu lidsko-zvířecích příšer.

3 MONSTRA Z EGYPTA

Příšery s podobou napůl ptáka a napůl člověka z Velikonočního ostrova patří k bytostem, jimž říkáme chiméry. Chimaira znamenala v řecké mytologii trojhlavou a oheň plivající nestvůru, bytost s tělem lva, hada a kozy. Jedna bronzová podoba této bytosti pocházející z pátého století př. Kr. a je etruského původu. Můžeme ji obdivovat ve florentském muzeu archeologie.

SFINGA A SPOL.

Vůbec nejznámější chimérou je velká sfinga z Gízy. Bytost s tělem lva a lidskou hlavou spočívá majestátně u paty Cheopsovy pyramidy. I pro moderní vědu představuje doposud záhadu, což nejeden příslušník vědeckého cechu jen nerad připouští.

O stáří této tajemné hybridní bytosti se dnes vede urputný spor. Herodotos, který někdy okolo roku 450 př. Kr. procestoval tajemnou říši na Hilu, vylíčil sice pyramidy, ale o sfínze ani slovo. Zato Plinius (23-79 po Kr.) si poznamenal: „Před pyramidami stojí sfinga, božstvo tamního lidu, která si zasluhuje ještě více obdivu, avšak spisovatelé ji až dosud přecházeli mlčením. Je vytesána z jediného bloku přírodního kamene a rudá tvář nestvůry je uctívána jakožto božská.“

Vznikla tedy, jak se dočteme ve vědecké literatuře, ve čtvrté dynastii. To by odpovídalo stáří zhruba 4500 let. Avšak toto určení času stojí nejen v poslední době na křehkých nohou. Roku 1952 vyjádřil archeolog Kurt Lange ve svém stěžejním díle „Pyramidy, sfingy a faraóni“ své pochybnosti: „Určení doby jejího vzniku do doby vlády faraóna Chefrena stojí na značně nepevném základu.“

Autorka odborné literatury Doris Wolfová z Curychu dochází ke stejnému závěru ve svém díle „Co bylo před faraóny?“ (1944) podle ní neexistuje žádný důkaz, že by byla sfinga stará „pouhých“ 4500 let a že by nepocházela z mnohem ranější doby.

A skutečně byla tato bájná bytost častým motivem umělců již pět set let před uvedeným datem. Již v předdynastickém období, tedy

3000 př. Kr. byly zhotovovány spousty drobných plastik a reliéfů bytostí se zčásti lvím a zčásti lidským tělem. Pro uznávaného egyptologa Johna Anthonyho Westa znamená sfinga dědictví z epochy, ve které zažívala rozkvět vysoce rozvinutá civilizace dva tisíce let před nástupem faraónů.

Hlava velké sfingy z Gízy jeví neklamně známky poškození. Toto znetvoření se připisuje jistému mameluckému sultánovi, který – z náboženské horlivosti – přikázal svým vojákům střílet na tuto „pohanskou modlu“ z děl.

John Antony West zkoumal další poškození na mohutném těle bájně bytosti. Dospěl k závěru, že poškození vzniklo dlouhodobým působením vody a že mohlo vzniknout před deseti až patnácti tisíci lety př. Kr., tedy v době, kdy docházelo v Egyptě k záplavám podobajícím se potopě, při kterých bylo údolí Nilu po delší dobu trvale pod vodou.

Jako příčinu těchto „záplav“ určili geologové odtávání ledovce na konci poslední doby ledové.

Geologové také v poslední době potvrdili značné poškození sfingy vodou. Profesor Robert M. Schoch z Boston Universitas College of Basis Studies došel se svým týmem k výsledku, že sfinga pochází nejspíše z doby mezi pátým a sedmým tisíciletím před Kristem, není-li ještě starší. Tato tajemná obrovská plastika byla značně poškozena už před čtyřmi a půl tisíci lety, kdy podle názoru mnoha vědců vznikla, a musela být opravována.

Ale sfinga, ať už je jakkoli stará, není jediná svého druhu. Ve starém Orientu dvacátého století př. Kr, patřila k nejoblíbenějším motivům a našla se například na asyrských válečkových pečetidlech. Čím hlouběji se vracíme do dějin, tím více obměn těchto bytostí nalezneme.

Vedle typických bytostí s tělem lva a člověka narážíme na další obměny sfing složených z býka a gryfa s lidskou hlavou, jakési létající bytosti s orlími spáry. Někdy měly sfingy dvě hlavy a dva trupy.

Velice působivými exempláři tohoto tajemného druhu jsou sfingy z Memfisu, z Karnaku (zde v podobě složeniny býka a člověka) nebo z Luxoru.

Závratné je množství nejrůznějších exemplářů vystavených v Egyptském muzeu v Káhiře. Ani celé týdny by člověku nestačily, aby mohl obdivovat alespoň ty nejdůležitější kousky vzácných sbírek.

Ale návštěva muzea se vyplatí už jen kvůli těm zástupům sfing, těm podivným vojskům složených z často okřídlených bytostí. Mimořádně záhadné je stvoření s hadím tělem a lidskou hlavou.

NESTVŮRY Z LABORATOŘE

Zatímco vznik těchto smíšených bytostí – tajemných ptačích lidí – na Velikonočním ostrově zůstává zahaleno tajemstvím, egyptské prameny jsou jasné: Božstva vytvořila příšery nejrůznějšího druhu. Egyptský historik Manetho sepsal kroniku egyptských božstev a vládců. Pro Maneta byli bohové všechno možné, jen ne fikce, byly to reálné bytosti stejně jako pozemští vládci.

Bohové nebyli nējací letní návštěvníci, kteří věnovali zemi jen chvilkovou pozornost. Manetho pečlivě zaznamenal: Pobývali zde třináct tisíc devět set let a vládli říši na Nilu. Po nich následovali jejich potomci. Doba jejich vlády trvala dalších jedenáct tisíc let. Podle Manetha to byli bohové, kteří stvořili hrůzu nahánějící obludy.

Roku 1995 rozpoutali vědci prudkou bouři protestů, když vyprodukovali prostřednictvím genové manipulace zvláštní rajčata nebo brambory, zeleninu mimořádně odolnou proti škůdcům. Takové pokusy samozřejmě vypadají jako dětská hra ve srovnání s pomyšlením na kreatury, které měli údajně povolát k životu bohové. Dějepisec Eusebius je pečlivě vypočítává:

„Lidé s kozíma nohama a s rohy na hlavě, nebo jiní, kteří měli koňská kopyta, další měli dokonce ze zadní poloviny koňské tělo, zatímco trup a hlavu měli lidskou. Také zplodili (bohové, pozn. aut.) býky s lidskou hlavou a psy se čtyřmi těly a rybím ocasem, také koně se psí hlavou... a jiné příšery s koňskými hlavami, lidským tělem a rybím ocasem, k tomu také všechny možné nestvůry podobné drakům, rybám, plazům a hadům i celou řadu podivuhodných bytostí nejrůznějších druhů a podoby.“

Zpodobení takovýchto příšer byly vytvořeny před celými tisíciletími. V pařížském Louvrů můžeme shlédnout přibližně čtyři tisíce dvě stě let staré miniatury představující bytosti s býčím tělem a lidskou hlavou. Ve vstupních halách Egyptského muzea v Káhiře jsem si ve skleněné vitríně prohlížel pečlivě vytesaný kamenný basreliéf podivných chimér. Měly koňská těla na lvích tlapách. Na nepřírozně dlouhých silných hadích šijích seděly poměrně malé lví hlavy. Obě nestvůry stojí proti sobě a zaujímají útočný postoj. Dva lidé (zachycení stejně realisticky jako obludy) se marně snaží oba netvory zkrotit. Škubou provazy, které mají příšery kolem krku.

Měl jsem dojem, jakoby oba muži už nedokázali nestvůry udržet.

V Britském muzeu v Londýně je vystavena stéla, na které jsou také zachyceny podoby lidí a příšer. Stéla oslavuje legendárního asyrského krále Assurbanipala II., který se zapsal do kronik díky své krutovládě. Velkolepá polní tažení zavedla vládcova vojska daleko za hranice říše. Bylo to také do Egypta?

Na stéle jsou vyobrazeny všechny poklady ukořistěné při válečných taženích: Nádoby pravděpodobně naplněné vzácnými oleji, nacpané vaky ale také živoucí kořist – sloni a další podivné bytosti. Bylo to z Egypta?

Jeden válečník nese na ramenu bytost podobnou opici s lidskou hlavou. Zároveň vede na krátkém vodítku divné zvíře velikosti ovčáckého psa. Výstižnější je výraz „to“. „To“ není zvíře v obvyklém smyslu. Kráčí vzpřímeně na lidských nohou, má lidské ruce a lidskou hlavu, avšak má zvířecí tělo a ocas.

Jiný dobyvatel vede další prapodivnou bytost.

Co se stalo s monstry, které stvořili bohové?

V této souvislosti je třeba zmínit další stvořitelský počín božstev: obry.

Podle knihy Genesis (Gen 6, 4) vzešli obři ze spojení božích synů a lidských dcer.

V Rusku narozený odborník na semitské jazyky a autor knih Zacharjáš Sitchin přesvědčivě vykládá, že jméno těchto tvorů – v hebrejském originálu nefilim – má souvislost s kosmickými mocnostmi. Nefilim se překládá jako „ti, kdo sestoupili z nebes“.

Nefilim byli stvořeni božstvem – v pokusné laboratoři na mořském dně – a byli zničeni, když byla tato laboratoř úmyslně zaplavena.

Obři se ostatně objevili jakožto hrůzu nahánějící bytosti i v mytologii Velikonočního ostrova. V doslovném smyslu. Tady ale vystoupili z mořských vodních hlubin.

Byly egyptské nestvůry i obři zničeni svými tvůrci, tedy kosmickými božstvy? Nebo byli usmrceni lidmi poté, co se božstva vrátila zpátky ke hvězdám, protože lidem stvůry naháněly strach? A poté, co se božstva vrátila, se už lidé nemuseli obávat jejich pomsty? Záznamy antických autorů o tom neposkytují žádné zprávy.

Ale možná víme, kde jsou tato monstra pohřbena!

Sarkofágy skutečně monstrózních rozměrů byly uloženy v obrovské klenuté podzemní komoře v Sakkáre před celými tisíciletími, jakoby navěky. Jeden příklad postačí. Délka sarkofágu je 3,85 m, šířka 2,25 m a výška 2,50 m. Tloušťka stěny kamenné schrány činí 43 cm. Také víko působí více než impozantně. Kamenné monstrum ze žuly o tloušťce 43 cm. Rakev s víkem váží podle střídmého odhadu okolo sta tun.

Každý sarkofág byl vytesán z jediného žulového bloku. Použitý kámen pochází z lomů v okolí Assuánu. To znamená, že sarkofágy musely být dopraveny na vzdálenost okolo tisíce kilometrů. Tento výkon je takřka nepředstavitelný – a bez jakékoli techniky! Proč to všechno?

Ještě dnes tu místní znudění průvodci turistů odrecitují vysvětlení, které se dočteme i v běžných archeologických publikacích: Do obrovských sarkofágů byli pohřbíváni posvátní býci-apisové.

Přesto je toto vysvětlení mylné, ať se jakkoli často opakuje. Ani v jediném sarkofágu totiž nebyly nalezeny pozůstatky býka. Francouzský archeologický průkopník Auguste Mariette odkryl mnoho desítek těchto obřích sarkofágů. Nalezl je po těch tisících letech neporušené, naplněné páchnoucí živičnou hmotou, která se při nejmenším dotyku rozpadala. Tady nikdy ani na okamžik nebyli pohřbeni býci.

Ať už bylo před tisíci lety pohřbeno v hrobkách cokoli, mrtvá těla byla s pedantickou důkladností rozdělena na maličké kousky, které byly smíchány s hmotou podobnou asfaltu a ke směsi byla tu a tam přidána figurka božstva. Potom byla hmota – jsem v pokušení zvolit drastický výraz – napěchována do sarkofágu a přiklopena víkem vážícím několik desítek tun.

V Egyptě bylo balzamovací umění pokládáno za součást náboženského kultu. Věřilo se, že tělo člověka nebo zvířete je třeba co nejdokonaleji uchovat, protože tak měl být zaručen další posmrtný život. Bez mumie nebylo možno pomýšlet na věčný život.

Ať už bylo před tisíciletími do obřích hrobek pohřbeno cokoli, někdo udělal všechno proto, aby mrtvým zabránil v dalším životě.

Kdo, nebo co tu bylo rozsekáno, aby se to už nikdy neprobudilo? A potom to navíc bylo pohřbeno do kamenných trezorů, aby to už nikdy nespátřilo světlo světa? Byli to dávní obři? Nebo nějaké jiné obludy?

EXKURS DO SOUČASNOSTI: FRANKENSTEIN 1994

Roku 1994 se čínskému vědci Jiang Kančien-Vladimirovičovi žijícímu v ruském exilu podařily pokusy, které by mohly připomenout doktora Frankensteina či zásahy prehistorických božstev.

Jiang studoval na univerzitě v čínském Čenjangu, avšak za tzv. kulturní revoluce obrovskou říši východu opustil. Usadil se v ruském Chabarovsku.

Jiang Kančien-Vladimirovič vytváří pomocí vlastnoručně vyvinutého přístroje podivné křížence. Například vypěstoval rostlinky kukuřice, do kterých vpašoval genetickou informaci pšenice. Nebo kombinuje okurky a dýně. Odvážil se už také křížit živočišné druhy, například kuřata slepic s kachnami, přestože příroda s takovýmito kříženci nepočítá. Představte si například králíka kříženého s kozou. Prý se mu podařilo vytvořit tyto kreatury pomocí vlastního vynálezu, přístroje zvaného „Bio-UHF“.

Tento „Frankenstein v roce 1994“ tvrdí, že se mu daří využívat skutečnosti, že každá živá buňka vysílá ve vysokofrekvenční oblasti

elektromagnetické vlny. Vědec je přesvědčen: Každá živá hmota, rostlina, zvíře či člověk, komunikuje pomocí tohoto vlnění s genetickou informací. Pomocí těchto vln je pak možno vpašovat cizí informaci do živých buněk.

Díky svému přístroji využívá například kukuřici jakožto vysílač, který vyzařuje důležité dědičné informace. A výsledek? Nová rostlina: kukuřico-pšenice, která má klasy jako pšenice, avšak s výnosem zrna jako kukuřice.

Další stvoření už ale vypadají dost šíleně: Slepíčí kuře s plovacími blánami mezi prsty běháků, s kachním zobákem a s blankou přes ušní otvory typickou pro kachny. Kříženec králíka s kozou má zuby stejně zakřivené jako rohy.

Už po dvacet let probíhají tyto obludné pokusy. Vědecký svět o to neprojevoval po dlouhou dobu zájem ve smyslu hesla, že je nemožné, co je nepřipustné.

„Bez zásahů do dědičného základu nemohou být měněny dědičné genové vlohy. Přenos informací z jednoho organismu na druhý cestou paprsků je nemyslitelný!“ Dostalo se mu ujištění od jistého člena místního „Chabarovského výzkumného institutu pro zemědělskou výrobu“. Přitom měl Jiang dojem, že právě tento institut se mu snažil jeho vynález ukrást. Avšak způsob, jakým vynálezce „vyzařuje“ dědičné informace jedné živé bytosti na jinou, zůstává jeho tajemstvím.

Pokusy „čínského Frankensteinů“ překvapivě připomínají slavnou zfilmovanou povídku „Moucha“ od George Langelaana.

Hrdina tohoto příběhu sir Robert Browning vynalezne metodu, jak by bylo možno rozložit živou či mrtvou hmotu ve vysílači na atomy a v přijímajícím objektu ji znovu složit. Když se nakonec rozhodne uskutečnit pokus sám na sobě, dojde k tragickým chybám. Hrdina se ve vysílači neocitne sám, protože do přístroje se dostane moucha. Takže, když dojde ke znovusložení, objeví se obludná bytost s muší hlavou a jednou muší nohou místo paže.

Langelaanův příběh je čistá fikce. Ale je jí i vynález Jianga Kančiena-Vladimiroviče? Člověk by si to skoro přál.

Ale existují důkazy. Pečlivě do lihu nebo do formalínu naložené okurko-dýně, kukuřico-pšenice, kuro-kachna a králíko-koza. Přitom nikdo nepochybuje, že další obludnosti zůstaly veřejnosti skryty.

Mezitím začal vědecký svět brát Vladimirovičovy pokusy nesmírně vážně. Vynálezce údajně dostal velkorysou podporu, velké finanční prostředky a vlastní laboratoř.

Obavy budí skutečnost, že tyto pokusy byly prohlášeny za tajný výzkum a veřejnost se tedy nedoví nic o jeho dalších úspěších či neúspěších.

A tu se objevuje nesmělá otázka, která může vyvolávat příznačné vize: Existují už pokusy křížení mezi zvířetem a člověkem? Dovolil si už Jiang Kančien-Vladimirovič vyplodit podobné nestvůry složené z lidských a zvířecích bytostí, jaké známe z Velikonočního ostrova nebo z Egypta? Nejspíše se to nikdy nedovíme.

4 POKUS POUŠŤ – MANA Z NEBE

V pravěku vytvořila vesmírná božstva lidi v pokusné laboratoři na mořském dně. Na Velikonočním ostrově pokračovala ve svých experimentech. Vznikly nestvůry. Podobné chiméry – zčásti lidské a zčásti zvířecí bytosti vytvořila božstva před mnoha tisíciletími v Egyptě. Stejně jako na Velikonočním ostrově izolovalo božstvo další skupinu lidí. Po čtyřicet let vodilo tuto přehlednou skupinu pouští. Poskytlo jim k dispozici mimozemský nástroj vyrábějící potravu – manu.^{4]}

4] Opět tu autor ve své fikci zcela pomíjí charakter biblické zvěsti – Bible je především kniha náboženská. Je to mravní kodex operující s nehmotnou skutečností svobodného, myslícího lidského ducha schopného transcendence. Člověk je stvořen k božímu obrazu a podobě, aby se mohl stát smluvním partnerem Boha, nikoli nemyslicím otrokem. Předmětem smlouvy je oboustranný vztah lásky. Příběh o maně na poušti je parabolou skutečnosti, že člověk je jakožto tvor závislý na svém Stvořiteli, že si tuto závislost uvědomuje a s láskou a vděčností na ni svobodně odpovídá – nebo se jí ve své svobodě k vlastní škodě protiví. Autor této knihy ponižuje

člověka ve svém materialistickém pohledu na pouhého nesvobodného, ubohého tvora – pokusného králíka vzniklého z rozmaru jakéhosi studeného, neosobního božstva, záhadných kosmonautů, kteří jím manipulují jako si dítě hraje s hračkou. To však je v přímém rozporu se smyslem biblické zvěsti. Pozn. překl.

Jeden z nejznámějších biblických zázraků je nakrmení izraelského národa při útěku z Egypta uprostřed pouště manou.

Už pojem zázračného božského pokrmu je obestřen záhadou. Bible jen interpretuje tak, že když Izraelité poprvé spatřili neznámý pokrm, ptali se jeden druhého: „Man hu?“ neboli „Co je to?“ A začali pokrm nazývat manou (Ex 16, 15).

Manu ale znají i v Melanésii a také zde označuje „nadpřirozenou božskou pomoc“. Obyvatelé Velikonočního ostrova vnímali „manu“ jako „sílu“, se kterou přispěla oblačná božstva lidem na pomoc. Podle Bible vypadal pokrm mana jako, jemně šupinatý, jemný jako jíní“ (Ex 16,14) jako „koriandrové semeno, bílý, a chutnal jako medový koláč“ (Ex 16, 31). Kniha „Einsichten in die Heilige Schrift/Pohledy do Písma svatého“ říká výstižně: „Žádná v současnosti známá přirozená látka neodpovídá zcela biblickému popisu many, je tedy stěží myslitelné ztotožnit si ji s nějakým známým produktem.“

Přesto existují pokusy nalézt pro tento jev přirozené vysvětlení. Tak například vznikla domněnka, že mana by mohla být bělavým sladkým výměškem kokcidií, které parazitují na tamaryškových porostech. Tento předpoklad zveřejnil poprvé roku 1832 Christian Gottfried Ehrenburg, avšak jeho teorie nebyla dodnes ničím podložena. V biblickém textu se výslovně zdůrazňuje, že mana se neobjevovala v sobotu, podle židovského kalendáře sedmého dne, dne Hospodinova odpočinku (srov. Ex 16, 25). Tím je vyloučen předpoklad, že by mana byla přírodním úkazem. Ledaže by kokcidie byly sociálně uvědomělé a vybojovaly si stávkou den pracovního volna.

Ale sama Bible nabízí několik odkazů k nadpозemskému původu pokrmu many, například žalmista píše o Bohu: „A jako déšť spouštěl

na ně manu, nebeské obilí jim dával“ (Žl 78,24) a další žalm to vyjadřuje opět těmito slovy: „bělí pšeničnou tě sytí“ (Žl 147, 14).

V jakém smyslu se tu objevuje mana jakožto „chléb dodávající lidskému srdci síly“ (srov. Žl 104, 15). Je však tímto „chlebem dodávajícím srdci síly“ skutečně mana?

Citovaná kniha „Pohledy do Písma svatého“ odkazuje v této souvislosti na nový zákon, list Galatským 3, 19: „Andělé Zákona prohlásili“ a komentuje toto místo ve vztahu na zázračný nebeský pokrm. Byla snad mana darem nadpozemšťanů?^{5]}

Georgie Sassoon je odborník v oboru elektroniky a také jazykovědec. Tento Angličan narazil v mimobiblických tajných posvátných textech kabaly na překvapivé vysvětlení zázraku s manou.

Ke sbírce tradičních prastarých textů kabaly patří trojsvazkové dílo Sefera-ha Joachaie, takzvaná „Kniha záře“. Údajně byla sepsána Simonem Bar Joachaiem ve druhém století po Kr.

V „Zoharovi“ objevil Georges Sassoon pozoruhodné líčení, které – jak se na první pohled zdálo – obsahuje kuriózní líčení „božstva“, které je označováno jako „praotec dnů“. Georgie Sassoon si ale velice záhy povšiml, že se tu nepopisuje žádná živá bytost, nýbrž cosi mechanického, cosi na způsob stroje složeného z různých komponentů, který lze a je zapotřebí opět rozložit. Představa rozkladatelného božstva zní ale více než podivně!

Sassoon bádá dále.

Zřejmě nevycházel ze žádného teologického textu, nýbrž z velice podrobného popisu technického přístroje, který zaznamenal kdosi, kdo dokázal velice precizně vysvětlit komplikované věcné obsahy, avšak kterému je současná technika naprosto cizí.

Podivuhodný přístroj plnil zcela konkrétní úkol. Vyráběl manu.

5] Svatý Pavel, autor listu Galat'ánům, tu ovšem celou skutečnost vztahuje jednoznačně na „novou manu“ – tedy eucharistii, chléb proměněný při poslední večeři a při mši v Ježíšovo tělo. (Pozn, překl.)

Podle kabaly měl „praotec dnů“ dvě hlavy. Jedna seděla na druhé. Při technické rekonstrukci se jednalo u „horní hlavy“ o jakýsi destilační aparát, na jehož vlnitém povrchu kondenzoval vzduch ve vodu. Voda byla zachycována do rezervoáru, v jehož středu se nalézal silný zdroj světla, ve kterém se dařilo jistému druhu primitivních zelených řas, zřejmě se jednalo o chlorelu.

Řasy pak produkovaly manu vždy po šest dní. Potom bylo třeba přístroj vyčistit a muselo se vyčkat. Toho dne se tedy výroba zastavovala. Se Sassoonovou hypotézou se ztotožnil Rodney Dale, biolog a autor technických publikací. Oba badatelé spojili síly. Čím intenzivněji se zabývali kabalistickými texty, které zkoumali v originálním jazyku, tím jasnější se jim zdálo to, co se ukrývalo za často těžko srozumitelným tajným textem: popis mimozemského přístroje na výrobu many.

Na jaře roku 1976 uveřejnili své závěry v jednom z nejlepších světových populárně vědeckých časopisů, v „New Scientist“. Následovaly další články v řadě publikací, potom kniha („Die Manna-Maschine/Stroj na manu“, Rastatt 1979).

Závěry důkladné rešerše jsou následující: „Stroje tohoto druhu mohly tvořit nezbytnou výbavu kosmických lodí, protože plní dvojí úlohu. Za prvé produkují kyslík k dýchání, za druhé potravu. Kam se poděl stroj na manu? Člověk by se přiklonil ke spekulaci, že před třemi tisíci lety navštívily naši Zemi kosmické bytosti a že s sebou přivezly přístroj na výrobu many.“

Sassoon a Dale samozřejmě narazili při rekonstrukci přístroje na manu na zásadní problém. Přístroj produkoval denně přibližně půl druhého kubíku many. Takové množství bylo dostačující k obživě pro přibližně šest set osob, avšak byl by příliš malý na zásobování šesti set tisíc Izraelitů, kteří podle slov Bible putovali po čtyřicet let pouští.

Problém mohl vzniknout díky překladatelské chybě. Děsivě vysoké číslo šest set tisíc lze přeložit také jako šest set hlav. Tak mohlo být pouští vedeno šest set a nikoli šest set tisíc osob. Kdo je vedl?

Bible píše, že Mojžíš. To byl vůdce prechajícího lidu Izraele. Ale Mojžíš sám přijímal příkazy – od Hospodina.

Bible dopodrobna popisuje, jak Hospodin oznamuje svůj příchod na Sinaj. Podniká bezpečnostní opatření.

Je třeba zřídit oplocení (Srov., Ex 19, 22), aby byl lid chráněn před sestupujícím Hospodinem.

Zřejmě se tu nehovoří o všemohoucím Bohu, ve kterého věří židé a křesťané. Ten by nepotřeboval žádný plot, aby si držel lid od těla.

Přistávající kosmická loď může samozřejmě znamenat ohrožení pro člověka, který by se dostal příliš blízko. Avšak všemohoucí, milující, Bůh nepřivádí člověka do nebezpečí, naopak se mu snaží předcházet^{6]}. Nechce-li nikoho ohrožovat, nepotřebuje primitivní pomocný prostředek – plot. A protože je všudypřítomný, nemá zapotřebí ani hřmotícího a nebezpečného přibližovadla.

Bible podotýká, že lid skutečně s bází respektuje vybudované zábrany a z bezpečné vzdálenosti pozoruje přistání kosmického plavidla: „Když nadešel třetí den a nastalo jitro, hřmělo a blýskalo se, na hoře byl těžký oblak a zazněl velmi pronikavý zvuk polnice. Všechn lid, který byl v táboře, se třásl“ (Ex 19, 16). O kousek dále, ve verši 18, se píše: „Celá hora Sinaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla.“

6] Opět jde o autorovu velice volnou interpretaci posvátného textu. V Bibli se zdůrazňuje, že místo, na kterém se Bůh zjevuje, je posvěceno jeho přítomností, a pro hříšného člověka je tato konfrontace se svatostí zkázonosná. Jde o jasné vymezení neslučitelnosti dobra a zla. Právě z lásky chce Bůh lidi uchránit. Bezprostředně potom následuje jeho rozhovor s Mojžíšem, který je člověk spravedlivý (tedy svatý) a smí přijít do Boží přítomnosti, aby přijal desky Zákona s pravidly pro šťastný život lidského společenství. Bůh popisovaný na stránkách Bible autory, jimiž byli lidé své doby, záměrně přijímá některé „až příliš lidské“ rysy, aby byl svému lidu srozumitelný. Jako moudrý pedagog je doprovází a vychovává. O žádné hřmotící kosmické lodi navíc v Bibli není ani slovo. Těžko si ještě představit, jak by mohutný těžký stroj přistával na rozeklaný horský štít, když všude v okolní poušti byla spousta vhodného rovného terénu – horský vrchol totiž obsahuje jednoznačnou duchovní symboliku (pozn. překl.).

Hospodin oslovuje Mojžíše (verš 20): „Hospodin totiž sestoupil na horu Sinaj, na vrchol hory. Zavolal Mojžíše na vrchol hory a Mojžíš tam vystoupil.“ Hospodin znovu varuje: Lid se nesmí v žádném případě přiblížit. Mojžíš má lidu připomenout, k čemu byly vystavěny varovné zábrany.

Není pochyb: Všemohoucí Bůh by nemusel na tuto věc upomínat, protože je vševědoucí. Hospodin ukládá Mojžíšovi, aby vedl lid pouští.

Když se Mojžíš zdrží na vrcholu hory po delší dobu, lid reptá a chce mu odepřít poslušnost. Hospodin se rozhněvá. Hodlá uprchlíky z Egypta zahubit (srov. Ex 32, 10). Mojžíšovi se ale podaří přemluvit ho. Vždyť by to před Egyptany vypadalo směšně, kdyby byli Izraelité nejprve osvobozeni z otroctví, aby byli nakonec pobiti (srov. Ex 32, 11-12).

Hospodinova váhavost je rysem, který lze stěží přisuzovat Všemohoucímu Bohu, na mimozemšťany s jejich slabůstkami by se ale tato vlastnost hodila docela dobře.

Putování pouští trvá čtyřicet let a po čtyřicet let uděluje Hospodin svá ponaučení (srov. též 13. kapitola). Opakovaně se setkává s Mojžíšem a sestupuje za tímto účelem v oblačném sloupu (srov. Ex 33, 9). Izraelité mu vybudují stánek mimo území tábora, který slouží výlučně k tomuto setkávání. Hospodin vede svůj lid ve dne v noci. „Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci“ (Ex 13, 21).

Autor standardního díla „Lexikon mimozemských jevů/Lexikon der Ausserirdischen Phänomene“ (původně „Lexikon der Prá-Astronautik) Ulrich Dopatka vyvozuje závěr, že Hospodin byl ve skutečnosti kosmonaut. V oblakovém, případně ohnivém sloupu vidí autor knihy a diplomovaný knihovník mimozemský kosmický koráb. „Létající těleso, které vyvíjí kouř a vyzářuje oheň? Kouřový oblak je samozřejmě za dne nápadnější než pouhý oheň, zatímco v noci je zdaleka vidět právě plamen.“

Jakožto pilot tohoto vesmírného plavidla je uváděn Hospodin. V běžných překladech se jeho jméno opisuje titulem „Pán“. Kdo ale byl Jahve?

Profesor dr. Georg Fohrer, autor knihy „Úvod do Starého Zákona“ autorovi knihy podává následující vysvětlení: „Jahve (to znamená „Jsem, kterýjsem“) byl původně jedním z mnoha bohů, aniž by se mezi nimi nějak výrazně odlišoval.^{7]} Teprve po úspěšném úniku z Egypta se vyšvihl na místo hlavního Boha, který už vedle sebe dále nestrpěl jiné konkurenty.“ Bez útěku z Egypta by podle Fohrera Hospodin zůstal jen nevýznamným místním božstvem.

Také slovník „Tajná nauka žen“ autorky Barbary G., Wolkerové ztotožňuje Hospodina s Elohim, stvořitelem božstvem. Vídeňský archeolog profesor Hans Schindler se v posledních letech svého života intenzivně zabýval otázkami k problematice Starého zákona. Trávil jsem s ním mnoho času hovorem o putování Izraelitů pouští.

„Jak to, že jejich cesta trvala tak dlouho?“ chtěl jsem se dovědět. „Protože Hospodin nevedl uprchlíky nejkratší cestou, ale vodil je křížem krážem.“

„Ale proč to?“ ptal jsem se dále. Profesor Schindler, který byl otevřený teorii pravěkých kosmických návštěvníků, se domníval, že o tom se dá pouze spekulovat. „Kdyby byli ve hře kosmičtí návštěvníci, šlo by pravděpodobně o cosi jako vědecký pokus. Byla izolována jedna skupina lidí a byla oddělena od okolních vlivů. Tím jsou vytvořeny pro vědce ideální podmínky tak, aby mohli studovat chování lidí.“ O Hospodinových motivech lze podle mínění profesora Schindlera pouze spekulovat. A potom nastínil zajímavou hypotézu: „Mohlo jít o pokus mimozemských návštěvníků, kteří poskytli při této příležitosti kosmickou stravu. Možná si chtěli ověřit, jak bude při dlouhodobé konzumaci působit tato strava na lidi. Takové testy by mohly vést k závěrům vedoucím k myšlence na daleké kosmické cesty.“

7] Kde podle této teze zůstává výlučný a jediný Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův? Čím se izraelský národ tak výrazně odlišoval od okolních národů, ne-li přísným monotheismem?

A vědec nabídl další smělou spekulaci: „Možná se mimozemšťané postarali také o to, aby i pro budoucí generace zůstal uchován popis stroje na manu. Snad, aby jej lidé mohli použít při kosmických cestách, které v budoucnu dozajista podniknou?“

Z dlouhodobého hlediska však egyptští uprchlíci prožívali všechno jiné, jen ne spokojenost s tímto „božským pokrmem“. Den za dnem stejná strava... Ve Starém zákoně se naprosto jasně píše, že se jim mana „zprotivila“. Pohrdavěji nazývají „nuznou stravou“ a zatoužili po návratu do Egypta (srov. Numeri 21, 5-6). Z tohoto hlediska znamenal „pokus s manou“ všechno jiné než úspěch.

PRVNÍ EXKURZ DO SOUČASNOSTI: KAM SE DNES PODĚL STROJ NA MANU?

Áron se údajně pokusil uchovat manu pro budoucí pokolení ve džbánu o obsahu přibližně 2,2 litru. Nádobu postavil do stánku úmluvy (srov. Ex 16, 32-34). Když byla schránka úmluvy později umístěna do Šalomounova chrámu, džbán s manou zmizel (srov. 2 Sam 6, 17).

Stroj na manu mohl být do Jeruzaléma dopraven za krále Davida. Davidův následník na trůnu Šalomoun vybuďoval chrám. Předmět směli spatřit už jen kněží a vysocí hodnostáři. Roku 587 př. Kr. byl chrám zničen. Podlehl spolu s ním zkáze i stroj na manu? Jedna židovská tradice vypráví, že se jej podařilo zachránit a ukrýt v jedné podzemní jeskyni v okolí Jeruzaléma. Tajné místo bylo zřejmě ukryto až příliš dobře. Když se o mnoho let později kněží snažili přístroj najít a vrátit do obnoveného chrámu, skrýš už nenašli. Dal by se tedy přístroj na manu ještě objevit v nějakém podzemním úkrytu poblíž města?

Autoři dr. Johanes a Peter Fiebagovi („Die Entdeckung des Grals/Objevení grálu“) to považují nejen za možné, ale dokonce za velice pravděpodobné. Předpokládají, že v arše úmluvy byly uchovány také přinejmenším některé součásti stroje na manu. Místo, na kterém se dnes archa ukrývá, patří samozřejmě k největším záhadám archeologie.

Podle „Kebra Negest“ neboli etiopského národního eposu, byla archa úmluvy převezena do Etiopie. Epos vypráví, že král Šalomoun a etiopská královna spolu zplodili syna. Když dospěl, tak při jedné ze svých návštěv Jeruzaléma dostal od otce darem archu úmluvy. Odvezl si ji do své vlasti. Údajně má být dodnes ukryta v hlavním svatostánku země, v katedrále Panny Marie v Axumu, nalézají se tedy v Axumu alespoň části stroje na manu?

nedá se snadno zjistit, je-li tomu skutečně tak. Přístup sem je dovolen jedinému strážci, jinak je domácím lidem stejně jako cizincům nejpřísněji zakázán.

Může to znít úzkoprse, ale představitelé Vatikánu by se stěží zachovali jinak, kdyby se etiopští badatelé snažili pátrat po nějakém mimozemském předmětu na pozemcích Svatopetrské baziliky.

DRUHÝ EXKURZ DO SOUČASNOSTI: STROJ NA MANU „MODEL 1994“

Sovětští vědci vyvinuli a sestrojili nezávisle na knize Zohar cosi jako „stroj na manu“. Jeden exemplář byl otestován v pokusné laboratoři. Výsledek byl ohromující: rasové kultury chlorelly vyprodukovaly denně na dva tisíce litrů kyslíku. Jiný model byl plánován pro kosmické lety, ovšem samozřejmě výlučně jako zdroj kyslíku.

Řasy jsou hnojeny výkaly astronautů a neslouží jako potrava. Budoucí modely moderních strojů na manu by se mohly stále více podobat aparátu popisovanému v knize Zohar.

„Kdysi dávno nastal čas, kdy Zemi ovládla božstva. Lidé nevěděli, odkud nebešťané přišli. Tupě, ještě takřka zvířecky, zírali do světla. Bohové přebývají na nebesích, kdesi mezi hvězdami.“ (Erich von Dániken: „Die Augen der Sphinx/Oči sfingy“) – „Odkud přišla pravěká božstva? Možná ze Siria!“ (Prof. Hans Schindler)

5 **TAJEMSTVÍ DOGONŮ (NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA I)**

MALÁ NAUKA O BOŽSTVECH

Hospodin vedl skupinu Izraelitů z Egypta do Zaslíbené země. Pro těchto čtyřicet let dal k dispozici stroj na výrobu many. Opakovaně sestupoval s blýskáním a hromobitím na vrchol hory v poušti, aby se opět stejným způsobem vzdálil do nebe.

Hospodinu odpovídá v egyptské mytologii bůh Seth. I on je bohem pouště. Také on se zjevuje v bouři, hromobití a rachotu. Seth má s Hospodinem mnoho podobného: je vznětlivý a někdy budí hrůzu.

Také Seth je zpočátku jen místním božstvem, avšak později vystupuje v hierarchii egyptského nebe až na vrchol, takže faraóni, kteří se prohlašují za přímé potomky nebeských božstev, později připojují jméno tohoto božstva ke svému jménu jako čestný titul.

Egyptologie potvrzuje, jak nesmírně byli staří Egypťané fascinováni hvězdnou oblohou. Anglický badatel starověkých kultur a specialista na Egypt Robert Bauval objevil, že sedm nejslavnějších egyptských pyramid je zpodobněním souhvězdí Oriona a sousedních Hyád. Na jaře roku 1994 zveřejnil autor svůj vědecký objev. Podle jeho názoru zobrazují „zahnutá pyramida“ a „červená pyramida“ hvězdy Ypsilon Tauri a Aldebaran. Pyramidy Zawiiet El-Aryanova, Mykerinova, Chefrénova, Cheopsova a Abu Roaš odpovídají ve vzájemném postavení naprosto přesně hvězdám Bellatrix, Deltě Orionis, Epsilonu Orionis, Zetě Orionis a Kappě Orionis.

Pyramidy vznikly nejpозději před 4500 lety a nezobrazují jen přesná postavení hvězd v souhvězdí, ale také rozměry *každé* z nich odpovídají světelnosti té které hvězdy!

Už ve staroegyptském spisu „Hermetica“ bylo před tisíciletími zaznamenáno: „Egypt je obrazem nebes a všechny síly, které vládou nebem a působí na něm, byly přeneseny na zemi.“

Egyptané pozorovali s velkou přesností hvězdy a ztotožňovali je s božstvy. Izraelskému bohu Jahve odpovídala hvězda Sirius. Letní vedro nesnesitelné pro turisty z našich zeměpisných šířek v zemi na Nilu nebylo ostatně po celá tisíciletí připisováno Slunci, nýbrž právě Siriu. Přitom je hvězda na počátku letních nilských záplav sotva viditelná, září nízko nad horizontem krátce před rozbřeskem.

Vídeňský archeolog profesor Hans Schindler autorovi prozradil: „Egyptští kněží byli často zároveň vynikajícími astronomy. Siria dokázali pozorovat tak jako v té době nikdo jiný. Byli totiž přesvědčeni: Sirius oznamuje příchod nebeského Osirida!“

Očekávali snad Egyptané návštěvu ze Siria? Nebo snad kdysi v egyptském pravěku došlo k návštěvě z této hvězdy?

Profesor Schindler pokračuje: „Vysoké postavení Siria může být docela dobře odvozeno od reálných událostí, ke kterým došlo o mnoho tisíc let dříve. Možná byli Egyptané skutečně v kontaktu s mimozemskou civilizací. A pokud se ptáte, odkud ta pravěká kosmonautická božstva přišla, odpověď zní: možná ze Siria!“ Domněnka profesora je víc než pouhá spekulace. Skutečně tu existují odkazy na mimozemšťany, kteří přišli ze Siria a kteří navštívili Afriku, Čínu a Sibiř. V ruské tajze došlo na počátku dvacátého století ke katastrofě. Zřítil se tam mimozemský kosmický koráb a explodoval. Prý pocházel ze Siria.

MIMOZEMŠŤANÉ V DOGONŮ

Před mnoha tisíci lety přiletěli mimozemšťané ze Siria na Zemi. Dodnes jsou o tom přesvědčeni Dogoni a členové dalších kmenů obývajících pohoří Hombori v dnešní západoafrické republice Mali, návštěvníci ze Siria hrají u Dogonů stejnou roli jako Seth u Egyptanů nebo jeho Hospodin u lidu starověkého Izraele.

Roku 1931 navštívil francouzský antropolog dr. Marcel Griaule kmen Dogonů. Vědci se tenkrát podařilo získat si důvěru místních obyvatel, a ti ho zasvětili do svých prastarých pokladů víry.

Roku 1946 uspořádal doktor Griaule další expedici k Dogonům, tentokrát v doprovodu antropoložky dr. Germaine Dieterlenové.

Badatelka tehdy působila v „Societě des Africanistes“ při pařížském „Musée de l’homme“. Zastávala tam důležitý úřad generální tajemnice. Roku 1951 nashromáždili oba vědci své obsáhlé badatelské výsledky do knihy „Súdánský systém Siria“. V tomto vědeckém díle uveřejnili prastaré= ságy Dogonů, Bambarů, Bozů (oblast Segu) a Minianků (oblast Kutiala).

Vědci s překvapením zjistili, že tyto národy slaví svátek, který je oslavou vzdálených nebeských těles. Dr. Dieterlenová a dr. Griaule rychle poznali, že se jedná o hvězdu Sirius a její údajně „neviditelný satelit“.

„neoslavujeme jasnou, viditelnou hvězdu!“ prohlašovali Dogoni. „Jde nám o neviditelného přítele této hvězdy, kterému říkáme Digitaria.“ Toho jednou za padesát let oslavují.

„Proč jednou za padesát let?“ chtěli badatelé vědět. Ta otázka se kmenovým starším nezdála příliš inteligentní. Zněla pro ně asi stejně podivně jako pro dnešní—.; ho křesťana, pokud by se ho někdo ptal, proč se Vánoce slaví v zimě, a ne v létě. Se shovívavým úsměvem tehdy , odpověděli: „Protože Digitaria, neviditelná hvězda, dokončí svůj oběh právě za padesát let.“

Má tedy Sirius skutečně neviditelného souputníka, jak jsou přesvědčeni Dogoni?

Roku 1834 napadlo astronoma Wilhelma Bessela, že by dráha Siria mohla být nepravidelná. Po deseti letech pečlivého pozorování došel vědec k následující hypotéze: Sirius je ovlivňován svými satelity. Ale ani s nejlepšími dalekohledy své doby nedokázal tato nebeská tělesa spatřit. Sirius B byl opticky zachycen teprve v roce 1862.

Americký lingvista Robert Temple, člen „Royal Astronomical Society“ narazil náhodně na pokročilé poznatky Dogonů týkající se Siria. O osm let později zkoumal prastaré dogonské ságy a pečlivě studoval materiál, který shromáždila, avšak nekomentovala Dieterlenová. Došel ke zjištění: Všechno, co dnes na počátku dvacátého prvního století víme o Siriu A a B, věděli Dogoni už od nepaměti.

Doba oběhu „neviditelného Siria“ je přesně 50,04 roku (s odchylkou plus/minus 0,05 roku).

Dogoni tvrdí: Doba oběhu trvá „přibližně padesát let“.

Dogoni tvrdí: Neviditelná hvězda je nepatrná. Správně: Sirius B je takzvaný bílý trpaslík o průměru čtyřicet jedna tisíc kilometrů.

Dogoni tvrdí: Ačkoli je Sirius B tak nepatrný, je zároveň nesmírně hmotný. I to je správné. Má hmotnost našeho Slunce.

Dogoni tvrdí: Sirius B řídí a ovlivňuje Siria A. Další správný předpoklad. Přitom jsou poznatky Dogonů v tomto ohledu – vycházíme-li z běžné pozemské zkušenosti – vlastně nelogické. Jak to, že by měl neviditelný trpaslík ovlivňovat svého „velkého bratra“, a ne naopak?

Dogoni tvrdí: Digitaria je základem systému. A znovu je to správně: Trpaslík Sirius (neboli Digitaria) je skutečně „řidičem“ obra Siria.

Čím více detailů sdělili trpěliví Afričané doktorce Dieterlenové a doktoru Griaulovi o Siriu A a Siriu B, tím více z toho byli bílí vědci zmateni.

Dogoni namalovali systém Siria do písku. Dnes už víme, že jejich ztvárnění bylo naprosto správné až po eliptickou dráhu Siria B.

Na otázku, odkud mají své záhadné poznatky, Dogoni reagovali údivem, Vždyť jim to sdělili Nommodi. Tyto bytosti pocházely, jak přece ví každý, z hlubin kosmu. Nommodi byli následně vylíčení jako obojživelné bytosti. Jakožto vesmírní učitelé se dostali do náboženské tradice Dogonů i okolních kmenů. Výtvarné zpodobení těchto bytostí nám dnes připomíná kosmonauty. Bytosti mají na holých hranatých hlavách anténovité výrůstky. Nebojsou to spíše přílby skafandru?

Je to zvláštní: Nommodi prý měli rybí těla. Také egyptská bohyně Isis je zobrazována jako bytost s rybím ocasem.

Čerpají snad dogonské poznatky z tisíciletých egyptských tradic? Robert Temple předpokládá, že ano. Pečlivě pátral v dogonských vědomostech až k jejich počátkům, které se ztrácejí kdesi v egyptském pravěku.

Jde o fenomén, který je ve vědě nesmírně rozšířený: O záhadách z šerého dávnověku se raději mlčí, než aby se, byť jen připustily fantasticky znějící domněnky. S tezí, že před tisíci lety mohli navštívit naši Zemi mimozemšťané, se dodnes zachází ve vědeckých

kruzích macešsky. Přitom dokládají například zmíněné tra-, dice Dogonů víc než jasně, že Afriku skutečně kdysi navštívily bytosti z oblasti Siria.

Podle dogonských tradic byli tito návštěvníci vysláni hlavním bohem Ammou. Na Zemi se dostali v létající arše. Když se tento létající objekt snášel na zemský povrch, působil strašlivý hluk, který zněl, jakoby proti sobě tlouklo kamení, jakoby se balvany sypaly na skálu, jakoby se odrazil zvuk hromu od stěn jeskyně násoben ozvěnou. Podobně byly popisovány průvodní znaky zjevování se Hospodina ve Starém zákoně!

Dogoni neslyšeli při přistávání pouze odporný hluk, pozorovali také další impozantní průvodní znak – oheň.

Božský plamen uhasínal v okamžiku, kdy se archa Nommodů dotkla zemského povrchu.

Přistání tělesa s raketovým pohonem by se stěží dalo výstižněji popsat.

Dokonce i francouzský astronom Emmanuel Davoust, který se staví nanejvýš podezíravě k teorii o předvěkých návštěvách Země mimozemšťany je zaskočen astronomickými znalostmi Dogonů, které jsou nevysvětlitelně přesné. Je třeba přezkoumat, zda by toto poznání přece jen nemohli zprostředkovat na Zemi vesmírní návštěvníci.

Jsem přesvědčen že před tisíci let přistáli na Zemi kosmonauti ze Siria a že navštívili Afriku. Jiná je skutečnost, že to, co se tam po staletí přijímá jakožto součást posvátné tradice, odpovídá naprosto přesně dnešnímu vědeckému bádání, a to nelze rozumně vysvětlit.

Opravdu, poznatky Dogonů znamenají skutečnost, která přesahuje stav našeho poznání.

Tak se od nepaměti v Mali šíří nauka, že Sirius B není jediným satelitem jasně zářícího Siria A. Je tu totiž ještě Emme Ye, možná o něco méně hmotný, avšak větší než Digitaria. Emme Ye totiž stejně jako Sirius B potřebuje pro svou dráhu obletu dobu, trvající zhruba také padesát let. Ve starých bájích se výslovně říká, že okolo Emme Ye obíhá ještě satelit nazývaný „Hvězda žen“. Dalším satelitem je „Švec“, jeho oběžná dráha je největší a probíhá v opačném směru proti dráze Emme Ye.

6 **TAJEMSTVÍ KAMENNÝCH KOTOUČŮ** **(NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA II)**

Na stopy návštěvníků ze Siria ale nenarazíme pouze v Africe, nýbrž také v Číně. Provedl jsem rešerši příběhu, který zní takřka jako science-fiction...

Malé kostry bytostí s křehkou tělesnou stavbou a nepřiměřeně velkou lebkou objevil při vykopávkách roku 1938 čínský archeolog Či Pu Tej v oblasti horského řetězce Bajan Kára Ula. Malé bytosti byly také vymalovány na stěnách záhadných skalních hrobek. Znázorňují drobné „astronauty“ v přilbách. Nechybí ani znázornění Slunce, Měsíce a vzdálených hvězd.

V hrobkách bylo při průzkumu dále objeveno 716 kamenných disků, které připomínají předpotopní gramofonové desky ze sbírky Freda Feuersteina. Vždycky mají uprostřed otvor a od něj vede dvoustopé drážkové písmo až k okrajům každého „talíře“.

nálezy vyvolaly žhavou diskusi. Žádný z vědců nedokázal vysvětlit, jak byly kuriózní kamenné desky zhotoveny a popsány. O kuriózních kostrách nechtěl už vůbec nikdo ani slyšet.

V oblasti podivných nálezů údajně kdysi žily kmeny Dropů a Sikangů, lidí malého vzrůstu. Avšak proč měly ty drobné kostry nepoměrně velké hlavy?

Či Pu Tej uveřejnil roku 1940 tezi, kterou nikdo nebral moc vážně. Podle ní patřily kostry vyhynulému druhu horských opic. Proč ale tohle bezesporu chytré zvířátko pohřbívá mrtvé příslušníky svého druhu a jedná způsobem, který se nedá pozorovat nikde jinde v živočišné říši, nedokázal Či Pu Tej vysvětlit, stejně jako nedokázal objasnit vznik kamenných talířů a nástěnných maleb. Tohle se zcela jistě nedalo přisuzovat opicím.

Roku 1962 se profesoru Cum Un Nuimu konečně podařilo rozluštit části textů z kamenných disků. To, co tehdy učenec a člen pekingské „Akademie pravěkých dějin“ zjistil, znělo tak dobrodružně, že jeho představení nejprve zakázali jakékoli zveřejnění tohoto výbušného materiálu. Cum Un Nui se ovšem nedal zastrašit a umíněně uveřejnil svůj objev pod názvem „Drážkové

zápisy týkající se kosmických korábů existujících podle záznamů na kamenných discích před dvanácti tisíci lety“.

Obsah publikace nepředstavoval šok pouze pro konzervativní vědce. Podle příběhu z kamenných desek totiž měli před dvanácti tisíci lety navštívit třetí planetu sluneční soustavy mimozemšťané. Při přistání byla kosmická loď natolik poškozena, že ji cizinci nedokázali opravit a byli nuceni zůstat už navždycky na zemi.

Mimozemšťané malého vzrůstu se kontaktovali s lidmi, ale ti nechtěli mít s cizinci nic společného. Proto se stáhli zpět do jeskyní, avšak byli napadeni obyvateli tibetských hor. Pravděpodobně byli všichni vyvražděni.

Tento fantasticky znějící příběh koluje od poloviny šedesátých let nejen v kruzích „paastronautiky“.

Chtěl jsem jej rešeršovat a začlenit do své knihy „Astronautická božstva – pokus o kroniku naší fantastické minulosti“. Dopisem jsem oslovil čínská úřední místa. A byl jsem hořce zklamán.

Wang Chung-šu z „Pekingské akademie Sinicia“ mi odpověděl: „Podle našich poznatků v Číně nikdy nebyl objeven ani jediný kamenný talíř“, jaký zmiňujete ve svém dopisu. Rovněž v naší zemi neexistuje akademie Vámi uvedeného titulu ani žádný muž jménem Cun Um Mui. Proto zprávu o takzvaných „kamenných talířích“ údajně nalezených v oblasti horského masivu Bajan Kara Ula na území Číny roku 1938, které měly být pokryty četnými ideogramy, nelze doložit.“

Stejně negativní byla i odpověď, kterou mi zaslal Research-fellow Pin Hžung Liu z Paláce lidové kultury v Pekingu. Kamenné desky popsaného druhu jsou pro něho zcela neznámým pojmem a o článku z pera nějakého Cum Un riue také nikdy neslyšel. Jak mi bylo sděleno, „Čínské muzeum dějin neslyšelo nikdy nic o problematice kamenných desek“.

Vědecký tajemník Wang Čong Šu z Institutu pro archeologii mi napsal: „Podle našich poznatků nebyly v Číně nikdy objeveny kamenné talíře, které zmiňujete ve svém dopisu. Stejně tak neexistují lidé jménem Cum Un riui a Či Pu Tej. Proto postrádají zprávy o tom, že v Číně v horské oblasti Bajan Kara Ula došlo k objevu mnoha „kamenných talířů“, jakékoli opodstatnění.“

Wang Čong Šu mě ještě poučil o zeměpisných údajích: „Musím Vám vysvětlit, že Tibet tvoří nedělitelnou součást čínského území, autonomní oblast Tibet je čínskou správní jednotkou. Proto je výraz „čínsko-tibetské pomezí“ uváděný ve Vašem dopise naprosto mylný.“

Takže příběh o kamenných talířích nemá žádný reálný základ? Zveřejnil jsem své pochyby a výsledky svých rešerší v prvním vydání knihy „Astronautická božstva“ (1979) a současně jsem vedl další bádání. Tak jsem přišel na to, že ruský spisovatel a badatel Alexander Kazancev, jeden z prvních, kteří uveřejnili zprávu o tajemných kamenných kotoučích, byl bez jakéhokoli váhání nadále pevně přesvědčen o pravosti nálezů, jak se svěřil rakouskému spisovateli Peteru Krassovi v jednom osobním rozhovoru.

Roku 1992 jsem po dlouholetém a obtížném shromažďování materiálu a po rozsáhlé korespondenci narazil v hlavním městě Chile Santiagu na jednoho čínského exulanta, jehož anonymitu podle jeho přání hodlám zachovat. Můj informátor mi sdělil, že minimálně jedna z kamenných desek skončila po roce 1945 v Indii. Jednomu anglickému badateli se údajně podařilo to, oč se jiní jen marně pokoušeli: V polovině čtyřicátých let pronikl na tajemné území Bajan Kara Ula.

Mezitím se mi podařilo ověřit si údaje svého čínského informátora. Profesor Sergej Laladov se jako člen britské armády dostal roku 1945 do Mussorie na severu Indie. Profesor Sergej Laladov získal jeden kamenný kotouč o průměru 22,9 cm a o tloušťce 5 cm. Předmět pocházel údajně od kmene Dzopů, kteří jej užívali při náboženských obřadech. Nápadná byla váha kotouče: 13,5 kg. Materiál nebylo možno stanovit, ale prý to působilo jako kov nebo kámen. Kotouč byl na dotek hladký, nedal se navrtat a odolával dokonce i diamantu.

Profesor Laladov nedokázal přiřadit předmět k žádné jemu známé kultuře. Proto jej opatřil etiketou „kulturní objekt“, jakou mají v oblibě antropologové, když nedokáží najít přílehavější označení.

Profesor Laladov se vrátil po skončení své služby v armádě do Oxfordu. Tam se seznámil s bohatým přírodovědcem a cestovatelem dr. Karylem Robin-Evansem. Někdejší důstojník skotské gardy Evans občas spolupracoval s týmem profesora Laladova. Z pouhého

vědeckého zájmu, byl totiž bohatý a nemusel ztrácet čas vyděláváním peněz.

Brzy ho ale přestalo bavit sedět jen tak na židli, a tak vyrazil roku 1947 na cestu, aby si na místě zjistil okolnosti příběhu tajemného kamenného talíře.

Přes Lhasu v Tibetu, kde získal audienci u Jeho Svatosti dalajlámy, se dostal na území tibetských Dzopů, které se rozkládalo v hraničním pásmu provincií Ching-hai a Se-čchuan.

Krátce předtím, než dosáhl cíle, ho opustili doprovázející nosiči. Za žádnou cenu se nedali přimět k tomu, aby vkročili na „nebezpečné území“.

Dzopové byli zpočátku nedůvěřiví, ale zanedlouho cizince přijali velice pohostinně. Přidělili mu učitelku místního jazyka, mladou atraktivní dzopskou ženu jménem Loren-La.

Vyučovací metody „pedagožky“ byly vskutku neotřelé. Dr. Evans si poznamenává: „Usmívali jsme se na sebe a byli jsme veselí. Pak jsme si trochu zatančili, tak jako děti. Nakonec začala svlékat horní část svého oděvu, spadlo z ní několik silných vrstev, až nakonec obnažila ňadra. Přitom mi vysvětlovala, že dzopské učitelky mají ve zvyku povzbudit své mužské žáky ke studiu tím, že jim dovolí sexuální intimnosti.“

Dr. Evans byl nejprve „poněkud zaskočen“, ale pak se rád přizpůsobil místnímu obyčeji. „Její částečná nahota mě vzrušovala. Její ňadra byla malá, avšak tvarovaná krásněji, než jsem očekával. Měla bílou jemnou pleť, hladkou jako pleť novorozeněte. Poklekl jsem... a zanedlouho jsme byli oba na zemi. Má ústa laskala její ňadra, ona se nekontrolovaně chichotala a hladila mi vlasy. Srdce mi bušilo. Už po celé měsíce jsem neměl sex, nepočítám-li návštěvu Indického nevěstince.“

Dr. Evans dělal rychlé pokroky... v učení se jazyku Dzopů, ale i u své učitelky. Otěhotněla.

S úžasem naslouchal vědec dzopským příběhům, tak jak je měly zachycovat zápisy na posvátných kotoučích. Podle nich byli Dzopové přímými potomky vesmírných návštěvníků. Pravlastí vesmírných cizinců byl údajně systém Siria.

Existovalo několik pokusů božstev ze Siria. V šerém dávnověku, tak praví sága, prozkoumávala božstva ze Siria nejprve svůj vlastní sluneční systém. Zajímavé byly oba měsíce planety. Jeden z nich byl totiž obydlený. Měsíčníčané však byli nepřátelští. Došlo k válečným střetům, které vyústily v totální vyhlazení obyvatel měsíce.

Božstva ze Siria se rozhodla, že vyhledají ve vesmíru další civilizace. Bylo naplánováno celkem dvacet expedic. Jedna z vyslaných Sinových kosmických lodí navštívila celkem dvanáct různých planet, ale na žádné z nich nebyl objeven život. Teprve třináctá, zároveň třetí planeta sluneční soustavy, byla obydlena – naše Země.

Kosmonauti se steskem vzpomínali na svou vlast v systému Siria. Na palubě kosmické lodi, ale i poté, co objevili cizí světy, používali dvou různých kalendářů. První kalendář platil na domovské planetě, druhý se počítal od doby vstupu na palubu kosmické lodi. Dvojí kalendář ostatně používali třeba i Mayové. Pozemská léta se rozpočítávají na 365 dní, zatímco „božská léta“ mají pouze 260 dní. Druhý kalendář se vztahoval na domovskou planetu vesmírných božstev a hrál důležitou roli i v posvátných spisech Mayů.

Kosmonauti ze systému Siria se často dožívali zklamání. Kdyby se totiž měli jednou navrátit domů do své vlasti, už by se tam nesetkali se známými a přáteli; Zatímco na palubě kosmického korábu uplynulo pouhých pár let, na domovské planetě to byla dvě tisíciletí.

Od objevu Einsteinovy teorie relativity víme, že na extrémně rychle letící raketě ubíhá čas pomaleji než třeba na zemi, odkud byla raketa vyslána.

To, co Einstein propočítal teoreticky, bylo dokázáno už i praktickým pokusem s extrémně přesně fungujícími atomovými hodinami. Doba v kosmickém plavidle se nerovná době na domovské planetě.

Uvedu konkrétní příklad: Kosmická loď se pohybuje s konstantním zrychlením 9,81 m/sec. Po pěti letech strávených na palubě uběhne na domovské planetě 6,5 roku. Po deseti letech na palubě je rozdíl už mnohem větší? Na planetě mezitím uběhlo 24 let. A kdyby byli kosmonauti podle svého palubního kalendáře na cestě

čtvrt století, ...na domovské planetě už mezitím uběhlo 910 let. A je třeba uvést ještě jednu extrémní hodnotu. S lodí odstartuje dvacetiletý kosmonaut. Když po padesáti letech oslavuje na palubě své sedmdesátiny, na jeho domovské planetě už by ho nikdo neznal, pokud by vůbec ještě existovala jeho země, kultura a planeta! Svět kosmonautů se totiž posune v čase o neuvěřitelných čtyři sta dvacet tisíc let.

PLANETA NA OBZORU

Posádku kosmické lodi ze Siria přepadají často skličující myšlenky... dokud konečně neobjeví obydlenou planetu: Zemi. Její obyvatelé jsou samozřejmě cokoli jiného než inteligentní. Dr. Evans si zapsal, co vyprávěli Dzopové: „Zvyky a tradice jim zakazovaly mísit se s primitivními bytostmi.“ A právě tento zákaz lákal kapitána posádky. On a šedesátka jeho mužů připravovali expedici na planetu. Pak se stalo něco strašlivého: „Muži z expedice se nazí vrhli na ně (ženy pozemšťanů, pozn, autora), a zneužili jich k vlastnímu potěšení, dokud je to nepřestalo bavit. Většinu žen pak nechali odejít, jen několik jich zabili, aby tak získali vzorkové exempláře. Pak kosmická loď znovu odstartovala.“ A tak vznikl člověk: Byl to výsledek kolektivního masového znásilnění.

Podobný případ zaznamenává také starožidovská Henochova kniha. Dvě stě nebeských strážců se spojilo, sestoupilo na Zemi a přepadlo ženy. V knize přímo čteme: „Tito a ti, kteří byli s nimi, se zmocnili žen, každý si vybral jednu, a začali se s nimi znečišťovat. Ženy otěhotněly.“

Božstva se vrátila na Sirius, vypráví dále dzopská legenda. Když tam dorazily, „probudily zvědavost vědců. Ti totiž usoudili, že muži ze Siria velice pravděpodobně zanechali na Zemi své potomstvo.“

Kosmonauti ze Siria uspořádali druhou expedici k planetě Zemi. Pokud ta první narazila na Zemi náhodně, tato měla svůj cíl předem jasný. Bylo třeba zjistit, jakým vývojem za tu dobu prošla planeta a její obyvatelé.

Roku 1014 pozemského času přistál na Zemi druhý expediční tým. Nejprve pozorovali Zemi z dálky. „Třetí planeta se změnila takřka k nepoznání. Po celé planetě se prostírala bohatá města povětšinou rozdělená na dvě části – v jedné žili jejich bohatí obyvatelé v luxusních palácích, ve druhé chudí v ubohých chatrčích. Proti sobě bojovala mocná vojska. Muži se navzájem stříleli, probodávali, oslepovali a kasírovali, to všechno ve jménu svých vládců nebo vznešených cílů, které hájili. Také vojáci, kteří zrovna nebyli ve zbrani, loupili, drancovali, kořistili a znásilňovali. Lidé zčásti projevovali velkou odvahu, věrnost a oddanost, ale zároveň často i zlou krutost. Moudří vynakládali celou svou inteligenci a sílu výlučně na útlak a kořistění.“

návštěvníci ze Siria byli zaražení: „Tyto bytosti se od nás příliš neliší.“ Diskutovali o tom, jakým způsobem se mají setkat s lidmi.

Mají sestoupit na Zemi a chovat se k lidem jako k přátelům a spojencům? Mají před nimi odhalit způsob, jakým vznikli, tedy ze znásilnění pozemšťanek mimozemšťany? Pokud ano, jak by asi lidé tuto zprávu přijali? Je třeba mít se před nimi na pozoru a obávat se útoku z jejich strany?

nevíme, jak dlouho takto debatovali – ale diskuse byla náhle přerušena. Řízení kosmické lodi se vymklo kontrole, loď se nedala ovládat, prudce ztrácela výšku a hrozilo, že se roztříští o zemský povrch.

Dobře vyškolené posádce se podařilo nouzově přistát v horách Bajan Kara Ula, jak oblast měla být později nazvána. Kosmická loď přitom byla těžce poškozena a větší část posádky přišla o život nebo utrpěla zranění. Dr. Evans podává zprávu o bídném živoření přeživších a o těžkém konci mnoha zraněných.

Místní Tibeťané záhy poznali svou převahu nad „cizinci, kteří přicestovali zdaleka“. Opakovaně je přepadávali a jednoho cizince po druhém postupně zabíjeli. Zbylí mimozemšťané pohřbívali své mrtvé do jeskyní, na jejichž stěny malovali obrazy, které měly pozdějším generacím připomínat návštěvníky ze Siria.

Pět let po ztroskotání kosmické lodi ze Siria přežívalo už jen třicet rodin. Siriané postupně přivykali životu na Zemi. Bez obvyklých technických vymožeností své vlasti, bez důvěrně

známých technologií se museli naučit přežívat a pracovat v těch nejprimitivnějších podmínkách. A to všechno v nepřátelském prostředí, v životě nepřejícím klimatu a podmínkách.

Mijely generace, než útoky Tibetánů docela ustaly. Brzy připomínaly už jen kamenné kotouče pravlastí Siria. Ale také tyto zprávy nakonec ztratily svou věrohodnost.

Tak tedy se podle tradice za života sedmé generace Sirianů objevil jakýsi „nevěřící“, který označil zprávu o prapředcích ze Siria za nevěrohodnou pohádku, kterou by bylo nejlépe co nejrychleji zapomenout.

Poté, co se kacír nedal odvrátit od svého přesvědčení, byl jednoduše ukamenován. Tato metoda, jak zacházet s jinak smýšlejícími jedinci, si v lidských dějinách našla mnohé přívržence.

Návštěva dr. Karyl Robin-Evanse u Dzopů, tedy potomků návštěvníků ze Siria, končí náhle a způsobem, který nestaví vědce do příliš příznivého světla. Když totiž učenec zjistil, že jeho učitelka jazyka je bezpochyby těhotná, nakvap a tajně odcestoval, aby se vyhnul otcovským povinnostem.

Dr. Karyl Robin-Evans zemřel roku 1974. Zanechal po sobě své nezveřejněné zápisníky z doby pobytu u Dzopů. Dr. David Gamin uveřejnil výtah z těchto zápisů roku 1978. Jeho zpráva nečekaně potvrzuje tradici Dogonů, podle které navštívily Zemi v šerém dávnověku mimozemské bytosti ze Siria.

Jenže – je zpráva dr. Evanse věrohodná? Přes všechny intenzivní snahy se mi nepodařilo zjistit nic o místě výskytu kamenného disku, který měl údajně roku 1945 v severní Indii zakoupit profesor Lakadiv a dopravit ho do Anglie.

Poznámky dr. Evanse do značné míry potvrzují informace, které o tajemství kamenných disků podává třeba Alexander Kazancev z Moskvy. Hovoří to nakonec ve prospěch spolehlivosti zápisů dr. Evanse.

Na druhé straně jsou ale přece jen nápadně určité rozdíly mezi oběma verzemi, na které bych rád upozornil:

1. První návštěva bytostí ze Siria se podle dr. Evanse uskutečnila „zhruba před dvaceti tisíci lety“. Ve všech ostatních zprávách se ale hovoří o návštěvě před dvanácti tisíci lety.

2. Dr. Švand tvrdí, že v jeskyních bylo ukryto dvanáct diskovitých nosičů informací z kosmické lodi. Ve všech ostatních zprávách se hovoří o sedmi stech šestnácti kamenných discích. Kromě toho poskytuje dr. Švand informaci o kovových páscích či pruzích, o kterých se ostatní zprávy nezmiňují ani slůvkem.

3. Na Laladovově disku chybí jeden markant, který je zdůrazňován ve všech ostatních zprávách – a sice otvor uprostřed.

4. Alexander Kazancev hovoří jen o jediné návštěvě mimozemšťanů, zatímco podle zprávy dr. Evanse došlo ke třem – a pokaždé ze Siria!

K první návštěvě došlo podle Evanse zhruba před dvaceti tisíci lety, ke druhé došlo roku 1017 po Kristu a ke třetí roku 1908 po Kristu. Obě pozdější návštěvy měly skončit obrovskou, nepředstavitelnou katastrofou.

7 TAJEMSTVÍ TAJGY (NÁVŠTĚVNÍCI ZE SIRIA III)

Sága Dzopů, zachycená dr. Evansem prohlašuje: Roku 1908 se objevila na nočním nebi kosmická loď ze Siria. Radost Dzopů byla nezměrná.

Tak tedy přece jen nelhaly zprávy, které se předávaly z generace na generaci – o původu lidské kultury ze Siria?

Byla zapálena vatra na přivítanou, byly odpáleny ohňostroje, horlivci pobíhali nocí s pochodněmi. Ale vypukla také panika.

Dokáží nás návštěvníci ze Siria zahlédnout? Nálada byla převážně optimistická. Určitě bylo pouze otázkou času, možná pouhých hodin, nanejvýš dní, než budeme přijati na palubu kosmické lodi a dopraveni do pravlasti svých předků z dávné minulosti. Na Siriusí

Ale všechno se nakonec seběhlo docela jinak. Kosmická loď explodovala nad sibiřskou tajgou. O tom, co se událo roku 1908, se diskutuje od té doby už po celá desetiletí.

Fakta jsou přitom jednoznačná. Vědecký výzkum z tehdejšího Sovětského svazu dokazuje:

Roku 1908 explodovalo nad tajgou neznámé kosmické těleso. Bohužel byly dotyčné dokumenty až dosud před Západem zamlčovány.

Snad proto, že se mnozí politikové a vědci obávají vypuknutí paniky mezi obyvatelstvem kvůli případnému nebezpečí hrozícímu z vesmíru?

Nelze přestat opakovat: Strach vzniká spíše díky zamlčování fakt než informovaností. A skutečnosti je třeba konečně vyložit na stůl.

30. června 1908 otřásl mohutný výbuch sibiřskou tajgou. Místní čas ukazoval na hodinách sedm hodin ráno.

Milióny stromů se v jediném okamžiku obrátily v prach. Zemřely tisíce zvířat a zřejmě i lidí. Nikdo nezná počet, natož jména lidských obětí. Byli to nomádi kočující tajgou, zemědělci a lovci, možná také několik lesních dělníků. Jedno je jisté: Kdyby se něco takového přihodilo v Evropě, znamenalo by to nepochybně milióny obětí. Země velikosti Belgie by byla zcela vymazána ze zemského povrchu.

Jevgenij Krinov je považován za odborníka v otázce tunguzské exploze. Podle dlouhodobého výzkumu moskevského vědce došlo k následující události: 30. června 1908 prolétl v několika vteřinách létající objekt nad Tunguzkou ve směru od jihovýchodu a severozápad. Na jasném nebi bylo vidět cosi výjimečně jasně zářícího, takže v tomto světle zbledla i sluneční záře.

Různí očití svědkové popsali objekt jako válcovitý, který údajně okamžik před nárazem udělal úhybný manévr, tedy prudce změnil směr.

K podobným výsledkům dospěl i americký reportér David Hughes. Shromáždil a utřídil zprávy, podle kterých bylo možno pozorovat z mnohakilometrové vzdálenosti od okraje spouště „kolmý ohnivý a kouřový sloup“.

Není divu, že katastrofu bylo možno pozorovat na velkou vzdálenost. Rozžhavené částice byly vymrštěny do výše dvaceti

kilometrů. Meteorologické stanice po celém světě zaznamenaly otřesy. Tlaková vlna obletěla celou zeměkoulí a rozechvěla měřicí přístroje. Magnetická měřicí stanice v Irkutsku navíc hlásila poruchu zemského magnetického pole.

Po celém světě bylo možno pozorovat zvláštní světelné jevy. V Moskvě a v Londýně bylo možno fotografovat i v noci bez blesku nebo si číst venku noviny.

Alexej Vasiljevič Zolotov je přesvědčen, že příčinou otřesů a světelných jevů byla exploze mimozemského vesmírného korábu poháněného atomovou energií. Opírá se o svědectví dvou očitých svědků, kteří tábořili na jih od místa dramatické události na říčce Avarkit.

Obrovská rána je oba probudila. Jeden z domků malé osady letěl vzduchem a roztránil se o zem. „Naštěstí došlo jen k lehkým zraněním. Stromy byly vyvráceny z kořenů a obrovským poryvem větru vrženy do vzduchu.“ Potom hořící padaly opět k zemi.

Co je zapálilo? Bylo vidět hřibovitý mrak vysoko na severní obloze, ze kterého jakoby sálal obrovský žár. Podle Alexeje V. Zolotova nemohl ten hřibovitý oblak znamenat nic jiného, než atomový výbuch. A to v souvislosti s letícím objektem, který se zřítil na zemi. Mimo jiné to dosvědčil rolník Alexander Gološčekin ze vsi Kamenskaja, která je od Tunguzky vzdálená šest set kilometrů: „Viděl jsem najednou podivné letící těleso, bylo dlouhé a vepředu širší než vzadu. Letělo to vodorovně severozápadním směrem, ale pak jakoby to zapadlo na severovýchodě.“ Nato slyšeli vesničané tři po sobě jdoucí exploze.

Koželuh Saričev z Kanska tu věc viděl také. Muž byl zrovna u řeky Kamy. Objekt jemu a jeho kolegovi přeletěl nad hlavou a vyvolal na hladině řeky přívalovou vlnu. Potom odsvištěl severním směrem. Také oni zaslechli výbuch, jakoby v dálce někdo spustil kanonádu.

To je jen několik svědectví z dlouhé řady očitých svědků, tak jak je shromáždil Alexej Zolotov z „Geofyzikálního institutu“. A ještě otázka k zamyšlení: Co je to? Letí to vodorovně a vypadá to jako roura, vepředu je to širší než vzadu, před nárazem na zemský povrch to exploduje a zanechává to po sobě radioaktivní zamoření?

Někdo může namítnout, že i meteority létají vodorovně. Zolotov tuto námitku vyvrací: „Malé shoří v atmosféře, velké dopadnou a vytvoří kráter. Tunguzská exploze však kráter nezanechala.“ Zolotov studoval zprávy z okolí tunguzské katastrofy. Četní svědkové viděli letět „něco“. Jejich výpovědi se shodují. Objekt letěl rychlostí menší než pět kilometrů za sekundu. Tím je vyloučen meteorit nebo kometa.

Tlakové vlny měřené po celém světě, změny magnetického pole a hřibovitý kouřový oblak, k tomu navíc zvýšená radiace naměřená na místě výbuchu – to všechno poukazuje na výbuch mimozemské kosmické lodi.

Totéž platí pro výsledky několika měření provedených Leonidem Kulíkem. Roku 1927 dosáhl po nanejvýš namáhavé pouti poprvé epicentra výbuchu. Nebyl tu žádný kráter a ani jediná stopa po sebemenším nárazu.

Vědci se nejprve zdálo nepochopitelné, že stromy ve vzdálenosti šedesáti kilometrů od epicentra se lámaly jako zápalky a zčásti zůstaly bez vrcholků. Pak následovala obrovská zóna, ve které nezůstal stát ani jediný strom.

V samém centru této oblasti se naopak tyčily k nebi kmeny stromů zuhelnatělé jako telegrafní stožáry, zcela zbaveny větví. Takový obraz je typický pro krajinu po zasažení atomovým výbuchem, ke kterému došlo v několikakilometrové výšce. Tlaková vlna takového výbuchu se šíří kruhovitě. Na stromy přesně pod místem výbuchu dopadá kolmo shůry. Následkem toho stromy zůstanou stát, zatímco větve, které poskytují větší plochu odporu, jsou odlomeny brachiální silou. V čím větší vzdálenosti od epicentra se stromy nalézají, tím větší je boční síla, která na ně působí. Tyto stromy jsou zcela vyvráceny.

Obrázky z oblasti tunguzské katastrofy nám děsivým způsobem připomínají snímky z Hirošimy a Nagasaki po svržení atomových bomb. Také tady zůstaly stát přímo pod místem výbuchu pahýly stromů, telegrafní tyče a zdi domů.

Dodnes se ve vědeckých kruzích vede diskuse o tom, co se tenkrát, roku 1908, v sibiřské tajze doopravdy přihodilo. Přitom bylo

už roku 1967 jasné, že katastrofu mohl způsobit jedině výbuch mimozemského kosmického plavidla.

BYLO TO UFO!

Roku 1967 předložil „Sjednocený institut pro jaderný výzkum Dubna“ – velice uznávané vědecké pracoviště zabývající se jadernou problematikou pečlivý rozbor popele ze spálených stromů v tunguzské oblasti. Studie, za kterou odpovídají V. E. Mechedov a B. V. Kurčatov, byly v tehdejší Sovětském svazu zanedlouho prohlášeny za státní tajemství, ke kterému mělo přístup jen několik vybraných vědců. Za hranicemi někdejšího carského impéria se o jejich práci nevědělo vůbec nic... nebo se jí nikdo nehodlal zabývat. A to přesto, že studie přinesla tak senzační výsledek?

Zde jsou jednotlivé závěry studie:

1. Ve vzdušném prostoru nad sibiřskou tajgou explodovalo roku 1908 těleso, které uvolnilo nesmírné množství energie, a to způsobem, jaký je znám u explozí atomových bomb a výbuchu na základě jaderné fúze.

2. Brizance exploze odpovídala výbuchu až třiadvaceti tun trinitrotoluenu. Takové množství uvolněné energie je myslitelné pouze při jaderné fúzi nebo při anihilační explozi antihmoty.

3. Přirozená vysvětlení jako zásah meteoritem nebo kometou jsou vyloučena.

4. V závěrečné zprávě se doslova uvádí: „Znovu se vracíme (nakolik to zní fantaskně) k hypotéze, že tunguzská katastrofa byla zapříčiněna havárií kosmické lodi.“

5. Jakožto pohon plavidla přichází v úvahu antihmota. Poznatky „Sjednoceného institutu pro jaderný výzkum

Dubna“ byly roku 1976 potvrzeny senzačním nálezem. Publicista a uznávaný badatel záhadných fenoménů Thomas Mehner mi byl zdrojem podivuhodných poznatků týkajících se tohoto objevu, který si už dávno zasluhoval pozornost.

Roku 1976 našli dva rybáři na břehu řeky Vašky v tehdejší Sovětské Ázerbájdžánské republice kovový předmět. Místo nálezu

leží na prodloužené linii tunguzského kosmického plavidla. Oba muži si nalezený předmět zvědavě prohlíželi. Když jim náhodou upadl, křísil o kámen a objevil se déšť jisker.

Rybáři nález ohlásili. Vědci předmět rozřezali na tři kusy každý byl asi o váze jeden a půl kilogramu. Zkoumali a analyzovali jednotlivé části nezávisle na sobě v různých zařízeních. Všechna tři badání poskytla shodné a skutečně překvapivé výsledky. Podle nich se kovový předmět skládal z neobvyklé slitiny tvořené ze 67 procent cérem, z 10 procent čistým lantanem, z 8 procent z neodymu, z 0,4 procenta z ryzího železa a ze 16,4 procenta z dalších, na zemi vzácných kovů. Vědci museli s úžasem prohlásit, že dnešními metalurgickými technologiemi nelze takové slitiny dosáhnout.

Kuriózní výsledek přiměl vědce, aby konečně zpozorněli: Půdní analýzy oblasti tunguzské katastrofy přinesly další výsledek – obsah vzácných kovů tu čtyřista – až šestsetkrát překračuje normální hodnoty.

Nabízí se vysvětlení: Létající těleso složené převážně z vysokého podílu vzácných kovů bylo při explozi totálně rozmetáno, což vedlo k zamoření půdy uvedenými kovy. Přinejmenším jeden zlomek se uchoval: ten, který našli rybáři.

Roku 1986 uveřejnil kandidát technických věd a člen komise pro mimořádné jevy Valerij Fomenko následující zprávu: „Poté, co vědci analyzovali úlomek, došli k závěru, že tvořil prstencovité, válcovité nebo kulovité těleso o průměru 1,2 m.“

Odborníci stáli znovu před záhadou. Nedokázali si představit žádný pozemský stroj, který by mohl něco takového vyrobit. Bylo by k tomu zapotřebí tlaku deseti tisíc atmosfér.

Valerij Fomenko pokračuje: „Lze si představit, že to mohlo tvořit přísadu do neznámého paliva.“ Vědci dále zjistili, že úlomek vykazoval podivné magnetické vlastnosti. „Siločáry se uvnitř úlomku liší až patnáctinásobně.“

Tedy: Pravděpodobně máme co dělat s úlomkem mimozemského kosmického plavidla.

Thomas Mehner dodává zasvěceně: „Je zvláštní, že neinformovaní vědci z jiných zemí diskutují dodnes o původu toho objektu, když přece mezitím existuje celá řada precizních a částečně

na sobě nezávisle získaných poznatků, které směřují k tezi, že tunguzský objekt z roku 1908 byl umělého původu. Osobně jsem se o tunguzském zázraku dlouhou dobu domníval, že se muselo jednat o explozi jádra komety. Ale pak jsem změnil mínění. Jsem přesvědčen, že roku 1908 havarovalo nad kamenitou Tunguzkou umělé létající těleso na jaderný pohon řízené inteligentními bytostmi. Jakkoli tó zní neuvěřitelně, hovoří pro to fakta. Záhada přestává být záhadou.“

Astronaut Edgar D. Mitchell vystoupil jako šestý člověk na povrch Měsíce. Roku 1974 prohlásil na jedné tiskové konferenci: „Všichni víme, že fenomén UFO existuješ Otázkou je, odkud mimozemšťané přicházejí.“

Nelze už tedy pochybovat o tom, že roku 1908 vybuchlo nad sibiřskou tajgou UFO. Stále však zůstává otevřena otázka: Odkud přiletělo? Možná ze Siria, jak sé to údajně měl dovědět dr. Evans od tibetských Dzopů.

část druhá EXODUS – CESTA PROSTOREM A ČASEM

V průběhu lidských dějin se znovu a znovu objevovali cizinci z vesmíru. Slibovali: Vrátime se!

„V kruhu se pohybují lidé, v kleci vlastní planety, protože zapomněli, že je možné zvedat oči k nebi!“

(Eugéne Ionesco)

8 ADAM, ABRAHAM A NADPOZEMŠŤANE

Adam a Abrahám se kontaktovali s nadpozemšťany. Dokládají to prastaré posvátné texty ze starého Izraele. V Bibli bychom hledali tyto vysoce zajímavé a tajemné texty samozřejmě zbytečně. Avšak texty, které byly přijaty do kánonu Bible, tvoří jen malý zlomek obsáhlého materiálu.

Ve vědecké literatuře dnes rozlišujeme mezi „kanonizovanými“ a „nekanonizovanými“ texty. To, co bylo přijato do souboru Starého a Nového zákona, například pět knih Mojžíšových, prorocké knihy a žalmy – se všechno označuje pojmem „kanonizované“. Všechny ostatní vypuštěné písemnosti však nebyly ve starém Izraeli považovány za méně posvátné. Čtenářům křesťanského západu však byly po dlouhý čas upírány jakožto zakázané.

Vymezení mezi tím, co je biblické a co je mimobiblické se dělo samozřejmě naprosto nahodile. Podle židovské tradice shromáždil prorok Ezdráš okolo roku 500 př. Kr. sto dvacet písařů, kteří z takřka nepřehledného množství různých textů posvátných spisů sestavili knihy Starého zákona tak, jak je známe. A tito učenci nejen vybírali, ale také redigovali.

V letech 1844 a 1859 objevil teolog Konstantin von Tischendorf v klášteře svaté Kateřiny na Sinaji rozsáhlé biblické texty psané řecky. Dnes se tato sbírka nalézá z větší části v Britském muzeu v Londýně, další úryvky jsou uchovávány v Lipsku.

V teologických kruzích se nejprve zrodila naděje, že by se mohly konečně nalézt originální rukopisy biblických pasáží. Ale zakrátko vyšlo najevo, že tzv. Codex

Sinaiticus zahrnoval text, který redakčními úpravami přímo oplýval. Pracovalo na něm přinejmenším sedm písařů, kteří do něj zanesli na šestnáct tisíc změn. O původním textu tedy nemohla být řeč.

Biblický kritik z Curychu dr. Robert Kehl podotýká: „Často docházelo k tomu, že totéž místo bylo jedním korektorem pozměněno tak, a druhým opět naprosto protichůdně podle toho, jaké věroučné pojetí zrovna v té které škole převládalo.

Navzdory všem těmto úpravám, které byly bezpochyby podnikány s tím nejlepším úmyslem, však obsahují i biblické texty nepřímé poukazy na „nadpozemské létající objekty“.

Je možné, že v „původních textech by se těchto stop našlo mnohem víc. Spekulace je ale samozřejmě více než zbytečná. Zůstává pouze naděje, že v budoucnu dojde k novým nálezům dalších „původních textů“, které budou zpřístupněny veřejnosti. Slibným zdrojem se zdají být texty z takzvaných qumránských svitků.

V letech 1947 až 1956 bylo postupně objeveno v qumránských jeskyních asi třicet kilometrů od Jeruzaléma velké množství popsaných svitků, se kterými příslušní badatelé zacházeli jako s tajným materiálem. Nebo jako s intimním soukromým vlastnictvím. Profesor Géza Vermes přímo hovořil o záměrné blokádě a o skandálu, kterému není rovno. Profesoři Robert Eisenmann a Michael Wise prolomili hráz mlčení a zveřejnili dosud pod zámkem držené texty v knize s titulem „Ježíš a první křesťané“.

Nyní mezitím zpřístupněné qumránské texty obsahují množství poukazů k nadpozemským skutečnostem. Byla to právě tato místa, která přiměla vědce k utajování textů?

Mezi gumránskými spisy se nalézají minimálně šest verzí tzv. Henochovy knihy (texty signované jako 4 G 532). Poukazuje se v nich zřetelně na „nebeské bytosti“, které měly s pozemskými dcerami nanejvýš pozemský kontakt a zplodili s nimi „netikám“, tedy obry. Nebešťané tedy byli všechno jiné, jenom ne netělesné duchovní bytosti, protože k sexuálnímu kontaktu je zapotřebí pevné, hmatatelné fyzis.

„Nebeské bytosti“ užívaly také reálných dopravních prostředků k pohybu po nebeských sférách. Text G 286/287 hovoří konkrétně o „vozu slávy“, zmiňuje „válečný vůz jeho slávy se zástupy andělůkol“.

Text 4 G 227 uvádí Henocha, vychvaluje jeho „nebeské poznání“ týkající se třeba „nebeských sfér a jejich cest“. Kdo by se divil? Henoch se přece stýkal (srov. Gen 5, 24) s kosmickým božstvem Hospodinem-Sethem-Siriem. A Henoch byl tímto božstvem nakonec unesen do nebe.

S napětím se můžeme těšit na další zveřejněné qumránské svitky. Božstvo mělo Henocha poučit o „šesti výročních slavnostech“ například o světech planet. A možná se teprve objeví záznamy z jeho poučeného pera.

Stejně jako Henoch byl uchvácen i Michael, jak prozrazuje text 4 G 529, až do nejvyššího nebe. Archanděl Gabriel měl roli učitele a poučoval ho ve věcech stavby měst. (Ohledně dnešního urbanistického plánování by člověk rád dopřál moderním architektům pár takových lekcí!)

Qumránský text 4 G 385/389 popisuje letící UFO. Anonymní autor se ve vzrušení ocitá „v paprscích jeho vozu“. Letící objekt je řízen Hospodinem (Sethem-Siriem), který projevuje živý zájem o politický vývoj v Izraeli i v Egyptě.

Neméně zajímavé jsou další texty ze starého Izraele, které rovněž nebyly přijaty do kánonu Starého zákona. Louis Ginzberg shromáždil takřka nepřehledné množství starověkých tradic a roku 1954 je vydal v osmidílné práci formátu lexikonu. Také v těchto textech narazíme na poukazy na nebeské bytosti.

Jakýsi rabi Bar Jochai tak píše, že kdysi v pradávných dobách přišla na zem nebeská bytost. Setkala se se skupinou lidí vedenou

rabi Yossem. Rabi Yossemu bylo jasné, že cizinec nemohl být z této země. Odkud pochází?

Cizinec ochotně odpověděl: „Z planety Arqua!“ Arqua byla lidem zjevně známá. Ale bylo jasné, že nevěděli nic o tom, že je tato planeta obydlená. „Takže na planetě Arqua jsou živé bytosti?“ ptali se. Cizinec se podivoval nad takovou nevědomostí. Znovu jim odpověděl jasným ano. A dodal: „Když jsem vás viděl přicházet, chtěl jsem se zeptat na jméno světa, na který jsem přišel.“

Na planetě Arqua je mnohé jinak než na Zemi. Rok tam trvá déle, mezi setbou a sklizní tam uplyne delší doba, než zde.

Návštěvník z planety Arqua pak hrdě oznamoval, že poznal mnoho cizích světů, ale pouze na Zemi by mohl žít stejně jako doma. Z toho se dá usoudit, že na jeho planetě vládly podobné atmosférické podmínky jako na Zemi. Starožidovský text ovšem nepíše nic o tom, že by měl cizinec z planety Arqua na sobě cosi jako skafandr nebo jen dechový filtr.

Poměry na planetě Arqua vypadaly jakkoli, jen ne pokojně. Široké vrstvy obyvatelstva byly násilně utlačovány, drženy v internačních táborech a hlídány přísnými dozorci.

Návštěvník z Arquy popsal ještě další planety svého domovského systému. Na světě zvaném Herabah byl dostatek vody. Paradoxně zní jméno této planety v překladu „suchý svět“. Na Tebelu žily hrůzu budící příšery. Tyto stvůry vznikly jako výsledky vědeckých pokusů, při kterých byly kříženy mezi sebou různé živočišné druhy. Jen pro připomínku: Tyto zruďné bytosti měly být vytvářeny i egyptskými božstvy.

Ve zlomcích se zachovaly starožidovské texty popisující další cizí světy. Jeden takový tajemný svět je sužován odvěkými tornády. Jiný pekelný svět má skutečně životu nepřátelské klima. Oheň, kouř a valící se páry by nebyly přitažlivé ani pro masochistu nejhoršího ražení.

Louis Qinzberg zná další starožidovské tradice, podle kterých se Adam vypravil na kosmickou pouť. Bylo mu přitom ukázáno šest různých světů: Erez, Adama, Arqua, Ge, Nešiach a Ciach. Erez byl temný svět, kam nepronikl jediný paprsek světla. Jednalo se snad o planetu, která obíhala daleko od Slunce? Na tomto světě se nalézal

neustále se otáčející a hrůzu nahánějící plamenný meč. Na Adame existovala už vysoce rozvinutá civilizace, ale obyvatelé již otrávilí své životní prostředí. Na planetě Arqua žili Kainité, zvláštní pokolení tvořené trpaslíky a obry. Obyvatelé žili spíše skromným způsobem. Na jejich světě neexistovalo obilí. Často docházelo k mutacím. Rodily se dvouhlavé stvůry. Planeta Ge se nacházela blízko žhnoucího ohně. Byla snad v blízkosti Slunce?

Na Nešiachu bydleli skřítci bez nosů. Dýchali dvěma otvory. Po jejich planetě se šířila epidemie, která obyvatelstvu způsobovala ztrátu paměti. Na Ciachu byl nedostatek vody. Jeho obyvatelé byli mimořádně krásní.

Tak jako Louis Ginzberg, i spisovatel Paul Riefler shromažďoval starožidovské mimobiblické písemnosti, které překládal a uveřejňoval. Také Riefler, jehož sbírku mohu vřele doporučit každému, kdo bádá po podkladech ve věci „kosmických božstev“, našel důkazy pro to, že Adam měl kontakt s mimozemskými civilizacemi. V „Životě Adama a Evy“ se píše: „Spatřil jsem vůz podobný větru s ohnivými koly.“ Následně byl Adam vyzdvižen na palubu. „Byl jsem... uchvácen. Viděl jsem trůnit Pána.“ Létající objekt řídil archanděl Michael. Podle „Mojžíšovy apokalypsy“ se Eva stala svědkyní setkání s UFO.

Pozorovala „nebeský vůz“: „A Eva vzhlédla k nebi a spatřila tam plamenný vůz. Nikdo z těch, kdo se zrodili ze ženy nedokáže popsat jeho nádheru.“

V „Životě Adama a Evy“ nám bude při četbě nápadné ještě něco: Sotva byl Adam uchvácen do vozu, hned se bez dalšího vysvětlování píše, že byl navrácen na stejné místo. Zjevně se tedy nedovede rozpomenout, co se na palubě vozu událo. V jeho paměti zeje mezera.

Tento jev „chybějícího času“ se často objevuje u dnešních kontaktů s jevy UFO. Ještě se k tomu dostanu ve třetí části této knihy.

ABRAHÁMOVA APOKALYPSA

Knihy Paula Rieflera „Starožidovské mimobiblické písemnictví“ obsahuje možná ten nejjednoznačnější poukaz na nebeská božstva z dávnověku. Text je nazván „Abraháмова apokalypsa“.

Mladý Abrahám byl podle tohoto textu velice nešťastný kvůli povolání svého otce Teracha. Ten totiž zhotovoval ze dřeva a kamene figurky pohanských bůžků a ty pak prodával. Pubertální Abrahám pokládal za důležitější, hledat skutečného živoucího Boha, místo vyrábění jeho neživé podoby. Hledal Boha, nebo bohy?

Jednoho dne došlo přání mladého muže svého naplnění. Abraháma navštívily dvě bytosti a on se pořádně vyděsil. Návštěvníci totiž nemohli být lidskými bytostmi. Text výslovně prohlašuje (kapitola 10, 1-2): „Když jsem zaslechl hlas, který pronášel tato slova, rozhlížel jsem se na všechny strany. Ale nebyl to lidský dech.“ Abraham byl bez sebe (10, 2): „Můj duch se zachvěl a duše ze mě unikla. Byl jsem jako kámen a padl k zemi, protože jsem neměl sílu stát.“ Ukázalo se, že jedna z obou bytostí měla velení nad druhou. Přestože jméno toho, kdo velel, zůstalo neznámé, zjišťujeme jméno podřízeného. Velitel přikázal: „Jdi, Javeli, a zvedni toho muže přede mnou! nechť se zotaví ze svého chvění!“ (10, 4)

Javel poslechl a zvedl Abraháma, takže si ho mladý muž důkladně prohlédl. Ještě jednou potvrdil, že se nejednalo o člověka, nýbrž „o bytost člověku podobnou“ (10, 5). Badatelé UFO by dnes užili pro člověku podobnou bytost výrazu aneroid.

Měl na sobě Javel skafandr? Květnaté líčení cizincova zevnějšku by tomu mohlo odpovídat: „Jeho tělo se podobalo safíru, jeho tvář chrysolitu a vlasy na jeho hlavě byly bílé jako sníh, čelenka na jeho hlavě zářila jako duha“ (11, 2).

Abrahám se dověděl, že vbrzku prožije „cestu do nebe“, a to zcela tělesnou, nikoli duchovní.

V páté kapitole se líčí Abraháмова „cesta vzduchem“: „A stalo se při západu slunce, náhle se objevil dým jako z pece... A nesl mě až k ohnivému hranici. Potom jsme vystoupili vzhůru, jakoby na křídlech větru k nebi na obzoru“ (15, 6).

V „orbitální stanici“ spatřil Abrahám „postavy“, zjevně mimozemské bytosti. Hovořily spolu jemu neznámou řečí. Abrahám se vůbec necítil ve vlastní kůži. Toužebně si přál vrátit se na Zemi. „Přál jsem si padnout zpátky na zem“, vyznává se.

Potom začíná pečlivě líčit skutečnost, která mu byla nepochopitelná. „To místo ve výšinách, kde jsme stáli, bylo hned zpříma, hned se zase otáčelo dolů“ (17, 3). Otvírá se cosi jako štěrbina (19, 4), možná je spuštěn monitor. Abrahám pozoruje vše ještě důkladněji: Hvězdy byly chvíli nahoře, pak zase dole (20, 3). Abrahámovi nesrozumitelný obsah nedokáže dost výstižně popsat ani lidé dnešní éry kosmických letů. Ve filmu „2001 Space Odyssey“ to bylo ukázáno na fascinujících záběrech – kosmická stanice se neustále otáčela kolem vlastní osy.

Ve filmu je tak Země vždycky chvilku dole a hvězdy nahoře, potom zase opačně. Filmová kosmická sonda se otáčela kolem osy proto, aby uměle vytvářela přitažlivost. Zdá se, že Abrahám byl vzat na podobnou stanici, která neustále rotovala kolem vlastní osy. Tím byl vykonán krátký proces se stavem beztíže.

Teprve ve věku kosmických letů dokážeme přesněji porozumět Abrahámovu líčení: „To místo ve výšinách, kde jsme stáli, bylo hned zpříma, hned se zase otáčelo dolů.“

Pro mě představuje těch několik úryvků z Abrahámovy apokalypsy důkaz, že byl Abrahám skutečně na vesmírné stanici.

Pozemská civilizace, která by byla s to vytvořit takový zázrak techniky, na naší planetě před několika tisíci lety zcela jistě neexistovala. Muselo proto jít o mimozemské vznášedlo: Srozumitelnější vysvětlení podle mého názoru neexistuje. Nebo by někdo z kruhu čtenářů dokázal navrhnout jiné řešení? Pokud ano, napište mi, prosím (adresa je uvedena na straně 256)!

9 UFONI, ANDĚLÉ A ATOMOVÉ BOMBY

Poukazy směřující k mimozemským jevům se samozřejmě nenalézají pouze ve starožidovských textech, které – ať už z jakéhokoli důvodu – nebyly přijaty do kánonu Knihy knih. Přesto najdeme i v samotné Bibli ve Starém zákoně cosi jako popis mimozemských objektů. Tyto poukazy působí často tak, jakoby je pečliví redaktoři zapomněli vyškrtnout.

například v žalmu 104, 3-4) se píše: „Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy.“

Žalmista opěvuje bytost, která „usedá na vůz z vichrů“ a přebývá tedy na mračnech – ve vesmíru. Ať už je tento bezejmenný kdokoli, není výslovně osloven jako Bůh.

Přenesme se do situace neznámého autora. Jak by měl tuto bytost nazvat? Pojem „mimozemšťan“ mu nebyl znám. Ale ví, že to není všemohoucí Bůh.^{8]} Nejde ale ani o obyčejného pozemšťana, proto ho nazývá tím, který dýchá^{9]}.

V dalším žalmu 29 je jasný odkaz na božskou bytost. Ve verši 1 čteme: „Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a čest.“

„Synové Boží“ byli samozřejmě většinou překladatelů vynechání^{10]}.

8] Čirá a nepodložená autorova spekulace. Hned v prvním verši téhož žalmu se píše: Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký...“ A dále žalm popisuje vděčnost člověka za nádherné stvoření, přírodu a všechny její tvory.

9] Tato interpretace se v textu žalmu nikde neobjevuje.

Stěží by dokázal tohoto cizince vystihnout lépe. Zajímavý je také odkaz na „síně mezi vodami“. Naráží snad žalmista na podmořskou laboratoř, ve které kosmická božstva vytvořila člověka?

10] Je spodivem, jak na to autor přišel. Text žalmu uvádíme přímo z ekumenického překladu Bible. Ve vysvětlivce týkající se přesně tohoto označení se dočteme: Jde o nebeský dvůr (srov. Job 1, 6 a 2, 1), v němž jsou i bohové pronárodů podřízeni Hospodinu

(srov. Dt 32, 8, též Ž 82, 7). Ti mají vzdát poctu ,znovunastolovanému Hospodinu-Králi.

Bible vydaná roku 1972 Wurttenberskou Biblickou společností Stuttgart už píše pouze o „nebešťanech“. Správnější je překlad ze „Čtyřiaadvaceti knih Písma svatého“ Leopolda e: ten uvádí termín „Boží synové“. V Bibli podle německého překladu Martina Luthera z roku 1915 se hovoří o „mocných“. Text líčí působivě doprovodné jevy Hospodinovy nebeské cesty. Hovoří o Hospodinově hlasu burácejícím nad vodami a hřímajícím ve své slávě, který poráží cedry, křeše plameny ohně a sloupává z lesních stromů kůru.

V knize Job narazíme na přímo typické líčení UFO. Je třeba pečlivě a dopodrobna číst kapitolu 37, abychom zachytili i nenápadné detaily, které se prokáží jako velice významné.

Job se nejprve děsí toho, co vidí. „Mé srdce se z toho chvěje, chtělo by vyskočit ze svého místa“ (Jb 37, 1). Nejprve jde jen o „burácení jeho hlasu“ (verš 2). Pak se ale přece jen objeví UFO: „jeho světlo září až k okrajům nebe“ (v. 3), moderní překlady někdy mylně uvádějí „jeho blesk“.

UFO se vznáší zcela jistě v nadzvukové rychlosti. Job docela výstižně poznamenává: „za ním řve jeho hlas“ – rozuměj za světlem – on hřmí svým důstojným hlasem a nezadržuje blesky, když se jeho hlas rozléhá“ (v. 4).

Zvířata se ve strachu ukrývají – to je fenomén známý ze současných pozorování UFO^{11]} – „zvěř vchází do doupat a přebývá ve svých peleších“ (v. 8).

Job se snaží zjistit příčinu tohoto hluku a lokalizovat ji: „vichřice vyráží ze své komnaty“ (v. 9). Potom UFO opět zmizí za hradbou oblaků z pozorovatelova dohledu. „Nelze se dívat do světla blesků tehdy, když září v mracích, až se přežene vítr, pročistí je“ (v. 21).

^{11]} Zvířata se přece ukrývají před jakoukoli živelnou pohromou, na to stačí obyčejná letní bouřka.

A přejděme od Joba k Eliášovi. Také ten je předem upozorněn na to, že patří UFO. Má se „postavit na horu“ (srov. 1 Král 19, 11).

To, co následně spatří, na něho udělá hluboký dojem: „A hle, Hospodin se tudy ubírá. Před Hospodinem velký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály. Ale biblický text jasně zdůrazňuje, že pilotem UFO není Bůh: „Ale Hospodin v tom větru nebyl“.

„Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný“ (verše 11-12).

Profesor Hans Schindler, který se intenzivně zabývá otázkami Bible, komentuje: „V tomto případě před sebou máme tisíciletou zkušenost s pozorováním UFO. Na jedné straně nemohly být tyto průvodní jevy připisovány Bohu, protože ten nepotřebuje žádný dopravní prostředek. Na druhé straně ale bylo svědkovi naprosto jasné, že se tu po nebi pohybuje mocná bytost, která však není s Bohem totožná, jak se vícekrát uvádí.“

Dalším svědkem UFO byl prorok Jeremiáš. Ten má zaměřit svou pozornost k dění na nebi. Ale musí být opakovaně vybídnut, aby zapsal, co viděl: „Slovo Hospodinovo ptalo se mě podruhé: ‚Co vidíš?‘“ (Jr 1, 13).

Jeremiáš se uchyluje k profánním přirovnáním. O tisíce let později by bylo UFO popsáno jako „létající talíř“, zatímco Jeremiáš dává do zápisu, že vidí „překypující hrnec obrácený sem od severu“ (v. 13). UFO na spodní straně žhnulo, jak se zdůrazňuje v textu. Dalo by se předpokládat, že se jednalo o pohonnou jednotku. Připomíná to raketový pohon.

Druhá kniha Samuelova (22,14) líčí v úžasu rachot létajícího objektu: „Hospodin zaburácel z nebe, nejvyšší vydal svůj hlas.“

Nebeský povoz se zdá být vybaven mocnými zbraněmi: „vyslal šípy a rozehnal je, blesky je uvedl ve zmatek.“ V nízkém letu se objekt přiblížil k zemi: „Tu se objevila koryta moře, základy světa se obnažily, když Hospodin zaútočil.“

Prorok Izaiáš je vyděšen hřmotem UFO. Jeho zvuk mu připomíná „řev lvice“ (Iz 5, 29).

V knize Zachariáš na UFO poukazují andělé. Prorok Zachariáš dostane od nebeské bytosti příkaz, aby vzhlédl k nebi: „Posel se mě otázel: ‚Co vidíš?‘ Odvětil jsem: Vidím letět svitek dvacet loket dlouhý a deset loket široký.“ (Za 5, 2).

Zeptal jsem se profesora Geoga Fohrera, jehož semináře ze Starého zákona jsem pravidelně navštěvoval během svého studia evangelické teologie v Erlangenu, jak veliký ten objekt ve skutečnosti byl. Podle odborníka na Starý zákon Fohrera měl svitek délku přibližně deset a šířku necelých pět metrů.

Chtěl jsem dále vědět, zdaje třeba nebo možno chápat popis doslovně. Uznávaný teolog pokrčil rameny. Avšak upozornil mě na to, že biblický autor v originálním textu zdvojnásobil důležitá slova: „a vidím, hle“. K takovému zdvojení se sahalo tehdy, když se chtělo zdůraznit, že popisovaná událost nastala přesně tak, jak bylo uvedeno, ať už to zní jakkoli neuvěřitelně.

Také Jákob zažil podivuhodné setkání s andělem. Viděl UFO?

„Jákob vyšel z Beer-Šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo (Gen 28, 10nn). Co se stalo potom? Jákobovi se to zdálo tak neslýchané a neuvěřitelné, že si to dokázal vysvětlit jen jediným způsobem – muselo se mu to zdát!

„Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží“ (28, 12). Anglický badatel a spisovatel dr. Walter Raymond Drake má co do obsahu sdělení jasno: Jákob viděl, jak mimozemšťané sestupují z vesmírného korábu po žebříku na zem a jak zase šplhají zpátky. Dr. Drake uveřejnil už celou řadu knih, které zatím nenalezly německého nakladatele. Ve svých pracích se zabývá pravěkými mimozemskými návštěvami na zemi, mi při rozhovoru svěřil: „Mimozemšťané byli před tisíci lety v očích lidí nesmírně mocní. Proto byli pokládáni za božstva. Nebo alespoň za anděly. O existenci těchto nebeských bytostí ve starém Izraeli nikdo nepochyboval.“

Pro katolické profesory teologie a komentátory fiantpa a Stenzela znamenali tito bibličtí Boží synové anděly. Další vysvětlení nepodávají.

Prof. Georg Fohrer chápal tyto „Boží syny“ a anděly jakožto „podřízená božstva“. Jenže takoví přece nemají v monotheistickém náboženství co dělat¹²].

Podle Joba (38, 7) existovali andělé už před stvořením světa. Třetina andělů byla „svržena na zemi“ (Zj 12, 4), jak je třeba

rozumět textu knihy Zjevení sv. Jana^{13]}. Jmenovitě je uveden anděl Lucifer. „Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy... na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost^{14]}. (Ez 28, 12-15). Ale Lucifera přepadla pýcha. Už se nechtěl spokojit s pokorným podřízeným postavením. Zosnoval vzpuru proti Bohu. Samozřejmě si přitom představoval všechno možné, jen ne demokracii namísto božího diktátu. Sám se chtěl stát nejvyšší hlavou nebe: „A v srdci sis říkal: „vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy“^{15]} kárá rozhořčeně Izaiáš (Iz 14, 13).

Luciferův plán samozřejmě ztroskotal. Vzbouřenec byl odsouzen pro odstrašení druhých k vyhnání z nebe.

12] Srov, pozn. 10.

13] Celá kniha Zjevení sv. Jana je apokalyptická, tzn, že ani v nejmenším nepopisuje historické události, nýbrž je výkladem smyslu lidských dějin a dějin spásy.

14] Text se na rozdíl od autorova mínění vztahuje na prvního člověka před spácháním hříchu a potom druhotně na konkrétní historickou situaci a osobu týrského krále, v žádném případě tedy na Lucifera, padlého anděla.

15] Tento verš se v celém kontextu pro změnu vztahuje nikoli na Lucifera, nýbrž na babylónského krále s narážkou na pyšnou stavbu babylónské věže a její smutný konec – a to v situaci, kdy je židovský národ odveden do babylónského zajetí.

Velice zajímavý je popis andělů a jejich úkolů v knize Henoch. Podle ní jsou to Boží poslové, kteří mají za úkol vyučovat. Měli lidi

učit, avšak nikoli to, co by člověk očekával od okřídlených bytostí, třeba dobré mravy, slušné patřičné chování nebo dokonce teologii!

některé z vyučovacích předmětů se nehodí ani k oblíbenému obrázku milých a naducaných andílků, jejichž jedinou zábavou bylo zpívat zbožné písně za jasných tónů fléten, ani k obrazu mírně se usmívajícího bělovlasého a vousatého Boha Otce, protože s tímto obrazem se v Bibli skutečně nesetkáme.

Vojenská řež a potrat – to jsou poselství dvou „umění“, která mají zprostředkovat poslové podle knihy Henoch: „Gadree ukázal lidem vražedné nástroje, pancíř, štít, bitevní meč a nástroje k zabíjení všeho druhu. Z jeho rukou se v té chvíli rozšířily zbraně mezi obyvatele pevniny... Pátý se jmenuje Kaseja a naučil lidi všem zlým ranám, i ranám proti zárodku v těle matky, aby potratila.“

Důležitou roli hráli tito poslové i při starozákonní atomové katastrofě.

ATOMOVÉ BOMBY ZNIČILY SODOMU A GOMORU

Curt F. Schulz dokazuje ve své pozoruhodné studii „A to všechno ve jménu Božím“, že starozákonný Bůh se nechová vždycky tak důsledně, jak by se očekávalo od věčné bytosti.

Čteme-li dotyčné texty, zvláště můžeme-li čerpat z hebrejského originálu, spíše nám to připomene obraz experimentujícího mimozemského vědce než milujícího Boha ve smyslu, jakým ho vykládá církev.

Božstvo stvořilo člověka v pokusné laboratoři – a nakonec většinu svých stvoření opět zničili, když si vybrali několik exemplářů, které byly určeny k přežití.

Noemovi, jednomu z těchto nemnoha, kteří přežili uměle vyvolanou katastrofu, je do budoucna zaslíbeno, že už se žádná taková zničující událost nebude v budoucnosti opakovat: „Ustavuji s vámi smlouvu. Už nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy“ (Gen 9, 11).

Tím ale ještě není řečeno, že by se božstvo v budoucnu nemělo dopustit hromadného zabíjení. Jen už se neměla opakovat potopa.

Tak vlastně nedochází formálně k porušení daného slova, když dojde ke zničení Sodomy a Gomory.

„Hospodin dále pravil: ‚Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký‘, (Gen 18, 20). Hospodin není vševědoucí. Musí si situaci obhlédnout na místě: ‚Musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z křiku...‘

Malá skupina blíže nepopsaných mužů doprovází Hospodina na jeho průzkumu. Spolu s Abrahámem, který byl už jako mladíček vzat na palubu mimozemského kosmického plavidla a který byl Hospodinu zjevně velice blízký, „se zvedli a zamířili k Sodomě“ (Gen 18, 16). Hospodin projevuje rozhořčení nad mravními zlořády Sodomy a Gomory.

Vzhledem ke skutečnosti, že Henochovi poslové zvěstovali lidem války a potraty, nevypadá teď Hospodinovo rozhořčení kvůli sexuálním nevázanostem v Sodomě a Gomoře příliš přesvědčivě.^{16]}

Hospodin připouští, aby s ním lidé hovořili. Kdyby bylo ve městě nalezeno 50 spravedlivých, je ochoten od trestu upustit. Abrahám dále smlouvá a Hospodin nakonec souhlasí, že upustí od svého zničujícího díla, pokud se ve městě najde alespoň deset spravedlivých. Ale ani tento minimalistický požadavek není splněn a smrtící odpočet běží nemilosrdně dále.

Dva andělé jsou vysláni, aby varovali a zachránili Lota – a rozvášněný dav požaduje jejich vydání – zjevně k homosexuálním hrátkám.

Lotova pohostinnost sahá daleko. Prosí svoje milé spoluobčany, aby se raději spokojili s jeho dvěma mladými dcerami. „Lot vyšel ke vchodu, dveře však za sebou zavřel.

16] Autor tu libovolně směšuje biblický text s texty apokryfními (Menoch) a mísí tak neslučitelné.

Řekl: ‚Bratři moji, nedělejte prosím nic zlého. Hled’te, mám dvě dcery, které muže nepoznaly. Jsem ochoten vám je vyvést a dělejte si

s nimi, co se vám zlíbí. Jenom nic nedělejte těmto mužům“ (Gen 19, 6nn). Rozvášnění muži se ale zjevně nezajímali o heterosexuální styk. Přejí si ty dva muže a panenské dcery rozzuřeně odmítají. Teprve, když cizinci oslepili nestoudné chlípničky, byl klid. Ale bylo to ticho před bouří.

Autor celé řady bestsellerů na téma „byla astronautická božstva?“ Peter Krassa z Rakouska spekuluje: „S jakými zbraněmi to andělé zacházeli? Na tuto otázku není možno nalézt vyčerpávající odpověď. Ale pozorujeme-li paralelní účinek zbraní, jaké máme k dispozici dnes, bezděky se nám vybaví bombičky se slzným plynem. Ten, kdo se po výbuchu bombičky dostane do okruhu bezprostředního účinku plynu, ocitne se v nezáviděníhodné situaci. Slzíci oči, nevolnost, bolest hlavy – to všechno jsou nevyhnutelné následky. Avšak i prudký výboj silného světla dokáže na celé minuty oslepit. Protože ale mohlo jít o zbraň zcela neznámé konstrukce, dále se nedostaneme.“

nějakých konkrétnějších odkazů na „oslepující zbraň“ poslu se samozřejmě z biblického textu nedopátráme.

Ani originální hebrejský text nás tu nijak neposune kupředu.

Tím zřetelněji se v něm ovšem zdůrazňuje, že zničení obou měst je bezprostředně tu a že je už nic nezadrží. Odpočet stále běží a ani andělé už jej nedokáží zastavit, nabádají ke spěchu, jakoby sami měli strach o život. A Lot váhá, jako by pořád ještě nemohl uvěřit, že ke katastrofě dojde.

Když vzešla Jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul“ (Gen 19,15).

Nakonec andělé přešli dokonce k činu, když poznali, že pouhá slova nemají žádoucí účinek: „Ale on váhal. Ti muži ho tedy uchopili za ruku, i jeho ženu a obě dcery – to shovívavost Hospodina byla s ním –, vyvedli ho a dovolili mu odpočinout si až za městem“ (Gen 19,16).

Úniková cesta je přesně určena: pod ochranu hor v oblasti Zoaru. Katastrofa je pak vyličeána následujícími slovy: „Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to

bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích“ (Gen 19, 24-25).

Z bezpečné vzdálenosti pak Lot pokukoval po ubohých zbytecích kdysi tak pyšných měst. „Vyhlížel směrem k Sodomě a Gomoře a spatřil, jak po celé krajině tohoto okrsku vystupuje ze země dým jako dým z hutě“ (Gen 19, 28).

Měl jsem příležitost bavit se důkladně s ruským badatelem Modestem M. Agrestem o zničení Sodomy a Gomory. Tento učenec publikoval už roku 1959 tezi, že obě města byla zničena výbuchem atomové pumy svržené mimozemšťany.

Agrest tvrdí: „Biblický popis hovoří ve prospěch tohoto závěru. Mimozemšťané poslali Lota a jeho rodinu do hor a lidé se tam ukryli v jeskyni. Tak byli co nejlépe chráněni před radiací jako v přirozeném protiatomovém bunkru.“

Roku 1966 se ujal americký astronom Carl Sagan myšlenky o atomové zkáze Sodomy a Gomory, prohlásil ji za „Naprosto rozumnou a hodnou důkladné analýzy“. Dokonce i vědec Gunnar von Schlippe, který odmítá myšlenku mimozemských návštěv naší planety v pravěku, musí v tomto případě přiznat. „Zničení Sodomy a Gomory si zaslouží přirovnání s účinky atomové exploze, jak ji dnes známe z vlastní zkušenosti.“ Nakonec se však přece jen raději přikloní k hypotéze živelné katastrofy jakožto příčiny zániku obou měst, „mohlo jít o zemětřesení nebo o sesuv půdy vyvolaný přírodní katastrofou“.

Pro mě je jeho argumentace nepřijatelná. Přírodní katastrofy, které uvedl von Schlippe, ani žádné jiné nelze sladit s průvodními jevy popisovanými v biblickém textu. Kromě toho dochází k přirozeným jevům bez předchozího varování. Přirozené příčiny zkázy by kromě toho byly biblickým autorem rozpoznány a popsány.

Jsem přesvědčen, že mimozemšťané použili ke zničení měst atomovou pumu. Proč? Nevíme. Je docela dobře možné, že kosmické božstvo provedlo „vědecký pokus“, přičemž použilo tisíce lidí jako pokusné králíky, stejně jako dnes „lidští“ (v tom nejhorším smyslu slova) badatelé týrají až k smrti zvířata, jen aby vyvinuli ještě perverznější a ničivější zbraně nebo účinnější kosmetiku.

EXKURZ DO 20. STOLETÍ: LUCIFERŮV NÁVRAT?

Hans-Werner Sachmann se ve své fundované knize „Epocha andělů“ vypořádává intenzivně s fenoménem okřídlených nebeských bytostí. Sachmann, který patří do první ligy badatelů pravěkých záhad a který se proslavil celou řadou publikací široko za hranicemi Evropy, prohlašuje, že i jeho biblicky fundovaným kolegům často uniká, že „zjevení andělů nezřídka... vyvolalo hrůzu“. Uvádí dvě biblické pasáže: „Tu se mu ukázal anděl Páně stojící po pravé straně oltáře, kde se obětovalo kadidlo. Když ho Zachariáš uviděl, zděsil se a padla na něho bázeň“ (Lk 1, 11-12). „Přistoupil k němu a řekl: ‚Bud’ zdrav, milostí zahrnutý. Pán s tebou.‘ On se nad těmi slovy velmi zarazil a uvažoval, co ten pozdrav znamená“ (Lk 1, 28-29).

Takováto hrůza budící setkání se samozřejmě neomezují pouze na biblickou dobu. Point Pleasant, Západní Virginia, 27. listopadu 1966, neděle ráno. Osmnáctiletá Connie Carpenterová právě navštívila bohoslužbu v jednom z dvaadvaceti kostelů jejich šestitisícové farnosti a teď je na cestě domů. Těší se na poklidný den strávený s příbuznými, známými a přáteli. A přece ji čeká podivný zážitek, na který už po celý svůj další život nezapomene, jakkoli by si to přála.

Právě v autě míjí hřiště místního golfového klubu na kraji města. Connie něco rozčiluje, aniž by mohla přesně říci, co to je. Zachytila periferním viděním nějaký pohyb, něco kradmého. Co to bylo? Stín ptáka? Connie přibrzdí a vykoukne z okénka.

A tam ho uvidí. Nebo to. Bytost je vysoká, dobrých 210 cm, má široká ramena. Divoké, neskutečné oči na ni hrozivě hledí, jakoby ji ta bytost chtěla hypnotizovat.

Podivná bytost rozpřáhla paže, rozprostřela obrovská křídla s rozpětím dobré tři metry. Zvedla se, aniž by mávla křídly, zamířila přímo ke Connie, vzlétla do výše jakoby nic, pořád na Connie upírala žhavý pohled, přelétla těsně nad střechou auta a odsvištěla pryč. Vyzařovala oslepující světlo.

Connie dosvědčuje: Divím se, že jsem dnes nezpůsobila dopravní nehodu. Měla jsem panický strach! A to oslepující světlo!“

Cosí se tenkrát 27. listopadu roku 1966 s Connie setkalo. Něco tak nesmírně jasného, oslepujícího, co jí přivodilo zánět spojivek.

Biblicky zběhlí čtenáři možná tu bytost už dávno identifikovali. U obrovské světelné okřídlené bytosti mohlo jít jen o padlého anděla Lucifera-Světlohoše. A i kdyby tato věc měla zůstat nepoznána: někteří andělé jsou v Bibli skutečně popisováni jako bytosti s křídly (Za 5, 9). Vrátil se tedy biblický Lucifer ve dvacátém století na zemi?

napadá nás kritická námitka: Connie byla na cestě domů z ranní bohoslužby. Možná ta mladá žena trpěla psychickými problémy. Možná jí něco oslnilo. A Bible znala, možná přehnaně zbožná Connie, si ve své fantazii vybavila Lucifera-Světlohoše.

Odložil bych ten případ ve svém archivu do složky kuriozit a jistě bych jej neuvedl v této knize, kdyby byl ojedinělý. Jenže on nebyl.

V zimě na přelomu let 1966/67 vidělo tu podivnou světelnou létající bytost v prostoru Point Pleasantu ve Virginii více než sto svědků.

John A. Keel provedl na místě průzkum. Spisovatel a uznávaná kapacita Hans-Werner Sachmann píše k problematice podivných úkazů: „Okřídlené zjevení vidělo více než sto dospělých. Ti, kteří měli příležitost důkladněji to pozorovat, se shodují při svém popisu ve všech důležitých bodech. Vždycky je popisovali jako šedou či černou bytost, neopeřenou, statnější než dospělý muž, s křídly o rozpětí okolo tří metrů. Všichni svědkové se také shodují na tom, že se zvedal ze země bez mávání křídel a přímo vzhůru jako helikoptéra. Podivné: Ani jeden ze svědků vlastně nedokázal pořádně popsat jeho tvář, ve které dominovaly neuvěřitelně rudé oči.“ Každý, kdo to viděl, pocítil nepopsatelnou paniku a rostoucí strach.

V neděli 4. prosince 1966 se „anděl“ objevil nedaleko letiště Qallipoli v Ohio. Okolo tří hodin odpoledne letěl podle řeky Ohia rychlostí přesahující sto kilometrů za hodinu. „Můj Bože, tohle musí být nějaká prehistorická příšera!“ vykřikl jeden z pozorovatelů vyděšeně.

Šerif Halstead z okrsku Mason dosvědčuje: „Na té historce něco je. Lidé, kteří toho ‚ptáka‘ viděli, měli veliký strach. Viděli cosí a já opravdu nevím, co!“

Týká se to i Lindy a Rogera Scarberryových a Steva a Mary Malettových. 15. listopadu roku 1966 cestovaly oba manželské páry z Point Pleasantu chevroletem. Projížděli velice odlehlou oblastí. Během druhé světové války se v blízkosti Point Pleasant v bývalé krajinné rezervaci vyráběly trhaviny a munice. Byly tehdy vybudovány obrovské podzemní haly a pečlivě ukrytá podzemní továrna byla propojena tunely. Ve stovce betonových iglů byly skladovány nebezpečné trhaviny. Po válce byly tyto továrny na smrt odstaveny, podzemní prostory začaly být zčásti využívány jako sklady, ale z větší části byly prázdné, začínaly se rozpadat a zarůstat křovím a stromy.

Ke konci padesátých a v šedesátých letech měla bývala vojenská zóna pro mladé lidi magickou přitažlivost. Ti, kteří nedokázali objevit nikde jinde klidné místo, kde by mohli být sami, jezdili se pomilovat tam, kde se ještě před nedávnem vyráběly prostředky k usmrcování lidí.

Místní policisté, kteří bedlivě střežili mravopověstnost, prováděli opakovaně noční kontroly a svítili baterkami do stranou zaparkovaných automobilů a často přitom milence vyrušili.

A právě na tuto opuštěnou pláň to v noci 15. listopadu roku 1966 táhlo Scarberryovy a Malettovy, dva řádně oddané manželské páry. Ať už měli v plánu cokoli, nakonec na to nedošlo. Roger Scarberry, tehdy osmnáctiletý, seděl za volantem. Uviděl to jako první: Obrovské stvoření s velkýma, zářícíma očima.

„Co je to za zvíře?“ ptala se Mary vyděšeně. Pohybovalo se to vzpřímeně jako člověk, plíživým krokem a zíralo to na mladé lidi hypnotizujícím pohledem. Policista nebo zvěděvec to v žádném případě nebyl. Tak co to bylo?

Mladé zachvátila nepopsatelná panika. Roger vystartoval směrem k silnici č. 62, šlápl na plyn, takže motor zařval jako zraněné zvíře. Ale zjevně nedokázali tomu monstři tak snadno uniknout. To rozepjalo svá mohutná křídla a vzlétlo. „Můj Bože, pronásleduje nás!“

Roger vzpomíná: „Mezitím se mi na tachometru objevila rychlost 150 km/h a ta věc letěla šikmo nad námi, pronásledovala nás a

udržovala s námi tempo naprosto bez námahy, aniž by pohnula křídly.“

Šerif Halstead vyslechl svědectví mladých lidí na své úřadovně v Mason Country a pořídil podrobný zápis svědků té události. Věřil jim, protože je znal jako bezúhonné a pravdomluvné lidi.

O den později se konala tisková konference, kterou řídil šerif Georgie Johnson. Místní reportéři kladli svědkům všemožné otázky. Moviny, rozhlas a televizní stanice přinášely podrobné zpravodajství. Reportéři pouštěli uzdu své fantazii a nalézali neustále nové svědky, kteří všichni údajně viděli „tu věc“ na vlastní oči. Ostýchaví mladí lidé, jejichž rodiče byli přesvědčeni, že během té události pokojně spali ve svých postelích, zahanbeně přiznávali, že při milostných hrátkách někde ve volné přírodě spatřili okřídlené zjevení.

Brzo začalo být nápadné, že tam, kde se objevují „andělé“ nikdy nebylo daleko ani UFO. Vzpomeneme-li si na Lucifera jakožto „Světloňoše“, příliš nás neudiví, že výskyt UFO začal být spatřován v souvislosti s okřídlenými bytostmi, které vydávaly světlo o mimořádně silné intenzitě.

Uvádím typický příklad, náhodně vybraný z celé řady dalších, které jsem shromáždil ve svém archivu. Stalo se to 1. května roku 1967. Zamilovaná dvojice si vyjela kolem desáté hodiny večer v autě. Ujeli pouhých pár kilometrů. Jižně od městečka Ravenswood v Západní Virginii zaparkovali na odlehlé polní cestě, strhali ze sebe šaty, jak jen to jde v omezeném interiéru osobního auta a začali se vášnivě milovat na zadním sedadle.

Najednou zasvítilo dovnitř auta oslnivé světlo. „Policejní kontrola!“ blesklo mladíkovi hlavou. „Jen to ne! Kdyby se to dověděli rodiče mého děvčete...“

Později oba dosvědčili, že je zaplavil podivný a nevysvětlitelný pocit strachu. „Prostě už jsme to v autě neudrželi!“ Oba rozrazili dveře vozu a vyskočili na liduprázdnou temnou cestu. Potom spatřili, odkud vycházelo světlo. Byla to ohnivá koule, která se vznášela jen několik metrů nad terénem. Slyšeli podivný nedefinovatelný zvuk, něco na způsob hlubokého vrčení.

Když děvče zděšeně vykřiklo, zdálo se, jakoby koule zareagovala, poněkud couvla a zvuk se prohloubil, takže zněl ještě neuvěřitelněji.

Najednou mladým lidem došlo, do jak bizarní situace se dostali: Z jejich sexuální touhy je vyrušilo UFO a teď tu před tím objektem stáli jako Adam s Evou před Stvořitelem, totiž docela nazí. Rázem z nich opadlo ochromení a chvatně se odklidili zpátky do vozu a oblékli se. A pak přišlo další zděšení.

Podle jejich vzpomínek trval zážitek s UFO jen pár sekund. A přece museli být nazí vystaveni oslňujícímu světlu objektu přinejmenším dvě hodiny. (Autor podotýká: Tak jako při Adamově setkání s UFO se i zde setkáváme s jevem „chybějícího času“. Ve třetí části knihy se budu tomuto jevu věnovat podrobněji.)

Příštího rána připadal noční zážitek oběma skoro tak neskutečný jako zapomenutá noční můra, která byla už před dávným časem zatlačena do oblasti fantazie. Avšak bolestivý „suvenýr“ dokazuje oběma, jak skutečné to všechno bylo. Oba mají totiž po celém těle popáleniny, jako kdyby to na sluníčku přehnali s opalováním. Zvláště zle postižen je mládenec. Oči má nateklé a zúžené na pouhé štěrbinu a potíže odezní teprve po dvou týdnech, kdy otoky docela zmizí.

Lucifera spatřilo více než sto lidí. Na přelomu let 1966/67 se začaly šířit vlny hysterie. Skupiny vyzbrojené těžkými zbraněmi podnikaly výpravy, na kterých hodlali zastřelit „anděla“ nebo létajícího člověka.

Naštěstí bez úspěchu. Okřídlenec se objevoval zdánlivě vždycky jen tam, kde ho nikdo nečekal. Snaživí novináři vše vyhodnocovali. Zjistili, že od počátku roku 1948 byly spatřeny okřídlené nebeské bytosti ve státě Washington. Zde je svědectví paní Zaikowské z Chehalis ve státě Washington: 6. dubna se „rojili“

„létající muži“ na modrém nebi nad Chehalis. Svědkyně Viola Johnsonová prohlašuje, že toho dne vyděsil obyvatele Kaledonie ve státě Illinois „obludný pták“, který byl větší než letadlo.

Nad Brooklynem v New Yorku se ukázal jeden okřídlenec dokonce už v devatenáctém století.

V letech 1877 a 1880 se těšil veliké oblibě u takzvaných vyznavačů slunce na Coney Island. Jistý Mr. W. H. Smith podává

zprávu 18. září roku 1877 v rubrice „Dopisy čtenářů“ v „New York Sun“, že viděl okřídlenou bytost v lidské podobě.

18. září 1880 jste se dočetli v uznávaných „New York Times“, že celá řada „úctyhodných občanů“ spatřila andělskou bytost s netopýřimi křídly letět ve výšce tři sta metrů směrem na New Jersey. Černá bytost byla dobře patrná na jasném nebi. Pozoruhodný prý byl krutý a vulgární výraz jejího obličejce.

Další novináři vyřešili záhadu andělských bytostí známým a elegantním způsobem – prostě nemohou existovat, protože odporují speciálním zákonům aerodynamiky a obecně zákonům fyziky vůbec.

Bytost, vysoká 2,10 metru, musela přece vážit aspoň dva metráky. Takovou váhu by ovšem nedokázala vynést do vzduchu křídla o rozpětí 3 metrů.

Podle hesla, že „nemůže být, co být nesmí“, tak bylo navzdory všem očitým svědectvím prohlášeno, že tato „létající monstra“ nejsou „možná“ a tudíž neexistují.

Asi si to vzal „Lucifer“ k srdci. Od roku 1967 ho nikdo po celá léta nespapal. Roku 1973 měl opět jedno „pohostinské“ vystoupení, někteří UFO badatelé alespoň přiřazují zážitek Eddieho Webba k fenoménu „Lucifer“.

3. října roku 1973 cestoval pětáctýřicetiletý Eddie Webb z Greenvillu svým automobilem jihovýchodní částí státu Missouri. Najednou ho upoutal pohyb zahlédnutý ve zpětném zrcátku. Bylo to další rychleji jedoucí auto?

Eddie vyhlédl z okénka. Pronásledovalo ho UFO. Letělo velice nízko. Přesný tvar objektu nedokáže svědek popsat. Pozorování trvalo jen několik vteřin. Objekt vydával tak oslepující světlo, že byl naprosto oslněn.

„Bože! Jsem na troud! nic nevidím!“ křičel a zakryl si tvář rukama. Jeho žena sedící na sedadle spolujezdce duchapřítomně sáhla po volant a zabránila tak havárii vozu.

V následujících dnech měl Eddie ještě trochu problémy se zrakem. Naštěstí bez trvalých následků. Rozbily se mu brýle – vysypalo se z nich z nich sklo. Na kovových obroučkách byly neklamně známky tavení.

24. dubna roku 1994 se ta věc – ať už to bylo cokoli – znovu objevila. Osmnáctiletý Brian Canfield byl v noci na cestě svým vozem u jezera Kapowsin ve státě Washington. Brzo měl dorazit domů k rodičům... a najednou motor vysadil – zhasnul. Pak to Brian uviděl. Nebo jeho. Bytost byla vysoká tak 2,70 m. Měla spáry podobné dravým ptákům, svalnaté nohy a široký hrudník. Srst byla tmavě namodralá. V hlavě upoutávaly především zlé žluté oči, které zíraly na Briana do auta.

Později se ještě rozpomněl: „Měl jsem strach a vlasy se mi na hlavě zježily. Přitom se ale vůbec necítil v ohrožení, jen měl pocit, že je na nesprávném místě.“

Brianovi se podařilo nastartovat. Dupl na plyn. Před očima měl tu hlavu... Luciferovu? „Spíše se podobal vlku...“ On – nebo to – rozeplal křídla, na šířku celé silnice, jak mohl svědek pozorovat ve zpětném zrcátku. Lehce se vznesl do vzduchu a zmizel ve tmě pravděpodobně k horám. Sotva Brian dorazil domů, už ho to znovu lákalo k místu toho zvláštního setkání. S kamerou a těžkou střelnou zbraní se mládenec vrátil co nejrychleji nazpátek. Soused, který se dobře vyznal v místních lesích ho doprovázel. Po tajemné bytosti nenalezli ani nejmenší stopu, ať hledali ze všech sil. Brian Canfield si ale také trochu oddechl: „Kdo by se dobrovolně rád setkal s bytostí, která připomíná čerta! Už bych se s tou věcí nerad potkal znovu!“

Reportéru místních novin „News Tribune“ Brian potvrdil: „Skutečně se to stalo! Vsadím na to svůj život. Obraz té věci mám pořád ještě v duchu před očima a nemohu se toho zbavit. Přeji si, aby se to nikdy nestalo!“

10 EZECHIEL, DVA INŽENÝŘI A JEDEN CHRÁM

Líčení UFO a zprávy o setkáních s mimozemšťany najdeme v mimobiblických pramenech i v Bibli, někdy se tak hovoří o objektech, které před tisíciletími lidé náhodně objevili na obloze. Často ale tito nebeští návštěvníci vybízeli lidi k tomu, aby pohlédli k nebi a popsali, co se jim odehrává před očima. Mladý Abrahám byl dokonce vyzdvižen do tohoto nebeského vozu a vyzván, aby svůj zážitek zapsal.

Takřka se nabízí myšlenky, že se nebešťané před tisíci lety chtěli ujistit, že jejich přítomnost byla lidmi nejen zaznamenána, ale také dokumentována na paměť budoucím generacím.

Možná nejzajímavější setkání s nebešťany a jejich dopravním prostředkem měl biblický prorok Ezechiel. Upozorňoval na to roku 1968 už Erich von Däniken ve své prvotině „Vzpomínky na budoucnost“: „Starý zákon zaznamenává impozantní líčení toho, jak Bůh nebo jeho andělé sestupují z nebe za velikého hřmotu a kouřového oblaku. Jedno z nejoriginálnějších líčení nám nabízí prorok Ezechiel.“

Erich von Däniken citoval z biblické zprávy a popsal nebeský dopravní prostředek tak, jak jej Bible do detailu vylíčila. Co to Ezechiel vlastně viděl? „Vzpomeňme na všemohoucího Boha, jak jej chápe víra: Má Všemohoucí zapotřebí přiletět z určitého konkrétního směru, nemůže se dostat i bez rachotu a rozruchu kamkoli, kde si přeje být?“

A Däniken pokračuje: „Kromě poměrně podrobného líčení tohoto dopravního prostředku zaznamenává Ezechiel rachot, který to monstrum působí, když se zvedá ze země. Popisuje šumění křídel a dále ohlušující rachot kol. Nenutí nás tento popis očitého svědka k zamyšlení?“

K přemýšlení nutí Dänikenovy otázky nejen miliony čtenářů po celém světě, ale také jednoho odborníka na kosmické lety, Josefa F. Blumricha, vedoucího pracovníka americké sekce pro kosmické lety NASA.

Blumrich, v té době vedoucí úseku konstrukčního projektování se zabýval například tím, jak budoucí kosmické plavidlo navrhnout na

rýsovacím prkně a až do nejmenšího detailu propočítat. Také se ovšem významně podílel na konstrukci posledního stupně „Saturna V“ a plánoval také jednu orbitální stanici. Roku 1972 obdržel vyznamenání „Exceptional Service Medal“ NASA za svou práci na „Saturnu“ a na „Apollu“. Této pocty se dostalo jen nemnoha vědcům. A právě tento pracovník NASA se vážně zamýšlel nad Dänikenovým konkrétním poukazem na biblického Ezechiela. Nebo bychom spíše měli říci, že se rozčiloval?

Josef F. Blumrich sám prohlásil, jak se on sám jakožto expert na kosmické lety vypořádal s Dänikenovými nápady: „Na protest! Četl jsem ‚Vzpomínky na budoucnost‘ s přezíravým postojem člověka, který už předem ví, že tu všechno nehraje. V popisu technických údajů z Ezechielových vizí jsem se dostal do terénu, ve kterém jsem byl, jak se říká doma, protože drtivou většinu svého života jsem věnoval konstrukci a výpočtům letadel a raket. Vzal jsem tedy do ruky Bibli, abych si přečetl úplný text, a byl jsem si jist, že Dänikena za pár minut roznesu na kopytech a vyřídím. Däniken nesměl a nemohl mít pravdu!“

Tak začala intenzivní konfrontace Josefa Blumricha s biblickým textem proroka Ezechiela. Roku 1973 vyšla jeho kniha „Tu se nebe otevřelo – kosmické lodi proroka Ezechiela a jejich ověření moderní technikou“. Ve stejném roce byla založena „Ancient Astronaut Society“, která oslavila roku 1993 dvacet let svého trvání. (Autor patřil k referentům jubilejní konference „Ancient Astronaut Society“ a přednesl příspěvek „Ezechiel a jeho kosmická plavidla“. Konference se konala v americkém Las Vegas.)

Dílo Josefa F. Blumricha se stalo pilířem důkazního řízení ve věci „existovala astronautická božstva?“. Existovalo-li kdy v dějinách „Ancient Astronaut Society“ něco jako důkaz správnosti Dänikenovy teorie, pak jej podal nepochybně právě Josef F. Blumrich, jehož obrácení ze Šavla v Pavla vyznamenává sympatického Rakušana jako poctivého vědce. Mění snad znamením skutečné vědy, dokáže-li vědec připustit, že intenzivní prací dospěl k novým poznatkům, které původně pokládal za nemožné? Skutečný vědec hledá poznání, nikoli potvrzení hotových mínění. Může to

přinášet člověku problémy. Umí-li ovšem vědec přiznat, že se mýlil, vypovídá to něco o jeho velikosti.

Podle mého názoru by byli vědci dospěli už mnohem dál, kdyby jich bylo v jejich řadách více takového ražení jako je Josef F. Blumrich.

Dva biblické texty platily už před tisíci lety jako mimořádně „svízelné“: Je to zpráva o stvoření v knize Genesis a potom Ezechielovo líčení „nebeského vozu“.

Vypadá to docela tak, jakoby Ezechielův text měl být na přelomu letopočtu vypuštěn z kánonu Starého zákona. Za to, že Ezechiela dodnes v Bibli máme, vděčíme pravděpodobně rabi Chananiahovi.

Také dnešní teologové se Ezechielem velice intenzivně zabývali a zabývají. Někteří docházejí k závěru, že části knihy nebyly napsány přímo prorokem, ale že pocházejí z pera starověkého redaktora. Jiní, k nimž patří například Kirkpatrick, jsou přesvědčeni o opaku: „Kniha Ezechiel nese stopy pečlivého plánování a pochází s největší pravděpodobností z pera proroka samého, který k nám promlouvá v první osobě.“

Vždycky je možno uvažovat o technické interpretaci Ezechielova textu. Také se nabízí otázka, že jde o vizi, o snový pohled do budoucnosti, a ne o reálný zážitek.

Tato námitka ale není oprávněná, biblický text je třeba číst důkladně a pečlivě. Už sám Ezechiel si musel uvědomit neuvěřitelnost svého popisu. Proto zdůrazňoval pravost popisovaných událostí. Všechna důležitá slovesa jsou zdvojena „událo se slovo Hospodinovo“ (Ez 1, 3) a „viděl jsem“ (Ez 1, 4). Tato jazyková zvláštnost padla za oběť většině novějších překladů^{17]},

17] Dle autorovy interpretace „udála se událost...“ a „viděl jsem a hle...“ oproti ekumenickému překladu Bible. Na rozdíl od autorem zmiňovaného místa však na jiných místech Bible skutečně toto zdvojení zná a hojně užívá, jazykově se tento jev nazývá paralelismus membrorum. Bibličtí překladatelé nemají důvod tento jazykový jev svévolně vypouštět. Naproti tomu není známo, z jaké verze biblického textu vychází autor této knihy.

zřejmě kvůli většímu komfortu moderního čtenáře. Přitom se ale bohužel vytrácí podstatná výpověď uvedeného textu: neustálé zdůrazňování, že se tu popisuje skutečná událost^{18]}. Jde tedy o fakt, nikoli o vizi.

EZECHIELOVA KOSMICKÁ LOĎ

Ezechiel byl roku 597 př. Kr. spolu se svými krajany odvečen králem Nabukadnezarem do Babylónu. Žil v osadě jménem Tel-Abib u řeky Chebaru v Chaldeji. Kněz Ezechiel byl ženatý a podle všeho náležel k nejvlivnější společenské vrstvě.

Jeho zápisy začínají někdy v roce 593, nebo 592, to je prorokovi okolo třiceti let. Jeho záznamy obsahují časové rozmezí zhruba dvaceti let.

neznáme přesné datum Ezechielovy smrti ani místo jeho hrobu. Čtyřicet kilometrů jižně od Babylónu u Al-Kiflu sice turistům ukazují „místo Ezechielova posledního odpočinku“, ale nikdo nemůže spolehlivě říci, jestli tam byl prorok skutečně pohřben.

Ezechielův text je plný odkazů na nebeská plavidla. Josef F. Blumrich tuto řadu informací shromáždil jako kaménky skládačky. A vznikl ucelený jasný obraz.

Podle toho šlo o popis dopravního prostředku a sondy, která sloužila ke kyvadlové dopravě mezi mateřskou lodí (na oběžné dráze) a Zemí a která sloužila k výzkumu v oblasti blízko zemského povrchu.

Během letu k Zemi skrze atmosféru byla rychlost modulu brzděna odporem vzduchu. Nakonec byl zažehnut raketový motor.

18] Toto je nadbytečná poznámka. Bible totiž považuje vizi či sen v duchovním významu za skutečnost neméně reálnou než to, co lze ověřit smysly, ba mnohdy ještě reálnější. Běžně operuje s jevy, které přesahují rozměr lidského rozumu a zkušenosti. Celá Bible je přece výslovně knihou zachycující transcendentní zkušenost, nikoli učebnicí dějepisu či inženýrství a techniky.

Ezechiel popisuje velice působivě řev motorů. U raketového motoru v provozu byly vysunuty čtyři vrtulníkové prvky. Po odstavení jednotky jaderného pohonu byly vrtulníkové prvky překlopeny dolů a uvedeny do chodu. Ezechiel je popisuje jako „živé bytosti“, jimiž prosvítal rudě žhnoucí raketový pohon. Řídící rakety popisuje Ezechiel jako blesky, které šlehalo mezi těmi živými bytostmi.

Během přistání se vysunula z vrtulníkových jednotek po stranách kola, která Ezechiel tak dopodrobna popisuje a na která dostal inženýr NASA Blumrich patent.

Ezechiel byl přenesen k několikero křídům na palubě kosmické lodi a byl přitom natolik rozrušen, že byl jako v šoku. Trvalo to týden, než se ze svého letu vzpamatoval. Pozdější lety prorok označuje jako „podivuhodné zážitky“.

Bohužel se nám nedochovaly žádné Ezechielovy záznamy popisující interiér kosmické lodi. Nevíme, jestli takové vůbec existovaly. Také se mohly ztratit nebo být při redakční úpravě vypuštěny.

Jednoznačný je zato popis vnější podoby lodi. Hlavní těleso připomíná tvarem dětskou hračku vlčka. Na horní straně se nalézala řídicí kabina složená z válcovitého tubusu o průměru přibližně dvou metrů. Vnější plášť byl vyroben z průhledného materiálu. V klenuté horní části mohla posádka opustit kapsli uzavíratelným otvorem. Kapsle se mohla oddělit od hlavního tělesa a byla schopna samostatného řízeného letu.

Josef F. Blumrich tvrdí: „Hlavní markanty kosmické lodi ukazují na velice účelně sestrojený létající stroj. V nápadné formě hlavního tělesa rozpoznáváme aerodynamické a váhové přednosti. Pozorujeme, jak nesmírně účelné je vybavení vrtulníky. Všechny tyto vlastnosti se bezchybně doplňují. Jsou to jednoznačné znaky velice promyšleného a schopného plánování i vývojové práce.“

Takřka dvacet let uplynulo od Ezechielova prvního setkání s kosmickou lodí, než došlo k jeho patrně nejsilnějšímu zážitku. Jako pasažér letěl k jakémusi chrámu. Čteme-li moderní překlad, člověk vůbec nepochybuje, kam byl Ezechiel dopraven – a sice do Jeruzaléma¹⁹⁾.

Sám jsem četl během svého studia Ezechielův text v originálu^{20]} a přeložil jsem jej doslovně. Musel jsem ke svému úžasu konstatovat, že v originálu Ezechiel neznal cíl své cesty. Vycházíme-li tedy z originálního textu, musíme nutně dospět k následujícímu závěru: Ať už Ezechiel letěl kamkoli, jistě to nebylo do Jeruzaléma.

V Jeruzalémě se přece vyznal jako doma. Nepochybně by jej byl nazval důvěrně známými zeměpisnými názvy, avšak ty v originálním textu chybí a byly připsány teprve v pozdějších překladech. Co tedy bylo cílem Ezechielovy nebeské cesty?

Na počátku 40. kapitoly byl vynesena na velice vysokou horu. Naprosto mu nebylo známo, což je třeba znovu zdůraznit, že nevěděl, jak se hora jmenuje nebo kde se zvedá k nebi. Na jihu se rozkládalo město, ale Ezechiel nepoznával ani to město, Jeruzalém to tedy nebyl.

Další důkaz manipulace s Ezechielovým textem: Prakticky ve všech běžně dostupných překladech Ez 47,8 čteme, že se řeka vlévá do „Mrtvého moře“^{21]}, zatímco v Ezechielově textu se hovoří samozřejmě o bezejmenném moři.

Teolog Eichrodt vysvětluje překladatelský záměr: u bezejmenného moře se přece musí jednat o Mrtvé moře, proto se jen doplnil vhodný zeměpisný údaj. Přitom musí být nápadné, že Ezechiel vůbec neměl na mysli pouštní okolí Jeruzaléma, nýbrž zcela jinou krajinu, ve které se daří bujně vegetaci.

19] není známo, odkud autor čerpá tuto svou domněnku, biblická věda nic takového netvrdí – naopak, hovoří se o prameni řeky tryskající přímo z chrámu, a Jeruzalém na žádné řece neleží – rozkládá se přece na pahorcích na okraji Judské pouště a od řeky Jordánu jej odděluje zhruba třicet kilometrů. Ostatně – za doby Ezechielova života byl jeruzalémský chrám srovnán se zemí Babyloňany.

20] Přeložit nějaký původní starohebrejský text „doslovně“ není možné – tento jazykový systém se podstatně liší od jazykových systémů moderních evropských jazyků.

21] Přesně jak autor říká, český nejužívanější ekumenický překlad Bible užívá pouze „moře“ a nic víc. Nevím, z jakých

německých překladů autor čerpá, ovšem pochybuji, že by se podstatně lišily.

Nějaká rajska krajina se v Ezechielových dobách nedala v Izraeli najít. A protože se podle překladatelů muselo jednat o Svatou zemi, učinili z reálného popisu krajiny budoucí vizi, pohled do budoucna.

Teolog Eduard Reuss fabuluje o „proměnění přírody“. Jeho kolega Rudolf Smend dovoluje Ezechielovi nahlédnout do budoucnosti a poodhalit tajemství zítřku Izraele.

Skutečně je teoreticky možné, že Ezechielův text lze překládat jako vizi budoucnosti i jako zprávu o zkušenosti. Hebrejščina nemá vlastní formu vyjádření budoucnosti tak jako naše jazyky. Gramatika v tomto případě hovoří o „perfektu konsekutivu“. Jde o zvláštní formu, která se nenajde v žádném jiném jazyku. „Řeka se vlévala do moře“ a „řeka se vlije do moře“ tak zní oba správné překlady téhož hebrejského textu.

Erich von Däniken tedy bez ohledu na možný spor s teologi vyhledal chrám, na který by Ezechielův popis přesně „seděl“. „Jeho“ Ezechielův chrám se nalézá na peruánské náhorní planině a jmenuje se Chavin de Huantar.

Shrnu. Ezechiel byl kosmickou lodí dopraven na vysokou horu, kterou neznal. Chavin de Huantar se nalézá na takové hoře. A Ezechiel samozřejmě tu horu nemohl znát.

Ezechiel viděl něco jako stavbu velkého města – nikoli tedy Jeruzaléma. Bylo toto rozsáhlé městské sídlo v Andách Chavin de Huantar?

Ezechiel líčí bezejmenný chrám, jehož průčelí je na východ. Tak jako Chavin de Huantar. Ezechielův chrám je trojstupňovou stavbou na třech nad sebou umístěných terasách. Tak jako Chavin de Huantar. Ezechiel poznamenává: Předšíň má tři brány na východ, na jih a na sever, žádnou na západ – jako v Chavin de Huantar.

Na jižní straně chrámu tryskal pramen – stejně tak v Chavin de Huantar. Z pramene se stala řeka hemžící se životem, jak píše Ezechiel. To se nemohlo vztahovat na Jordán, zato na řeku Mošna a na Rio Maranon v Peru, ano. Na březích těchto peruánských řek se to v té době hemžilo životem, jak to popisuje Ezechiel.

Čím pečlivěji se probíráme Ezechielovým textem, tím je nám jasnější, že nepopisoval chrám v Jeruzalémě. Tím pravděpodobnější je pak, že byl skutečně v Chavin de Huantar.

V Jeruzalémě by se zbytečně hledal potok vytékající pod chrámovým prahem na východ (srov. Ez 47, 1). U chrámu Chavin de Huantar takový samozřejmě byl, a na správném místě.

Vnitřní nádvoří měřilo podle Ezechielových údajů v přepočtu padesát metrů. Erich von Däniken zkoumal dál: Chavin de Huantar má vnitřní nádvoří o boční délce 49,7 m.

Ezechielovy zážitky lze datovat do let 529-570 př. Kr. Chrám v Chavin de Huantar byl vybudován v době 800-500 př. Kr.

CHRÁM OČEKÁVÁNÍ

Ezechiel popisuje na příkaz božstva neznámý chrám v neznámé zemi. Vedle toho podává přesné údaje, což činí z jeho textu takřka jeden z nejnudnějších biblických textů.

Stovky přesných měřicích údajů vyprovokovaly původem rakouského inženýra Hanse Herberta Baiera. Vzal tu Ezechielovu smršť údajů, se kterými si nedokázali poradit teologové po stovky let, a vybudoval podle nich model chrámu.

Výsledná stavba, navzdory označení chrám, vůbec nepřipomínala místo zbožného usebrání nebo posvátný prostor, ve kterém duchovní vykládají Boží slovo věřícím. Spíše připomínal technické zařízení ke startování kosmických lodí odpovídajících Ezechielovu líčení.

Tady se prováděly opravy – například atomového pohonu Ezechielova kosmického korábu. Ezechiel jednu takovou opravu popisuje a výslovně přitom zmiňuje silný ochranný oděv, jaký přitom museli dělníci obléci.

Inženýr Beier shrnul své poznatky roku 1985 do knihy nazvané „Korunní svědek Ezechiel“ Poukázal na působivý způsob, jakým Ezechiel nejen přesně popisuje zjev kosmického korábu, ale také jeho technické příslušenství. Ve starozidovských posvátných textech narážíme opakovaně na doklady toho, že nebeskému božstvu velice

záleželo na tom, aby bylo viděno a popsáno. Pozdější pokolení – my? – mají vědět: Mimosemšťané navštívili v dávnověku tuto zemi.

Byl toto snad důvod Ezechielovy cesty do Peru? Měl nám právě on přinést důkaz o existenci nebeského božstva a jeho přítomnosti na zemi před tisíci lety?

Samozřejmě není dokázáno, že Ezechiel skutečně byl v Chavin de Huantar. Tato zřetelná stopa by však měla být důkladně přezkoumána. A pokud Ezechielova kosmická loď startovala a přistávala v Chavin de Huantar, musely by se tu ještě dnes nalézt stopy – po radioaktivitě!

Ezechielův vesmírný koráb byl přece podle Blumricha poháněn atomovou energií. Došlo k opravám reaktoru. Ještě dnes by měl být chrám v Chavinu zamořen a naměřená radiace by měla značně přesahovat normální hodnoty záření.

Aktuální dodatek: V únoru roku 1995 jsem se dověděl, že v jižní náhorní planině Dekkanu v Indii byl zrestaurován chrám, který se překvapivě přesně shoduje s Ezechielovým popisem chrámu. Jedna z mých nejbližších expedic povede tedy do Indie!

11 ŠALOMOUN, KRÁLOVNA ZE SÁBY A LÉTAJÍCÍ STROJ

Ezechiel samozřejmě nebyl jedinou postavou z Bible, kterou je třeba dávat do souvislosti s létajícími stroji a kosmickými plavidly. Létající stroje byly známy i králi Šalomounovi, přestože Bible se o tom nezmiňuje. Posvátná kniha Etiopů zvaná Kebra Negest o tom naopak píše.

Studujeme-li pečlivě Starý zákon a doplníme-li sporé fragmenty s fakty z „etiopské bible“, získáme tak zajímavý příběh s prvky krimiliteratury a sci-fi. Nechybí ani špetka lásky. Poukazy na určitý kult sexu celek příjemně okoření.

Věnujme se tedy stopě Kebra Negest. Na konci 19. století byl asyrolog Carl C. A. Betzold (1859-1922) pověřen Akademií věd, aby pořídil překlad těchto posvátných textů do němčiny. Procestoval

Evropu a v muzejních sbírkách v Paříži, Oxfordu a Berlíně narazil na prastaré rukopisy.

Je sporné, kdy vlastně vznikla původní podoba textu Kebra Negest. Na počátku 14. století sestavil Neburaed Ješak ze starších textů soubor Kebra Negest. Ale už roku 409 po Kr, přeložili Etiopové Izák a Jemharana-Ab etiopské texty Kebra Negestu do arabštiny. Prvotní texty mohly vzniknout někdy kolem roku 850 př. Kr.

Jednou z hlavních osob těchto posvátných textů je královna ze Sáby. Atraktivní vládkyně, píše se v knize, se od cestujícího kupce dověděla o panovníku, který je nejen mimořádně moudrý, ale navíc také velmi pohledný. Jednalo se o krále Šalomouna z Izraele. Onen muž má mít na ženy údajně přímo magickou moc. Královna ze Sáby se spontánně rozhodla. Ten muž je dost zajímavý na to, aby se za ním vypravila do Jeruzaléma. Byla připravena státnická návštěva. Královnu ze Sáby doprovázelo na tři sta šlechticů a služebníků. Jako dar králi bylo určeno na 797 velbloudů, bezpočet oslů a dalších tažných zvířat vrchovatě naložených nejvybranějšími dary se dalo na pochod. Jen samo zlato, které královna darovala židovskému panovníkovi, by bylo v dnešním přepočtu ohodnoceno na 80 milionů EUR. Ať tedy ještě někdo zkusí tvrdit, že naši politici příliš plýtvají při státnických návštěvách nákladnými dary na účet daňových poplatníků!

V 25. kapitole knihy Kebra Negest se píše: „Ale také on (Šalomoun) ji uctil a radoval se, že jí může poskytnout příbytek v paláci nedaleko svého královského sídla.“

Rozvláčně, jakoby měla být trpělivost čtenáře pořádně napnuta, se vypočítává, co všechno dostala královna ze Sáby od Šalomouna darem: „oslnivě krásné šaty a všechny v Etiopii žádoucí skvosty, velbloudy a vozy v počtu šesti tisíc, které byly naloženy vzácnými a velmi žádanými předměty...“

Je zapotřebí číst text pozorně, slovo za slovem, abychom ve třicáté kapitole nepřehlédli ten nejdůležitější dar. Píše se tam totiž: „Dal jí... vůz, který jezdil v povětrí, který dal zhotovit díky moudrosti, kterou si vyprosil od Boha.“ Šalomoun jí tedy daroval – musím to zopakovat – létající stroj. A ten byl použit později v

záležitosti pro Šalomouna nanejvýš nepříjemné, při jedné králem tolerované „akci“, která byla z právního hlediska obyčejnou krádeží.

Ale teď zpátky ke královně ze Sáby a k Šalomounovi. Půvabná královna je zmíněna i ve Starém zákonu, a to dokonce dvakrát. Je zvláštní, že ten krátký text se tam opakuje v doslovném znění. Poprvé je to v 1. knize Král 10, 1-13 a podruhé v druhé knize Paralipomenon 9, 1-12. Svatopisec zaznamenává lehce ironicky: „Král Šalomoun splnil královně ze Sáby každé přání, jež vyslovila. Navíc jí dal dary hodné krále Šalomouna. Pak se odebrala i se svými služebníky do své země“ (1 Kr 10, 13; 2 Pa 9, 12).

A zatímco na stránkách Bible se Šalomoun a královna ze Sáby utkávají o to, kdo je moudřejší a rozprávějí spolu o vysoce filozofických tématech, prozrazuje nám kniha Kebra Negest mnohem intimnější věci. Oba spolu prožili milostný román. Devět měsíců a pět dní po návratu do vlasti porodila královna Šalomounova syna. Dala mu jméno Baina-lechem. Vyrostl z něho záhy bystrý mládenec, jemuž se dostalo všestranného vzdělání v umění a vědách.

Když mu bylo dvaadvacet let, vydal se s velkolepým doprovodem do Jeruzaléma. Tatínek byl nepochybně řádně hrdý na svého syna, o kterém se Kebra Negest vyjadřuje následovně: „Ale on, syn jménem Baina-lechem byl krásný, tělem a držením šíje se podobal Šalomounovi, králi a svému otci, jeho nohy a vůbec celý jeho vzhled se podobal Šalomounovi“ (Kebra Negest, 32).

Proto není divu, že byl Šalomounův syn zahrnut bohatými dary. Ten za ně sice zdvořile poděkoval otci, avšak požadoval zároveň ještě víc, chtěl archu úmluvy. Šalomoun byl nejprve tímto nápadem zděšen, ale nedokázal svému synu přání odepřít. Měl však dvě podmínky. Za první mělo být předání provedeno v noci a tajně. Za druhé musel posvátný kultovní předmět zmizet bez jeho oficiálního vědomí a v případě nutnosti být prohlášen za „uloupený“.

Šalomounův syn zosnoval hbitě plán. Nejprve byla zhotovena skládací kopie archy úmluvy. Pak byla pravá schránka za noční temnoty tajně vynesena z chrámu a nahrazena obdivuhodně přesnou kopií. Do Etiopie pak byla pravá archa dopravena Šalomounovým létajícím strojem. Kebra Negest píše v padesáté druhé kapitole:

„Z archy vystupoval oblak jako závoj a obestřel ji na ochranu před slunečním žářem. Nebyl nikdo, kdo by řídil vůz, ale on sám, archanděl Michael, táhl vůz, zvedl jej loket nad zemi a spolu s ním i lidi, koně, voly a velbloudy, a všichni lidé jedoucí na zvířatech byli vyzdvížení nad hřbety svých zvířat do výše dospělého muže stejně jako náklad, který zvířata nesla. A všechno to kvapilo na vozu kupředu jako loď na moři, když se vítr opře do plachet, a jako orel, když lehce plachtí ve větru. Tak se kvapně ubírali na voze, aniž by se kývali dozadu nebo do stran“ (Kebra Negest, 52).

V kapitolách 58 a 59 se pak prozrazuje, že let probíhal přes území Egypta. V Jeruzalémě pak kněží po nějaké době odhalili podvod s falešnou archou. Šalomoun byl o věci informován a tak jak si to ujednal se synem, nejprve předstíral pobouření. Z jeho neochotného rozkazu byli za uprchlým synem posláni jezdcí, avšak nadarmo.

V Egyptě bylo pronásledovatelům ukradeného pokladu sděleno, že zloději byli spatřeni, jak se pohybují vzduchem „na voze jako andělé, a byli rychlejší než orel na nebi“. Egyptští svědkové byli podrobena důkladnému výslechu, ve kterém zmiňovali dopodrobna i průvodní jevy letu nebeského objektu. Létající stroj kácel sochy a obelisky, takže se poškodily nebo docela roztříštily. Egypťané byli rozhořčeni touto ničemností.

Ale vraťme se do Jeruzaléma. Kněží byli zdrceni ztrátou archy a obávali se povstání lidu. Ten by totiž zpochybnil autoritu kněží, protože ti už nemají ve své péči nejposvátnější předmět. Šalomoun nějakou dobu naslouchal jejich bédování a nářkům, ale pak začal energicky jednat a zastřel šikovně skutečnost, že byl do celé záležitosti zapleten. Prikázal, aby se nepříjemná událost udržovala před lidmi v tajnosti. Tupý dav měl být držen v přesvědčení, že napodobenina je pravá. Tak se to píše v 62. kapitole knihy Kebra Negest. Kněží na tuto falešnou hru přistoupili, alespoň jak tvrdí Kebra Negest. Byli ochotni raději uctívat falešný předmět, než přijít o své dobré bydlo. Od té doby, jak píše etiopská posvátná kniha, ztratil Šalomoun zájem o politiku i o věci víry. Oddal se údajně blahobytnému a prostopášnému životu se svými ženami. Po jedenácti letech zemřel, zahořklý a zklamaný.

PÁTRÁNÍ PO ARŠE ÚMLUVY

Pokusme se zmapovat pohnuté osudy archy úmluvy podle zpráv Starého zákona. Posvátný předmět byl zhotoven cestou z Egypta do zaslíbené země a po delší dobu byl uchováván v Šilo. Během divokých válečných střetů padl za kořist Pelištejcům, ale potom byl dobyt nazpět, protože se nepřátelům zdál být obestřen kletbou, která přivolávala strašlivá neštěstí. Pak se archa dostala do Bet-Šemeš a později do Kirjat-Jearim.

Konečněji kolem roku 1000 př. Kr, přenesl král David do Jeruzaléma. Roku 955^{22]} př. Kr, byla v hlavním městě dokončena stavba chrámu. Archa úmluvy byla umístěna v nejsvětějším chrámovém prostoru (1 Král 8, 2 a 2 Pa 5, 2-10). Šalomoun zemřel někdy kolem roku 930 př. Kr. O jedenáct let dříve byla archa podle Kebra Negest uloupěna a letecky dopravena do Etiopie.

Je nápadné, že ve Starém zákoně chybí v období po skončení vlády krále Šalomouna jakákoli další konkrétní zmínka o arše úmluvy. Zmizela tedy skutečně, jak tvrdí Kebra Negest, ještě za jeho vlády? Roku 587 oblehl král Nabukadnesar Jeruzalém. Jeho vojska město dobyla a uloupila chrámový poklad. Nejposvátnější předmět židovské víry, archa, by bývala jistě vítanou válečnou trofej, avšak v této souvislosti o ní nepadá ani slovo. Možná proto, že v té době už ve městě vůbec nebyla a že v chrámu se uchovávala jen bezcenná kopie?

Jsem přesvědčen, že kdyby byla archa úmluvy odvečena do Babylónu nebo kdyby shořela při požáru paláce a chrámu, v obou případech by nebyla ztráta relikvie zamlčována, nýbrž hořce oplakávána.

22] Časový údaj nesouhlasí. Králi Davidovi bylo jasně sděleno prorokem Nathanem, že on nebude stavitelem chrámu. Kamennou stavbu započal a dokončil až po jeho smrti jeho syn Šalomoun, a to někdy okolo roku 960.

Proto prohlašuje badatel Jörg Dendl naprosto správně: „Veškerá tvrzení předpokládající další existenci posvátného předmětu se zakládají... na celé řadě domněnek, nepodložených bájí a na spojování faktů, které nemusejí mít vždycky tak jasnou souvislost.“

Loupež archy úmluvy by ve starozákonních dějinách nebyla něčím až tak výjimečným. Vždyť Izraelité pod vedením Mojžíše sami loupili cestou do Zaslíbené země posvátné kultovní předměty. Nejprve se tu poněkud zaobaleně praví, že si „vyžádali od Egyptanů stříbrné a zlaté šperky a pláště“ (Ex 12, 35). Načež se v následujícím verši dodává: „Tak vyplenili Egypt.“

Také neúnavný sběratel starožidovských písemných tradic Louis Ginzberg našel zajímavý poukaz na tuto událost. V jednom z mimobiblických starožidovských textů se píše: „Lid ale setrval ve své pošetilosti a neposlouchal Mojžíše. Ve své vzpouře uctíval modlu, kterou si s sebou nesl z Egypta“ (Ginzberg, str. 361).

Badatel Jörg Dendl je přesvědčen, že Hebrejové si nesli s sebou „posvátnou bárku bohů“, jeden z nejposvátnějších předmětů starého Egypta.

Jörg Dendl předkládá docela dobře představitelnou tezi: Egyptané by neposlali za uprchlými otroky nějakou velkou armádu, za to jim nestáli. Avšak velká vojenská akce by byla docela dobře pochopitelná, kdyby šlo o to získat od Hebrejců nazpět uloupené nejposvátnější předměty. Pak by byl i lépe vysvětlitelný obrát ve faraónově rozhodnutí, který Hebrejům nejprve dovoluje opustit zemi, ale pak se rozhodne je pronásledovat. Možná přece jen kvůli zjištěné loupeži posvátných předmětů?

Pokus Egyptanů získat nazpátek své relikvie nevyšel. Ať vypadaly uloupené cennosti jakkoli, už se to nedovíme. Ale pokud by se skutečně jednalo o „bárku bohů“, co bychom si pod tím vlastně měli představit? Možná model kosmické lodi nebeského božstva? Samotné kosmické plavidlo by návštěvníci z vesmíru pochopitelně nezanechali. A i kdyby ano, stěží by jej mohli odnést přehající otroci.

Šalomoun si také nedělal příliš velkou hlavu s majetkovými poměry u předmětů, po nichž zatoužil. Tak dal ukrást z klenotnice královny ze Sáby „posvátný trůn“. 27. súra koránu zvaná mravenčí

uvádí, že transport dotyčného předmětu probíhal vzdušnou cestou a že jej vykonal „létající duch“,

Také v jedné staroegyptské pohádce se hovoří o královně ze Sáby. Měla prý v držení „zázračný sloup“, na kterém „byla vysvána... veškerá moudrost světa“. Není divu, že Šalomoun nechal toto „kargo“ také dopravit na svůj dvůr – pomocí „létajícího ducha“.

Ale zpátky k arše úmluvy. Pečlivé studium biblických textů nám prozradí, že archa mizí z obzoru za vlády krále Šalomouna. Jak shodně vypovídá Kebra Negest. Pozdější výslovné zmínky v Bibli nenajdeme.

Ale pro úplnost je třeba upozornit na to, že zmínka o přítomnosti archy úmluvy ve velesvatyni chrámu je zmiňována za krále Chizkiáše. Jednalo by se o rok 750 př. Kr., tedy dlouhou dobu po Šalomounovi. Biblický text ale neobsahuje žádný přímý důkaz o arše úmluvy. Izaiáš (Iz 37,14) píše: „Chizkiáš vzal dopisy z rukou poslů, přečetl je a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozložil je před Hospodinem.“

Po Šalomounově smrti se říše rozpadla. Zato impérium královny ze Sáby bylo značně na vzestupu. Jestli to má něco společného s archou úmluvy, už dnes nezjistíme.

Kde se vlastně vůbec rozkládala říše legendární vládkyně? V Etiopii, jak tvrdí tamní vládnoucí kruhy. Archa úmluvy byla přivezena Šalomounovým synem po mnoha oklikách do hlavního města říše zvaného Axum, kde je dodnes chována v tamní mariánské katedrále jako nejposvátnější relikvie místní (koptské) církve.

Ale je třeba také zmínit pochyby: V době krále Šalomouna se na území dnešní Etiopie ještě nerozkládal žádný státoprávní celek.

Ale kde jinde než v Indii, by se měla hledat říše legendární královny, pokud bychom sledovali argumentaci Davida Hatcher Childresse, světového cestovatele a uznávaného odborníka v oblasti největších záhad naší planety. Mohla by být archa úmluvy odvezena do Indie? A Bible skutečně obsahuje jeden důležitý odkaz, který uvádí krále Šalomouna do kontaktu s touto říší.

Bez matoucích sexuálních zádrhelů prohlašuje fundované citované dílo „Tajná moudrost žen“ (vyd. Barbara G. Walker), že Šalomounův chrám měl pramálo společného s představou „Božího

domu“ podle západních křesťanských představ. „Zvláštností Šalomounova chrámu byla dvojice falických sloupů před vstupní halou. Byla na nich napsána jména Boaz („v něm je síla“) a Joachim („Bůh mu dá povstat“). Jejich hlavice byly zdobeny ženskými symboly v podobě lilí a granátových jablek.“ Byl tedy podle toho Šalomoun vyznavačem ohroublého sexuálního kultu? Králova záliba v ženských půvabech – „dva prsy tví jsou jak dva koloušci...“ (Pís 4, 5) neuniká ani dnešním biblickým badatelům.

„Falické sloupy“ se ale vůbec nehodí do starozidovského chrámu ke cti Hospodina, mnohem spíše by odpovídaly nábožensko-mythologickému kontextu indického kulturního okruhu.

Na lingamy narazíme v celé řadě Indických chrámů: falické sloupy, často v drasticky realistické podobě, jsou symbolem boha Šivy. Byl Šalomoun Šivův přívrženec? Byl vyznavačem sexuálního kultu, v jehož středu stál penis? I kdyby v biblickém textu existovaly poukazy na tuto skutečnost, jistě by podlely zbožné redakci, podle níž byly projevy tohoto druhu výplodem pekla.

V první knize královské (1, 6) se píše velice zastřeným způsobem, že „se Šalomoun dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, a neoddal se cele Hospodinovi jako jeho otec David“.

Žádný současný badatel se nevěnoval tak intenzivně říši královny ze Sáby jako Graham Hancock. Novinář a spisovatel našel při své systematické práci spoustu nových poukazů směřujících k Indii. Tak Hancock upozorňuje na to, že čelní myslitelé 12. a 13. století předpokládali domnělou říši královny ze Sáby skutečně v dnešní Indii.

12 CHRÁM, KOSMICKÉ LODI A ATOMOVÉ BOMBY

Podle Davida Hatchera Childresse mohlo být nebeské plavidlo, kterým byla ukradena archa úmluvy, tím, co se v Indii nazývá „vimana“. Podle indické „Mezinárodní akademie výzkumu sanskrtu Mysore“ je třeba představit si pod pojmem vimana létající stroj. Ve staroindické „Mahábháratě“ jsem našel poukaz na jednu důležitou textovou pasáž, která by mohla potvrdit Childressovu domněnku.

Létající stroj, za pomoci kterého byla ukradena archa úmluvy, je popisován v 52. kapitole etiopského Kebra Megestu. Píše se tam, že archanděl Gabriel měl létající vůz, kterým se pohyboval v povětří a na kterém mohl přepravovat i lidi, koně, tažná zvířata a zboží všeho druhu, takže je mohl dopravit vzduchem na jiné místo. V Mahábháratě jsem narazil (v 15. kapitole, verše 20-24) na popis přinejmenším podobného zařízení – nebo možná téhož? Píše se tam (v. 23): „Zatím, co toto pravil bohyni a rozloučil se s ní i se starci, nastoupil na palubu svého létajícího stroje.“ A dále: „Když shromáždil slony, koně, vozy a zbraně a mechanická zařízení, vydal se na cestu“ (15, 24).

Je třeba ponechat stranou, zda Kebra Negest a Mahábhárata popisují totéž zařízení nebo dvě podobná, ale jedno je jisté: V Kebra Negestu je nebeské plavidlo kuriozitou, kterou člověk snadno přehlédne, zatímco v indických posvátných knihách se různé vimany vyskytují takřka masově.

Vimana ale zdaleka neznamená jen „nebeský vůz“. Stejného pojmu je použito i pro „chrám“.

Indickému sthapatímu, který je knězem a architektem v jedné osobě, nešlo při stavbě chrámu pouze o vybudování stavby s prostory určenými pro konání bohoslužeb. Chrám byl podle Andrease Volwahsena dílem, které ve své podstatě představuje „Indii“, tedy „plastickou hmotnou podobu Boha“.

Toto se tedy přihodilo před tisíci lety v Izraeli: Rachotící a oheň sršící nebeská vznášedla, ve kterých se po obloze proháněly bytosti s jakoby nadpozemskou mocí, které byly přirovnávány k božstvu nebo

za ně přímo pokládány. V Indii byly před staletími identifikováni bohové na nebeských vozech a byly ztotožňovány s chrámy.

Možná se lidé snažili přivést božstvo zmizelé v nebi zase zpátky na zemi tak, že mu postavili chrám, který se měl podobat nebeskému vozidlu?

Chrám, které se v Indii dochovaly do dneška, už nejsou „originály“, nýbrž jen pouhé kopie kopií. Nejstarší z nich byly postaveny někdy mezi druhým až pátým stoletím po Kristu, mladší tu stojí teprve od sedmnáctého století. Stavitelé se samozřejmě vždycky snažili co nejvíce dodržovat stavební pokyny.

Zhruba ve třetím století po Kristu se začalo s výstavbou, renovací a rozšířením starých chrámových měst, například Mandurai. Většina chrámů má přímou souvislost s božskými dopravními prostředky. A celá řada z nich, například chrám v Konaraku nebo v Bhúbabešváru, jsou vlastně do země vyhloubené a v kameni zvěčněné božské létající vozy. Jiné zase vypadají jako startovací rampy starověkých kosmických lodí. A na strmých chrámových pyramidách trůní skutečně vimany, božské létající stroje.

Prastarý indický text Natjásástra od Bharáty prohlašuje jednoznačně: „Chrám, jsou projektovány podle vzoru nebeských plavidel.“

Mimořádně krásným příkladem nebeského korábu zvěčněného do kamene je chrám Bhradišvára v západní části města Tanjore. Monumentální stavba je zasvěcena bohu Šivovi, který před mnoha sty lety znepokojil Indii svými nebeskými lety. Mohutná stavba je situována od jihovýchodu na severozápad. V tomto směru po sobě následuje sloupová síň, velká sněmovní hala, předsíň a konečně svatyně. Nad ní se zdvihá do výše 74 m chrámová věž, které se také říká chrámová pyramida. Na vrcholu stojí božské vznášedlo.

Stavba chrámu byla dokončena okolo roku 1003 po sedmi letech stavebních prací. To byl výkon, který z chrámu udělal jeden z nejobdivuhodnějších stavebních památníků na zemi vůbec. Božské vznášedlo totiž spočívá v závratné výšce 70 m na mohutné žulové desce. Ta byla vytesána z jediného bloku kamene a váží úctyhodných 80 tun!

Jak se monolit dostal na své místo na vrcholu chrámu? Odborníci o tom vedou dodnes spory. Jejich diskuse v mnohém připomíná vědecké spory týkající se stavby egyptských pyramid.

Jedni se domnívají, že byla vybudována dřevěná rampa, po které byl mohutný blok postupně vysunut nahoru. Tato konstrukce prý byla dlouhá šest kilometrů a byla velice stabilní. Vždyť musela unést nejen osmdesátitunový monolit, ale také armádu stavebních dělníků, kteří obra dopravovali nahoru.

Další teorie se domnívá, že kolem celého chrámu byl navršen kupolovitý kopec zeminy a mohutný kámen pak byl po jeho úbočí dovlečen slony po spirálovité stezce pomaličku až na vrchol.

Třetí teze vychází výlučně z „kmenů stromů“, které byly podkládány pod balvan vlečený slony.

Odborníci ale marně hledali v bližším okolí kamenolom, ze kterého by mohl být mohutný blok vylomen. Nic takového neobjevili a otázka jeho původu zůstává nadále bez odpovědi.

Jedno je ale přece jen jisté, že Indové byli skuteční mistři v transportování neuvěřitelných nákladů. Poblíž Chunnaru existoval obří kamenolom, ve kterém se po tisíce let lámal kámen na stavbu nespočetných chrámů. Zde byly zhotovovány monstrózní sloupy: byly tesány z patnáctimetrového kamenného bloku a hotové vážily okolo padesáti tun.

Výroba těchto sloupů z pískovce prý šla dobře od ruky – domnívají se odborníci, u kterých se ovšem fyzická práce soustřeďuje většinou jen na ořezání tužky. Namáhavější byl samozřejmě následný transport obřích sloupů. Často byly přemísťovány do několikasetkilometrových vzdáleností napříč krajinou, neproniknutelnou džunglí, přes hory a přes propasti.

Na třicet takových sloupů bylo nalezeno v různých indických chrámech a nikdo nedokáže říci, kolik jich kdysi skutečně bylo. Jedním z nich je snad nejtajemnější chrámový komplex v Indii. V Šanci byl vybudován rozsáhlý kultovní komplex, ke kterému patřily kamenné kupolovité stavby.

Je zvláštní, že při svém posledním pobytu v Jižní Americe jsem v Ekvádoru objevil stavbu, která jakoby přesně kopírovala kupolovité chrámy v Šanci. „Včelí úl“ se nalézá na periferii města Quita. (Dnes

je ale návštěva Včelího úlu více než riskantní. Osamělý turista by v žádném případě neměl tajemnou stavbu obdivovat bez doprovodu a už vůbec by se neměl odvážit vstoupit do temného podzemního vchodu vedoucího do nitra stavby.)

V komplexu Šanci byl opracován patnáctimetrový sloup z Chunnaru. Tento často využívaný kamenolom je vzdálen 800 km a nedokážeme si dnes představit, jak mohl před dvěma tisíci lety probíhat transport tohoto kolosu.

Doprava po polní cestě? Vyloučeno! Tak zní výrok většiny archeologů. Kolos byl dopravován na obřím voru po řekách Ganze, Jummě a Betvě. Poslední řeka teče „pouhé“ dva kilometry od Šanci okolo chrámového okrsku.

Plavba musela proběhnout v období dešťů, protože jen tehdy měly tyto řeky dostatek vody ke splavnosti. Cesta na voru v době monzunu byla ovšem nesmírně obtížná, toky se každou chvílí měnily v nevypočitatelně a hrůzu budící peřeje.

Je takřka nepředstavitelné, jak těžké bylo táhnout obrovský vor naložený padesátitunovým kamenným blokem proti rozvodněnému proudu. A přesně to se před dvěma tisíci let událo.

Také doprava sloupu od řeky ke chrámovému prostranství sama o sobě znamenala mistrovský kousek. Na posledních dvou stech metrech dosahuje terén převýšení šedesáti metrů. Když potom kamenný obr dospěl na místo určení, bylo třeba jej zdvihnout, jak a za pomoci jakých technických prostředků se to v té době podařilo? Nevíme.

POSVÁTNÉ TEXTY

Přejdeme od indických chrámů k indickým posvátným textům. Mimořádně mnoho cenných prastarých textů má ve svých sbírkách knihovna v Mysore, která se kvůli své drahocenné sbírce těší už po dlouhou dobu takřka legendární proslulosti. Proto nás neudivuje, že v případech, kdy jsou při restaurátorských pracích na starých chrámech objeveny náboženské nebo mýtické texty, jsou většinou svěřeny právě „Royal Sanskrit Library“.

V této knihovně je uchováván také jeden z nejtajemnějších spisů vůbec, takzvaná „Vymaanika Šástra“. Pojednává o tématech, která bychom od „posvátné knihy“ neočekávali. Jde v ní o školení a výbavu pilotů, o jejich leteckou navigaci, o kovy použitelné pro výrobu létajících strojů a vysvětlují se tu také přednosti a nevýhody různých druhů pohonů a uvádějí se nejrůznější „taje astronautiky“.

Za jmény, na kterých si našinec málem zauzluje jazyk, se ukrývají podivná zařízení, kterými byly stroje vybaveny. Některé uvádím:

Višvakrijadarpána znamená teleskop. Využívá se jej k pozorování pochodů na Zemi z kosmické lodi pohybující se po oběžné dráze.

Šaktjakarsánjantra znamená „zrcadlo, které umí přitahovat energii“. Tedy určitý typ slunečního kolektoru, jaký se dnes užívá u moderních satelitů.

Pomocí Parivesajantry bylo možno udržovat kontakt s posádkou na palubě.

Vjairopadarpána je přístroj, který během letu dohlíží na to, jestli na plavidle nedochází během letu k nějakým změnám či deformacím.

Puspiné pozoruje blesky a kontroluje, jestli neohrožují bezpečnost letu.

Saktipinjára má co dělat s pohonem, kontroluje „silový stroj“.

Sirahkélaka mohla být cosi na způsob centrálního počítačového systému. Koordinovala všechny komponenty letounu.

Text neuvádí samozřejmě jen jména různých technických přístrojů. Popisuje také konkrétní důležité detaily. Například:

Šaktjakarsánjantra (zrcadlo, které umí přitahovat energii). Funkce přístroje je stanovena. Zjišťujeme ovšem i to, z čeho se skládá: „Z pěti dílů rtuti, šesti dílů slídy, osmi dílů perleťového pudru, z deseti dílů žulové soli, z osmi dílů soli...“ po pročištění jednotlivých látek je třeba, jak poznamenává text dále, zahřát směs na 800 stupňů, roztavit a nalít do připravených forem.

Možná nás napadne: Odkud pramení tyto prastaré poznatky? Na evropských univerzitách ta otázka zjevně nebudí zájem. Jinak je tomu na „Bhaktivedanta-Institutu“ v kalifornském San Diegu. Zde působí vysoce specializovaní odborníci, kteří jsou zblhlí ve staré védské literatuře.

Spoluzakladatel institutu a autor knihy „Vedic Cosmography and Astronomy“ doktor Richard Thompson prohlašuje: „Védská literatura obsahuje četné popisy mimozemšťanů, kteří před tisíci lety navštívili zemi. Ti zprostředkovávají lidem překvapivé poznatky.“

V prastarém textu Sabha-parvam se píše: „Za starých časů měli bohové ve zvyku sestupovat na zemi. Brali na sebe lidskou podobu, aby mohli studovat lidi.“

Poukazy na mimozemšťany a jejich stroje nalezneme v mnoha indických knihách, které by mohly naplnit celé velké knihovny. Patří sem například Mahabharáta, Samaranganda Sutradhára, Majamatam, Rámájana, Abimatraka, Bhasa, Vaimanika Sastra, zkrátka v bezpočtu děl védské literatury.

V těchto prastarých textech se neustále opakuje, že byly sepsány rukou samotných božstev. Jsou tedy některé popisy vzniklé před tisíci lety proto tak přesné?

Už roku 1870 uveřejnila „Calcutta Sanskrit College“ text spisu Jukikalpatataru od Bhóhy. Text obsahoval jasné poukazy na prastaré kosmické lodi.

Roku 1895 rekonstruoval vzdělaný Ind B. G. Talpul jeden takový létající stroj podle systému Vaimanika Sastra.

Roku 1968 byla trustem Dajanandra v Novém Dillí uveřejněna studie o posvátných textech. Svámí Brahamuni Parivrajáha v ní dospěl k závěru: „K letům vzduchem a kosmickým cestám docházelo už ve starověké Indii.“

Roku 1975 uveřejnil Svámí Dajananda Sarasvátí studii o staroindické Rigvédě. Došel k přesvědčení, že „v předvěké Indii existovaly létající stroje“.

Velká řada textů ještě vůbec nebyla podrobena zkoumání z hlediska prehistorických astronautických obsahů. A mnohé texty, jak jsem při svém zkoumání zjistil, zmizely beze stopy v našem století. Možná nedopatřením? Nebo záměrně, protože se nehodily do našeho navyklého obrazu minulosti, který nepředpokládá žádné návštěvníky z vesmíru v Indii před tisíci lety?

Roku 1600 byl v Římě upálen Giordano Bruno, mimo jiné také proto, že zastával názor o možné existenci jiných světů někde ve vesmíru. Už celá staletí před ním bylo toto učení rozšířeno ve staré

Indii. Tak se píše v Bhágvaghítě: „Země se vznáší ve vesmíru jako milióny jiných planet, na kterých stejně jako na Zemi existují hory a moře.“

Věty jako „Vesmír je jako oceán a planety jsou jako ostrovy v moři“ se objevují v krásné harmonii v prastarých védských textech. Nekonečně mnoho světů ve vesmíru je podle staroindických textů obydlených.

Ve Śrímád-Bhagavatam se dočteme: „V kosmu existuje 400 000 druhů inteligentních bytostí. Mnohé z nich jsou člověku nadřazený.“

Dr. Richard Thompson dochází k závěru: –“Zemi navštívili před tisíci lety mimozemšťané. Tyto bytosti, schopné mezihvězdných kosmických letů, které cestovaly z jedné planety na druhou, přistály také v Indii.“

Byli tedy mimozemští návštěvníci před tisíci lety v Indii? Tuto teorii hájí ve svých knihách a přednáškách Erich von Dániken už několik desítek let. V našich krajích sklízí ze strany ctihodných vědeckých institucí kvůli svým smělym myšlenkám často jen shovívavé úsměvy. Docela jiná situace je na univerzitách v Indii. Tam se vypořádávají s prastarým dědictvím bez předsudků a akceptují i fantasticky znějící myšlenky.

Velkou otevřenost Dánikenovým tezím nevykazuje nikdo menší než profesor Dilep Kumar Kanjilal. Jeho kniha „Vimana in Ancienit India“ o létajících strojích v předkřesťanské Indii by vlastně měla autorovi získat světové uznání. Když v ní učenec dokládá, že se před tisíci lety nebe nad Indií jen hemžilo létajícími stroji, mají jeho slova váhu.

Přátelský Ind drobné postavy je učencem vysoké úrovně. Vzdělání získal na „Sanskrit College“ v Kalkatě. Studoval v Oxfordu, stal se rektorem uznávané „Victoria College v Kočbiháru v západním Bengálsku a dnes je nejen čestným členem Asijské společnosti, ale také úřadujícím profesorem na kalkatské univerzitě.

Profesora Kanjilala jsem osobně poznal, když – stejně jako já – přednášel roku 1979 na světové konferenci „Ancien Astronaut Society“ v Mnichově.

Profesor Kanjilal mi v osobním rozhovoru poskytl cenné podněty ohledně posvátných spisů své vlasti. Během let jsem přečetl tisíce

stránek staroindické védské literatury, většinou v anglickém překladu, výjimečně též v němčině. Začal jsem shromažďovat materiál pro rukopis knihy o kosmických letech ve staré Indii – a vzdal jsem to, když se materiál rozrostl na několik set stran a já si musel přiznat, že takové množství originálních textů by bylo obtížné přečíst, i kdyby byly dobře přeloženy, byť by byl jejich obsah jak chtěl napínavý. Proto shrnu jen několik nejdůležitějších výroků o kosmických lodích, o raketoplánech a o atomových katastrofách ve staré Indii. Zainteresovanému čtenáři, který se s tím nespokojí a rád by šel věci více na kloub, nabízím v seznamu doporučené literatury odkazy na důležité literární zdroje. Zahrnují nejen obsáhlý textový materiál, ale také cenné odkazy na další literaturu.

Před tisíci lety se vynořily z hlubin vesmíru obrovské mateřské kosmické lodi. Staroindické texty je líčí jako gigantické objekty otáčející se kolem vlastní osy. (Pro připomínku: Mladý Abrahám byl na jednu takovou loď vzat. Vlastní rotací vzniká na palubě umělá gravitace jakožto jeden z nejdůležitějších předpokladů pro dlouhé kosmické lety).

Profesor Kanjilal pokračuje: „Líčení bezpočtu otáčejících se měst ve vesmíru se objevují ve Varnaparváně Mahabharáty. V Sabhaparváně narazíme rovněž na popisy kosmických měst, která by se mohla nalézat v kosmu. Nejvíce na těchto líčeních překvapí sdělení, že se pohybují po neměnných drahách okolo Země. Mají dveře, které jsou dostatečně velké, aby jimi prolétlo letadlo.“

Hrdými vlastníky těchto vesmírných měst byla mimo jiné božstva Indra, Bráhma, Rudra, Jáma, Kuvera a Varuna. Božstva se pohybovala mezi orbitálními stanicemi a zemským povrchem v menších „raketoplánech“. Máme dokonce přesné parametry jednoho takového přibližovače: rozpětí křídel 10 m, celková délka 13 m, výška 5 m. Obvykle se v něm přepravovalo osm až deset pasažérů. Do kabiny se vešlo také 35 kubických metrů nákladu.

Božský lékař Rhibus si také postavil takový raketoplán. Byl pilotován minimálně třemi piloty a mohl přepravit maximálně osm pasažérů. Během letu zatahoval podvozek. Prostředek mohl dobře přistávat i na vodní hladině. „Létal rychleji, než člověk dokázal pomyslet!“ poznamenávají různé staré texty.

Menší létající stroje bohové dali k dispozici také některým vyvoleným lidem, jak se píše například v Rigvédě. Přitom se jednalo (stejně jako v případě nebeského plavidla popisovaného v Kebrá Negest) o poměrně pomalé nebeské stroje.

Jedno z těchto letadel startovalo ráno v Laňce (Srí Lanka) a za devět hodin letu urazilo 1800 mil). Let měl dvě mezipřistání. Také král Anicchasea údajně dostal od božstev k dispozici letadlo, na jehož palubu mohlo nastoupit šest lidí.

Prostý lid samozřejmě nepoznal požitek z cestování vzduchem. Lidé se sbíhali v úžasu nebo ve zděšení, kdykoli se opět blížil létající koráb božstev. Vimany bohů se objevovaly pravidelně. Z posvátných textů jsou patrné pravidelné letové plány včetně přesných časových údajů. Hřměním motorů děsila božstva lidi i zvíř. Někdy byly dokonce v důsledku přeletů stromy vytrženy z kořenů.

ZBRANĚ BOHŮ

Jen málo Indů vidělo návštěvníky z vesmíru jako „dobrá božstva“. Lidé přece věděli, že cizinci často vedli spory a že i mezi sebou sváděli krvavé boje.

Staroindická líčení božských válek se nám dochovala v různých eposech. Při četbě těchto textů se nám vybavují scény ze sci-fi filmů typu „Hvězdných válek“.

Arjuna napadne kosmickou stanicí Hiranjapurnu. Létající bojový pluk vybavený mocnými zbraněmi se marně snaží zničit ve vzduchu Arjunovo plavidlo. Jedna z Arjunových raketových střel zasáhne a zničí kosmické město a rozbije jej na kusy. Trosky dopadají na Zemi a domněle skončí v mořských vlnách.

Hrůzu nahánějící zbraně mimozemšťanů ale nebyly nasazeny pouze ve vesmíru, nýbrž také na zemi. Podává nám o tom zprávu Bhagaváta: Salva napadl jednoho dne se svým letounem město Dvaraku a skropil je střelami. Krišna vtáhl útočníka do vzdušné bitvy. Salva nejprve uprchl a krátce přistál na moři, ale potom vzlétl úžasnou rychlostí zhruba do výše 1300 m. Jeho odvážný letecký manévr mu ale nepřinesl kýženou spásu. Krišna odpálil jednu z svých střel. Mohlo se tu jednat o jeho superzbraň, tedy o raketu, která

dokázala sledovat letadla podle zvuku. Salvův letoun byl zasažen a zničen.

V sedmé knize eposu Mahábhárata se dočítáme o zničujícím účinku božských zbraní. „Vystřelily do vzduchu a vyrazily z nich plameny podobné ohni, jaký pohlít zemi na konci časů. Tisíce meteoritů padaly z nebe a zvířata ve vodě i na souši strnula hrůzou. Země se otřásala. To, co vypovídá o této zbraní Mahábhárata a Rámájana, nepřipouští pochyb: Před tisíciletími rozpoutala kosmická božstva atomovou válku.

Znamená to, že střely byly vybaveny „vesmírnou silou“. Po explozi vznikl „bíle žhnoucí kouřový a plamenný sloup jasný jako deset tisíc sluncí“.

Čtème dále: „Tou neznámou zbraní je zářivý blesk, zničující posel smrti, který obrátil všechny příslušníky Vrišnů a Andhalů v popel a prach. Spálená těla byla k nepoznání. Těm, kteří unikli smrti, vypadaly vlasy. Rozbilo se nádobí a ptáci zběleli. Zanedlouho byla všechna potrava otrávena. Blesk sestoupil a přišel jemný prach. Aby vojáci unikli ohni, vrhali se do řek a omývali sebe i svou výzbroj.“

A na jiném místě se pokračuje. „Bylo to, jako kdyby se rozpoutaly živly, slunce se točilo v kruhu. Svět sežehnutý ohněm zbraní se potácel v žáru, tisíce vozů byly zničeny, a pak nastalo hluboké ticho. Očím se naskytl hrůzný pohled: Mrtvoly padlých byly znetvořeny strašlivým žářem, takže se už nepodobaly lidským bytostem.“

Znovu opakují: Ten, kdo čte bez předsudků uvedené texty, musí dospět k názoru, že vesmírná božstva rozpoutala nad starou Indií – stejně jako nad Sodomou a Gomorou – atomovou válku.

Je to podivné: Dr. Robert Oppenheimer, který byl v letech 1943-1945 vedoucím vývoje atomových bomb v Los Alamos, nebyl pouze fyzikem. Mimo jiné se také intenzivně zabýval prastarými indickými sanskrtoými texty. Pomohly mu tyto prastaré popisy strašlivých zbraní při jeho smrtících objevech?

Když byla odpálena první testovací bomba, citoval dr. Oppenheimer staroindický verš z Mahábháraty: „Viděl jsem rozpoutanou kosmickou sílu. Stal jsem se ničitelem světů.“

Sedm let po prvním testu přednesl dr. Oppenheimer řeč na univerzitě v Rochesteru. V návaznosti na ni došlo k diskusi. Jeden student chtěl vědět, jestli atomová bomba z Almagorda byla odpálena jako první, nebo jestli byly už dříve podniknuty úspěšné, i když utajované testy.

Dr. Oppenheimer odpověděl zvláštním způsobem: „Well, byla první, ano. Aspoň v moderní době.“ Vycházel snad vědec z předpokladu, že atomové bomby byly odpalovány již v pravěku?

Když byly odpáleny v Novém Mexiku Oppenheimerovy atomové bomby, vyvinula se při výbuchu tak vysoká teplota, že se roztavil pouštní písek a spekl se do sklovitých hrudek. Na podobné zeskelnatění horniny upozorňují také archeologové v Indii, aniž by si dokázali vysvětlit.

kdo nebo co by je před tisíci lety dokázalo za pomoci dostatečně vysoké teploty způsobit.

V oblasti mezi řekou Gangou a pohořím Rádžmahál byly objeveny pozůstatky prastarých lidských sídlišť. Archeologové přitom zjistili, že tato města zanikla při katastrofě. Vědec de Camp prohlašuje: Domy musely být vystaveny enormním teplotám, které byly tak vysoké, že se kámen taval a proměnil se v hroudy pokryté bublinatou glazurou. Nedaleko místa nálezů zesklvatělých kamenů objevil de Camp kostru člověka. Byla zamořena vysokým stupněm radiace.

Také David W. Davenport, v Indii narozený vědec italského původu, narazil v Indii na jasné důkazy atomové exploze před tisíci lety. Vědec prohlašuje: „Mohendžo Daro, jedno z nejstarších měst na světě, bylo zničeno atomovým výbuchem!“

Mohendžo Daro, jedno z nejtajemnějších archeologických nalezišť všech dob, se rozkládá 350 km severně od Karáči v dnešním Pákistánu. Archeologové tu objevili tisíce „černých kamenů“. Ten název je ale zavádějící. Jedná se totiž o zbytky hrnčířských výrobků, které byly vystaveny enormně vysokým teplotám, takže se tavily jako máslo na slunci. Co ale mohlo zapříčinit tak extrémně vysoké teploty, které něco takového způsobily?

Dále tu bylo objeveno na třicet tisíc kosterních nálezů, všechny prazvláštně znetvořené, zjevně také následkem působení nesmírného

žáru. Sledujeme-li hypotézu Davida W. Davenporta, pak před tisíci lety explodovala nad centrem Mohendžo Dara minimálně jedna atomová bomba. V centru města byly objeveny zesklovatělé kameny, v okrajových čtvrtích byly následky exploze slabší. Avšak i zde byly objeveny tisíce koster lidí, kteří byli zaskočeni katastrofou z čistého nebe. „Přirozená“ vysvětlení zániku této kultury jsou vyloučena. Ani láva ani vulkanický popel nebyly nalezeny, sopečný výbuch tedy příčinou katastrofy být nemohl.

Možná by se nenalezla žádná vhodná odpověď, kdyby David. W. Davenport nedal kosterní ostatky prozkoumat z hlediska radioaktivního záření. Naměřené hodnoty se podobaly těm, jaké byly zjištěny u mrtvých z Hirošimy a Nagasaki.

Atomové pumy před tisíci lety? Nějak se to nehodí k představě, jakou nabízejí o staré Indii archeologové. Přesto se jednotlivé stopy skládají do celku jako dílky skládačky a vlastně se ani nedá dospět k jinému závěru, než že Mohendžo Daro stejně jako Sodoma a Gomora podlehly před tisíciletími atomové zkáze.

Proč k tomu došlo? Prastaré indické texty pro to neposkytují žádné vysvětlení. Zkoušeli si tu vesmírní bohové své zbraně? Dělali pokusy? Chovali se před tisíciletími stejně, jako dnešní pozemští vědci, bezcitně a s cílem dosáhnout statisticky pochopitelných výsledků? Všechno nasvědčuje, že tomu tak bylo: Naše planeta znamenala pro mimozemšťany tolik, co výzkumná stanice.

13 mluvící sochy posvátné kamenné kruhy a telepatie

Božstva staré Indie disponovala létajícími stroji rychlými jako myšlenka, které byly vybaveny supertechnikou. Pořád tu existovala možnost, být ze Země v kontaktu s „nebešťany“, zjevně rádiovým spojením. Parivesajátra – tak se nazývá dotyčný přístroj.

Takové, či podobné zařízení bylo zjevně také součástí archy úmluvy, tak jak ji popisuje Starý zákon. Píše se zde: „Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu“ (Ex 25, 22).

Už roku 1968 fabuloval Erich von Däniken ve „Vzpomínkách na budoucnost“: „Pokud jeden z obou cherubů na příkrovu působil jako magnet, pak byl přijímač, a možná dokonce nějaká forma možnosti vzájemné domluvy mezi Mojžišem a kosmickou lodí, perfektní.“

Také Ezechiel, který udržoval intenzivní kontakt s mimozemšťany, popisuje rádiové spojení mezi lidmi a božstvem. Sloužily k tomu „mluvící sochy“ zvané „terafim“^{23]}. Z těchto terafim zazníval Hospodinův hlas (1 Sam 15, 22: „Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina?“).

„Mluvící sochy“ často naháněly lidem strach. Někdy zaznamenali slova, která z nich zaznívala, jako „hrozná“ (Za 10, 2)^{24]}.

Tak jako hovořil Hospodin z příkrovu archy úmluvy nebo ústy terafim, i božstva Aztéků se kontaktovala s lidmi prostřednictvím sochy. A udělovala tak příkazy.

Univerzitní profesor Julian Jaynes z univerzity v Princetonu prohlašuje: „Přikázala jim sochu snést, přeplout jezero a vzít ji na cesty, kamkoli se vydají. A vodila je křížem krážem.“

23] Není známo, ze kterého místa v Bibli autor odvozuje tyto „bytosti“.

24] Nevím, co autora vedlo k tomuto závěru. Biblický text tohoto místa zní v překladu doslova: „Bůžkové mluvili ničemnosti, co viděli věštcí, byl klam, rozhlašují šalebné sny, preludem utěšují. Proto táhl lid jak stádo, ujařmený, bez pastýře“ (Za 10, 2).

Paralela přímo bije do očí: Tak jako biblický Hospodin vedl skupinu lidí po čtyřicet let pouští, byli i Aztékové povoláni na cestu, která si co do náročnosti s putováním Izraele v ničem nezadala: vedla z Aztlanu přes jezero Mexaltitlan do Tuly.

V obou případech byly božské příkazy vydávány rádiem: z příkrovu archy úmluvy nebo z nitra sochy.

Bibličtí „terafim“ měli být údajně zhotoveni Abrahámovým otcem. Jen pro připomenutí: Mladý Abrahám byl přibližovací kosmickou lodí dopraven ze Země na orbitální kosmickou stanici.

Sumerští králové dostali bezprostředně od božstev „gistugpis“, ze kterých s nimi božstva mluvila. Podle klínopisů starých zhruba čtyři

tisíce let vznikly mluvící sochy ve zvláštních dílnách zvaných biummu. Bůh riummu vydal osobně přesné pokyny, podle kterých byly tyto zázraky techniky zhotoveny.

Bohové ale zpravidla hovořili pouze k panovníkům a k nejvyšším úředníkům. Obyčejný člověk se vůbec neodvažoval vstoupit do kontaktu s božstvy. Normální smrtelník, jak ukazují válečková pečetidla, musel v ojedinělých případech požádat prostředníky, kteří měli přístup k mluvicím sochám, aby si od božstva vyprosili radu.

Je to zvláštní: Když Španělé dobyli říši Inků, nebo lépe řečeno, když ji zpustošili, v chrámech prý pořád ještě byly mluvící hlavy. Anonymní zpravodaj z těch dnů zuřivého pustošení a krvavého teroru ze strany reprezentantů povýšeného Západu píše: „V chrámu Pachamacově byl ďábel, který v temném prostoru...

promlouval k Indiánům.“ Podobnou zprávu posílá kněz Joseph de Acosta ze Střední Ameriky: Indiáni se bavili ve svatyních s „modlami“, mluvicími hlavami, které zodpovídaly konkrétní otázky a udělovaly rozkazy.

To, čemu španělští dobyvatelé nerozuměli, jim nahánělo takřka panický strach. O několik set let dříve, než se měl stát rádiový přijímač předmětem denní potřeby, mohly být mluvící hlavy model pouze ďáblovým dílem. A to bylo, bohužel, s vášnivou horlivostí zničeno.

Tak bychom mohli ještě dnes spekulovat: Jednalo se u mluvicích hlav, které byly i později, když už dávno nebyly funkční, považovány za posvátné, o technické pozůstatky z dob, kdy Zemi navštívili mimozemšťané?

Kvůli úplnosti ale musíme v této souvislosti ještě upozornit na to, že jednu takovou mluvící hlavu měl údajně ve 13. století ve svém držení Albertus Magnus. Také papež Silvestr II. měl prý jeden z takových přístrojů. Zjednali bychom si jasno o podstatě terafim, kdyby se podařilo objevit jednu takovou mluvící hlavu.

Náznamy z tajemné historie templářského řádu by bylo možno chápat tak, že poznání chtiví rytíři měli okolo roku 1200 po Kr, v Jeruzalémě právě takové přístroje a že je přivezli s sebou do Evropy. Možná, že se přístroje oklikami dostaly do majetku Vatikánu.

Představa, že mimozemské předměty, které byly na Zemi přineseny před tisíci lety mimozemskými „božstvy“ a darovány lidem, by mohly být uschovány kdesi v nějakém utajovaném římském depozitáři, zní skutečně fantasticky.

Mohly by být takové přístroje ještě dnes funkční? Tuto otázku jsem položil profesorovi dr. Hermannu Oberthovi, „otci kosmických letů“, o jehož smělých projektech vyvinutých již před mnoha desítkami let, bude možno mnohé realizovat až teprve v prvních stoletích třetího tisíciletí. Učenec mi odpovídal zamyšleně: „Dalo by se o tom uvažovat. Ale i porouchaný zbytek techniky před věky dopravené na Zemi mimozemšťany by musel být pro vědce žhavou zajímavostí.“

Rád bych se býval dověděl, jak si profesor představuje budoucí komunikační prostředky při kosmických letech.

Profesor Oberth mi odpověděl: „Lhostejno, zda budeme podnikat lety do kosmu my sami, nebo zda budeme komunikovat s mimozemšťany, kteří by chtěli navštívit nás... Rádio se k dorozumívání nehodí. Vzdálenosti jsou příliš veliké a nebylo by možno zachytit odpovědi, protože rádiové vlny by cestovaly neúměrně dlouho.“

Profesor Oberth ale projevil přesvědčení, že komunikačním prostředkem budoucnosti v mezihvězdném prostoru bude telepatie.

Jistý někdejší sovětský rekordní kosmonaut, se kterým jsem se mohl v bývalé Jugoslávii pobavit díky velice atraktivní tlumočnici, mi tvrdil: „Při dlouhých pobytech na palubě kosmické stanice jsme mimo jiné cvičili i přenos myšlenek!“

Pokládám to za zajímavou úvahu: Hrál přenos myšlenek důležitou roli také při komunikaci s kosmickými božstvy? Možná existují také dnes konkrétní stopy po komunikačních systémech starých několik tisíc let, které jsou z našeho pohledu velice neobvyklé – a to přímo před našima očima!

Kdybyste někdy cestovali do Londýna, měli byste si bezpodmínečně udělat malou odbočku k tajemnému kamennému objektu Rollbright. Dostanete se tam pohodlně z Londýna v rámci půldenního výletu. Je třeba vydat se z Londýna směrem na západ po dálnici M 40 vedoucí do Oxfordu. Toto staroslavné město objedete

po silnici A 34 a jedete dále na sever do Chipping Bortinu. Odtud je třeba dojet ještě čtyři kilometry po silnici M 44 k tajemnému komplexu Rollbright.

Co je to vlastně Rollbright? Sestává z kamenného kruhu o průměru 31,6 m. Podle staré legendy se mu říká „královi muži“. Kdysi dávno tu prý byli vojáci proměněni v kámen. Ke komplexu ještě patří jeden osamělý kamenný obr vzdálený od kruhu sedmdesát metrů. Tomu se říká králův kámen. Kolos je vysoký 2,6 m a široký 1,44 m. A za třetí patří k Rollbright ještě další skupina kamenů, které jsou dnes z větší části pobořeny, jen několik jich stojí. Leží jižně od „králových mužů“ a říká se jim „šeptající rytíři“.

V jedné staré legendě se píše, že kdysi byli rytíři zakletí do kamene. Ale proč „šeptající“?

Erich von Däniken píše v knize „Cesta do Kiribati“: V současnosti... se šíří podivné zvěsti, někteří lidé, kteří se kamenů dotkli, tvrdí, že měli závratě. Ti, kteří sem putovali pěšky, prý měli halucinace a šálení smyslů v bdělém stavu, a to vždycky jen v určitou denní dobu, jakmile se zastavili v kamenném kruhu. Vnímavější lidé dokonce prý utrpěli šok.“

Všechny tyto podivné zvěsti vzbudily zájem britského badatele G. S. Robinse. V letech 1978 a 1979 vedl se svým vyškoleným vědeckým týmem v areálu Rollbright bezpočet testů a to v nejrůznější denní i noční dobu.

Používal přitom mimo jiné ultrazvukového detektoru. Na stupnici přístroje se ukázaly hodnoty od jedné do deseti. Normální frekvence se pohybují od nuly do jedné. A pak se stalo něco neobvyklého: hodnoty záření se měnily. Třeba při východu slunce, jak dr. Robins očekával, by mělo pulsování kamenů vzrůst. To se však nestalo. Asi půl hodiny před východem slunce začalo nevysvětlitelně pulsovat silového pole královského kamene – a na přístroji dosáhlo hodnoty sedm. Zároveň ale kleslo silové pole v oblasti kamenného kruhu na nulu.

Dvě až tři hodiny po východu slunce však na královském kameni nebylo zaznamenáno vůbec žádné záření. A mezi kamenným kruhem a královským kamenem se vyvinulo elektrické pole. To se ale zhroutilo, jakmile někdo vstoupil do kruhu.

Dr. Robins popisuje tento tajemný jev následovně: „Při všech návštěvách za ranního úsvitu bylo možno pozorovat silné vlnění okolo menhiru a také mezi menhirem a kamenným kruhem.“ Je to zvláštní: Mezi kameny vznikají tajemná silová pole, a co je ještě podivnější, tato silová pole jsou silně ovlivněna, jakmile někdo vstoupí mezi kameny.

Takto záhadná a tajemná ale nejsou zdaleka jen silová pole v Rollbrightu! Byla pozorována také v USA.

Městečko St. Florian v Alabamě je proslulé díky svému kamenitému okolí. Mimořádně hodně balvanů nejrůznější velikosti leží podél silnice 17 a 13 sedm mil na sever od Florence. Zde jsou obrovské balvany, které vězí buď zcela, napůl nebo jen z jedné třetiny v zemi. Všechny jsou obklopeny tajemným energetickým polem.

Wyatt Cox a Greg Keeton se tímto energetickým polem intenzivně zabývali. Poručík Thomas E. Bearden z Huntsville v Alabamě se také zajímal o silová pole a došel k zajímavým závěrům. Dotyčná pole se dala někdy dokonce pozorovat!

Thomas E. Bearden je učitelem oboru nukleárního inženýrství na „Institut of Technology“ v americkém státě Georgia. Také on nemůže poskytnout žádné stoprocentně jisté vysvětlení zviditelnění energetického pole. A pak se objevila UFO – jasně, ba oslnivě zářící. Tančící koule provádějící bláznivé manévry, které svištěly nad zemí, pak opsaly ostrý úhel a najednou byly pryč.

Thomas E. Bearden nabízí možné vysvětlení pro tento světelný jev: Kamenné balvany jsou v oblasti, kde se noří do země, často vystavovány tlaku, někdy silnějšímu a jindy slabšímu. Tlak vzniká při tektonických posunech v nitru země, například při pohybu zemských vrstev. A když jsou současně kameny s tvrdostí křemene stlačovány, začnou na tlak reagovat: Výsledkem jsou světelné jevy podobající se UFO.

Tyto světelné jevy jsou už odedávna známy australským domorodcům. Ti jim říkají už odnepaměti „minmin“. V Africe se jim od věků říká „aku“, v Indii „chota adonis“ a v Malajsii „pennangal“. V Německu byly známy už ve středověku. V pověstech byly označovány jako světlo ukazující na poklad.

Mezitím se již podařilo vyvinout tato světla uměle v laboratoři. Stlačoval se při nich kámen tvrdosti křemene a tlak se konstantně zvyšoval. Při tlaku 2252 kg na cm hrozilo, že se kámen rozsype... a najednou tu byly malé světelné koule.

Zářící koule ovlivňují, jak je prokázáno, lidskou psychiku. Americký vědec Persinger přišel na to, že když se někdo k takové kouli přiblíží, pocítí najednou brnění. Může se dostavit pocit úzkosti, husí kůže a stísněnost. Delší kontakt může vyvolávat halucinace a vize, ale také může působit ztrátu paměti. Pravděpodobně o tom věděli kalifornští indiáni kmene Vintu, kteří tyto koule nazývali „požírači ducha“.

Ale držme se toho, že kámen o tvrdosti křemene vyvíjí pod tlakem energetické pole.

Rodilý Američan, doktor věd Glen Rein pracoval dlouhou dobu v Nemocnici svatého Bartoloměje v Londýně. Specializoval se na energetická pole. Ve své práci došel k zajímavému výsledku: epifýza člověka reaguje do jisté míry podobně jako křemenovitý kámen. Epifýza-šišinka obsahuje krystalické struktury, které mohou vést za určitých podmínek k vyvolání energetického pole.

Britský parapsycholog Maurice Tester se jako první zabýval problémem mozku a jeho části epifýzy a energetických polí. Dají se vnímat především při velké duševní zátěži, nebo také v situaci, kdy se pozorovaná osoba snaží sdělit něco druhému člověku pomocí telepatie.

Glen Rein tvrdí: Při pokusech s přenosem myšlenek opouští lidskou hlavu také silové pole. A pak může takřikajíc „vandrovat“ po jiných silových polích. Například po energetických vlnách akustického druhu.

Uvedu konkrétní příklad: V africkém buši vytvoří kmenový šaman myšlenkové pole. Ve stejnou chvíli začínají vířit bubny. Silová pole se propojí, silové pole šamana cestuje jakoby s akustickými vlnami – a nějakým způsobem je přijímáno.

Co mají parapsychologické hypotézy společného s komunikací s mimozemšťany?

Představme si následující věc: Šaman se postaví doprostřed kruhu v Rollbrightu. Jeho myšlenkové silové pole a silové pole kamenného

komplexu se „spojí“. Ve Stonehenge se pak energie znovu objeví, zdejší kameny slouží jako antény přijímače. Zasvěcenec v kruhu Stonehenge pak dokáže porozumět myšlenkám vyslaným z Rollbrightu.

Dopisovatel novin „Komsomolskaja pravda“ Nikolaj Bondarčuk píše: „Místa pro mnohá ohniště prastarých kultur nebyla volena nahodile, ale ležela na uzlových bodech sítě rozprostírající se po celém světě. Zapojeny byly kultury kolem řeky Indus, dále Egypt, severní Mongolsko, Irsko, Velikonoční ostrov, Peru, Kyjev a mnohé další.“

KOMUNIKACE?

Doposud nemohlo být objasněno, proč byla naše planeta pokryta tak náročným způsobem sítí kulturních míst. Možná kvůli světově rozšířenému systému vysílačů a přijímačů pro přenos myšlenek? Existovala v dávnověku možnost, jako například vyslat v Rollbrightu myšlenku a v jiném posvátném kamenném kruhu – například někde v jižním moři – ji zase přijmout?

Byl tento komunikační systém omezen jen na Zemi? Nebo tato hranice přesahovala naši zeměkouli? Byl možná používán ke spojení s kosmickými božstvy? A možná ještě dlouhou dobu poté, co se cizinci vrátili zpátky na domovskou planetu?

Když se pak věřící scházeli k posvátnému shromáždění v kamenných kruzích a v modlitbách vyjadřovali své prosby, navazovali přitom myšlenkové spojení s kosmickými návštěvníky? A mohli počítat s odpovědí?

Vznikla tak modlitba jako vzpomínka na technickou komunikaci s božstvy? Stovky kostelů dnes stojí na posvátných místech, na kterých se po tisíciletí odehrávaly pohanské obřady.

Spoluautor knihy „Krok do třetího tisíciletí“ Jacques Berger píše: „Nemějte strach ze smělých myšlenek. Domnívám se, že odpověď na nejednu záhadu země nalezneme jedině tak, že jednoduše zapomeneme na konvenční způsoby myšlení. Za posvátnými

kamennými kruhy se možná skutečně skrývá víc než by bylo konzervativním archeologům milé.“

Posvátná místa mohou být sice archeology zanedbávána, ale ještě dlouho nebudou zapomenuta. Na Velikonočním ostrově jsem viděl kamenné kruhy, u kterých se dodnes, byť kradmo, shromažďují lidé k tichému rozhovoru s božstvy.

Na Velikonočním ostrově jsem hovořil s jedním františkánským knězem. „Pohanské zvyky bohužel stále ještě nevymřely. Podívejte se na ty spoře oděné lidi. Vyzývají Make Make a domnívají se, že s nimi budou moci hovořit!“ – „Možná telepaticky cestou komunikace kamenných kruhů?“ – snažil jsem se dovědět od zbožného muže.

„Přenos myšlenek neexistuje!“ odfrkl si. Tváří v tvář jeho spalujícímu pohledu jsem byl jen rád, že hranice z přelomu středověku a novověku už dávno vyhasly.

Vysoko nahoře u jezera Umayo na pomezí Peru a Bolívie jsem navštívil posvátné věže, tzv. chlupy v Sillustani. Nikdo nedokáže říci, za jakým účelem byly tyto stavby vybudovány a proč lidé vynaložili tolik námahy a užili ji pro stavbu kyklopských kamenných kvádrů.

„Věže sloužily rybářům k pozorování vodní hladiny!“ tvrdí někteří. Bohužel z věží se na jezero stěží dohlédne, takže se s daným vysvětlením nemůžeme spokojit. Nejspíš bylo vymyšleno u psacího stolu odborníky, kteří se nikdy nenamáhali prozkoumat záležitost na místě.

„Sloužily jako hrobky!“ zní jiný názor. A uvnitř věží se skutečně v přízemí nalézají temné prostory. Jsou spíše těsné a vchází se do nich úzkými chodbami. Pokud tady skutečně kdysi byli pohřbeni lidé, nezacházelo se tehdy s nimi zrovna důstojně a pietně.

„Lidé pozorovali z věží hvězdy!“ domnívají se další. Ale ani toto vysvětlení nesedí. Věže jsou všechny bez oken a není tu žádný další poukaz na jejich astronomické využití.

Tuto pustou oblast Sillustani jsem ale nenavštívil kvůli záhadným věžím. Lákaly mě tajemné kamenné kruhy.

nikdo nedokáže vysvětlit, kolik kamenných kruhů tu kdysi bylo. Dva se dochovaly, mají průměr okolo třiceti, resp, padesáti metrů. Prostě oblečení místní obyvatelé sem zajdou, pokřičují se – pomodlí

se ke svým předkřesťanským božstvům. Mnozí z nich vyzují před kamenným kruhem obuv. Člověk to na nich pozoruje. Pro ně kameny znamenají posvátnou půdu.

„Hovoří s bohy!“ houkne na mě městsky vyhlížející Španěl s rysy inckých indiánů. Znamená to, že nekomunikační systém kamenných kruhů stále ještě funguje? nebo možná opět?

Konečně je na čase, aby emfatičtí badatelé prozkoumali, co se v těchto posvátných kamenných kruzích děje. Možná – opět – dochází k čilé myšlenkové výměně mezi lidmi a kosmickými božstvy, která se znovu vrátila na Zemi.

14 mayové, spasitelé a ohnivý had

Jakkoli jsou starodávné posvátné texty ze staré Indie konkrétní, jde-li například o popis mimozemské kosmické lodi, o to vágnější jsou jejich údaje, jedná-li se o určení data. Do jaké doby by se dala zařadit epocha návštěv mimozemských kosmonautů na zemi?

Indickým univerzitním profesorům je tento problém důvěrně známý. Už po dlouhá staletí se vědci této velké země zabývají tím, jak zjistit, kdy přesně se začala v Indii rojit pravěká božstva.

Důležité poukazy nám poskytuje v této souvislosti postavení planet zmíněné v posvátných textech. Podle nich odborníci vypočítávají letopočty. Podle toho měli mimozemšťané navštívit Indii okolo roku 8000, 6000 nebo také jen 2000 př. Kr.

Profesor Kumar Kanjilal mě upozornil na jedno konkrétní datum. Podle něj mělo dojít ke strašlivé bitvě u Kiruksetry, které se účastnili i mimozemšťané, roku 3102 př. Kr. Tento letopočet vzbudil mou pozornost. Roku 3114 př. Kr., tedy o dvanáct let dříve, došlo k něčemu velice významnému na jiném kontinentu: u Mayů!

Podle výpočtů světově uznávaného odborníka na mayskou kulturu Johna Sidney Thompsona odpovídá mytologický počátek času u Mayů datu 11. srpna 3114 př. Kr, našeho letopočtu.

Obě data – 3102 př. Kr, a 3114 př. Kr, jsou podle mého názoru příliš blízko u sebe, než aby se mohlo hovořit o náhodě.

Jsem přesvědčen, že na konci čtvrtého tisíciletí př. Kr, navštívili Zemi mimozemšťané – byli v Indii a u Mayů. Pro oba národy znamenaly létající nebeské bytosti běžnou všední skutečnost. Aniž by mohli slyšet cokoli o Ježíšovi křesťanů, vytvořili si Mayové také jakési mesiánské náboženství. V jejich posvátných knihách a v tradici existuje celá řada božstev, která se hodlala jednou vrátit na Zemi. V hlubinách kosmu tedy neměla zmizet navždycky.

Roku 1978 jsem během studia evangelické teologie v Erlangenu přednášel na naší starobylé koleji o předvěkých kosmických návštěvnících a zmínil jsem se i o „mesiáších tohoto světa“, což u mých spolužáků vyvolalo přinejmenším nevoli. Existoval jen jediný mesiáš, a tím byl Ježíš.

Už takřka po dva tisíce let se táhne spor mezi zástupci židovsko-mojžíšské víry a mezi křesťany. Zatímco křesťané jsou přesvědčeni, že Starým zákonem ohlašovaný mesiáš přišel v osobě Ježíše z Nazareta, židé na svého mesiáše pořád ještě čekají. Ježíše za něho ale nepovažují. Křesťané naopak očekávají, že se mesiáš-Ježíš vrátí v den konečného soudu nad světem.

Podle starožidovské tradice by se měli ale vrátit také proroci Henoah a Eliáš, kteří byli vyzdviženi do nebe na ohnivém voze. Podle muslimů má sestoupit z nebe také jejich Mahdi.

Také v indiánském kmeni Hopi žijícím na jihozápadě Spojených států v Arizoně a novém Mexiku věří v mesiáše. Ti se nazývají kačinas a na Zemi přišli před věky „ze vzdálené planety“. Dělí se na tři skupiny: na „strážce zákona“, na „učitele“ a na „ploditele“. Ploditelé byli například odborníci a vědci, kteří experimentovali a dali vzniknout člověku.

Jak jsem sám v Arizoně zjistil, také ještě dnešní Hopi ové jsou přesvědčeni, že se jejich kačinas, kteří odletěli na svou domovskou planetu, zase jednou vrátí na naši planetu.

Než kačinas naposledy odstartovali k nebesům, vydali příkaz, který je dodnes dodržován. Podle tohoto příkazu měly být vyrobeny panenky v jejich podobě, tak aby budoucí generace jednou navrátivší se pravěké kosmonauty poznaly. Díky těmto panenkám tak dnes víme, jak si máme kačinas představit: a sice jako kosmonauty s

přílbami a v prostých skafandrech. V rukou často drží podivné předměty. Mají to snad být měřicí přístroje nebo zbraně?

Tak jako Mopiové přijali z vesmíru návštěvu kačinas, zažili něco podobného před věky i Kayapové.

Příslušníci tohoto kmene žijí u Rio Fresco jižně od státu Para v Brazílii. Před dávnými dobami, jak tvrdí posvátná kmenová tradice, k nim přišel „mesiáš“ jménem Bep Kororoti, nějakou dobu pobýval mezi nimi a studoval jejich život, ale také je vyučoval. Zjednával si respekt strašlivou zbraní zvanou kop. Neobvyklé tělo nebešťana bylo oblečeno do podivného oděvu zvaného bo. Tento oděv zahaloval i hlavu. Jednoho dne se Bep Kororoti rozhodl, že se vrátí do svého nebeského domova.

Etnolog Ja Americo Peret zaznamenal posvátné ságy Kayapů, které líčí tyto podivné události tak jasně, že není třeba žádného dalšího vysvětlování: „Stalo se něco strašlivého, takže všichni oněměli hrůzou. Bep Kororoti vycouval pozadu až na okraj Pukato-Ti (jméno hory, pozn. aut.). Hlavou zničil všechno, co se nalézalo v jeho blízkosti, než vystoupil na vrcholek horského hřebene, stromy a keře byly na prach. Pak se náhle ozval strašlivý hřmot a celý kraj se otřásl. Bep Kororoti zmizel ve vzduchu v oblaku plamenů, kouře a hromu. Tím byly z kořenů vyrvány keře a byly zničeny divoké plodící rostliny, zvěř zmizela a kmen začal trpět hladem.“

Dodnes zhotovují Kayapové kopie oděvu bo ze slámy. Jeden vyvolený z kmene jej pak obléká při oslavách na památku kosmického „mesiáše“. Vypadá tak jako Bep Kororoti – jako kosmonaut ve skafandru. Až se pak kosmická návštěva jednou vrátí, lidé ji hned poznají.

Proč se ale tato kosmická božstva pořád vracejí zpátky na Zemi? Protože chtějí sledovat, jak se vyvíjí jimi zahájený experiment člověk.

Z posvátné knihy Mayů Popol Vuh můžeme čerpat důležité informace o „výzkumném projektu člověk“. Jména prvních exemplářů jsou zaznamenána: „Balamquitze, Balamcab, Mahucutah, Iqibalam... tak znějí jména našich předků.“

Mayové nedovedli pochopit, jak to, že jejich předkové nepřišli na svět normálním způsobem, tedy nebyli zrozeni: „Toto jsou jména

prvních lidí, kteří byli vybudováni, stvořeni! Byli uvedeni pouze ti vybudovaní, stvoření: neměli matku ani otce. Nezrodili se ze ženy a nebyli zplozeni jako synové. Bylo s podivem, že byli stvořeni, bylo to kouzlem, které vyvolala budovatelka a stvořitel, ploditelka a ploditel synů – mocní Kukumac.“ Popol Vuh výslovně uvádí, že člověk je umělým produktem smíšeným z pozemského a nadpozemského konání. Cizinci totiž při aktu stvoření používají zároveň materiál „ze srdce nebes a ze srdce země“.

Popol Vuh ale nepopisuje stvořitelská božstva jako vševědoucí a všemohoucí, a už vůbec nějako dokonalé všeuměly. Tak se tu skoro pedantsky zaznamenává, že se jim člověk podařil až na čtvrtý pokus.

„Adamové a Evy“ druhé generace byli bytostmi nevzhlednými a bez inteligence. „Jejich řeč byla nesmyslná!“ Ani na třetí pokus to nevyšlo: „Měli prázdno v srdci i v hlavě!“

Ale neúspěch kosmickými božstvy nikterak neotrásl. Výsledky nezdařených pokusů byly vždycky pečlivě zničeny. Soucit byl nebeským bytostem cizí. Nepodařená stvoření – pěkné pozdravy z Bible – nechali utopit při potopě. Oběti se marně snažily zachránit na střechách svých obydlí, domy se zřítily a jeskyně ani stromy nenabízely pevné útočiště. Tak byli vyhlazeni a z těch několika, kteří přece jen přežili se staly dnešní opice.“

Při čtvrtém pokusu se podařilo vytvořit předchůdce dnešních lidí. Božstva si s pýchou prohlížela své výplody: „Byli to dobří lidé, hezci na pohled.“

Mezi nezdařilé pokusy stvořitelských experimentů božstev, jak o nich hovoří například „kodex Chimalpopoca“, museli být počítáni také například obři. I tady božstva zničila tyto nestvůry, stejně jako v Bibli.

Světští a duchovní dobyvatelé Mayské říše bohužel připravili krvavou řež nejen obyvatelstvu, ale také zničili mnohé prastaré písemné památky. Přesto se ještě mnoho útržků dochovalo, což umožnilo sestavit je jako skládačku a udělat si obraz božského postupu proti obrům a pravěkým příšerám.

Podle mayských tradic rozpoutal létající bůh Ah Mucenab obrovský požár a obři mu padli za obět'. V „Kodexu Chimalpopoca“ se doslova píše. „V této době se přihodilo, že přšel oheň a

obyvatelstvo bylo spáleno.“ Bylo užito atomových bomb? Vzhledem ke stručnosti textu vypadá tato spekulace přinejmenším hodně troufale. Avšak svou domněnku mohu docela dobře odůvodnit. Při použití silných atomových pum může následně nastat jev, kdy je do atmosféry vržen nesmírný objem prachu, takže se na nějakou dobu zatmí a na zemi nemůže proniknout sluneční záření. (Podobné scénáře byly ostatně rozvinuty vojenskými experty na straně obou mocenských bloků během tzv. studené války, když se uvažovalo o tom, jak by asi svět vypadal po atomové válce těchto velmocí!)

A přesně to se popisuje v knize Popol Vuh: „Už neměli klidný spánek a nedocházeli pokoje. Nářek byl veliký... den nenastával a nepřicházelo světlo. Ve tvářích lidí bylo jen zoufalství, velký smutek a sklíčenost, byli docela zmateni strádáním... ‚Běda! Kdybychom jen mohli spatřit zrození slunce!‘ říkali a mnoho spolu hovořili, plni zármutku, strachu a nářku, mluvili a pořád nemohli nalézt žádnou útěchu, že nenastával den.“

Katastrofa nezasáhla pouze nějakou místní oblast. Také aztécká tradice hovoří v „Dějinách království Colhuacan a Mexiko“: „V tomto čase upadalo lidstvo do zkázy, v té době to s lidmi bylo zlé. Slunce tehdy zmizelo.“

Bohové byli v nasazení smrtících zbraní neústupní. Chtěli vyhubit obry – a co z toho, že mezi těmi, kdo byli „podobného vzrůstu“ bylo usmrceno i tolik lidí? Ale ani tady zjevně nebyl vražedný plán dotažen do konce.

V noci následující po atomovém výbuchu stále ještě žili někteří obři: „V kalném světle soumraku bloudili krajinou hladoví obři. Jakmile se s nimi lidé střetli, docházelo k zoufalým bojům.“

Proto bohové zakročili proti obrům mnohem cíleněji. Aztécký text popisuje obsah květnatým jazykem pohádek: „Ale nebeští jaguáři pohltili obry. Vyrázili ze ztemnělého nebe a zničili je.“ Zní to, jakoby šlo o bojové letouny, které Mayům připomínaly „nebeské jaguáry“. Ničivé zásahy božstev vyvolávaly mezi lidmi panickou hrůzu, jak dokládá mayská literatura.

Abbé Charles-Etienne Brasseur (1814-1874) působil po dlouhá léta jako misionář v Guatemale a sestavil ze zlomků celý text mayské ságy Popol Vuh. Tomuto teologovi bez předsudků bylo jasné: před

věky pozorovali mayové příchod božstev. Stalo se neuvěřitelné: božstva sestoupila z nebe. Avšak obdiv a úžas nad astronauty se brzy změnil ve strach – kvůli strašlivým zbraním mimozemšťanů, kterých bylo použito například k boji s obry. Označovali proto nebešťany jako „strašlivé stvůry“, jejichž návratu se obyvatelstvo spíše obávalo a očekávalo jej s mrazením v zádech. Mayové dokonce vyvinuli zvláštní astrologii a domnívali se, že s její pomocí dokáží předem vypočítat následující návštěvu kosmických božstev.

V MAYSKÉ OBSERVATOŘI

Na poloostrově Yucatán se zvedá vysoko nad džunglí mayská observatoř působící dodnes moderním dojmem. Zdálo se mi, že všichni zdejší komáři se slétli z dalekého okolí na počest mého příjezdu. S nepříjemnou vytrvalostí nalétávali k jednomu útoku za druhemTM

Jejich bodnutí byla bolestivá. Naštěstí jsem byl vydatně zásoben antimalariky.

Observatoř se rozprostírá na třech terasách. Do stěn jsou zabudovány průzory zaměřené na různá hvězdná uskupení, která hrála u Mayů důležitou roli. Původně byly vnější stěny imponující stavby pokryty podobami božstev. Z této výzdoby se ale bohužel zachovaly pouhé zlomky.

Další částí chrámového komplexu Chichen Itzá je takzvaný „chrám panen“. To jméno mu dali španělští dobyvatelé, nevíme však, jak jej původně nazývali Mayové.

Zajímaly mě dodnes dochované reliéfy. Zpodobují, chtělo by se říci „přirozeně“, božstva sestupující z nebe na zem. Zřetelné jsou přilby a prosté oděvy. Současník moderních kosmických letů v nich snadno rozpozná kosmonauty. Archeologové samozřejmě tuto moderní interpretaci nesdílejí. Avšak je jejich vědecké vysvětlení jasnější? V bytostech s přilbami na hlavách se prý jedná o „včelí božstva“. Tato myšlenka je jen stěží prokazatelná.

Zřejmě nejkrásnější a nejimpozantnější stavbou v Chichen Itzá, humorně přezdívaném turisty „Chicken-Pizza“, je nepochybně

Kukulkanova pyramida. Stojí ve středu kultovního komplexu a dosahuje výšky třiceti metrů. Základna kvadratického půdorysu měří 55,5 metru. Na každé straně pyramidy je schodiště s 91 stupni vedoucími na horní terasu ke svatostánku. Stavba je zasvěcena Kukulkanovi nazývanému též Guetzalcoatl. Mayové mu také říkají „okřídlený nebeský had“. (Ostatně: podobnou bytost zná i staroindická mytologie.)

Pro etnografa a spisovatele Karla F. Kohlenberga byl Kulkulkan mimozemským kosmonautem, který před věky navštívil naši Zemi. A také on přislíbil, jako celá řada jeho kolegů, že se znovu vrátí.

O Kukulkanově odchodu ze země existují minimálně tři různé zprávy. První z nich říká, že božstvo cestovalo

„na okraj nebeských vod a samo sebe upálilo. Karl F. Kohlenberg vidí v tomto textu okleštěnou vzpomínku na start rakety. Když božstvo v ohni a dýmu mizelo v oblacích, neviděli snad Mayové bez „dnešních astronautických poznatků“ určitý druh zmizení v ohni?

Druhá tradiční verze popisuje, jak se Kulkulkan ubíral na „majestátním plavidle do své vlasti“. A podle třetí verze byl Guetzalcoatl vzat do nebe. Jakožto „pán nebe a hvězd pak žil na Mléčné dráze, která sloužila jako cesta mezi nebeskými světy. A v těchto sférách tedy potom žil.“

Každém případě božstvo přislíbilo, že se jednou vrátí, což vyvolávalo u Mayů smíšené pocity. Pro všechny případy si chtěli být jisti, že se na ten příslib nikdy nezapomene. Proto zvětčnili v kamenném monumentu – v Kul kulka nově pyramidě – onen očekávaný návrat božského návštěvníka. Dvakrát do roka se tu díky postavení kamenů, slunečnímu světlu a stínu odehrává působivá podívaná, které dodnes přihlížejí desítky tisíc zvědavých diváků.

21. března a 21. září vylézá obrovitý had tvořený slunečním světlem a stínem po strmých stupních pyramidy vzhůru a potom zase dolů. Úchvatná podívaná tak navěky ohlašuje Kulkulkanův návrat z vesmíru.

Velice temně působí jedna předpověď z mayských kodexů, takzvaná „Kniha jaguárových kněží“, která připomíná v mnohém biblickou knihu Zjevení – Apokalypsu. „Sestoupili dolů z hvězdných drah. Hovořili tajnou řečí nebeských hvězd. Jejich znamením je naše

jistota, že sestoupili z nebe. A až jednou znovu sestoupí, nově uspořádají, to, co kdysi vytvořili.“

Předpovědi se naplnily: Kosmonauti z pradávných dob se vrátili zpátky na Zemi.

ČÁST TŘETÍ apokalypsa – návrat kosmických božstev

*„Lidstvo se nachází v možná nejdůležitější fázi
za celá ta uplynulá tisíciletí.*

Kosmická božstva jsou zpátky.

Hrozí nám globální Sodoma a Gomora?“

(Karl F. Kohlenberg)

15 kontakt ufo na radarovém monitoru

„DISCOVERY“ A UFO

15. září roku 1991 prolétly fascinující záběry stovkami tisíc amerických televizních přijímačů. Pocházely z kamery umístěné na palubě amerického raketoplánu „Discovery“. K misi STS 48 patřilo vysílat naživo obrázky Země z vesmíru.

Zvláště a neskutečně působily záběry z výšky šesti set tisíc kilometrů. Rychlostí 28 000 km/h se „Discovery“ řítí okolo zeměkoule. Právě přelétal nad Barmou a na horizontu se začala objevovat noční světla australské pevniny. Za chvíli už bude vidět Jávu.

A pak se v jediném okamžiku stalo něco nečekaného. Okolo půl deváté večer (EST) se za zemským horizontem vynořilo svítící UFO. Bylo naprosto jasně vidět. Najednou změnilo prudce kurs letu a

rychlostí blesku zmizelo ve vesmíru. Celá ta operace trvala jen několik vteřin a uvědomilo si ji jen pár velice pozorných diváků. Ani NASA nezveřejnila nic o objevení se UFO a tiše se doufalo, že si té události možná nikdo nevšiml.

Ale nestalo se. Jeden z předních amerických badatelů fenoménu UFO Don Ratsch si celý přenos zaznamenal a UFO neušlo jeho pozornosti. Poslal svůj videozáznam UFO profesoru fyziky na univerzitě Omaha Jacku Kasherovi a také profesoru dr. Marku Corlottovi, který se specializuje na počítačové zpracování dat ve firmě TASC („The Analytic Science Corporation“) smluvně pracující pro NASA, aby jej oba vědci analyzovali.

Výsledek byl následující: UFO bylo v okamžiku objevení se asi ve vzdálenosti 2 900 km od Discovery a pohybovalo se uvnitř zemské atmosféry rychlostí přibližně 92 000 km/h. Nakonec zmizelo ve vesmíru nepředstavitelnou rychlostí blížící se 300 000 km/h.

Profesor Corlotto dodává: „Objekt se objevil za horizontem a opustil zemskou atmosféru, přičemž se výrazně zmenšilo jeho záření. Zjevně byl obklopen silovým polem, které způsobilo uvnitř atmosféry díky ionizačnímu efektu jasnější záření.“

Teď už se NASA cítila povinna vydat prohlášení, protože celou věc už nebylo možno dále zamlčovat. Na obrázcích v žádném případě nešlo o UFO, nýbrž o „led na bezpečnostním štítu Discovery“.

Profesor Corlotto toto prohlášení nepovažuje za seriózní: „Nešlo o žádný optický klam, objekt opravdu vystoupal zpoza horizontu a opustil zemskou atmosféru.“

Je vyloučeno, že to byl kus ledu, který se uvolnil a mohl se pohybovat za sklem v příčném směru.“

Vědec dále poukázal na to, že UFO provedlo razantní změnu kurzu, takže uhnulo v ostrém úhlu od původního směru letu. Zato ledová hrouda by byla schopna takovéto náhlé změny kurzu jen v případě, že by stejně prudce změnila směr Discovery.

„Podobného manévru ovšem nebyla z technického hlediska schopna. Kromě toho ukazovala nezměněná poloha hvězd, které bylo možno pozorovat nad horizontem, že se letová dráha kosmické lodi nezměnila.“

NASA nezareagovala na vyvrácení svého chlácholení a žádné další prohlášení už nevydala.

Jedno je jisté: UFO muselo během několika málo vteřin zrychlit na 272násobek své původní rychlosti. Takový manévr by ale žádný pozemský přístroj nedokázal vykonat a nedokáže to ani moji synovci Michael a Andrea na svých skateboardech. A především by žádný pozemský astronaut nedokázal přežít síly, jaké se při tomto zrychlení vyvinou, a sice 14 000 g (pro srovnání, zemská přitažlivost působí silou 1 g).

Tím je třeba pokládat za dokázané, že Discovery 15. září 1991 pořídí snímky mimozemského létajícího objektu. Letecké manévry tohoto objektu jsou neuvěřitelné. Ve srovnání s tím by bylo nutno označit možnosti pozemských raket za primitivní. Nebo řečeno jinými slovy: V porovnání s dnešními možnostmi pozemských kosmických plavidel bylo UFO skutečně dopravním prostředkem zdánlivě všemohoucích kosmických božstev.

Bohužel NASA přešla závěry obou vědců Kashera a Corlotta mlčením. Takováto reakce na neobvyklý, fantastický jev samozřejmě není vůbec nic nového. Profesor Joe Bonilla udělal podobnou zkušenost s oficiální vědou, a to už ve starých dobrých časech – roku 1883.

12. srpna roku 1883 seděl astronom v observatoři Zacatecas v Mexiku a pozoroval Slunce. Stalo se něco, co bylo nad jakoukoli představu: Procesí UFO táhlo pomalu přes sluneční kotouč. Astronom napočítal 143 létajících objektů – a to všechno dávno předtím, než pojem UFO vůbec spatřil světlo světa. Profesor Bonilla byl na svou dobu vybaven tou nejmodernější technikou a na svém teleskopu měl „moderní přístroj“ – kameru, tedy zařízení, na které spousta jeho kolegů hleděla značně skepticky. Udělal celou řadu snímků těchto létajících objektů, které se pohybovaly podle jeho tehdejších propočtů ve vzdálenosti dvě stě tisíc mil od zemského povrchu. Fotografie ukazují UFO ve tvaru doutníku. Profesor Bonilla zachytil svá pozorování do precizní zprávy, připojil k ní snímky a tyto podklady zaslal ctihodnému odbornému časopisu „L’Astronomie“. Byly uveřejněny roku 1885. A potom zapomenuty. Profesor marně čekal na odezvu.

MAĎAROVÉ KONTAKTY

Všechno začalo docela nevinně. Personál washingtonského národního letiště si povšiml okolo půlnoci na svých radarových monitorech formace sedmi létajících objektů. Pohybovaly se rychlostí mezi 160-209 km/h východně od Andrewsovy základny protiletectké obrany. Ten, kdo by se zpočátku domníval, že šlo o obyčejná letadla, byl záhy vyveden z omylu. Dva ze sedmi objektů se totiž najednou prudce oddělily od formace a zrychlily pohyb na 11 265 km/h.

Odborníci u radaru se nejprve domnívali, že jejich přístroj musí být vadný. Okamžitě následovala kontrola, avšak s výsledkem: Všechno v nejlepším pořádku. Pracovníci tedy volali řídicí věž a zároveň Andrewsovu protiletectkou základnu. Také tam sledovali UFO na radarech a lámali si hlavu nad tím šíleným manévrem a neuvěřitelnou rychlostí.

Nakonec se ohlásil ještě kapitán S. Casey Pierman z letecké společnosti Capitol Airlines. Byl právě se svým letadlem ve vzduchu na lince 807 z Washingtonu do Detroitu. „Mezi Washingtonem a Martinsburgem jsem zpozoroval sedm neznámých létajících objektů. Vypa-, daly jako komety bez ocasu.“

Byl všechn ten rozruch pro nic za nic? Nabízelo se přirozené vysvětlení? Byly to komety?

Kapitán Pierman prohlašuje: „Za svou leteckou kariéru jsem toho viděl hodně, také meteority. Tohle bylo něco jiného. Spíš letadla. Jenže na letadla byly ty věci příliš rychlé.“

6. prosince 1952 prováděli kapitán John Harter a radista poručík Sid Coleman noční cvičný let s bombardérem B-52. V časných ranních hodinách už vlastně byli na zpáteční cestě, zhruba 322 kilometrů od Calvestone, 160 kilometrů jižně od Louisiany nad Mexickým zálivem. Výška letu byla přibližně 5500 m. Pojednou se něco objevilo na jejich radarovém monitoru. Razantní rychlost, jakou objekt letěl, činila přibližně 8800 km/h a radista Coleman nad ní jen žasl. Upozornil kapitána na tu „věc“. Ten jen zakroutil hlavou. „Nemožné! Žádné letadlo nemůže vyvinout takovou rychlost!“ Zatímco Coleman znovu kontroloval radar, hlásil rozrušený

navigátor poručík Cassidy: „Také jsem zaměřil tu věc na svém radaru!“ – „V tom případě se oba radary zbláznily!“ skočil do hovoru kapitán. Jenže i poslední třetí radar zaměřil ty podivné létající objekty.

Technické chybě už tedy kapitán věřit nemohl. Brzy se objevily další letící objekty, radary nahlásily dohromady čtyři objekty UFO. Blížily se závratně rychle přímo na letoun. „Už je vidím před sebou!“ začal najednou křičet kapitán.

Přidal se starší seržant Bailey: „Dívám se palubním okénkem. Vidím ty zatracené věci! Jeden nás právě minul.“ nakonec se zdá, že se všechny radary opravdu dočista zbláznily. Objevovaly se další objekty a bleskurychle se blížily k letadlu, jakoby chtěly na letoun zaútočit.

Odborník na jevy UFO major Donald E. Keyhole vyhodnotil velice pečlivě všechna hlášení: „Tři skupiny UFO si s bombardérem hrály na kočku a na myš.“

Objevil se další, zjevně obrovský objekt. Zrychlil takřka na 15 000 km/h. Mnohé menší objekty se přiblížily k tomu velkému a splynuly s ním.

Major Donald E. Keyhole podává zprávu: „Obrovské UFO, snad něco na způsob mateřské lodi, nalodilo malé létající objekty a nepředstavitelnou rychlostí se vzdálilo.“

Když kapitán Carter přistál, čekalo už na letišti několik zpravodajských důstojníků. On i všichni ostatní členové jeho posádky pak byli po dlouhé hodiny vyslýcháni, nejprve každý zvlášť a potom všichni jako skupina. Výsledky byly přerušeny bez konkrétních závěrů. Jeden z důstojníků prohlásil: „To, co špičkově vycvičení piloti viděli tam nahoře, nemohlo být pozemského původu!“

Další kontakty s objekty UFO se zúčastněnými lidskými svědky ve většině případů neproběhly tak mírumilovně. Tak se například 23. listopadu 1953 na radaru protiletectvé stanice Kinross v Michiganu objevilo UFO. Okamžitě odstartoval stíhací letoun, který začal podle rozkazu velitele pronásledovat. Pozemní personál napjatě sledoval, jak se vojenský stroj stále více blíží k objektu. Nad jezerem Superior

se zdálo, jakoby oba letící objekty splynuly v jeden a pak bezestopy zmizely, jakoby se rozplynuly.

Okamžitě začala obrovská pátrací akce. Skončila bezvysledně. UFO i stíhačka se ztratily, trosky nebyly nikde objeveny.

Na jaře roku 1959 byl severovýchodně od Japonského pobřeží zachycen radarem neznámý letící objekt. Jeden pilot proudové stíhačky Air-Force dostal rozkaz vzlétnout a objekt prozkoumat. Když se pilot dostal na dohled, v panice zahájil palbu a odpálil rakety, které se však při kontaktu s objektem zcela minuly účinkem.

Najednou ale došlo k nečekané výměně úloh. Stíhačku začalo pronásledovat UFO – a dostihlo ji. Na radaru oba body splynuly v jeden. Ten se pak rozplynul ve vzduchu. Stíhačka nebyla nikdy nalezena.

Jakkoli byla smrt obou pilotů tragickou událostí, 5. října roku 1960 byly radarové záběry objektů UFO málem příčinou rozpoutání třetí světové války, která by bývala měla katastrofální následky. Formace letících objektů byla zachycena radary stanice včasného varování na Thule v Grónsku. Byl zaměřen směr jejich letu. „Přilétají z ruského prostoru a nabírají kurs přímo na Spojené státy!“ O několik minut později zvonily v Omaze ve státě Nebraska, červené telefony. Odstartovaly útočné bombardéry B-52 vyzbrojené atomovými zbraněmi a vyčkávaly na rozkaz zaútočit na důležité strategické cíle na území SSSR a zničit je. Do Thule byla odeslána rádiová depeše – avšak na odpověď se čekalo marně. Copak Rusové skutečně zničili tuto předsunutou vartu „svobodného světa“? Komunistického útoku se lidé už dlouho obávali, ba očekávali jej. Došlo tedy k němu bezprostředně? Už to začalo?

Teprve později se našlo vysvětlení pro náhlé odmlčení radiostanice na Thule: V nejnevhodnějším okamžiku totiž ledová kra přerušila podmořský kabel spojující Grónsko s americkou pevninou.

Piloti bombardérů čekali marně na tajný kód. Bohu díky, tajné slovo nebylo vysloveno. Přišlo se možná na to, že proti Americe neletí sovětské bojové letouny, nýbrž mimozemské objekty?

Celá záležitost byla prohlášena za přísně tajnou a pravděpodobně by se nikdy nedostala na veřejnost, kdyby se pánové Emrys-Hughes, Hart a Swinglar, všichni členové anglické Labour-party a členové

Dolní sněmovny, o událostech nedoslechli a nevyžadovali vysvětlení. Americká Air-Force jim pak poskytla „vysvětlení“ hraničící se žertíkem. Radarové hlášení o „útočících ufonech“ byly prý ve skutečnosti „radarové signály odražené od Měsíce, vržené zpátky na Zem a zde pak chybně vyhodnocené“.

O několik měsíců později, ve středu 18. dubna roku 1962, se vynořil obrovský, načervenalé zářící mimozemský objekt nad Kanadou, letěl směrem na jih a přeletěl část státu New York. Nejenže objekt pozorovala řada svědků pouhým okem, ale byl zaznamenán také radary americké protiletectvé obrany. Vešlo tak ve známost, že ta věc přeletěla zhruba přes dvanáct amerických států a pak přistála v Eureka ve státě Nevada. A to hned vedle místní elektrárny, kde na půl hodiny vypadla dodávka proudu.

Nadporučík Herbert Rolph z velitelského ústředí severoamerické vzdušné obrany v Colorado Springs byl v neustálém obležení novinářů, kteří si přáli získat bližší informace k spektakulárnímu případu UFO. Důstojník byl nucen přiznat, že objekt byl sledován různými radary při přeletu nad Spojenými státy. „Meteorit či meteor to nebyl, tyto předměty totiž nelze zachytit radarem. To cosi ale bylo na radaru vidět!“

Meteory to docela jistě nebyly ani v případě, když se v roce 1968 cosi objevilo nad Vietnamem. V červnu roku

1968 přelétaly záhadné objekty neznámého původu ve spořádané formaci přes řeku Ben Hai. Byly jasně pozorovatelné na radarech amerických válečných sil.

30. listopadu roku 1973 nalétával Riccardo Marano na letiště Caselle v italském Turíně. Právě v okamžiku, kdy hodlal jít se svým letounem Navajo na přistání, dostal z kontrolní věže varování: „UFO ve výšce zhruba 365 m nad přistávací drahou. Přerušit přistání! Ať už je to cokoli, máme tu proklatou věc na radaru.“

Ricardo Marano si chtěl toho narušitele pořádku prohlédnout a letěl ve směru k UFO, které se pohybovalo bizarním trhaným způsobem sem tam a vzdalovalo se rychlostí 5000 km/h. Jak letištní věž, tak jednotka protiletectvé obrany registrovaly tu věc na svých radarech. Úřední oznámení bylo stejně bizarní jako zjevení UFO samo: Na radarech tak prý nebyl zachycen žádný mimozemský útvar,

nýbrž obyčejný meteorologický balón. A to, co viděl Riccardo Marano a dva další piloti prý byla planeta Venuše.

Riccardo Marano na to reaguje: „Ta věc mě setřásla jako obtížný Hiroši, prudce v ostrém úhlu změnila směr letu, a to takovým způsobem, jaký by žádný pozemský letoun nedokázal napodobit. Bylo to jednoduše příliš rychlé a já jsem tomu se svým malým strojem nemohl stačit.“

Hraničí to až s nestoudností podsouvat takovému pilotu, že viděl Venuši. A to, že planeta podle tohoto výkladu vykonala manévry, aby se mu vyhnula!

Možná, že představitelé armády začínají přepadat noční můry při pomyšlení na UFO, která se navzdory moderním obranným systémům dostávají na Západě i na Východě do vzdušného prostoru země a mohou si tu dělat, co se jim líbí. Možná, že je armáda frustrována z pocitu, že zklamala, protože se nedokáže ubránit před jevy UFO, jakožto potenciálním ohrožením. Přesto by měla přestat řešit tento jev pomocí poněkud planých prohlášení.

Možná byly a jsou radarové kontakty s mimozemskými objekty armádou zamlčovány ve snaze zabránit panice, které se obávají, kdyby vyšla najevo všudypřítomnost vracejících se kosmických božstev. Politika kupčení s tajnostmi je ale mnohem účinnějším prostředkem k šíření strachu než pravdivá informační politika.

Jak potvrdila paní dr. Mariana Popovičová, která má jako zkušební pilot na kontě 101 světových rekordů, v osmdesátých letech došlo v její vlasti k vlně radarových záznamů UFO. Dr. Mariana Popovičová byla prezidentkou „Středoasijské a Kirgizské komise pro výzkum mimořádných jevů“. Ve svém, nyní již ke klasice patřícím díle „UFO glasnost' – tajemství je odhaleno“ vyložila na stůl celé množství faktů, které člověka donutí k zamyšlení.

23. března 1984 od 14.22 do 14.55 byly na radarech v oblasti Borisolebska zachyceny UFO objekty, které ve vzdálenostech 900 až 4000 m prováděly kruhové letové manévry.

4. května 1984 se objevily dva tyto objekty na radarech ve výšce 3500 a 4000 m a zde zůstaly chvíli stát, jako satelit nad zemí a zmizely teprve v okamžiku, kdy se k nim začala přibližovat letadla.

8. října 1990 byla na radarech protiletcké obrany v prostoru Grozného v Čečensku poblíž gruzínských hranic zachycena dvě obrovská tělesa. Pilot major R. Rabi šev obdržel v 11.27 rozkaz startovat se stíhačkou. „Předpokládáme, že ta věc se nachází ve výšce čtyř a půl kilometru!“ dostal zprávu krátce před odletem.

Jeho let se zdál zpočátku bezvýsledný. Pilot vypráví: „Počasí bylo bez mráčku a skvělá viditelnost, přesto pátrání nepřineslo výsledek.“ Potom hlásil pilot velící ústředně, že se vrací zpátky na základnu. „Najednou mě cosi přimělo ohlédnout se. Za mnou a vedle sebe jsem spatřil dva doutníkovité objekty úctyhodných rozměrů. To první bylo asi dva kilometry dlouhé, to druhé zhruba

400 m.“ Vyškolený pilot viděl oba obrovské objekty naprosto zřetelně. „Letěly vedle sebe a byly naprosto jasně rozeznatelné. Menší měl stříbrný povrch a odrážel sluneční světlo, povrch toho většího působil matně.“

Oba záhadné objekty se stočily obrovskou rychlostí stranou a najednou se ztratily z dohledu. Na radaru samozřejmě stále ještě zůstávaly jejich stopy.

21. března 1990 spustilo UFO poplach na obloze nad Pereslavlí-Salesskim. Posádka radaru byla uvedena do prvního stupně pohotovosti. Nadporučík Alexander Semenčenko dostal v 21.38 rozkaz ke startu a mohl se k objektu přiblížit až na půl kilometru, ale nedokázal objekt vnímat jinak, než jako neskutečný, nezřetelný obrys. Na rozkaz svého velení průzkumný let přerušil. Možná mu toto rozhodnutí zachránilo život.

Mezi 21.35 a 22.00 se opakované objevovaly objekty UFO, Na protiletckou obranu moskevského vojenského okruhu přicházely stovky hlášení o pozorování. Nejkonkrétnější je od kapitána Viktora Birina: „Objekt mi připomněl létající talíř se dvěma jasnými světly po stranách. Průměr té věci byl podle vzdáleností obou světél tak 100, maximálně 200 m. Mezi oběma světly se dalo rozpoznat méně intenzivní světlo, které mohlo vycházet z oken. Když se to vzdálilo, zůstala ve vzduchu narudlá světelná stopa střední intenzity. Rychlost letu a blikání jasných světél na bocích byly v přímé závislosti. Čím rychleji světla blikala, tím vyšší byla rychlost objektu a naopak. Při

volném vznášení světla zhasínala. Ve 2.30 se objekt vzdálil směrem na Moskvu.“

16 ROSWELL – SKŘÍTCI Z VESMÍRU

Začalo to častými výskyty UFO na radarových monitorech, ale nakonec z toho byla UFO-senzace století: V úterý 1. července 1947 byly nad novým Mexikem pozorovány „neobvyklé letecké pohyby“.

Něco se opakovaně objevovalo na radarech v Roswellu ve White Sands a v Alamogordo. Ať to bylo cokoli, letadlo to být nemohlo. Objekt vyvíjel totiž neuvěřitelné zrychlení a neuvěřitelné vzdušné obraty.

Ráno 2. července byl objekt spatřen nad Roswellem hned několikrát. Pohyboval se, jak se ukázalo na radarech, severozápadním směrem. Přesně podle radarových údajů bylo v 21.50 pozorováno UFO v klasickém tvaru létajícího talíře rodinou Dana Wilmota: „Letí to nad naším domem!“

Pro armádu začala být tato skutečnost pomalu neúnosná. Vždyť záhadný létající objekt se zdržoval nad přísně střeženou tajnou oblastí! Ve zkušebním prostoru White Sands se od roku 1945 testovala první novodobá atomová puma. Zde se zkoušely pod nejvyšším utajením nově vyvíjené zbraně. Zde pracovali špičkoví odborníci na rakety a na kosmické lety, mezi nimi též mnozí němečtí vědci, kteří se za války podíleli na nacistických tajných zbrojních programech VW (Vergeltungs Waffe = zbraně odplaty).

Proto není divu, že byl areál střežen a pozorován tajnými službami tak, jako žádný jiný vojenský prostor. A jednotlivé bezpečnostní služby se navzájem podezíraly.

Kvůli horám (Captain Mountains a dalším pohořím mezi Albuquerque a Roswellem), nebyla radarová kontrola zrovna dokonalá. V některých oblastech byly létající objekty pozorovatelné na radaru pouze ve výšce 3000 m a výše. Tato zvláštnost objasňuje, proč tajemné UFO vždycky znovu mizelo z radarových monitorů, aby se nečekaně zase objevilo na jiném místě. Občas dokonce j radarový štít podletělo.

2. července dostal Steve Mac Kenzie ze základny „Roswell Army Field“ rozkaz od brigádního generála Martina F. Scanlona ze skupiny protiletcké obrany, aby se okamžitě dostavil do služby na White Sands. Čtyřicet hodin seděl u radaru. On, i jeho kolegové si byli jisti: To, co se pohybovalo po obloze, bylo nanejvýš skutečné.

4. července roku 1947, se objevila v Roswellu první skupina vojáků, ke kterým přibývali v následujících dnech další.

Téhož dne pozorovaly řeholní sestřičky z nemocnice panny Marie zvláštní věc. Mezi 23.00 a 23.30 se na severu zřítíl z oblohy jasně svítící objekt. Matka představená Mary Bernardette a sestra Caistrano se obávaly, že se tam možná zřítílo letadlo a začaly se modlit za duše zahynulých.

Desátník E. L. Pyles pozoroval něco podobného, přestože to v něm nevyvolalo zbožné myšlenky. Nejprve se domníval, že šlo o meteorit mimořádné svítivosti. Ale; ať už to bylo cokoli, stále to žhnulo a nepohasínalo. Ta věc se pohybovala napříč oblohou a blížila se k zemi, avšak na meteorit byla příliš pomalá. Přitom byla obklopena oranžovým světlem. Jižně od Roswellu pozoroval William Woody se svým otcem noční oblohu. Objevilo se „bílé světlo s červenými pruhy, které jasně svítilo a na rozdíl od meteoritu potřebovalo velice dlouhý čas, než zdánlivě pohaslo.“

Kolem 23.20 zaregistrovali vojáci dramatickou změnu na radarových monitorech. Objekt začal pulsovat, jakoby se nafukoval a pak se zase vracel do původní velikosti. Jako mávnutím proutku pak zmizel z radaru a už se neobjevil. „Ta věc přistála, nebo se zřítíla!“ konstatoval vojenský pozorovatel. „Kdybych tak jen mohl říci, kde přesně!“

Zatímco armáda se kvapně a chaoticky snažila zjistit, kde ta „zatracená“ věc skončila, archeologové došli k objevu, jehož význam si zatím nikdo neuvědomoval. Dr. Curry Holden z Texaské technické univerzity se svým týmem narazil ráno 5. července 1947 na vrak. „Vypadalo to, jako zbytky havarovaného letadla bez křídel, ale S tlustým trupem.“ Vědci se přiblížili k místu zřícení.

napočetli celkem tři mrtvá těla. Dvě se nalézala mimo prostor vraku, třetí bylo uvnitř. Bylo možno je pozorovat dírou v trupu.

Dr. Curry Holden vyslal jednoho ze studentů: Najděte někde telefon a zavolejte, sežeňte místního šerifa. Nahlaste mu nález zříčeného letadla!“

Telefon zvedl šerif George Wilcox a uvědomil hasiče, na místo dopadu se tedy za několik chvil dostavili hasiči spolu s úředníky roswellského policejného okrsku, z čehož armáda později vůbec neměla radost. Její experti zjistili po noci úporné práce 5. července o půl šesté ráno místo, kam ta „věc“ zapadla, a bleskově tam vyslali tým. Vojáci okamžitě eskortovali „rušící“ civilisty z místa nálezu. Civilní svědkové byli nežádoucí.

VOJSKO ZASAHUJE

Vojáci se přímo na místě pustili do usilovné práce. Údajně potřebovali pouhých šest hodin k odstranění zbytků vraku a mrtvých. Zároveň byly s puntičkářskou péčí podniknuty průzkumy o tom, zda se o věci dověděli civilisté a kteří. K těmto nepohodlným svědkům tehdy patřili i James Ragsdale a Trudy Trueloveová, kteří byli tehdy spolu na výletě. Podle Jamese Ragsdala byl vrak viditelný jen částečně. Z velké části totiž vězel zabořený ve strmém svahu. Ragsdale a Trueloveová se k objektu dostali blíž a obešli jej dokola. Všude se válely trosky stroje.

James Ragsdale vypráví: „Zvedl jsem kus té pomačkané věci. Sama od sebe se vyhladila.“

Pak uviděli ty mrtvé. „Ano, ležela tam těla, bez života a ztuhlá. Vypadali jako skřítkové, měřili tak metr dvacet, nanejvýš metr padesát.“

Trudy Trueloveovou zachvátila panika. „Pojď, zmizíme odtud!“ křičela vyděšeně. James Ragsdale ale zachoval klid. „Musíme si vzít kus toho podivného materiálu.“ Se svou přítelkyní pak naložil různé velké kusy vraku na džíp. Ale najednou se objevili vojáci: „Dva nebo tři vojenské nákladáky, vyprošťovací vůz a jeden Ford 47 s vojenskou policií.“ Vojáci místo ohradili, ale zdálo se, že si Trudy a Jamese v nepřehledném terénu nevšimli. Ti v panice utíkali a Trudy

přítom vyhazovala z džípu kusy vraku tak rychle, jak jen to šlo. Báli se, že by mohli být obviněni a potrestáni kvůli krádeži.

Podle zpráv několika civilních svědků, ale také od příbuzných vojenské odklízečí čtyř, pak armáda postupovala puntičkářsky, ale plánovitě. Jedna skupina byla odvelena na vyvýšené stanoviště, odkud pozorovala okolí místa dopadu.

Jediným úkolem těch mužů bylo pozorovat, jestli se sem neblíží nezvaní návštěvníci a v opačném případě byli povinni vše hlásit. Nežádoucí svědci pak byli vyslýcháni, zapsána jejich jména a adresy a byli donuceni k urychlenému opuštění tohoto prostoru.

Ale zpátky k místu katastrofy. Jistý vědec zkoumal po patnáct minut v ochranném obleku a s Geigerovým přístrojem v ruce – sám vypadal tak trochu jako mimozemšťan –, zda je místo radioaktivně zamořeno. Testy dopadly negativně. Teprve pak mohli speciálně vycvičení vojáci, ale nikdo jiný – vstoupit do uzavřeného prostoru a přiblížit se až k vraku.

Mac Kenzie byl jedním z nich. „Když jsme si ten havarovaný vrak prohlíželi, byli jsme úplně ochromeni, jako v šoku. Zůstali jsme na okamžik stát a nebyli schopni pohybu. Z pozorování na radaru jsme věděli, že se stalo něco neobvyklého. Ale nebyli jsme ani zdaleka připraveni na pohled, který se nám teď nabízel.“

Po pádu nebylo možno odhadnout, jak velký byl létající objekt před katastrofou. Hlavní část byla silně poškozena a zabořena do prudkého kamenitého svahu. Všude se válely trosky. První měření a odhady poskytly následující hodnoty: Hlavní část byla osm až deset metrů dlouhá a čtyři až pět metrů široká.

Když se muži přiblížili až k trupu, našli mrtvá těla. Už na první pohled bylo jasné, že jde o mimozemšťany. Byli půldruhého metru vysokí, štíhlí a velikost hlav jaksi neodpovídala křehkým, drobným tělům. Oči byly o něco větší než bývá u lidí obvyklé.

Dva mrtví mimozemšťané leželi mimo vrak. Jeden byl na zádech na písku. Druhý možná pád přežil a ležel nyní na zemi ve schoulené poloze.

Ve vraku byli nalezeni další tři mrtví. Jeden seděl na čemsi, co připomínalo svým tvarem židli, lehce sesunutý ke kraji. Další ležel na podlaze. O třetím se ví jen tolik, že byl ve vraku nalezen později.

Zatímco armáda pečlivě a s přesností na milimetry zanášela do map místo zřícení, nad inkriminovaným prostorem přeletěla spousta malých letadel a pořídila množství leteckých snímků.

Melvin E. Brown, který byl 5. července v místě zřícení na stráži, záměrně nedbal na přísný zákaz, který obdržel. Přestože mu bylo naléhavě vštěpováno, aby nekontroloval nákladní auta, přece jen zariskoval. Využil vhodné chvíle a na okamžik nadzvedl plachtu na korbě. Tam je uviděl – mrtvoly mimozemšťanů. „Byli malí, měli velké hlavy a žlutou nebo žlutooranžovou pleť.“

Nakonec byli mrtvoly dopraveny na nákladním autě do Roswellu, kde jistý dr. Jesse Johnson konstatoval to, co už všichni věděli: „Tyto bytosti jsou mrtvé.“ Přiletěli další dva lékaři. Provedli pitvu, jejíž výsledky podléhaly přísnému utajení. Dodnes jsou protokoly o ní střeženy jako přísně tajné.

Vojáci si dali záležet, aby na místě nikde nezůstala ani nejmenší částička vraku. Když se zpravodajský důstojník Jesse Marcel dověděl, že v úřadovně roswellského šerifa byly odevzdány drobné kovové částičky z objektu, okamžitě šerifa vyhledal a nálezy z moci úřední zabavil.

7. července ve dvě hodiny po půlnoci byly mrtvoly mimozemšťanů a zbytky vraku dopraveny letecky do Washingtonu. Téhož 7. července bylo zahájeno prohledávání vzdálenějšího okolí místa neštěstí. Zhruba půl kilometru dlouhá byla vyrytá brázda táhnoucí se od severu na jih. Vše nasvědčovalo tomu, jakoby v tomto, místě přistálo na zemi něco velkého. Zjevně to přistálo a po půl kilometru rolování po zemi to zůstalo stát.

navzdory přísné politice utajování prosácky informace o zříceném UFO do tisku. Pravděpodobněji vypustili přímo účastníci odklízecích prací. Aby se zabránilo spekulacím, tiskový mluvčí armádní protiletecké základny v Roswellu, poručík Walter Haut vydal 8. července 1947 prohlášení pro tisk, ve kterém potvrzuje, že u zříceného objektu se muselo jednat o mimozemské kosmické těleso.

V jeho prohlášení čteme. „Mnohé zvěsti o létajících talířích se včera staly skutečností, když se zpravodajské službě 509. bombardovací perutě osmého distriktu Air Force z protiletecké základny Roswell podařilo za podpory místního farmáře a šerifa z

Chaves Country a jeho úřadu získat jeden takový létající talíř. Létající objekt přistál minulý týden na ranči poblíž Roswellu.“

Toto senzační sdělení bylo převzato a otištěno celou řadou amerických i zahraničních novin, například londýnských „Timesů“.

Roswellský „Daily Record“ vydal noviny s titulkem na první straně: „Air Force ukořistila létající talíř – žádné podrobnosti o létajících talířích nebyly odhaleny.“

Ve zprávě se pak mimo jiné uvádí: „Roswellská jednotka Army Airfield měla to štěstí, že získala létající talíř, a to díky spolupráci místního farmáře a úřadu šerifa z Chaves Country.“ Noviny pak jedním dechem velice konkrétně naznačily, že armáda hodlá celou věc důkladně ututlat. Rádio KWSW v Roswellu to citelně zakusilo na vlastní kůži. Právě začalo vysílat zprávu o zřícení UFO, když přišla dálkopisná zpráva: „Okamžitě přerušit vysílání, opakují, nevysílejte! Okamžitě přerušte vysílání!“

Rozkazu bylo uposlechnuto a vysílání bylo ukončeno doslova uprostřed věty.

novinové zprávy i vysílání rozhlasu se ale údajně zdráhaly tomuto podvolit. Armáda se rozhodla zabránit jakémukoli dalšímu uveřejňování zpráv o katastrofě UFO. Zřejmě se domnívala, že se to může podařit jen jediným způsobem. Hlášení o ztroskotání mimozemšťanů bylo prohlášeno za „nedorozumění“.

8. července 1947 zvedl telefon štábní rotmistr Irwing Newton, který tehdy řídil meteorologickou stanicí a letovou službu na protiletectvé základně v Carswell-Fort Worthu ve státě Texas. Volal mu sám generál Roger Ramey s tím, že se má neprodleně dostavit do Roswellu. Irwing Newton si dovolil odporovat. Je na stanici jediný, kdo je aktivně ve službě, a proto nemůže opustit stanoviště, zvláště ne v situaci, kdy je také zodpovědný za radar.

Generál jeho oprávněné výhrady neakceptoval: „Během deseti minut zvednete zadek a dáte se na cestu. Nemáte-li vůz, rekvírujte první, který vám přijde do cesty. Přejímám za vás veškerou odpovědnost.“

Když dorazil do Roswellu, předložili mu za přítomnosti několika zástupců tisku údajné zbytky zříceného meteorologického balónu.

Potvrdil, že se jedná o části balónu zvaného „Rawin“ a mohl se vzdálit.

Mimo jiné se takový balón skládal ze sta až dvou set gramů umělé hmoty. Hlavní část mimozemského objektu však byla dlouhá osm až deset metrů a široká čtyři až pět metrů, tedy měla v porovnání s nevinným balónem mnohatisícinásobnou hmotnost.

V roce 1952 byla teorie o balónu, dodnes zmiňována odpůrci UFO, dovedena ad absurdum. Major Ellis Boldra, v civilním životě inženýr, objevil toho roku v jednom z trezorů své vojenské základny vzorky z roswellského objektu. A provedl na vzorcích několik testů. Materiál byl velice tenký, neuvěřitelně pevný a navzdory zahřátí plamenem autogenu se takřka nezahrál, natož aby se začal tavit. Při zahřátí na vysokou teplotu nežhnul a už za pár vteřin po vzdálení plamene autogenu jej bylo možno bez problému uchopit holou rukou.

Tím bylo s konečnou platností dokázáno, že se jednalo o materiál, který na zemi není znám, který se ideálně hodí pro kosmické lety a že v žádném případě nejde o zbytky meteorologického balónu.

Ale tah armády přece jen zafungoval. Nejprve se jí podařilo umlčet ty, kteří kladli nepříjemné otázky, potom bylo možno pokračovat ve vlastním výzkumu.

Vojenští experti přitom zjistili, že roswellské UFO se muselo asi kilometr od místa nálezu trosek střetnout se zemským povrchem. Dr. Lincoln La Paz z univerzity v Novém Mexiku provedl důkladná bádání a zjistil, že na onom místě prvního kontaktu se pravděpodobně účinkem enormně vysoké teploty roztavil a zesklovatěl písek. Také se v dané lokalitě našly další úlomky kovu, které také jistě pocházely z mimozemského objektu. Dr. La Paz došel k následujícímu závěru: „Řekl bych, že tu narazil objekt mimozemského původu.“

Ještě v létě roku 1949 nacházel Bill Brazel, syn rančera, na jehož pozemku stroj ztroskotal, kusy kovu, které pocházely zcela zjevně z UFO. Už zakrátko se ale objevil kapitán Armstrong a tři další vojáci z roswellské základny a požadovali vydání nálezů. Přitom apelovali na rančeraův smysl pro povinnost, na loajalitu a vlastenectví. Bill Brazel své nálezy vydal.

Ještě dnes, skoro po padesáti letech od události, se o Roswellu ví jen to, co svou úmornou prací navzdory odporu armádních míst nashromáždili horliví badatelé

UFO. Často to trvalo mnoho let, než byli svědkové, kteří v červenci roku 1947 něco viděli, ochotni vypovídat. Tak se mnozí odvážili promluvit až po dlouhé době mlčení. Poté, co odezněl jejich strach z represálií, jakými jim vyhrožovali zástupci armády a tajných služeb.

Konečně je načase, aby armáda a tajné služby začaly hrát s odkrytými kartami a aby ukončily svou dezinformační kampaň. Jejich tajnůstkářství přispívá k vyvolávání strachu mnohem větší měrou než otevřené informace.

Při dnešním stavu poznání se zdá takřka dokázané, že roku 1947 u Roswellu havarovalo mimozemské kosmické plavidlo. Podle velikosti mohlo jít spíše o dopravní prostředek sloužící k transportu mezi zemí a mateřskou lodí – než o mezihvězdný letoun.

Stroj nesl na palubě pět členů posádky – malých bytostí s podivně neproporčními, velkými hlavami. Právě taková stvoření ale přece údajně navštívila Zemi už jednou – před dvanácti tisíci lety. Kosmická božstva z pradávných věků se tedy podle všeho znovu vracejí na Zemi.

(Prosím, věnujte pozornost také „Roswellské iniciativě“ na str. 246)!

17 mrzačení zvířat pokus, jak se přiblížit reálné noční můře

V období zhruba od listopadu 1976 do jara 1977 vídali obyvatelé Sterlingu ve státě Colorado a v přilehlém okolí mimozemské objekty tak často, že se mnozí už ani neobtěžovali zvednout oči k nebi, když se tam zase začaly houfovat podivné létající stroje. Opakovaně se objevovala obrovská UFO, často prý o rozměrech „fotbalového hřiště“ a vysazovala spoustu malých strojů, které se přibližovaly k zemi a pak se zase vracely na mateřskou loď. Svědky těchto úkazů

byly desítky tisíc lidí, pro mnohé z nich se létající návštěvníci stali takřka součástí všedního dne.

Mimozemské objekty, často lidmi familiérně nazývané „Big Mama and her babies“ (Velká matka a její děti), prováděly často na nočním nebi bizarní manévry, které vypadaly jako výmysl nějakého šíleného filmového režiséra a které byly zaznamenávány také na radarech. Žádné zvláštní pochopení pro půvab těchto představení mimořádné letecké akrobacie neprojevovali místní farmáři. Nebylo to samozřejmě kvůli tomu, že by jim chyběl smysl pro krásu. Farmářům ze Sterlingu a z okolí byli nevítaní návštěvníci více než nepříjemní. Byli totiž přesvědčeni, že právě mimozemšťané jsou zodpovědní za strašlivé masakrování dobytka, které se v této oblasti šířilo jako noční mûra. Během několika týdnů tak bylo objeveno dvaasedmdesát mrtvých krav, všechny strašlivě utýrané. Dobytčí mrtvoly byly vždycky zcela zbaveny krve, na těle stopy hlubokých ran provedených precizně chirurgickými nástroji a zvířata byla bez vnitřních orgánů. Nikdy nezůstaly stopy krve, přestože by zvířata za normálních okolností, vzhledem ke způsobu a rozsahu zranění, musela přímo plavat ve vlastní krvi. Měli na svědomí tento krvavě nekrvavý jev právě mimozemšťané, Jak jsou o tom přesvědčeni mnozí farmáři, ale také hlavní tiskový mluvčí šerif Lou Girodo?

A skutečně, mimozemští návštěvníci se, jak se zdá, zajímají velice živě o pozemské stavy dobytka, a to nejen od roku 1976, ale již více než sto let. Na konci devatenáctého století byly Spojené státy postiženy hotovou epidemií náletů mimozemšťanů.

19. dubna 1897 tak farmář Alexander Hamilton spolu se synem Watem a jedním zaměstnancem farmy údajně pozorovali, jak obrovské nebeské plavidlo naletělo poblíž Yates Center v Kansasu na pastvinu a uneslo na palubu tele. Po několika hodinách byla nalezena kůže zvířete. Případ se tak velmi podobal děsivému jevu mrzačení dobytka z naší doby.

Později bylo prohlašováno, že k události vůbec nedošlo a že to byl snad pouze výplod místního „klubu sedmilhářů“. V každém případě máme k události místopřísežné prohlášení, ve kterém Alexander Hamilton přísahá na pravdivost události.

První, kdo se začal vážně zabývat mrzačením dobytka a návštěvami mimozemšťanů na Zemi, byl Charles Hoy Fort (1874-1932). Fort začal velice záhy jevit velký zájem o přírodní vědy, ale neměl v úmyslu studovat. Autodidaktik pohrdal univerzitním věděním. Choval totiž v sobě podezření, že nemilá fakta, která nelze uvést do souladu s teoriemi vyučovanými na univerzitách po celém světě, jsou jednoduše zametena pod koberec. Proto nazval roku 1919 svou první knihu „The Book of the Damned“ (Kniha prokletých). V tomto díle dává Fort jasně na srozuměnou, o co mu jde. V úvodu píše: „Procesí prokletých. Míním tím vyloučených. Zažijeme procesí údajů, které byly vědou vyloučeny.“

Fort počítal do těchto, od vědy přeběhlých faktů roku 1919, tedy 49 let před prvním vydáním Dänikenových

„Vzpomínek na budoucnost“, také návštěvy mimozemšťanů na Zemi: „Přišli k nám obyvatelé jiných světů, buď jako jednotlivci nebo ve velkých skupinách, příležitostně nebo pravidelně, s cílem lovit...“

Lovit? A třeba mrzačit zvířata? Mrzačení dobytka, jak je dnes známe a jak si na ně stýskáme, bylo již dávno objektem Fořtova zájmu. Nalézal nespočetné zprávy o těchto událostech v lokálních novinách, na které ovšem zástupci světa vědy vůbec nezareagovali. Ve svých knihách „Lo!“ („Podívej!“, 1931) a „Wild Talents“ („Divoké talenty“, 1932, rok autorova úmrtí) zařazuje na různá místa svého textu celou řadu případů, které se překvapivě podobají fenoménu zmrzačeného dobytka z dnešní doby, ba přímo se shodují. Podle toho začala tedy krvavá noční můra už na počátku devatenáctého století.

Fort píše: „V květnu 1810 se objevilo cosi u Ennerdale poblíž anglicko-skotské hranice a zabíjelo to ovce, někdy až sedm či osm kusů za jedinou noc. Zvířata to usmrtilo, avšak nepozřelo, nýbrž to pouze vysálo krev.“

15. září 1883 se psalo v australském „Adelaide Observer“, že jistý Mr. Hoad našel na břehu Brungle-Creeku „bezhlavou mrtvolu zvířete podobajícího se praseti“.

2. února roku 1903 byl podle Fořtova záznamu v obci Wryley v anglickém hrabství Staffordshire „rozpárán“ ušlechtilý jezdecký kůň. Až do 27. srpna docházelo z dalšímu mrzačení zvířat v dané oblasti,

především koní, krav a ovcí. Ke konci roku 1905 se objevilo „cosí“ v Badmintonu (Anglie). Zmasakrovalo to velké množství ovcí. Seržant Carter z policejní stanice v Gloucestershire píše ve své zprávě: „Ohledal jsem dvě z těchto zdechlin a mohu definitivně prohlásit, že to není dílo nějakého psa. Psi nejsou upíři, kteří by z ovce vysáli krev, aniž by se dotkli masa.“

22. srpna 1907 byl opět v anglickém Wryley zmasakrován kůň. Nikdy se nepodařilo objasnit, kdo nebo co.

tomu zvířeti zasadilo tak ohavné rány. A nakonec roku 1925, poznamenává si Fort, došlo v Africe k epidemii těchto případů, ať už je způsobil kdokoli nebo cokoli. London Daily Mail ze dne 18. května roku 1925 přináší zprávu, že „na farmách v Keni došlo k velkému počtu případů rozparaných ovcí a hovězího dobytka“.

Charles Hoy Fort byl průkopníkem v oblasti nepohodlných otázek a provokativní odborné literatury, našel důstojné nástupce v autorech, mezi něž se řadí Erich von Däniken, Johannes Fiebag, Reinhard Habeck, Peter Krassa i Luc Bûrgin – abychom uvedli alespoň některé, kteří na své napínavé otázky očekávají odpovědi od vědy a jejich zástupců, kteří se dnes pořád ještě příliš rádi uchylují do vzdušných výšin svých slonových věží.

Od Fortových časů se toho ale bohužel dodnes příliš mnoho nezměnilo, alespoň, co se týká názoru na jev zmrzačeného dobytka. Ta hrozná řez pokračuje.

UFO A „MRZAČENÍ“

Dr. Johannes Fiebag se vyjadřuje k tomuto tématu ve svém standardním díle „Ti jiní“: „Takzvané mrzačení zvířat nebo ‚animal mutilations‘ tvoří zvláštní stránku moderního výzkumu mimozemských jevů. V souvislosti s přistáním neidentifikovaných létajících objektů jsou později často také uváděny ve sporné oblasti nálezy zmasakrovaných zvířat. Brutální zásahy vedoucí k úhynu zvířete postihují zpravidla domácí zvířata, především hovězí dobytek a koně. Ale jsou známy také četné nálezy těl psů, koček, mývalů, tchořů a dalších menších zvířat – často jsou mrtvoly bez krve a

posety podivnými řeznými ranami. Charakteristické jsou řezné rány samy: Jsou extrémně tenké a rovné, musely být vedeny při teplotě 120 stupňů a navíc nesmírně rychle.“

Za uplynulá léta jsem ve svém archivu nashromáždil stovky zpráv o strašlivém masakrování zvířat. Mám k dispozici desítky fotografií, které snesou přirovnání k řádění Jacka Rozparovače z konce devatenáctého století, který zabil a rozřezal v Anglii pět žen. Opravdu to vypadá, jakoby byl Rozparovač znovu na scéně. Pocházejí původci těchto naprosto bdělých nočních můr skutečně z kosmu, jak tvrdí farmáři ze Sterlingu?

V následujících řádcích bych se rád velice obezřetně přiblížil k jednomu z nejpodivnějších jevů naší éry. Subtilněji založeným čtenářkám a čtenářům bych si dovolil poradit, aby přeskočili při četbě konce této kapitoly a celou kapitolu 18. Přitom však musím zdůraznit, že jsem byl ve svých formulacích už záměrně zdrženlivý. Od výjimečně brutálních a odpudivých zpráv o hrůzách a od líčení průběhu těchto zrudností, kterými se to v mých podkladech jen hemží, jsem záměrně upustil, nechci živit touhu po senzaci. Ale fakta konečně musí na stůl.

Tajemný fenomén nám nahání husí kůži. Avšak strkat hlavu do písku tu naprosto není na místě. Ten, kdo se snaží pozměňovat neuvěřitelné skutečnosti, sklízí jen málokdy úspěch. Tajnůstkářství, nevědomost a zastírací taktiky tím více přispívají k tomu, že noční můra stále pokračuje.

V následujícím textu probírám řadu případů zmasakrovaných zvířat. Přitom se omezím na několik posledních let.

Roku 1989 navštívilo nounan ve státě Idaho cosi, co masakrovalo zvířata, především krávy. Ať už to byl kdokoli nebo cokoli, podle zprávy to provedlo „nekrvavé a precizní řezy bez jediné stopy krve. Pachatelé po sobě nezanechali ani jedinou stopu.“

Důstojník Gregg Athay potvrzuje: „Měkké tkáně, čenich, jazyk a pysky zvířat byly odstraněny, nikde se nenalezla ani kapka krve, ani na mrtvole, ani na zemi v jejím okolí.“

27. července 1989 našel farmář William Veenhuizen z Maple Halley ve státě Washington časně ráno svou nejlepší krávu mrtvou, a to necelých dvě stě metrů od obytné budovy. Vzácné, šestileté zvíře

mělo v té době maximální doživost, zhruba za tři týdny se mělo telit a proto je farmář zahrnoval mimořádnou péčí a úzkostlivě sledoval. Ničeho podezřelého si ale nevšiml.

Zvíře bylo znetvořeno, z huby byl vyříznut naprosto pravidelný ovál a byla částečně odstraněna čelistní kost se zuby. Dále byl vyříznut jazyk a velké části tkáně ze střeva a z dělohy.

Farmář Veennuizen prohlásil: „Ať to bylo cokoli, muselo se to stát kolem jedné v noci. Něco mě v tu dobu probudilo, ale když jsem vyšel před dům, ničeho zvláštního jsem si nevšiml.“

V listopadu 1989 našel Ron Bartels v Red Cloud v Nebrasce jednu ze svých krav plemene Chiania mrtvou a rozřezanou. Už při letmém pohledu byla nápadná mnohá nepochopitelná zmrzačení. Byl odebrán vzorek tkáně okolo pravého oka a byl čistě, jakoby skalpelem vyříznut trojúhelníkový dílek kůže. Příslušný policejní úřad, Franklin County Sheriffs Department, pověřil veterináře dr. Carla Guthrieho, aby zvíře pitval. Lékař se neomezil pouze na prozkoumání povrchových zranění. Proto se mu podařilo zjistit, že čistým průřezem hrtanu byla odstraněna dvacet centimetrová část hrtanu i hltanu. Čistě byl odstraněn i konečník a děloha.

Roku 1991 došlo k řadě nevysvětlitelných masakrů ve státě Idaho. Byl to nesmírně kuriózní případ:

29. srpna roku 1991 zkoumal dr. Bob Stolí patnáctiletou klisnu, která zahynula záhadným způsobem. Ubohé, znetvořené zvíře patřící Evě Pattersonové a Tomu Blesingerovi bylo úplně vysušené. Ať už se stalo cokoli, vnitřní orgány, třeba srdce a plíce, byly tak silně dehydrovány, že se při sebenepatrnějším dotyku drolily na prach.

20. října 1992 začala série zvířecích masakrů v Alabamě. Byla zabita statná černá angus-holštýnská kráva. Vemeno bylo čistě chirurgicky odstraněno. Majitel John

Stawn říká: „Velká hluboká rána by přece musela silně krváčet. Ale tam nebylo po krvi nikde ani stopy!“

7. listopadu našel další farmář Jared Jarvis z Albertville jednoho ze svých kozlů mrtvého a rozřezaného. Zvířeti byla odstraněna varlata a penis. Do 27. března roku 1993 se případy množily. Jihovýchodně od Albertville bylo nalezeno čtrnáct zabitých a zmrzačených koz. Majitel Gervis Wood prohlašuje: „Nikdy v životě

jsem neviděl takové řezné rány. Nedokážu pochopit, že nikde nebyla ani kapka krve – ani na mrtvých zvířatech, ani na okolní půdě.“

Policejní prezident Tommy Cole z policejní stanice v Albertville nařídil rozsáhlé pátrání, avšak to skončilo bez hmatatelného výsledku. 9. ledna 1993 se sám dostal mezi postižené, lépe řečeno jeden z jeho angusských plemenných býků. Zvíře bylo nalezeno mrtvé a poseté strašlivými ranami. Na břicho byly objeveny hluboké zářezy, ze kterých tu a tam vyhřezala tkáň. A tak jako obvykle – nikde nebyla navzdory strašlivým zraněním ani kapička krve.

Veterináři dr. Mike Creel a dr. Roger Adams z Crossvillu zkoumali mrtvé zvíře. Mohli zjistit jen jediné – chirurgické zásahy. S úžasem si povšimli i toho, že se všechno odehrálo bez jediné kapky krve. Zůstalo záhadou, kdo nebo co zvíře zabilo.

29. ledna 1993 padla za oběť „zvířecímu Jacku Rozparovači“ v Dawsonu další černá kráva. Pravá čelist byla čistě zbavena tkáně, kosti a zuby byly volné. Chyběly konečník a děloha. Ať už operaci provedlo cokoli, pracovalo to opět jako obvykle bez kapky krve.

Policejní úředník Oliphant ale našel ještě něco, co vyšetřovatele dočista zmátlo a postavilo před další neřešitelnou hádanku. Byla to hmota připomínající sklenářský tmel. Vzorky byly podrobeny důkladné analýze. Látka nebyla radioaktivní a nedala se rozpustit ve vodě. Spektroskopický text ukázal, že hmota se skládala převážně z hliníku, silicia, titanu a kyslíku. V přírodě se nic takového nenalézá, jednoznačně to tedy bylo vyrobeno uměle. Podivná směs se nalézala mimo jiné přímo na zvířeti a pak ještě na zemi asi půldruhého metru od hlavy zvířete.

Úřední prohlášení týkající se neznámé hmoty nebylo vydáno. „V tomto ohledu žádné nové poznatky“ – a konec, nebo se tím možná opět zamlčovaly informace vedoucí k mimozemšťanům, jakožto pachatelům těch příšerných a přece až příliš skutečných nočních můr?

4. února 1993 byla nalezena v Alabamě březí kráva – opět mrtvá a strašlivě zohavená. Chybělo jí vemeno a také levé oko. Také bylo z těla vyříznuto nenarozené tele. Část jeho hlavičky chyběla.

Popsaný případ nebyl v celé své hrůze ojedinělým případem, jak prohlašuje Linda Molton Howeová, odbornice na záležitosti

zvířecích masakrů. Už v březnu 1989 bylo v okolí Hope v Arkansasu nalezeno pět mrtvých krav. Všechna zvířata byla poseta těmi nejstrašlivějšími ranami. Zvířata ležela v řadě za sebou, jako by měl řezník zrudný smysl pro podivnou estetiku. Březí zvíře mělo na bříše strašlivé řezné rány, nenarozené telátko bylo vyříznuto z těla a leželo vedle matky.

Byly odebrány a zkoumány testy tkání. Výsledky testů by bylo možno označit za více než záhadné. Hemoglobin, tedy červené krevní barvivo, muselo být vystaveno silnému zdroji žáru: „Jakoby se krev uvařila“, novinářka Juanita Striplingová z místních novin Little River News napsala: „na zemi ani na těle krávy a telátka nebylo vidět ani stopu krve. Na zemi se nedala zjistit ani žádná jiná vlhkost – voda ani jiné tekutiny.“

27. února 1993 našel farmář David McClendon z Crossville v Alabamě jedno ze svých třítýdenních telat zabito a zmasakrováno. Byl odstraněn penis a varlata a také velký kus kůže. Také chyběly veškeré vnitřní orgány. Místní policie případ vyšetřila jen zběžně. Zástupce náčelníka Dale Orr a policejní šéf Ron West měli hned po ruce „vysvětlení“. Samozřejmě nepřišli na to, o jaký druh dravých zvířat se jedná. Farmář David McClendon ale má jiný názor: „Nesmysl! Sám jsem mrtvolu důkladně prohlédl. Ale žádné stopy po napadení predátorem jsem neobjevil!“

„Divoká zvířata“ byla policejními úředníky označena za viníky také v mnoha případech zvířecích masakrů v oblasti Sylvanie. Jméno připomíná Transylvánii – tedy vlast krvežíznivých upírů. Ale farmáři se s tak chatrným vysvětlením nehodlali smířit. Získali na svou stranu vědu. Profesor zoologie dr. Jim Armstrong působící v oddělení zoologie na univerzitě v Auburn jakékoli „přirozené“ příčiny smrti zvířat vyvrátil. „Kdyby měli mít zvíře na svědomí třeba kojoti, okamžitě by se to poznalo. Kousnutí zanechávají jasné stopy a vypadala by rozhodně jinak, než naprosto rovné řezy, které byly na zvířeti nalezeny!“ Profesor Armstrong sice nechtěl docela vyloučit, že některá z mrtvých zvířat skutečně padla za oběť dravcům, avšak pro většinu případů je třeba hledat jiné vysvětlení. „Něco tu provedlo čisté chirurgické řezy.“

Farmáři z oblasti DeKalb County v Alabamě byli pobouřeni zjevným nezájmem veřejných činitelů o případy odporného masakrování zvířat. Požadovali nasazení speciální policejní jednotky, ale pomoci se nedočkali. Místo navržení nějakého řešení tohoto nevysvětlitelného jevu, zvolil hlavní policejní mluvčí Mike James politiku strkání hlavy do písku: Podle hesla hlásajícího, že „nemůže být něco, co být nesmí“, prohlásil policejní mluvčí kategoricky: „K žádným masakrům prostě nedochází!“

Toto jeho prohlášení bylo otištěno 4. března 1993 v místních novinách Weekly Post v alabamském Rainswillu. Farmářům to samozřejmě k uklidnění nepostačilo. Opatřili si těžké zbraně a prohlásili, že prostě začnou střílet na všechno, co „vzbudí jejich podezření“.

6. dubna 1993 zkoumali veterináři mrtvolu sedmimetrákového býka, který byl nalezen v Blain County v Oklahomě. Příčinou smrti byl opět podivný masakr. Téhož dne byl nalezen zabitý pes, jemuž někdo chirurgicky odřízl tlapy a vyňal srdce. Opět bez jediné stopy krve.

13. dubna našel Eloiso Rael na své farmě v Novém Mexiku mrtvého sedmiapůlmetrákového býka. „Chyběly genitálie a opět beze stopy krve. Tkáně v místech řezu vypadaly tak, jakoby byly vystaveny velkému žáru.“

Pak se zvířecí masakry posunuly do hraniční oblasti mezi Severní a Jižní Dakotou. 8. dubna našel Mark Kelner z Buffalo Springs v okrsku Bowman County v Severní Dakotě jedno ze svých sedmi telat. „Z plece byl vykrojen perfektní kruh tkáně, opět beze stopy krve.“

V červnu 1993 se začaly množit případy zvířecích masakrů v okrese Weld County v severní části státu Colorado. Jeden z mnoha případů se stal na ranči severně od Mead – byla nalezena zle zmasakrovaná kráva.

Zprávy o jevech podobného typu se množily a zájem vědy o jejich objasnění se zdál nepatrný. Proto muselo být chápáno jako velký pokrok, že byl 21. května 1994 uspořádán v Taos v Novém Mexiku seminář na téma zvířecích masakrů. Laici i odborníci, převážně z USA, spolu diskutovali, kdo nebo co má nebo může nést

odpovědnost za ta krvavá jatka. Na kongresu se postupovalo seriózně. Jednalo se bez předsudků a předem hotových závěrů. Slyšení se dostalo i „přirozeným vysvětlením“. Diskutovaly se závěry Torna Adamse, který viděl souvislost mezi masakry a objeováním se tajemných vrtulníků, které byly často spatřeny poblíž místa nálezu. Na základě vědcovy pečlivé analýzy bylo zjištěno, že došlo v sedmdesátých letech na americkém středozápadě ke stovkám případů, při kterých byl dobytek usmrcován strašlivým, a přitom nevysvětlitelným způsobem. Zároveň farmáři hlásili nové a nové případy, kdy se objevovaly záhadné vrtulníky v bezprostřední blízkosti míst, na kterých byly vzápětí nalezeny další případy. Někdy se stroje objevily bezprostředně po činu, ale vždycky bez zanechání jakýchkoli stop a bez možnosti určit původ těchto strojů.

Roku 1975 se zvýšil počet případů spatření záhadných vrtulníků a nálezů znetvořených zvířat v Texasu. Intenzivní výzkum ale žádné uspokojivé vysvětlení nepřinesl. Vojsko, například vojenská základna Bergstorm u Austinu ve státě Texas tvrdošíjně odmítla mít s podivnými vrtulníky cokoli společného.

Mohly v tom mít prsty tajné služby? Je to možné. Snad se snažily zjistit, kdo nebo co neslo přímou odpovědnost za zmasakrovaná zvířata.

Naivita není na místě. Tajným službám jsou přirozeně; připisovány také různé zločiny včetně vivisekce, třeba za účelem vyzkoušet nové „metody výslechu“ (abychom se vyhnuli slovu mučení). Ale tajné služby pracují s oblibou, jak už říká název sám, v utajení. Takové strašné týrání zvířat by jistě prováděly ve skrytu laboratoří, a ne na očích veřejnosti a na účet daňových poplatníků. Po skončení pokusů by navíc jistě znetvořené mrtvoly nenechaly jen tak ležet ve volné přírodě.

Vydavatel odborného časopisu „The Mysterious Halley Report“ Christopher O'Brien píše: „Některá z těch zvířat mohla padnout za oběť perverzním sadistům nebo přívržencům nějaké obskurní sekty. Další mohla být kořistí predátorů. Přesto se za většinou těchto případů skrývají zástupci pokročilé inteligence – mimozemšťané.“

VETŘELCI

Zástupci této inteligence jsou svým charakterem srovnatelní se známým vetřelcem ze stejnojmenného slavného filmu a používali při strašlivém týrání zvířat nástrojů, které zjevně pracují na způsob laseru. Ukázalo se to například v případě takových masakrů, ke kterým došlo roku 1992 ve Vancouveru v kanadském státě Britská Kolumbie. Postiženými zvířaty byly především kočky.

Supervizor organizace „Animal Control“ Vic Warren potvrdil četné nálezy mrtvých koček, které byly napůl přeříznuté. Nalezla se pokaždé jen jedna polovina těla. „Byly brutálně zabity, avšak obě poloviny těla byly odděleny chirurgicky.“ Dr. John Altshuler zkoumal jednu takovou mrtvolku v Denveru a došel k závěru: „Nástroj, ať už to bylo cokoli, pracuje s vysokou teplotou. Pravděpodobně jde o laser.“

Ke stejným případům došlo už roku 1989 v kalifornském Tustinu. 13. srpna 1989 přinesl uznávaný New York Times zprávu: „Mnohé kočky byly rozříznuty na dvě části... a to s přímo chirurgickou precizností.“

Janet Hampsonová z Tustinu zkoumala události a zjistila také doprovodný jev všech dosud známých tajemných masakrů na zvířatech: „Nebyly tam stopy krve. Zvířata byla často rozčtvrcena s chirurgickou přesností. Zdá se, že si nikdo nikdy ničeho nevšiml, nikdo nic neslyšel.“ Dospívá k závěru: „Něco ta ubohá zvířata uneslo, zabilo, zohavilo, vyňalo vnitřní orgány, odsálo krev a pak vrátilo žalostné pozůstatky na místo, odkud byla zvířata ukradena.“

Roku 1993 padlo v Blaine County v Oklahomě za obětí nepochopitelnému násilí větší množství psů. Policejní velitel Gary Renyolds podal zprávu: „Za celým tím šílenstvím se skrývá jistá metoda! Ale nenašli jsme žádné známky satanského kultu.“ Ubohým zvířatům byly „chirurgicky čistě“ odňaty tlapy a hlavy. Jakoby laserovým nožem.

Roku 1990 se začaly množit případy znetvořených zvířat v Portlandu ve státě Oregon a v přilehlém okolí. Carlo Sposito a Keith Roswellová zkoumali například mrtvolu dvouletého herfordského býka. Zvíře patřilo Richardu Faziovi. Bylo nalezeno mrtvé na své

pastvině. Během čtyř měsíců přišla tajemným způsobem o život čtyři další zvířata.

Sposito a Roswellová věnovali mimořádnou pozornost nekrvácejícím řezným ranám a pořídili jejich mikroskopické snímky. Bylo zřetelně vidět, že tu bylo užito nástroje – ať už jakéhokoli původu – který zanechal rta okraji tkáně určitý vzorek.

Vzorky tkání byly zaslány doktorce Madeleine A. Rae z Veterinář Diagnostic Laboratory College of Veterinary Medicine na Státní univerzitě Corvallis v Oregonu. Lékařka vyplnila služební formulář, do kterého shrnula výsledky pozorování: „Zoubkovaný okraj řezné rány poukazuje na koagulaci (sražení) a mohlo by být výsledkem použití elektrochirurgického nástroje. Nelze však jednoznačně prohlásit, jestli léze byla způsobena laserem.“

Podobně tajemné byly i další události: Celá řada zmrzačených zvířecích těl se našla v Novém Mexiku. Roku 1993 přišlo jen od rančera Eliho Hroicha v oblasti Eagle Nest a Angel Fire osm zabíjených rozřezaných krav. V září roku 1993 byli záhadní operatéri znovu u díla v oblasti Eagle Nest. Zabili mohutného býka. Majitel Leroy Moore vypráví: „Na čelisti nezbyl ani gram masa. Lebka byla odstraněna s chirurgickou přesností.“ Podobné se událo i roku 1994, kdy byl nalezen zabíjený mladý devítidenní volec. Zmrzačené zvíře, jehož majitelem byl Fabian Marquez, bylo objeveno u Arroyo Seco.

Eagle West v Novém Mexiku se stalo v létě a na podzim skutečným místem hrůzy. Koordinátor pátrání Gail Staehlin vypráví: „Při podrobném průzkumu řezných ran vyšlo najevo, že zasažená tkáň byla vystavena nesmírně vysokým teplotám, dalo by se říci, že byla uvařena.“ Vědecká pracovnice Linda Molton Howeová potvrzuje: „Ať úder blesku, útok šelem, nemoc nebo satanistický rituál – nic z toho nemohlo být příčinou této skutečnosti. Máme co dělat s rafinovanou technologií.“

Gail Staehlin naráží ve svých rešerších neustále na strach. „Lidé nechťejí mít nic společného s něčím, co se vymyká jejich poznání.“

Dr. David Perkins se nejprve domníval, že ta mrzačení zvířat „brzy“ vyřeší. Absolvent univerzity Yale Perkins ale musel po několikátýdenním bádání přímo na místě nálezu přiznat: „Tohle nebyla práce divokých zvířat. Došel jsem k závěru, že je to největší

tajemství naší doby.“ Nakonec se vědec přiklonil k tezi, že tím Jackem Rozparovačem byli mimozemšťané. Od roku 1976 má šerif Tex Graves z Logan County ve svém sejfu pitevní zprávu, která není hádankou jen pro něho. Někdo nebo něco tenkrát zabilo krávu a mrtvolu zohavilo. Není jasné, v jakém pořadí. Z krávy bylo vyříznuto srdce, aniž by byl poškozen osrdečník.

Dr. Arlen Meyers, laserový chirurg z Rose Medical Center v Denveru přiznává: „Ani pomocí současných nejmodernějších lékařských přístrojů by nebylo něco takového možné.“ Meyers v rozhovoru s novinářkou a spisovatelkou Lindou Molton Howeovou spekuluje: „Nožná dokážeme vyvinout takovou medicínskou techniku v jedenadvacátém století. Zatím, však toho rozhodně nejsme schopni.“

Jsou tedy přece jen za popsané hrůzy zodpovědní zástupci mimozemské inteligence vybavení technikou, o jaké si dnešní pozemští vědci zatím jen mohou nechat zdát?

Po zvážení všech skutečností docházím k jedinému závěru: Původci těch strašných dobytčích masakrů jsou mimozemšťané... Kosmičtí vědci!

Rozhořčovat se nad tím nemáme právo. Vždyť naši „pozemští“ vědci se v tom nejhorším smyslu slova vůbec nechovají ke zvířatům jinak, třeba když na nich testují účinky nových zbraní nebo kosmetických prostředků.

Charles Hoy Fort postavil krátce před svou smrtí v poslední knize Wild talents (Divoké talenty, 1932) záhadné hanobitele zvířat a vědce na jednu úroveň. „Útlocitnější vyměnili hrubé slovo rozparovač za „vivisektor“. A ti nepracují přísně tajně v noci na poli, nýbrž v řádné pracovní době v laboratořích.“

18 male bytosti – velcí zabijáci... z vesmíru!

Hematolog a patolog dr. John Henry Altshuler (hematologie je medicínský obor věnující se krvi a krevním chorobám) se v létě 1967 doslechl o podivných zjeveních UFO, ke kterým tehdy houfně docházelo v San Louis Halley v jižním Coloradu. Ta věc ho zajímala, takže odcestoval na místo. Spojil příjemné s užitečným a odjel i s rodinou do národního parku Great Sand Dunes. V noci se sám vypravil na čekanou. A skutečně se mu podařilo pozorovat UFO: „Byla to velice jasná bílá světla pohybující se pomalu do vrcholky pohoří Sangre de Christo.“ V těchto místech nebyly silnice a světla nebylo možno připisovat jedoucím automobilům.

„Jednou jsem si myslel, že se pohybují směrem ke mně, že nalétávají mým směrem, protože světla se zvětšovala. Ale pak najednou prudce odbočila šikmo nahoru a zmizela.“

Dr. Altshuler, profesor lékařských věd na univerzitě v Coloradu ve státě Denver, by býval rád ve svých pozorováních pokračoval, ale vyrušila ho nečekaná policejní hlídka. Úředníci ho pokládali za „podivné individuum“. Když se vědec prokázal jako lékař a patolog, prosili ho policisté o radu. Asi před deseti dny byl totiž na blízkém ranči Harryho Kinga nalezen zabítý a strašlivě zohavený kůň.

Ve vědci se okamžitě probudila profesionální zvědavost. Ochotně se dal policisty dovézt na místo záhadné události.

9. září 1967 byla poblíž Alamosy nalezena zabitá tříletá klisna jménem Lady. Na hlavě zvířete byly provedeny hrůzné „zákroky“. Svaly a tkáň měla pečlivě odstraněny. Mozek, páteř a vnitřní orgány byly pryč. Neexistovalo přirozené vysvětlení tohoto strašného masakru. Na těle se našlo patnáct kruhovitých spálených míst. Asi deset metrů od mrtvé Lady se našel kruh tvořený osmi dírami do země. Každá z nich měla průměr deset centimetrů. Ať už zanechalo tyto stopy cokoli, také to radioaktivně zamořilo půdu. Přistálo snad na této louce UFO?

Dr. Altshuler prohlédl zabitě zvíře. „Krk byl až k začátku hrudníku otevřen dlouhým řezem a maso bylo na místě řezu ztmavlé. Kůže byla na vnějších okrajích zatvrdlá, jakoby byla rozříznuta laserem. Nejpodivnější bylo, že tu nebyla nikde ani kapka krve – ani

na zvířeti ani na zemi. Přitom chyběly vnitřní orgány, srdce, plíce a štítná žláza. Hrudní koš zvířete byl dočista prázdný a důkladně vysušený. Něco v zásadě nemožného!“

Dr. Altshuler byl zděšen. Nemohl jinak, než si dát do souvislosti pozorovaná UFO se strašným zásahem na zvířeti. Jenže s touto úvahou si v žádném případě nepřál vyjít na veřejnost. Lékař se bál o svou vědeckou pověst. Báł se již jen kvůli tomu, že pozoroval UFO, což byl důvod posměchu a pohrdání vědeckého světa. Jak by ale panstvo teprve reagovalo na to, že pokládá za pravděpodobnou návštěvu mimozemšťanů, kteří jsou přece posměšně nazýváni „malými zelenými mužičky z Marsu“ a za stejně pravděpodobné, že pokládá i to, že oni zabili a zohavili koně.

Proto požádal policisty, aby jeho jméno v žádném případě nezapisovali do svého hlášení. Prosba byla splněna. Dnes si profesor Altshuler stojí za nepohodlnou pravdou: Za hrůznými pokusy na zvířatech prováděnými uprostřed americké divočiny stojí vědci z hlubin vesmíru.

Lokální noviny „The Pueblo Chieftain“ přinesly 7. října 1967 zprávu o případu Lady. Titulek zněl: „Záhada okolo mrtvého koně uvádí v úžas fanoušky UFO.“ Tisková zpráva obletěla svět a z klisvy Lady se mezitím stal hřebec Snippy, chyba, které se ochotně chytily nejrůznější publikace pohybující se na hranici vědeckosti. Příběh vyvolal prudkou diskusi.

Tábor příznivců UFO reagoval rozhořčením: Mimozemšťané – většinou badatelů považováni za takřka svaté světelné bytosti – by prý nikdy nebyli schopni tak krvavé ohavnosti. UFO-skeptikové, kteří s takřka náboženským fanatismem popírají existenci mimozemských návštěvníků, hledali a nalézali přirozené vysvětlení. Podle nich pachateli nebyli mimozemšťané, nýbrž lidské zrůdy. Ty prý dopravily – tak jako vždycky, zcela beze stopy – na pastvinu ubohé Lady mnohé nástroje a pomůcky: Obrovský kotel zčásti naplněný kyselinou, mohutnou trojnožku, silný kladkostroj a chirurgické nástroje.

ničemové koně chytily a spoutali, aniž by se zvíře bránilo, a vyzvedli jej pomocí kladkostroje nad kotel. Pak rozřízli chirurgickými nástroji zvířeti krk a nechali krev vytéci do kotle,

nakonec to ubohé stvoření ponořili pomocí kladky do kyseliny, čímž se vysvětluje, že někde bylo maso zcela odstraněno z kostí, nakonec vyzdvihli Lady, nebo lépe řečeno to, co z ní zbylo, opět z kyseliny, přemístili odporně znetvořenou mrtvolu (aniž by zanechali v terénu jedinou kapičku kyseliny) a zase odvezli své nástroje, samozřejmě, že zcela beze stopy.

Strašidelný scénář nepůsobí příliš věrohodně, nehledě na skutečnost, že kuň by nepřipustil takové zacházení bez toho, aniž by se ze všech sil nebránil – ale proto neexistoval ani nejmenší důkaz. Dále se docela přehlíží, že tu skutečně zřejmě bylo použito laserové techniky, kterou byly Lady způsobeny řezné rány. Jenže laserová chirurgie na potřebné úrovni se v roce 1967 na světě prostě ještě nevyskytovala, protože se jí začalo využívat teprve v sedmdesátých, ale spíše až v osmdesátých letech, což je dobrých deset let po Ladině strašlivé smrti. „Osvícenci“ také docela pominuli skutečnost, že na místě byla naměřena zvýšená radiace.

Vídeňský novinář a známý knižní autor Viktor Farkas se zaměřuje na nevyjasněné záhady světa. Píše: „Na základě všech těchto závěrů člověku nějak přijde snazší začít věřit v upíry nebo mimozemšťany. Ať už je to jakkoli: Něco se opakovaně dopouští hrozných věcí na zvířatech naší planety. A přitom jsme se domnívali, že to my máme monopol na to, nakládat dle libosti se vším, co tu leze, běhá a létá. Zjevně se mýlíme. Je tu totiž celá řada masakrů na zvířatech, za které člověk výjimečně nenese odpovědnost.“

Několik měsíců po záhadné smrti klisny Lady podnikli Terry Goodmurphy a Steven Qrexton společné pozorování, které jen znovu potvrdilo souvislost mezi mrzačením zvířat a UFO. Počátkem listopadu 1967 cestovali oba muži společně v autě. Právě jeli po dálnici 17 a míjeli Livingston v Ontariu, když uviděli UFO. „Bylo obklopeno oranžovým světlem a plulo ve směru silnice. Pak se na okamžik zastavilo a pohybovalo se směrem k nám. Bylo to okrouhlé, o průměru asi třicet metrů.“ Když předmět zůstal stát asi ve třicetimetrové výšce nad automobilem s oběma svědky, začali mít oba mládenci strach. Prchali z místa maximální možnou rychlostí a okamžitě šli případ nahlásit na nejbližší policejní stanici.

Když policisté z Ontario Provincial Police zkoumali uvedené místo, UFO už vidět nebylo. Avšak zaznamenali nepříjemný, skoro pronikavý sirný zápach. Pěkný pozdrav od Lucifera! Pak našli dva koně, ještě naživu, ale s ošklivými řeznými ranami. Ať už zvířata mučil kdokoli – byla z farmy Lorny Wogelmuthové – zřejmě byl vyrušen a uprchl, aniž by mohl své hrůzné dílo dokončit. V následujících dnech byli nalezeni další poranění koně. Jezdecké zvíře Fury mělo například na krku dlouhý precizní řez. Že by mimozemšťané již opět řezničili?

Dr. Johannes Fiebag, pravděpodobně nejserióznější badatel fenoménu UFO v německy hovořící oblasti, píše ve svém zásadním díle Die Andersen (Jini): „Je zjevné, že fenomén UFO musí mít nějakou spojitost s mrzačením zvířat. Všechno ostatní jsou jen pokusy, jak uchlácolit veřejné mínění, dezinformace nebo zásadní neznalost daného jevu.“

Čím otevřeněji se začalo hovořit o souvislosti mezi mimozemšťany a brutálním masakrováním zvířat, tím více svědků se odvažovalo vystoupit na veřejnost s výpověďmi, které, jak se zdá, tuto souvislost potvrzovaly. V letech 1960-1963 byla nalezena v Alabamě mrtvá zvířata, o kterých by nikdo nedokázal přesně říci, proč a jak zahynula. Šlo o veverky, muly a krávy. Všechna zvířata měla na těle rány, ale nekrvácela. Místní obyvatelé se; dohadovali, že by v tom mohli mít prsty mimozemšťané. Lidé vidali v dotyčných oblastech skutečně v těchto letech stříbřité disky, které občas letěly velice nízko, takže se dotýkaly korun stromů.

Také v prosinci 1974 přelétal Al Madsen, se svým malým sportovním letadlem přes louky a pole v Meeker County v Minnesotě, jak to měl často ve zvyku. Najednou pilot uviděl něco podivného. Uprostřed bílého sněhu byly okrouhlé zelené plochy, buď jednotlivě, nebo po skupinách v krásně viditelných formacích.

Co asi mohlo ty kruhy vytvořit? Vypadaly, jakoby tam přistály okrouhlé létající objekty a jakoby tu jejich výfukové plyny rozehrály sních. V jedné z těchto kruhových ploch ležela mrtvá jalovice. Byla zmrzačená. S příznačnou precizností byly odstraněny oči, levé ucho, jazyk a část pysku. Kým asi? Sních okolo kruhů byl neposkvrněně

bílý a nevinně jiskřil na slunci. Nebyly v něm žádné další stopy, ani jediná šlápota. Nebylo tam prostě vůbec nic.

Trapiči zvířat museli přijít ze vzduchu. Byli to mimozemšťané, kteří svými talíři zanechali kruhy ve sněhu? Diskutovalo se o tom nejen v kruzích příznivců UFO.

Jsou tu i svědecké výpovědi, které jasně a jednoznačně dokládají, že malé bytosti z vesmíru, které byly nalezeny mrtvé ve vraku u Roswellu, nesou zodpovědnost za tyto masakry *zvířat*. Jednoznačně prokázané se v každém případě zdá i souvislost mezi UFO a znetvořenými zvířaty.

Na jaře roku 1980 pozoroval farmář z okresu Milan ve státě Texas, jak dvě „malé bytosti odvádějí tele“. Podivné postavy byly asi metr padesát vysoké a měly šikmo posazené oči. Svědek byl „zděšený a utíkal odtamtud“. Teprve o tři dny později se odvážil se ženou a synem vrátit se na místo podivného setkání. Nalezli tam tele, strašlivě zdevastované. Kopyta byla s chirurgickou pečlivostí stržena. Stažená kůže ležela takřka perverzně pečlivě složena vedle mrtvoly.

V květnu 1980 cestovala Myrna Hansenová se svým pětiletým synem automobilem. Zrovna se blížili k Cimarronu v Novém Mexiku, když si vedle silnice povšimli „dvou bytostí“. Bílé oděné postavy rozřezávaly krávu, která strašlivě naříkala. Paní Hansenová zastavila a rozhořčeně křičela na ty bytosti, aby to ubohé zvíře nechaly na pokoji. Právě v tom okamžiku se na obloze objevila „dvě obrovitá UFO, a to přímo nad autem“.

To, co se stalo potom, se Myrna Hansenová pokoušela vytěsnit z paměti, prostě zapomenout. Teprve v hypnotickém spánku byla schopna znovu popsat, co se jí přihodilo.

Byla i se svým synem zavlčena na palubu kosmické lodi. Malé sedavé bytosti podrobily ženu nepříjemnému bolestivému vaginálnímu vyšetření. V dalším prostoru UFO viděla člověku podobnou postavu, která byla v obrovské nádobě zalité červenavou tekutinou.

Dr. Leo Sprinkle, který se Myrny Hansenové během hypnózy ptal, doplňuje. „Malé bytosti s děsivě působícíma tmavýma očima paní Hansenovou zevrubně lékařsky vyšetřily. Prohmataly celé její tělo, především oblast břicha. Velkou pozornost věnovaly ústní

dutině. Z vaječníků odebraly několik vajíček. Nakonec došly k závěru, že je paní Hansenová příliš mladá, avšak nevysvětlily, co tím měly na mysli.“

Její syn se mohl i bez hypnózy dobře rozpomenout na to, co se dělo na palubě UFO. Chlapec zdůrazňoval, že mu cizinci dali najevo, že mají v plánu provádět zde výzkumy.

Červenec 1983, Mount Vernon v Missouri. Ron a Paula Watsonovi seděli na konci pracovního dne ve své farmě na útulné verandě obytného domu. Den byl horký a čekalo se, že přijde bouřka. Proto se farmáři ani nedivili, když se jakoby začalo blýskat. A přece je něco znepokojovalo, jakoby tu něco nehrálo. Blesky byly, soudě podle jasnosti, velice blízko a Watsonovým se zdálo, že muselo uhit jen kousek od jejich farmy. Na druhé straně by ale přece muselo být slyšet hřmění. Ale neozvalo se vůbec nic.

Ron a Paula byli pořádně nervózní, aniž by vlastně věděli, proč. Nakonec si tedy přinesli z domu dalekohled a střídavě jím sledovali louky a pole v bezprostředním okolí.

Na sousedově pastvině ležící za silnicí vedoucí k jejich domu objevili pomocí dalekohledu něco neslýchaného. Viděli „dvě malé postavy ve stříbřitě lesklých oděvech“. Bytosti byly v podřepu u krávy, která ležela na zemi a „kontrolovaly“ zvíře „podivnými pohyby. Kráva ještě žila, dýchala, jak si mohli Watsonovi povšimnout, ale jakoby se nemohla hýbat a byla nějak ochromena. Náhle se zvíře „vzneslo spolu s oběma malými bytostmi“ směrem ke kuželovitému útvaru, který se stříbřitě leskl a stál nedaleko na louce.

Ron Watson popisuje: „Nejdříve jsme tento objekt téměř neviděli, protože jeho povrch odrážel vše jako zrcadlo – trávu, keře, stromy i nebe.“

V lesklém předmětu se otevřel prostor. K těmto „dveřím“ se přibližovaly ty malé bytosti i s krávou. Zmizely uvnitř. O pár vteřin později již nebylo UFO vidět.

To, co pozorovali, působilo tak podivně a neskutečně, až skoro začali pochybovat, že to, co právě prožili, bylo opravdu skutečné. Brzy se ale dověděli od souseda, že se mu z pastviny beze stopy ztratila kráva. Jenže soused nechtěl slyšet ani slovo o tom, co Ron s

Paulou pozorovali a skočil jim do řeči, jakmile na to stočili hovor. Raději toho rychle nechali.

Na Ronovi a Paule prožitek zanechal více než jen povrchní stopy. Od okamžiku toho pozorování je často přepadal podivný pocit úzkosti a sklíčenosti, takže nakonec přece jen vyhledali psychologa a požádali ho o pomoc. Ten velice rychle zjistil, co že to Watsonovi zažili. Psycholog John Carpenter vyznamenaný mnoha vědeckými úspěchy prohlašuje: „Psychika obou manželů byla masivně ovlivněna, ale po účinné léčbě byli z jejich vědomí nepříjemné pocity odstraněny.“

Od prosince 1991 do ledna 1992 zažily státy Oklahoma, Missouri a Kansas návštěvy čehosi podivného. Zůstala po nich spousta usmrcených a zmrzačených zvířat. V té době byla zároveň v dotyčných oblastech pozorována UFO. Mike Markům s manželkou: „Viděli jsme jedno přímo nad sebou, když jsme jeli po polní cestě. Byly to dva létající objekty. Jeden najednou zmizel, jako byste zhasli světlo, ten druhý se zastavil a pak vystartoval. Ale nebylo slyšet žádný zvuk.“

V lednu 1993 začalo docházet stále více hlášení o zmrzačených zvířatech z Alabamy. V centru těch strašlivých událostí leželo Fyffe. Policejní úředník Ted Oliphant potvrzuje: „Současně docházelo mnoho hlášení o UFO ze stejné oblasti. Četní svědkové pozorovali tajemná světla na noční obloze. Jeden farmář volal, že pozoroval dvě hodiny po půlnoci červenooranžový objekt letící po obloze nad jeho loukou. Ta věc pulsovala a byla veliká asi jako měsíc v úplňku.“ Odpoledne téhož dne našel právě na této louce mrtvou rozřezanou krávu.

Další svědkové pozorovali létající objekty na obloze. Byly asi tak dvakrát až třikrát jasnější než Venuše. Indiáni kmene Cherokee vítají mimozemské objekty jako staré a obávané známé. Ve svém jazyce jim říkají „Atsildihye gi“, neboli „ti, kteří přinášejí oheň nebo světlo“.

což odpovídá latinskému Lucifer. Měli být údajně pozorováni už v šestnáctém století.

Indiáni viděli jasnou souvislost mezi světlonosi a zvířecími masakry. Ale nechtěli vědět, co se přitom přesně odehrává a

pozorovali ty nebeské jevy s bázni jako strašlivá tajemství. Mrtvá zvířata, která padla za oběť létajícím bytostem, pohřbili indiáni tak rychle, jak jen mohli. Jejich strach před tímto neznámým jevem byl nesmírný.

21. února 1993, Cedar Bluff ve státě Alabama. Rodina Beardových pozorovala jasně zářící UFO okolo půl osmé večer. Pat Beard vypráví: „Stálo to přímo nad naším domem.“ V dalekohledu bylo vidět detaily, které by nebylo možno sledovat pouhým okem. James Beard dodává: „Bylo to veliké těleso a kolem něj se otáčela červená, modrá a zelená světla.“

Velký objekt náhle zmizel a objevila se malá blýskající světla. Nebo byla „Big Mama“ pořád ještě na místě a bylo vidět jen světla, zatímco temný trup nikoli?

Okolo půl deváté večer se velký objekt objevil znovu – v umělé formaci s řadou jiných menších světél. O deset minut později bylo všechno zase pryč.

Uprostřed ledna 1993 zažila rodina Watkinsových v Geraldine ve státě Alabama něco traumaticky hrozivého. Farář Roger Watkins, jeho žena Betty a syn Chris, který byl tehdy v pubertálním věku, byli probuzeni pekelným rachotem.

„Bylo to, jakoby se vnitřkem domu přehnal mohutné tornádo. Dům se otřásl a měl jsem strach, že se zřítí“, vzpomíná Robert Watkins ostýchavě. Vyskočil tedy z postele a vyběhl z ložnice. Oknem viděl mohutné UFO, které bylo tak dvacet metrů od domu a vznášelo se stěží tři metry nad zemí. Farář Atkins vypovídá shodně se svým synem Chrisem: „Mělo to tvar talíře s pulsujícími světly po obvodu.“ UFO se stříbřitě lesklo. Roger Watkins odhadoval průměr monstra na 45 metrů. Syn Chris, který pozoroval tu podívanou z jiného okna než otec, přiznává: „Měl jsem nepopsatelný strach a bál jsem se, že přišel Ježíš, aby si vzal mámu a tátu do nebe.“

I Betty měla strach. Třásla se a schoulila se na lůžku a neodvážila se ani na okamžik vyhlédnout ven z okna.

O několik dní později našel Waymont Buttram jednu ze svých krav na pastvině mrtvou. Svalnaté zvíře křížené z plemene Argus a Brahma vážilo 6,5 metráku a jistě by se dovedlo bránit. Ať už zvíře

zabil kdokoli nebo cokoli, provedlo to precizní chirurgické zákroky a odstranilo tkáň z levé čelisti.

Veterinář dr. Rick Sharpton, ředitel „Boaz Drug Laboratory“ zkoumal důkladně zabitě zvíře. „Nevím, co se mu skutečně přihodilo, ale s jistotou mohu říci, že tkáň byly odděleny ostrým nástrojem.“

O dva dny později bylo v alabamském Crosvillu nalezeno na pastvině mrtvé tele. Na hřbetě a kolem žeber chyběly velké části masa, kosti byly na některých místech čistě odkryty. Nebyly ale ohlodány. Na mrtvole se vůbec nenašly stopy po zubech, ale ani nic nenasvědčovalo přirozené příčině smrti. Chirurgicky byly odstraněny i části hltanu a hrtanu. Dr. Mike Creel potvrzuje: „Ať už zabíjel kdokoli, dravé zvíře to nebylo.“ Mimoszemšťané? Dr. Creel odpovídá: „Bez komentáře.“

LIDÉ Z HVĚZD A MASAKRY ZVÍŘAT

Fakta jsou na stole. Dokládají, že tu existuje přímá souvislost mezi pozorováním UFO a mezi zohavenými zvířaty. Četná UFO byla spatřena v bezprostřední blízkosti rozsápaných zvířat, nadto vypověděli mnozí očití svědkové naprosto konkrétně, že se mimozemské bytosti zabývaly brutálními experimenty. Mimoszemští vědci jsou většinou v jejich líčení popisováni jako malé bytosti s nepřiměřeně velkými hlavami a šikmýma, neskutečně černýma očima. Tito cizinci jsou indianům kmene Cherokee známí už po celá staletí. Kmen jim říká „Yunwi Tsundi“ neboli „malí lidé“, ale také ještě ,jednoznačnějším pojmenováním hvězdní lidé.

Dr. Henry Moneith pracoval po celou řadu let jako fyzik v laboratořích Sandia. Po odchodu do penze se začal věnovat výzkumu jevu zmračených zvířecích mrtvol. Po stopách těchto hrůzných ničitelů procestoval celou řadu amerických států. V té souvislosti se také mnohokrát bavil s indiány. „Cherokeeové jsou velice zdrženliví, jakmile mají co dělat s cizincem. Navíc je toto téma pro ně tabu. Neradi o něm hovoří. ‚Hvězdní lidé‘ zabíjející zvířata... říkají. A

ještě to, že prý návštěvníci z vesmíru přesně , vědí, co dělají. A indiáni nabádají: Hvězdným lidem je třeba důvěřovat!“

Roku 1992 jsem v Atlante hovořil s jedním misionářem, který přibližoval Cherokeeům katolickou víru. Hovoříte-li s tím hubeným, trochu přísně působícím bezmála šedesátníkem, vzbudí to ve vás dojem, že spíše on přijal víru Cherokeeů než naopak. Na výslovné přání misionáře ctím jeho anonymitu. Báł se potíží. Teolog mi prozradil, že indiáni nechápou Boží příkázání jako křesťanskou víru podrobit si zemi. Uznávají ji jako! součást přírody, které si váží takřka jako čehosi posvátného, nikoli tedy skutečnosti, se kterou mohou a smějí nakládat dle vlastní libosti.

Také můj partner potvrdil výpovědi dr. Henryho Moneitha: „Hvězdní lidé pracují podle dlouhodobého vědeckého projektu, jak mi Cherokeeové svěřili. Pečlivě si vybírají zcela konkrétní zvířata, nezabíjejí nahodile. Zvířata vybraná k pokusům jsou označena a dlouhodobě pozorována.“

Howard Burgess, dlouhodobý výzkumný pracovník v laboratořích Sandia v Albuquerque (Nové Mexiko), jako jeden z mála vědců zkoumal, zda byla znetvořená zvířata nějakým způsobem značkována. A vědec skutečně dospěl k závěru, že zmasakrovaná zvířata byla skutečně označovaná, což se samozřejmě dalo zjistit jen ultrafialovým zářením. Použitá substance byla zkoumána spolupracovníky „Schoenfelder Clinical Laboratories“ v Albuquerque a postavila vědce před záhadu: Šlo o směs kovových a organických látek, které ztratily asi po měsíci schopnost vyzařování.

Vypadá to tedy skutečně tak, že mimozemští experimentátoři skutečně vybírali určitá zvířata, ať už podle jakýchkoli hledisek, případně je nějaký čas pozorovali a pak je při svých děsivých pokusech mrzачili a zabíjeli. Tito vědychtiví vědci s vysokým zájmem o experiment se samozřejmě nezajímali pouze o život zvířat na zemi, nýbrž také o nás, o lidi. A v žádném případě se neomezovali na nějaké pozorování z povzdálí. Opakovaně unášeli lidi na palubu svých kosmických plavidel.

Všechny oběti únosu se přitom cítily zneužity a mučeny. Často si později kladli otázku: „Proč se nás aspoň nezeptali?“ Carl Magaitis a

Philip Mantle věnovali tomuto tématu hned celou knihu. Titul zní: „Without Consent“ (Bez souhlasu).

19 „missing time“ – ukradený čas

Fenomén „ukradeného času“ se objevoval vždycky ve spojitosti s pobytem na palubě cizích kosmických plavidel... Před tisíciletími stejně jako v současnosti.

První člověk, který byl zavléčen na palubu kosmické lodi, byl Adam. Ve starožidovském spisu „Život Adamů a Ev“ se píše, že tento příslovečný první člověk spatřil na nebi cizí nebeské plavidlo.

Doslova cituji: „Tu jsem spatřil vůz podobný větru, a jeho kola byla ohnivá.“ Pak byl Adam unesen na jeho palubu. „Byl jsem uchvácen.“

Údajně se seznámil i s kapitánem nebeského tělesa: „Viděl jsem... tam sedět... Hospodina.“

A pak následuje odmlka. V Adamových vzpomínkách i v textu. Byl snad Adam unesen na cizí kosmickou loď, tak jak se to opakovaně znovu děje i dnes? „Dopravil mě na to místo, odkud mne uchvátil.“

na to, co bylo mezi tím, si Adam nemůže vzpomenout.

Podobné to bylo i s Josefem... samozřejmě nikoli tím biblickým, nýbrž s Josephem Joslinem... a nikoli před věky, nýbrž v roce 1897.

Joseph Joslin patřil koncem 19. století k četným lidem, kteří na různých místech Spojených států pozorovali UFO. Ale Joseph Joslin se dostal do skutečně blízkého kontaktu. Večer 23. dubna 1897 cestoval svědek po Skinker Road ve Forest Parku ve státě Michigan. Tu se z nebe snesl obrovský kosmický koráb. Podivné bytosti zavlékly zděšeného muže na palubu svého plavidla... a pustily jej teprve po třech týdnech na svobodu.

Na ty tři týdny si dodatečně nedokázal vzpomenout. „Ti cizinci mě dostali na palubu v hypnóze!“ opakoval pak pořád dokola. „Byla to drobná stvoření podobající se skřítkům.“

Dnes bychom se zeptali Josepha Joslina v hypnotickém spánku, abychom se dostali k jeho potlačeným vzpomínkám.

Takový postup je dnes, v rámci bádání UFO už takřka standardní, zkoumáme-li jev „ztraceného času“. Často tak dospějeme k překvapivým poznatkům. Třeba zrovna jako v případě Judy Doratyové.

PŘÍPAD DORATYOVÁ

Judy Doratyová z Houstonu ve státě Texas zažila fenomén chybějícího času na vlastní kůži. V květnu roku 1973 prožívala s rodinou pohodový večer, hráli venku bingo. Ve veselém rozpoložení se vraceli domů, když pětičlennou rodinu upoutal podivný světelný jev na obloze, něco klouzajícího vzduchem letělo nad jejich autem a zdálo se, že je ta věc pronásleduje. Zastavili a chtěli si to pořádně prohlédnout. Judy Doratyová vystoupila z vozu – a opět byla hned zpátky, jakoby nikdy nevystoupila. Prostějí v paměti chyběl kousek času, někdo jí ukradl kousíček života.

Co se ale přihodilo v tomto jakoby vygumovaném časovém úseku? Judy si nemohla (nebo nechtěla) vzpomenout. Ale něco se stát muselo, protože jí bylo nepopsatelně zle a měla velikou žízeň. Pokračovali v jízdě a když dojeli domů, znovu se objevil ten hrozivý světelný jev, na poli poblíž jejich domu přistálo UFO. na okrouhlém tělese se dal dobře pozorovat pás světél a několik oken.

Judy propadla panické hrůze. Aniž by věděla, proč to dělá, křičela na děti, v žádném případě se k UFO nesměly ani na krok přiblížit.

Ať už Judy prožila cokoli, zanechalo to následky. Od té doby špatně spala a měla zlé sny. Trpěla silnými bolestmi hlavy, které se nedaly medicínsky diagnostikovat. Teprve roku 1979 se odvážila podívat se té věci na kloub. Podrobila se hypnospánku, ve kterém jí byly kladeny otázky, aby konečně vyšlo najevo, co se to s ní té noci v květnu 1973 dělo.

Už při prvním zhypnotizování se zjistilo: Judy tehdy, když vystoupila z auta, viděla vznášet se na nebi UFO. Vysílalo žlutý paprsek. V tomto světelném kuželu bylo, jak si s hrůzou uvědomila, nahoru vytaženo nějaké „malé zvíře. Skončilo uvnitř v té věci.“

13. května 1980 se Judy znovu podrobila hypnóze. Dr. Leo Sprinklemu se podařilo prolomit blokádu její paměti. Dlouholetý vedoucí pracovník University of Wyoming v Laramie se už tehdy těšil pověsti skvělého lékaře a vědce.

Postupně se začaly vynořovat jednotlivé, stále jasnější vzpomínky na tu přízračnou noc. Ten tvor přepravený paprskem na palubu bylo maličké hnědobílé telátko. Pak tu byly děsivé obrazy dvou malých bytostí, které tele operovaly. Odebíraly tkáň z očí zvířete, z jazyka a z varlat, pak to mrtvé zvíře dopravily stejným žlutavým paprskem zpátky na pastvinu.

Judy sděluje: „Měla jsem dojem, jakoby těm bytostem, které zvíře řezaly, šlo výslovně o to, aby tele při těch strašlivých zásazích žilo a aby mu bilo srdce.“

Dostavily se další a ještě odpornější vzpomínky. Judy uviděla svou dceru Cindy. „Ležela na jakémsi stole obklopena podivnými bytostmi, které pracovaly nástroji v jejích ústech.“

Také dcera Cindy byla v hypnóze dotazována na události kolem UFO. Jak zjistil John Carpener, vybavily se tehdy dvaadvacetileté Cindy vzpomínky na ty události ještě po sedmi letech naprosto jasně.

Právě vystoupila z auta. Oslepilo ji palčivé světlo. Pokusila se chránit si oči rukama. „Bylo to tak pronikavé světlo, a na kůži vyvolávalo pocit tepla. Spolu s matkou přešly pole. Obě byly jakoby magicky přitahovány k objektu, ale přitom měly strach. Pak Cindy spatřila „hrůzu nahánějící bytosti“. Ženám jich šlo naproti hned několik. Když se setkaly, jedna uchopila Cindy za paži a ona ji poslušně následovala, jakoby vůbec neměla vlastní vůli. Další dvě bytosti je sledovaly v určité vzdálenosti. „Bylo to, jako bych byla eskortována.“

Cizí bytosti byly asi 150 až 155 cm veliké. Oči byly podobné očím Hirošiu, černé jako noc. Místo úst měly jen úzkou štěrbinu, jen jakousi čárku v obličejí. „Působily tak trochu směšně, jako roboti“, vybavuje si Cindy. Přiblížily se k světelnému paprsku vycházejícímu z objektu a ten na ně zamířil. „Paprsek vycházel ze spodní části objektu. Vše působilo zvláštním, jakoby vlhkým dojmem.“

Také Cindy viděla, jak bylo paprskem dovnitř dopraveno tele. Hýbalo se. Zdálo se, že bučí. „Ale nic jsem neslyšela.“ Cindy se

cítala jako v hrůzném snu. A přece jasně věděla, že ta hrůza byla skutečností. „Telátko se hýbalo a vznášelo se do výšky k té věci. Zoufale hrabalo nožkami.“ Cindy viděla jeho čenich a zdálo se jí, že zvířátko nařiká, ale neslyšela žádný zvuk. Viděla, jak vystupuje výš a výš, až zmizelo v útrobách objektu.

Cindy se zatmělo před očima. Pak už si pamatuje, že byla na palubě. Popisuje: „Byla to kruhovitá prostora, skutečně všechno bylo do kruhu. A všechno bylo ocelově šedé. Pak se objevila jedna z těch bytostí, ať už to bylo cokoli. Mělo to Hirošii oči. Hlava byla kulatá, se špičatou bradou, podobná mravenčí. Mělo to tenké paže i nohy a celé to bylo jaksi neuživé. Místo rukou to mělo spáry.“ Bytost zírala do jakési věci, která Cindy připomínala monitor.

Byla dopravena na stůl. „Položena na desku, připomínající operační stůl. Přiblížily se ty dvě bytosti.“ Cindy napadlo, že na těch Hirošiiích hlavách nemají vůbec žádné vlasy. Připoutaly patnáctiletou Cindy pevně ke stolu. „Měla jsem strach a snažila jsem se jedno to monstrum kopnout.“

Tři nebo čtyři kreatury Cindy „vyšetřovaly“. Studenýma očima, které jí připomínaly oči plaza, zíraly na děvče. Jedna sáhla po jejím obličejí. „Bylo to, jakoby si chtěla přidržet mou tvář a líbat mě, ale neudělala to. Chtěla jsem se jí zbavit, setřást ji. Nevěděla jsem, co se mnou chtějí provádět.“ Kovovým nástrojem se příšera dotkla čela strachem se třesoucího děvčete. Pak se pocity náhle úplně změnily. Najednou byla docela klidná a uvolněná, jakoby jí daly uklidňující prostředek. „Sáhly na mě. Prohmatávaly mou pánev a pupek. Byly tři. Jedna na mě mrkla.“

Bytost vsunula Cindy ústy do krku nástroj ve tvaru L. Ta věc byla dvanáct, možná patnáct centimetrů dlouhá. Zasunuly jí nástroj do krku tak hluboko, že se začala dávit. Ucítila v krku něco jako zaškrabání. Bytosti pohybovaly dívčinou hlavou ze strany na stranu a působily přitom naprosto chladně a nezúčastněně. Pro ně nebyla lidskou bytostí a dokonce ani bezmocným a bezbranným stvořením k ukojení sexuálních choutek. Byla jen pokusný exemplář určitého živočišného druhu, vhodný k testování. Cindy věděla, že se na ni dívá její matka. Slyšela její panický výkřik. „To je moje dcera!“

Judy dále sdělila v hypnóze: „Vyšetřovaly mou holčičku. Měla jsem strach, že ji zraní, že jí něco odeberou. Nějakým nástrojem vzaly nepatrné vzorky z jejích úst. Zdálo se, že je to pro ně naprosto rutinní záležitost. Zacházely s mou dcerou, jako by byla pokusný králik.“

Také tele bylo podrobena vyšetření. Cindy se udělalo zle, protože viděla, jak z těla telete vyřezávaly kusy tkáně a pozorně je odkládaly. Vysoušely ze vzorků krev a něco do nich vstříkávaly. Snažily se Cindy a Judy uklidnit. Judy se dověděla, že bytosti už nějaký čas „zkoumají“ půdu a vodu, rostliny i živočichy. Judy ta informace ale příliš neuklidnila ani neutěšila.

Únos na palubu kosmické lodi byl pro obě ženy naprosto jednoznačně hororovým zážitkem. Události je obě natolik znepokojily, ba uvrhly do paniky, že vzpomínky na ně zatlačily do nevědomí, aby se nemusely cíleně vypořádávat s tím nepochopitelným, co právě zažily.

Dokonce i v hypnóze měla Cindy problémy vzpomenout si na mnohé podrobnosti ze svého martyria. Psychoterapeut John Carpenter proto postupoval velice citlivě a dopřál jí dost času. Při druhém sezení si Cindy v hypnotickém spánku vybavila další „zapomenuté“ podrobnosti. V duchu si znovu vybavila laboratoř na palubě objektu. Do podlahy bylo zapuštěno potrubí. Také si uvědomovala přítomnost různých schránek, do kterých byly ukládány části zmrzačeného telete, jakoby je bylo třeba uchovat pro další pokusy.

V hypnóze se vždycky objevují stále hrozivější obrazy. „Byla tam bytost, myslím, že byla ženského pohlaví. V tříprstém spáru držela skalpel. V druhém svírala velký uříznutý jazyk, ze kterého, jak se zdálo, stahovala kůži. Jakoby loupala mrkev.“ Cindy zachvátila panická hrůza. Budou také jí chtít vyříznout jazyk? Také ze stěn trčelo potrubí, do kterého bytosti vkládaly vzorky tkáně z telete. Všude se tam povalovaly části zvířat, vědecké vzorky. Uříznutý psí čenich, kosti, zčásti čistě zbavené tkání, jednotlivé zuby. Ve skleněné nádobě plaval v jakémsi želatinovém roztoku prasečí penis. Na jiném stole leželi dva ptáci, pravděpodobně sojka a špaček – zabití.

PŘÍPAD WALTON

Roku 1975 hodlala americká vláda nechat vykonat nutné dřevorubecké práce v národním parku Sitgraves v Arizoně. Byl vypsán úřední konkurz a nakonec byla zakázka svěřena skupině sedmi mužů, ke které patřili také oba bratři Travis a Duane Waltonovi. Večer 5. listopadu byli muži po namáhavém pracovním dnu na cestě do ubytovny. Ze svého nákladáku uviděli „veliké zlatavé UFO“, které se vznášelo kousek nad vrcholky stromů.

Mělo tvar vybroušeného diamantu a na horní straně bylo cosi jako kopule. Svědkové se později shodovali ve výpovědích, že tam bylo jasně vidět okna.

Dřevorubci měli velice podivné pocity. Mají sledovat tu věc dále ze svého nákladáku, nebo mají raději pokračovat v cestě domů? Zastavili. Travis Walton si chtěl tu věc prohlédnout zblízka, vyskočil z auta a rozběhl se směrem k záhadnému stroji. Kamarádi na něho křičeli, aby se vrátil. Ale on je neposlechl.

Z objektu vystřelil proud namodralého světla, zasáhl Trávise a mrštil jím o zem. Jeho kolegy zachvátila panika. V hrůze ujeli a zamířili k nejbližší policejné stanici. Šerif Ellison zorganizoval okamžitě pátrací četku. Sám vypráví: „Jeden z mužů plakal. Kdyby bývali lhali, pak by to byl skutečně slušný herecký výkon.“

Ve vztahu k té události se začaly objevovat pochyby. Nebyl třeba ztracený dřevorubec ostatními zavražděn? Nevymysleli si historku s UFO, jen aby odvedli pozornost od svého zločinu? Muži byli podrobeni výslechu na detektoru lži. Správný zaměstnanec Qay Gilson prohlašuje: „Z výsledků testů se ukázalo, že ti muži mluvili pravdu!“ Přesto úřady dále pochybovaly o jejich výpovědích. Travis Walton byl celých pět dnů nezvěstný.

Když se pak zase náhle objevil, nevybavoval si z uplynulých sto dvaceti hodin dočista nic. Bylo mu ukradeno pět dnů. Kým?

I jemu se v hypnóze vybavily vzpomínky na tu nepopsatelnou zkušenost. Podle všeho byl dřevorubec dopraven na palubu a podroben lékařskému vyšetření. Popisoval bytosti s vybledlou

barvou pleti, s nepřírozeně velkými hlavami a neproporčně velkýma očima. Mimosmšťané prý nebyli zajedno, jak daleko mají ve zkoumání pozemšťana zajít. Jedna skupina byla zjevně nakloněna tomu, aby ho zabili a pitvali. Ale nepodařilo se jim to prosadit. Dvě bytosti „podobné lidem v průhledných přilbách na hlavách“ ho nakonec zachránily a dopravily zpátky do lesa.

Dr. Gene Rosenbaum z Duranga v Coloradu také podrobil uneseného testu na detektoru lži. Uzavírá: „Ten mladý muž mluví pravdu. Skutečně věří tomu, co říká.“

Z tohoto šťastného konce dřevorubcova dobrodružství se mohli jeho kamarádi ze srdce radovat. Jistě by byli obžalováni z vraždy a skončili by ve vězení, kdyby se Trevis znovu neobjevil, nebo kdyby byla časem nalezena jen jeho mrtvola znetvořená způsobem, jaký byl dobře znám z četných případů na zvířatech.

Případu Walton se důkladně věnoval tisk. Jedny bulvární noviny s vysokým nákladem vyplatily dřevorubcům honorář 5000 dolarů, což vedlo odpůrce UFO k výpovědi, že si muži celou historii vymysleli kvůli odměně. Na výsledky z detektoru lži přitom nebyl brán zřetel.

Od doby únosu dřevorubce mezitím uplynuly dvě desítky let. Nikdo ze zúčastněných se od popisu příhody (po letech) ani o kousek neodchýlil. Přitom by každý z nich pro sebe mohl získat nemalý kapitál, kdyby bývali prohlásili, že si všechno jen vymysleli.

Travis Walton měl štěstí. Totéž se bohužel nedá tvrdit o Jao Prestes Filhovi. Sedlák z Araciguamy v Brazílii zažil už roku 1946 něco podobného, co Travis Walton, ale bohužel to skončilo tragicky. Také on byl zasažen světelným paprskem, přitom stál před svým domem. Také on byl pak zase dopraven na zem, a dokázal se ještě doplazit k domku své sestry. Sice ani na okamžik necítil bolest, avšak jeho tělo se strašlivým způsobem rozpadalo. Soucitní vesničané s hrůzou pozorovali, jak mu odpadává maso z kostí, jakoby bylo jeho tělo uvařeno. Oddělovala se kůže a hluboké vrstvy tkáně. Zanedlouho už nedokázal ani mluvit, ale pořád zůstával zcela při vědomí. V panice se lidé pokusili dopravit muže na voze do nejbližší nemocnice. Jao Prestes Filho zemřel šest hodin poté, co ho zasáhl světelný paprsek. Když bylo jeho tělo dopraveno do rodné vsi,

mrtvola se výrazně změnila. Vypadala jako zetlelá a byla okamžitě a bez dalšího ohledání pohřbena.

Smrtí mohl skončit i další případ. 20. srpna roku 1962 došlo k dalšímu kontaktu UFO, opět s Brazilcem. 1. srpna 1962 pozoroval Rivalino do Aleui Matra z Duas Pontes „dvě drobné bytosti“, které poblíž jeho domu hloubily jámu. Když se k nim přiblížil vystartovalo „žhnoucí kloboukovité UFO“.

20. srpna se objevily hned dva objekty. Rivalinův syn Raimondo později vyličil celou událost na policii: „Viděl jsem dvě koule vznášet se ve vzduchu sotva metr nad zemí. Byly veliké, jedna byla celá černá a měla cosi jako antény a krátký ocas. Druhá byla černobílá a měla stejné obrysy.“ Raimondo zavolal otce, ten přispěchal z domu a běžel směrem k objektům. Dále vypráví: „Blížil se k těm objektům a zůstal stát asi dva metry před nimi. Tu obě koule splynuly v jednu, která byla větší než ty dvě jednotlivé předtím. Zvířil se prach, objevil se kouř a nebe se setmělo. Objekt se pomalu plížil směrem k otci a vydával přitom podivné zvuky.“ Muž byl obklopen žlutavým kouřem a zmizel v jeho oblaku. Raimondo běžel za otcem, ale kromě páry a žlutého kouře nenašel už vůbec nic. Mladého muže zachvátila panika. Křičel otcovo jméno, co mu plíce stačily, ale odpovědi se nedočkal, „nakonec všechno utichlo. Žlutý kouř se rozplynul. Otec zmizel.“ Tak jako u revize případu Walton, i zde měla policie podezření, že došlo k násilnému trestnému činu. Raimondo byl podroben tvrdým výslechům. Policejní šéf Wilson Lasboa se ho vyptával podle všech zásad kriminalistického umění. Kněz Jose Avila Garcia mu připomínal svatou křesťanskou povinnost mluvit pravdu. Psychiatrická dr. Joan Antumes de Olivě i ra zase zkoumala mladého svědka podle pravidel svého stavu. Dospěla k názoru, že mladík mluvil pravdu. Policejní úředníci zastavili výslechy a pátrání, protože nemohli nalézt ani tu nejmenší stopu „obvyklého“ zločinu.

Zakrátko se přihlásil další svědek, který příhodu s UFO potvrdil. Byl to uznávaný lékař z Duas Pontes Giovanni Pereira. V den zmizení Rivalina viděl „kotoučovitě UFO“ poblíž domu zmizelého.

Na rozdíl od Travise Waltona se Rivalino do Aleuia Mafra nikdy nevrátil. Přišel o život? Nebo byl unesen? Vrábí se někdy? Pokud ano, dokáže se orientovat opět v tomto životě?

PŘÍPAD DAVE

Profesor dr. John E. Mack vyučuje na Harvardské univerzitě. Profesor psychologie, zakladatel a ředitel „Center for Psychology and Sociál Change“ žije v Chestnut Hill ve státě Massachusetts a je autorem řady knih. Roku 1977 obdržel nejvyšší novinářské vyznamenání Pulitzerovu cenu.

Profesor Mack vzbudil rozruch svou průkopnickou knihou „Abduction – Human Encounters with Aliens“ (Únos – setkání lidí s mimozemšťany), kterou bych doporučil jako povinnou četbu každému, kdo se zajímá o UFO. Vědec se mezitím specializoval na pomoc těm, kteří prožili traumatizující setkání s mimozemšťany. Jejich zážitky byly často tak děsivé, že se je postižení snažili potlačit a co nejrychleji zapomenout. Jenže potlačená minulost vede takřka pokaždé k tomu, že se prožité hrůzy projeví v těžkých snech nebo v nevysvětlitelných stavech úzkosti a opět se proderou na povrch.

V červnu 1992 se obrátil osmatřicetiletý sociální pracovník Dave na profesora Macka s prosbou o pomoc. Od dětství prožíval podivná setkání s tajemnými světly a mimozemšťany. Opakovaně se mu stávalo, že mu ze života mizely celé hodiny času, které si nedokázal znovu vybavit.

Profesor Mack Davův případ sledoval a publikoval. Pokládá za nejvyš pravděpodobné, že byl Dave od útlého dětství opakovaně unášen mimozemšťany.

Jeho nejranější vzpomínka sahá do roku 1957. Tehdy mu byly tři roky. „Možná jsem jimi byl unesen už jako malý špunt.“ Tenkrát si večer hrál venku na ulici nedaleko domu svých rodičů v údolí Susquehenna blízko Pemsit Mountain ve státě Pennsylvania. Tři světla se pohybovala podél ulice a přiblížila se k chlapci. Pak paměť na nějakou dobu vypověděla. Světla se opět vzdálila. Během tohoto

„zjevení“ cítil chlapeček „jakýsi druh vibrace, jakoby lechtání“, pocit, který se mu vrátil znovu po letech při jednom z dalších únosů.

Jako dvanáctiletý prožil druhou „krádež času“. Tenkrát prozkoumával okolní lesy, když pojednou uslyšel jakýsi zvuk, který nedokázal blíže určit, podíval se pátravě na oblohu a pak se najednou ocitl přímo na verandě < rodičovského domu. A podobný zážitek se opakoval o něco později při návštěvě u strýce. Právě šel po staré cestě vedoucí podél železnice, když opět zaslechl ten zvláštní zvuk. Pokusil se zjistit, odkud to přichází, a pak se rovnou ocitl na mýtině před strýčkovým domem. , Chybělo mu 45 minut života, na které si nedokázal přes veškeré úsilí vzpomenout. Strýček s tetou si už o něho začali dělat velké starosti a bratranec se ho vydal hledat.

V devatenácti zažil Dave s bratrem Ralphem a přítelem Jerrym setkání s UFO. Mládenci si zašli na louku, aby si mohli nerušeně popovídat. Byl už pozdní večer, bylo jasno a na nebi jiskřily hvězdy, Nad blízkým kopcem se najednou zdvihl létající objekt, prudce obrátil a letěl přímo k užaslým pozorovatelům. Zdálo se, že letí podél řeky, několikrát změnil směr a zase se přiblížil k mladým mužům. Přímo nad nimi se zastavil. Dave vypráví: „Mohli jsme docela jasně pozorovat jeho obrysy.! Z kruhu světelných bodů vycházel sloupec namodralého světla. Pak uslyšeli zvuk, něco jako vuuuhhš, zasyčelo to, vyrazilo a zase zůstalo stát. UFO trochu žhnulo. Pak s neuvěřitelným zrychlením vyrazilo jako vystřelené z katapultu. Těleso letělo stále rychleji, opsalo obloukovitou dráhu a nakonec vyrazilo v úhlu pětáctýřiceti stupňů vzhůru k nebi. Během deseti sekund zmizelo za horizontem.

Ten létající objekt zanechal v Davovi podivný pocit. Měl dojem, jakoby na něho cosi zíralo, kdosi zevnitř té věci, kdo měl nepřírozně velkou hlavu a velké, černé, šikmo posazené oči.

Na přelomu devadesátých let projevíli mimozemšťané o Dava zjevně zvýšený zájem. Jeho sousedé a přátelé vídali znovu a znovu létající objekty – a sice přímo nad domem, kde Dave s rodiči žil, nebo v jeho bezprostřední blízkosti.

K nejdůležitějšímu, nejzásadnějšímu zážitku došlo 8. července 1992.14. srpna 1992 měl dr. Macks Davem sezení a v hypnóze se dověděl nanejvýš udivující detaily.

Onoho 8. července 1992 opustil Dave večer dům svých rodičů. A jel zhruba dvaasedmdesát kilometrů do svého domu. Asi kolem půl druhé v noci dorazil domů a svou manželku zastihl spící. Převlékl se do pyžama a opatrně vklouzl do postele, ve snaze neprobudit ji. Bylo údajně něco kolem půl třetí, když usnul. Měl přitom zase ten starý známý pocit, který znal už jako tříletý klouček, když se setkal s těmi podivnými světly. „Byla to vibrace, kterou jsem cítil hlavně v oblasti podbříšku a která se rozšiřovala až do oblasti hrudníku, jakési podivné lechtání.“

Ve snu, ale Dave hned vyjádřil své pochyby, že šlo skutečně o spánek, se mu zjevila žena, která ho vytáhla z postele a vtiskla na podlahu vedle lůžka. Byly tam ale ještě další cizí bytosti. Ať už prožíval Dave ve spánku klam, protože to, co se okolo něho seběhlo, nemohlo být přece nic jiného než sen, přece jen měl pocit, že je schopen být aktivně pánem situace. – Zvedl hlavu a vyhlédl z okna. Poznával v pozadí důvěrně známé koruny stromů. Ale uvědomoval si i tvář za okenní tabulí. Byla to tvář ženské bytosti, která na něho upřeně zírala. Cítil se jako hypnotizovaný, než se mu zatmělo před očima. Bezprostředně poté už zase ležel v posteli vedle své manželky, schoulený do polohy novorozence. „Přitiskl jsem se pevně ke své ženě, leželi jsme ve velice těsném objetí.“

Když se podíval na hodiny, překvapeně zjistil, že ukazují čtyři ráno. Takřka dvě hodiny času se někam vytratily.

Na tyto detaily se Dave mohl upomenout. V hypnotickém spánku ale začal dávat jeho zážitek teprve smysl. Tehdy se Dave rozpomněl, jak ho cizí žena vytáhla z postele a přitlačila na podlahu. Mohl také jasně popsat obličej za oknem. Byla to žena s našedlou kožovitou pletí. „Zírala na mě hypnotizujícím pohledem.“

Dave pokračuje: „Viděl jsem její šikmo posazené oči. Něco mi dávalo jistotu: Už jsou zase tady, tyto podivné bytosti, přišly si pro mě.“ Byly tam ještě další bytosti. Kolik jich asi mohlo být. Dave neví. Vyvedly ho z domu a dopravily do blízkého lesa na mýtinu, necelých padesát metrů od domu. Tento prostor o pár let dříve vykácel z jakéhosi neznámého popudu. Snad jako přistávací plochu pro UFO?

Na té mýtině stál v tomto okamžiku „velký kulatý talíř“ s kopulí na vrchní straně, o průměru zhruba dvacet metrů. Na spodní straně bylo cosi jako vstup a tudy byl dopraven na palubu. Dave byl hrůzou bez sebe. V malém, okrouhlém a zemitě páchnoucím prostoru ho donutily položit se na jakýsi stůl. Okolo něho se shromáždilo více těchto bytostí, byl jako ochromený. Telepaticky se mu dostalo „tvrdého povzbuzení“. Bytost ženského pohlaví mu dala najevo, že všechno proběhne hladce. Pomáhala mu se svlékáním.

Dave měl samozřejmě docela jinou představu o „hladkém průběhu“ než cizinci. Vyšetřovaly jej s ohebným nástrojem dlouhým asi metr dvacet. Na konci nástroje bylo cosi jako maličká drátěná klíčka obklopující kulovitý předmět. Šedesáticentimetrová část toho tenkého nástroje byla zavedena Davovi do těla konečníkem. Cítil se poníženy, pokořený a bezmocně vydaný do cizí moci.

Zhruba po dvanácti minutách byl instrument zase z těla vytažen. Vyšetření pokračovala. Bytost o maličko vyšší než ostatní, se k němu přiblížila a přiložila mu jiný nástroj na spánky. Cítil jen „nepatrnou bolest“, což ho překvapilo. Nakonec se objevil ještě třetí nástroj. Něco se převléklo přes jeho penis. „Přivedli mě nějakým způsobem k ejakulaci. Bylo to příjemné, jak jen může pro muže výron semene být, jen okolnosti byly na překážku.“

Čtvrtý nástroj, cosi okrouhlého na způsob měřicího přístroje se ocitlo v Davově žaludku. Měl dojem, že průměr je snad dvacet centimetrů.

„Jemně to zavibrovalo, ale rozhodně to nebylo příjemné. Tím byla – konečně – tělesná prohlídka u konce. Bytosti pomohly Davovi usednout. Opět ho dopravily, jakoby pod ostrahou, zpátky do ložnice, uložily ho do postele vedle manželky, která pořád ještě spala. A zmizely.“

„Co jsem to absolvoval?“ vzpomíná Dave později v hypnóze. „Bylo to peklo!“

Zážitek únosu hluboce ovlivnil Davův celý další život. Dlouho se vyhýbal noční jízdě autem. „Světla – byť jen obyčejná světla protijedoucích aut – mě strašně rozčilují –“

EXKURS DO MINULOSTI

Dava dodnes pořád ještě rozčiluje vzpomínka na zážitek s UFO, který ho potkal jako devatenáctiletého. Ještě dnes má jakoby hluboce v paměti ukotvenou podobu toho podivného obličejce, který na něho zíral z objektu. Když jsem četl Davův popis té podivné události poprvé, měl jsem naprosto jasný pocit, že už jsem někde uvedenou podobu viděl: UFO, ze kterého zírá pozorující tvář.

Skutečně existuje výtvarná podoba, jasná paralela Davová setkání s UFO. A samozřejmě je víc než tři tisíce let stará.

V prastarém bývalém hlavním gruzínském městě Mtsketě mají křesťané v mimořádné úctě a oblibě kostel zvaný Svetitskoveli. Ve zbožné úctě se tu shromažďují lidé k bohoslužbám i k tiché modlitbě. Zbožně se sklánějí před ukřižovaným Kristem a vysílají vroucné modlitby k nebi. Freska pochází od neznámého umělce a vznikla okolo roku 1650. Jako ústřední postavu vidíme zmučeného Spasitele na kříži. U jeho nohou se shromáždili lidé. Římští vojáci jsou ponořeni do rozhovoru. Možná diskutují o tom, že byl Ukřižovaný skutečně Boží Syn, jak prohlásil. Další lidé jsou pohrouženi do hlubokého smutku. Mohlo by jít o Ježíšovy učedníky, protože jejich hlavy zdobí svatozář. Pozadí tvoří zeď opevněného města s věžičkami.

Ale co je to tam vpravo nahoře? Dva létající objekty v klasické podobě UFO. A z každého z nich zírá jedna tvář – přesně tak, jak to zažil Dave.

UFO jako svědek Ježíšova ukřižování? Nebo snad byl v 17. století v Gruzii spatřeny nebeské objekty a neznámý umělec je pak zabudoval do scény Ukřižování? Tyto otázky se možná nikdy nedočkají odpovědi. Ať už je to jakkoli: Paralela k Davovu zážitku s mimozemšťany je tu zjevná.

20 genesis II druhé stvoření

Jedním z nejrenomovanějších badatelů UFO v Evropě je Illobrand von Ludwiger. Roku 1974 převzal vedení středoevropské sekce Mutual UFO-Network, kde se organizují vědci různých vědních oborů, aby se věnovali serióznímu výzkumu fenoménu UFO. Podle von Ludwigerových poznatků se u téměř dvou třetin všech únosů lidí mimozemšťany objevuje fenomén ztraceného času. Teprve za pomoci hypnózy si dokáží svědkové znovu vybavit, co se s nimi dělo. Von Ludwiger píše ve svém kmenovém díle „Der Stand der UFO-Forschung“ (Stav výzkumu UFO): „Syndrom únosu je vždycky podobný: Jeden nebo více svědků pozorují nejprve přistávající neidentifikovaný létající objekt. Z něj se na ně údajně dívají malé holohlavé postavy s velkýma očima, které z objektu vystoupí. Svědkové se cítí jakoby hypnotizováni a jsou jako ochromeni a bez vlastní vůle dopraveni na palubu. Tam obecně nastává hrůza nahánějící lékařské vyšetření, které je příležitostně vnímáno jako bolestivé. Potom bývají svědkové dopraveni na původní místo.“

Také Linda Molton Howeová označuje fenomén ztraceného času jako jev, který se často vyskytuje při únosech lidí mimozemšťany. „Jednotlivec nebo skupina lidí uvidí podivné světlo. Pak se zjistí, že vypadl určitý časový úsek, což se zdá nevysvětlitelné. Často se přidává i ztráta orientace a zmatenost. Někdy mají lidé po těle červené stopy, řezy nebo stehy. Později mají noční můry, ve kterých se objevují podivné světelné jevy, létajících objekty a mimozemské bytosti, které jsou obvykle popisovány jako malého vzrůstu (1-1,3 m), sedavé pleti, s rukama o čtyřech prstech. Ve stavu hypnózy

popisují postižení lidé obvykle tělesné vyšetření malými sedavými bytostmi v prostoru naplněném jasným, bílým světlem. Unesení muži hovoří o odběru semene, ženy zase o vaginálních vyšetřeních. Z nohou, beder, zad nebo dalších částí těla jsou odebírány malé vzorky tkáně. Shromažďují-li mimozemské bytosti tělní tekutiny nebo vzorky tkání od lidí či zvířat, k čemu jim to potom slouží?

Jedna ze spekulací říká, že mimozemšťané shromažďují genetický materiál k výrobě biologických dvojníků, robotů nebo čehosi jiného nepochopitelného.“

Po intenzivním studiu četných svědeckých výpovědí shromážděných od obětí únosů dospívám k přesvědčení, že tuje pokaždé jeden souhlasný poznávací znak: Četní postižení totiž mají zřetelný pocit, že mrzačení zvířat i únosy lidí slouží jedinému účelu, a sice k vytvoření bytosti zčásti lidské a zčásti zvířecí. Tato představa může znít bizarně a až hrůzně odpudivě, ale připomeňme si: Posvátné knihy lidstva souhlasně informují o tom, že člověk je umělým produktem mimozemského experimentu.

Kosmická božstva z pradávných dob se vrátila. Experimentují s desítkami tisíc zvířat, a usmrcují je. A ke stejným účelům unášejí lidi.

Dr. Henry Moneith dospěl po provedeném průzkumu rozřezaných mrtvých zvířat k závěru, že kosmičtí experimentátoři neberou zvířata náhodně, ale pečlivě si je volí a zkoumají je, až jejich výzkum vede ke smrti. Vybírají si zjevné – přestože nevíme, podle jakých kritérií – naprosto konkrétní exempláře, potom je, pokud možno dlouhodobě pozorují a nakonec je hrůzoplým způsobem připraví o život.

Podobně postupují i při únosech lidí. Nevíme, jestli byly při jejich laboratorních pokusech připraveni o život také lidé a kolik obětí mohlo být. Ale jedno je jisté tže při únosech lidí jde o dlouhodobý program zabírající často i mnoho let. Lidé jsou pak opakovaně unášeni (od časného dětství) na palubu objektu a důkladně vyšetřováni. Z té drtivé záplavy případů jsme zvolili pouze dva.

PŘÍPAD KATHY DAVISOVÉ

Kathy Davisová se narodila roku 1959 v Indianapolis ve státě Indiána. Od svých sedmi let vídávala opakovaně UFO. Létající talíře už si nedovedla ze svého života odmyslet. Je však otázkou, kdo o koho se více zajímal: Kathy o UFO nebo UFO o Kathy? Zdá se, že druhá varianta je pravděpodobnější.

Kathy tak spatřila roku 1975 „spirálovitá světla“. O dva roky později, v prosinci 1977 cestovala s přítelkyněmi autem, když se stala zpozzdálí svědkyní přistání mimozemského tělesa, potom byla malými bytostmi dopravena na palubu a tam podrobena nepříjemnému gynekologickému vyšetření. K dalšímu, nanejvýš intimnímu vyšetření došlo zase na palubě objektu v březnu 1978.

Cizinci se pak opět vrátili roku 1979, unesli Kathy z jejího bytu v Indianapolis a znovu ji dopravili na palubu. Zase došlo k lékařskému vyšetření, ale tentokrát ušetřili její dolní část těla, protože byla těhotná. Jen jí prostrčili tenké sondy nosem.

30. června 1983 přistáli přímo u domu Davisových. Tak jako často zmizela i tentokrát z Kathyiny paměti asi hodina času. Teprve pod hypnózou si dokázala vzpomenout. Během jejího pobytu na palubě došlo asi k nějaké nehodě. Nebo ji záměrně vystavili určitému množství radioaktivního záření? Následky byly typické – Kathy cítila nevolnost a začaly jí vypadávat vlasy.

Badatelé UFO nebyli samozřejmě odkázáni pouze na její očitě svědectví. Byly tu nepopíratelné jasné stopy. UFO zanechalo při přistání a při odletu mimo jiné na pečlivě udržovaném trávníku kruhovou stopu. Po celé roky na tomto místě nevyrostlo ani stébélko. Průzkum místa ukázal, že vzorky půdy z Davisovy zahrady sice po šestihodinovém zahřívání na 430 stupňů sice získaly podobné zabarvení jako země v kruhu, ale zdaleka ne tentýž stupeň tvrdosti. Nepochybně tady ze vzduchu přistálo něco, co bylo poháněno čímsi na způsob raketového pohonu.

Tak jako UFO zanechalo stopu v půdě, zanechalo i zřetelné stopy v Kathyině paměti. Svědkyně je ovšem zatlačila do nevědomí, ze kterého je mohla vyprostit až osvědčená metoda hypnózy.

Snad jako vůbec první novodobá oběť únosu viděla Kathy dítě, které nebylo ani člověk, ani mimozemšťan. 3. října 1983 byla znovu

na palubě a cizinci ji přivedli zřejmě se záměrem, aby jí něco ukázali... A sice maličké dítě, holčičku, asi tak čtyřletou.

Dítě nevypadalo ani jako člověk, ani jako ty cizí bytosti, vybavila si později Kathy v hypnóze. „Bylo bledé, jen rty byly růžové, hlavička byla poněkud větší než obvykle, čelo klenutější.“ Týl byl ale formován nějak „docela jinak“.

Bylo snad toto dítě... skoro se to bojím vyslovit... míšenec, jakýsi druh obojetníka? Genetická směs pozemského a mimozemského dědičného kódu?

Kathy Davisová zažila během svých kontaktů s mimozemšťany mnoho podivného, ale setkání s tímto dítětem-míšencem jí hluboce otřásl.

PŘÍPAD CATHERINE

Catherine se narodila roku 1969, studovala hudbu a kromě toho si přivydělávala jako recepční v jednom městském klubu. V březnu roku 1991 požádala o pomoc profesora Johna E. Macka, protože se nedokázala dále vyrovnávat s potlačenými vzpomínkami na strašlivé zážitky. Tak jako celá řada dalších obětí únosů se Catherine setkala s mimozemšťany už v dětství.

Při několika sezeních ji dr. Mack uvedl do stavu hypnotického spánku a ptal se jí na různé a zčásti až přízračně hrůzostrašné zážitky, k jakým v životě přišla. Na mnohé se dokázala rozpomenout už za plného vědomí, ale v hypnóze vyšly najevo události podobající se noční můře, které ale Catherine skutečně zakusila, o tom byl dr. Mack přesvědčen.

Poprvé byla Catherine pravděpodobně unesena ve věku tří let. V noci se probudila a viděla podivnou bytost, jak nahlíží oknem dovnitř. „Mělo to velké černé oči a zašpičatělou bradu. Hlava měla tvar obrácené kapky.“

Bytost se objevila v Catherinině ložnici. Pokoušela se křičet, ale dokázala jen bezhlučně pohybovat ústy. Objevily se další bytosti a vyvlekly Catherine ven z domu, kde uviděla talířovitou věc. Dopravily ji dovnitř objektu do prostoru ozářeného jasným, skoro

oslepujícím světlem. V místnosti si hrálo pět nebo šest dalších dětí, starších než Catherine. Tříletá holčička dostala do ruky jakousi futuristicky vyhlížející hračku, kovovou kouli, kterou mohla pomocí dálkového řízení nechat létat prostorem.

Nejpozději o čtyři roky později. Sedmiletá právě házela kamínky po pávech, když byla znovu unesena „malým mužíčkem“. Ve vzpomínkách ho popisuje jako „drobného, s nepřiměřeně velkou hlavou, nepoměrně velkýma očima a lysého“. Ještě po těch dlouhých letech vyvolávala bytost v Catherine během hypnózy silný pocit strachu a odporu. Stále si přesně vzpomíná, jak se mu chtěla vytrhnout, ale nemohla. Znovu byla dopravena na palubu, kde na ni čekali další malí tvorové. Jeden z nich měl v ruce skalpel a vystrašené děvčátko řízl do prsteníčku levé ruky. „Musím udělat malou zkoušku pro výzkum!“ říkal. Než bylo dítě vráceno nazpátek, uslyšelo příslib – nebo spíše výhrůžku? „Zase si pro tebe přijdeme.“

Roku 1990 měla tehdy už jednadvacetiletá Catherine další zkušenost s UFO. Prožívala Vánoce u své matky na ni

Aljašce. To, co se potom stalo den či dva po Vánocích 1990, bylo natolik strašlivé, že jí z toho po několika hodinách zbyl v hlavě pouhý mlhavý dojem, jakýsi vágní obraz. „Viděla jsem se na palubě mimozemské lodi, ale jakákoli další vzpomínka mizí.“

Teprve v hypnóze se jí podařilo, co jinak nebylo možné ani s nasazením veškerého úsilí, totiž vzpomenout si na ten hrůzný prožitek. Uprostřed noci, ještě pod vlivem sváteční idyly, se probudila, chodila nervózně sem a tam po matčině bytě, a konečně se podívala z okna, napůl v bdělém stavu, napůl spící. Na promrzlém rašeliništi stál diskovitý objekt a stříbřitě se leskl. Blikala na něm spousta světel. Catherine byla skoro nahá, měla na sobě jen staré vytahané tričko. Zívla a bosýma nohama vklouzla do matčiných velkých gumových holínek. Vyšla ven do třesutého mrazu, na levé straně viděla matčino zaparkované auto. Cítila cosi jako ochromující pocit strachu a přepadla ji podivná malátnost. Rozhodně však šla křupajícím sněhem směrem k té věci. Tělo začalo chladnout, ale v tom mrazu se nebylo ani čemu divit.

Všimla si pěti divných stvoření, ze kterých vycházelo zvláštní nazlátlé světlo. Bytosti obklopile mladou ženu, která si pořád ještě

myslela, že jí není zima, přestože měla na sobě jen tenké tričko. Po čemsi na způsob kovového můstku přešly na palubu kosmické lodi malým oválným vchodem.

V průběhu tohoto únosu procházela několika prostory lodi. Uviděla cosi jako laboratoř bohatě vybavenou podivnými nástroji. Tady už na ni čekal mimozemšťan a nechal ji přivést k masivnímu stolu, na který si musela lehnout. Všechno se dělo proti její vůli. Když ležela na stole, všimla si komického vzhledu cizích tvorů. Napočítala pět křehce působících bytostí. Měly tak tenké krky, že stěží unesly své velké hlavy. Pak následovalo vyšetření, které Catherine vnímala jako znásilnění.

Děsivý byl způsob, jakým si ji „hlavní vyšetřující“ prohlížel. „Jako žabu, kterou začne za okamžik preparovat.“ Další bytosti v pozadí se věnovaly horlivě činnosti. Jeden z nich roztáhl Catherine nohy a „experimentátor“ zíral na její pohlavní orgány. Jedné z těch bytostí něco poručil a položil ruku na její stehno. Byla studená. Podaly mu jakýsi nástroj, který byl na konci kuželovitě zakončen. Studil, když ho zasouval do pochvy stále hlouběji, ale nebylo to bolestivé. Ony se mě vůbec nezeptaly, jestli mi to smějí udělat!

Catherine měla pocit, jakoby se nástroj dostal na pravé straně až do vaječníků. „Zřejmě odebraly tkáň z dělohy, z děložního krčku nebo z vejcovodu.“

Byl přinesen další nástroj, kovový, tenký, asi třicet centimetrů dlouhý. Experimentátor jej zasunul Catherine do nosu a zaváděl jej stále hlouběji. Měla pocit, jakoby nástroj narazil na něco tvrdého a propíchl to, pak byl zasouván dále, až pronikl do mozku. Když byl po zákroku znovu vytažen, byly na něm stopy krve. Také jí tekla krev z jedné nosní dírky.

Experimentátor podal nástroj asistentovi a ten s ním odešel. Catherine, která se během hypnózy často otrásala vzlykotem, opakovaně zdůrazňovala, že se cítila absolutně bezbranná.

Nakonec jí pomohli slézt z operačního stolu a zavedli ji do jiné místnosti. Na to, co tam uviděla, si nechtěla vzpomenout ani v hypnóze.

Dr. Mack pro ni použil trik. Catherine může přece ve vzpomínkách zůstat venku před onou místností, přitom má k

dispozici malého neviditelného špeha, který se může jít, v případě potřeby, podívat místo ní na místo, které ji tolik děsilo.

Catherine se pomalu začaly vracet vzpomínky, strašlivé vzpomínky, jakoby vystřižené z nejhoršího hororu. A přece se její příběh opíral o naprosto skutečný prožitek.

Dr. Mack rozhodně není žádný začátečník a zná už celou řadu příběhů o únosech, ale tímto líčením svědkyně byl naprosto šokován.

„Na levé straně místnosti bylo cosi jako police zapuštěná do stěny, vysoká asi dva metry čtyřicet, přičemž sahala od podlahy až ke stropu. Skládala se ze čtyř nebo pěti desek nad sebou. V každé řadě stálo osm nebo deset skleněných nádob.“

V těchto nádobách byly umístěny malé bytosti. Jedna vypadala jako druhá, působily podivně znetvořené, s obrovskými hlavami na malých tělíčkách.

Všechny nádoby byly nasvíceny zezadu, takže si Catherine mohla prohlédnout ty úděsné stvůry, až příliš dobře. Připadala si jako před výkladní skříní obchodu s hračkami, jakoby si prohlížela v polici řady panenek Barbie. Jenže tato brutálně a na odiv vystavená stvoření byla nahá a plavala v tekutině, kterou byly nádoby naplněny až po okraj. Nebyly to panenky, nebyly to neživé věci, ale byly to bytosti z masa a kostí. Byla to embrya mimozemšťanů.

Vznik těchto tvorů zažila Catherine na vlastní kůži během dvou únosů. Už v říjnu 1990 byla opět unesena na palubu objektu a tady došlo k otěhotnění, pravděpodobně metodou umělého oplodnění. Na konci února 1991 jela okolo půlnoci autem z práce domů. Ale místo do Sommerville, kde bydlela, ji cosi přimělo řídit auto směrem na Vegas severně od Bostonu.

Té noci bylo hlášeno UFO, zprávu přinášela spousta televizních stanic. Když se o tom Catherine dověděla, divila se. Podle mnoha svědeckých výpovědí, o kterých se veřejně diskutovalo, se UFO pohybovalo přesně tou trasou, po které teď v noci bezcílně bloumala. Dokázala si pak ještě jasně vybavit, že jela bez určitého záměru a stejně tak i odbočila. Pak, kdesi uprostřed noci zastavila a vypnula motor, aniž by věděla, proč. Jak tak seděla v autě, najednou cítila něco tak nepochopitelného, že jí přeběhl mráz po zádech. A zanedlouho si byla jista. Vetřelci měli v plánu opět ji unést. A

nemýlila se. Skutečně byla dopravena na palubu obrovské lodi. „Byla opravdu velká, stříbřité barvy a všude byla světlá.“

Na palubě na ni čekali důvěrně známí trpaslíci. Tahali ji za šaty, zřejmě ve snaze ji svléknout. „Přestaňte s tím!“ Pomyslela si a její myšlenka byla zjevně telepaticky přenesena a pochopena. Vysvlékla se donaha. „Proč si nevypůjčí nějaký pornofilm?“ blesklo jí přitom hlavou.

Nahou ji odvedli do nějaké obrovské místnosti. Viděla stovky operačních stolů a zhruba na každém třetím ležel člověk. Mezi stovkou až dvěma sty mužů a žen tu ležela také spousta mimozemšťanů a na těch všech byly podnikány nejrůznější zákroky. Bytost, stojící za jedním ze stolů nakonec přiměla Catherine položit se na jeden z nich. Na jakémsi vozíku byl dopraven lékařský přístroj. Do dělohy jí byla zavedena rozměrná kovová věc. Pocítila stud a bolest. „Řeže to ve mně. Cítím to. Něco ze mě vyndávají, nějaký žmolek.“

Ale pak spatřila, co to bylo: embryo!

Jestli to je nenarozený lidský zárodek, se jí nepodařilo rozpoznat. Ale mělo to ony podivné šikmo položené oči cizinců.

Catherine přepadla zuřivost a spílala svým únoscům, kteří zjevně nedokázali její reakci pochopit. „Měla bys být na sebe hrdá!“ Hrdá? A na co? Že má být jakousi novou Evou a pramatkou nového druhu stvoření?

„Proč mi, zatraceně, ničíte život?“ chtěla vědět. „Ale my jej neničíme!“ vnímala odpověď. „Vždyť na všechno zapomeneš!“

Catherine se zoufale bránila, když formálně cítila, jak se to, co právě prožila, vytrácí z její paměti. Cizincům se ale skutečně podařilo přivést ji k zapomnění. Vzpomínky se vrátily teprve v hypnóze. Vzpomínky na to, že byla unesena mimozemšťany, že otěhotněla a že po třech měsících si opět přišli pro její dítě.

To, co se Catherine stalo, se zdá být v souvislosti s únosy připisovanými mimozemšťanům celkem běžnou událostí. Dr. Johannes Fiebag píše: „Už po několik let přicházejí zprávy, převážně z USA, o unesených, které se domnívají, že byly uměle oplodněny a po týdnech či měsících zase o nenarozené dítě připraveny.“ Ten jev

se mezitím natolik rozšířil, že se v kruzích výzkumu UFO začíná hovořit o „Missing-embryo-Syndromu“.

Profesor David Jacobs píše na stejné téma: „Problém nevysvětlitelného těhotenství je jedním z nejčastějších průvodních jevů prožitku únosu. A je typické, že na konci třetího měsíce žena najednou pozná, že už zase není těhotná. Nedošlo k samovolnému potratu, k mimořádně silnému krvácení ani interrupci, embryo se prostě ztratilo bez jakékoli známky resorpce, při které může dojít k samovolnému vstřebání plodu neschopného života v těle ženy.“

V hypnóze se pak ženy rozpomínají na to, že byly uneseny mimozemšťany a že titíž, kteří nesli zodpovědnost za jejich těhotenství, jim nyní jejich počaté děti zase ukradli.

Božstva z vesmíru, která se vrátila na Zemi, tedy lidem kradou nejen čas, ale také děti. Za jakým účelem?

21 návrat obrů

V měsících listopadu a prosinci 1993 a v lednu 1994 se mnozí lidé ze San Luis Valley v Coloradu a v dalších částech Nového Mexika stali svědky podivných událostí. Jakoby odnikud se vynořily záhadné objekty. Další a další svědkové hlásili, že viděli v souvislosti s těmi létajícími objekty monstrózní obrovská stvoření. A tyto obry společně s mimozemskými plavidly si lidé dávali do souvislosti se strašlivými masakry zvířat, které v těch třech měsících vyvolalo mezi lidmi paniku a strach. Podobné, avšak nanejvýš skutečné noční můry se objevovaly už od roku 1975 na četných místech po celých USA, především za západ od Mississippi. Už tenkrát bylo hlavním těžištěm tohoto vraždění Nové Mexiko.

Také roku 1975 byla zodpovědnost za krvavou stopu jaká se táhla Spojenými státy, kladena na UFO a obří bytosti.

Vrátili se snad obři z pradávných dob?

Jen pro připomenutí: V dávných dobách vytvořili mimozemští vědci děsivé příšery jakožto výsledky genetických kombinací různých zvířecích druhů. Dělo se tak například v Egyptě, ale také na Velikonočním ostrově. K těmto „božstvím“ vytvořeným obludám

patřili i obři. Vešli tak do mnoha posvátných spisů (např. do Bible Starého zákona nebo do mimobiblického Henochova svitku), jakožto údajní potomci božích synů a lidských dcer.

Přeloženo do současného jazyka znalostí pozadí a vymožeností genetického inženýrství by to mohlo znamenat: Obři vznikli křížením pozemských a mimozemských genů.

Když se na přelomu let 1896/97 přehnala přes americký kontinent vlna UFO, byly ve spojitosti s létajícími objekty uváděny vždy dva druhy bytostí: Malé, křehké bytosti a potom obři.

S kosmickými obry byli dne 25. 11. 1896 konfrontováni plukovník H. G. Shaw a Camille Spooner. Oba toho dne cestovali lehkým kočárem. Kolem šesté hodiny večer se koně začali plašit. Důvod? Blížily se tři bytosti obrovského vzrůstu a dorozumívaly se mezi sebou trylkovitými tóny.

Plukovníkovu pozornost ale vzbudil především létající prostředek těch tří. „Bylo to asi padesát metrů dlouhé, na koncích zašpičatělé a v nejširším místě to mělo průměr asi tři metry.“ Důstojník měl jasný dojem, že se obři chystají je unést. Když se začali statečně bránit, bytosti se stáhly.

Hned „několik svědků“ spatřilo 14. dubna 1897 létající stroj při přistání. Posádku tvořili asi třímetroví obři, kteří byli spatřeni v okolí Reynolds ve státě Michigan.

Byli to titíž, kteří prováděli své ničemnosti 13. dubna 1897 poblíž Lake Elmo? Frederick Chamberlain cestoval s dalším známým v koňském sedle z Lakelandu v Minnesotě do Hudsonu ve Wisconsinu, když tu náhle vyplašily koně svištivé zvuky a praskot dřeva. Po několika vteřinách se objevil létající objekt posetý četnými; světly, který vzlétal v kolmém úhlu k nebi. Také z důvodu pozdní noční hodiny – blížila se půlnoc, se dali Frederik Chamberlain a jeho druh hrůzou na útěk. Teprve za denního světla se odvážili vrátit na místo svého hrůzného nočního setkání. Nyní objevili podivné stopy a tyto monstrózní otisky nohou mohli zanechat jedině obři. Otisk chodidla byl dlouhý šedesát centimetrů a na šířku měřil patnáct centimetrů.

Přední badatelka bývalého komunistického východu v oblasti UFO Maria Popovičová spatřuje jasnou souvislost mezi UFO, mimozemšťany a obrovitými bytostmi které podle svědeckých

výpovědi měřily na výšku dobrá tři metry. Byli údajně spatřeni na sněžných pláních Himálaje, i v odlehlých lesích v různých částech Spojených států, kde se jim říká „Bigfoot“, ale také na území bývalého Sovětského svazu, například v pohořích Altaj a Pamír nebo ve stepích v oblasti Saratova. Maria Popovičová se několikrát zúčastnila expedic po stopách těchto obrovských Yetti, které pokládá za „vyslance mimozemské civilizace, za jakési bioroboty“. Sama sice žádného takového tvora nespatriła na vlastní oči, zato narazila několikrát na jejich impozantní stopy a zaznamenala si do svého vědeckého deníku, že „tam, kde byli Yetti, musely být spatřeny i mimořádné světelné jevy,“ – tedy UFO.

V jednom z našich posledních rozhovorů jsme s Hermannem Obertem spekovali o původu obrů. Také tomuto „otci kosmonautiky“ byla známa souvislost mezi dnešními obry (Yetti, Bigfoot) a fenoménem UFO. „Jsou tito giganti skutečně produktem mimozemšťanů?“ ptal se Hermann Oberte.

Vrátili se snad kosmonauti z dávných dob zpátky na zem, aby tu dali nově vzniknout obrům? Cestou genetické manipulace?

Ta myšlenka zní bizarně. Mimozemské bytosti, častokrát popisované jako trpasličího vzrůstu, vyrábějí obrovská monstra a vysazují je v odlehlých končinách naší země. Snad aby mohli pozorovat, co se z jejich výtvorů stane? Z vědeckého zájmu?

Zhruba před třemi tisíci lety se v čínském umění začal poměrně často objevovat podivný motiv: Malba zachycuje zaprvé mytologické stvůry, a zadruhé drobné trpaslíky. Působí nějak podivně známým dojmem... překvapujícím způsobem připomínají bytosti, které v naší době unášejí lidi na palubách UFO a kterým lze připisovat zodpovědnost za strašlivé pokusy na zvířatech.

OBŘI Z VESMÍRU

Kosmonautická božstva z pradávnych dob se vrátila. Začala si znovu hrát na „stvořitele“?

Souvislost mezi UFO a obřimi bytostmi se už dnes nedá popírat. Zůstává otevřená *otázka*, zda se u obrů jedná o bytosti vytvořené mimozemšťany nebo o monstrózní návštěvníky z kosmu.

K záhadné události došlo u Unitownu na východ od Pittsburgu v Pensylvánii. V letech 1973/1974 tu byly několikrát spatřeny tajemné obří bytosti, a to často v souvislosti s UFO. 24. října 1973 pozdě večer jel Georg Kowalczyk v nákladáku svého otce, když si na obloze všiml UFO. „Letělo nad polem mého otce a oranžově zářilo.“ George dojel jak nejrychleji mohl domů, popadl zbraň, zavolal dvěma sousedům, kteří to také viděli, a požádal je o doprovod. Pak se vrátili do místa, kde tu věc spatřil. Muži objekt společně pozorovali. „Ještě pořád červenavé žhnul. Objekt byl asi o průměr asi třicet metrů, budil dojem velkého domu a navrchu měl kopuli. Bylo to velice světlé a vydávalo to zvuky podobné velké sekačce na trávu.“ Ve světle UFO bylo uvnitř vidět dvě obrovské bytosti podobné opicím.

Dr. Johannes Fiebag uvedl ve svém stěžejním díle „Ti jiní“ celou řadu případů, při kterých vystupuje fenomén UFO společně se zjevem obřích bytostí. Uvedme tři příklady:

12. října 1973 byli Charles Hickson a Calvin Parker, kteří zrovna rybařili na břehu řeky Pascagoula ve státě Mississippi, zavlčeni třemi „hrozivě vyhlížejícími asi dvoumetrovými bytostmi“ na palubu mimozemského objektu.

Obrovské byly i bytosti, které spatřil farmář Stephen Polaski spolu s patnácti dalšími svědky v místě přistání mimozemského plavidla 25. října 1973 v Qreensburgu ve státě Pennsylvania.

Souvislost mezi pozorováním UFO a obřích bytostí tedy nelze popírat. Často bývají tyto impozantní bytosti, jak se zdá, průvodci oněch často spatřovaných drobných mimozemšťanů s nepřírozeně velkými hlavami a temnými očima.

Ron a Paula Watsonovi z Mount Veron ve státě Missouri, jejichž případ jsem zmiňoval v osmnácté kapitole, spatřili v červenci 1983 tyto drobné bytosti, jak zavlékají na palubu svého malého kuželoyitého plavidla tele. Poblíž jejich letounu stála obrovská obluda a ještě cosi, jakýsi kříženec člověka a ještěra.

Zprávy podobného druhu přijímají indiáni z kmene Cherokee s pouhým pokrčením ramen. Jsou přesvědčeni, že „hvězdní lidé“ jsou zodpovědní za zmrzačená zvířata, a také znají ze svých legend „Yunwi Tsundi“ (malé lidi) a „Tsunil kalu“ (obry).

Je to zvláštní: Obři, kteří přišli z dalekého vesmíru, jsou líčeni jako bytosti se šterbinovitými očima. Tento vnější znak dosvědčený mnohými pozorovateli byl pozorován také u bytostí malého vzrůstu, které mají na svědomí strašlivé masakry zvířat.

V noci z 15. na 16. srpna 1994 zažila osmnáctiletá Yvonně Schneider (jméno bylo změněno) z Bad Salzuflen něco podivného u Detmoldu v teutoburském lese. Se svým přítelem se jela podívat na Externsteinen, nedaleko tohoto pravěkého germánského posvátného místa prožili milostnou noc pod širým nebem. „Bylo asi tak okolo jedné v noci“, vypráví Yvonně. „Leželi jsme nazí v trávě, můj přítel usnul a já jsem se na něho kvůli tomu zlobila. Už jsem se chtěla tiše vypařit, ale zůstala jsem ještě chvíli ležet a dívala se na oblohu. Začalo mi být zima, najednou jsem si všimla podivné veliké hvězdy, která se ale pohybovala a velice rychle se přibližovala, najednou to nade mnou stálo jako velký světlý disk. Chtěla jsem vzbudit svého přítele, ale ze spodní strany té věci, která mohla mít v průměru tak padesát metrů a mohla být ve výšce okolo tří set metrů, najednou vyšlehl paprsek světla. Zasáhl mě a na nahé kůži kontakt s ním vyvolával podivné svědění.“

Cítila se jako ve stavu beztíže a vznášela se vzhůru asi tak v pětačtyřicetistupňovém úhlu. „Přitom jsem vůbec neměla strach, přestože jinak mívám závratě už v docela nepatrných výškách.“

Najednou se ocitla uvnitř toho disku v kovovém sále. „Nevím, jak jsem se dostala dovnitř. Okolo mě stáli malí mužiči, nanejvýš metr dvacet vysokí. Jeden mě položil na kovový stůl a potřel mě řídkou lehce olejovitou substancí, která docela příjemně voněla.“

Při dotycích této cizí bytosti se dostavilo sexuální vzrušení, jenomže při pohledu na podivný vzhled těch mimozemských trpaslíků zase rychle odeznělo. „Na okamžik mi blesklo hlavou. Jen už proboha žádný sex, a už vůbec ne s těmihle skrčky.“

A svědkyně pokračuje: „Jeden z těch mužíků mě vyšetřoval, druhý mu podával nástroje. Byla mezi nimi také jakási krabička, ze

kteře vedlo sedm tenkých průhledných trubice. Na koncích byly jakési přísavky. Tyto lepkavé věci byly připevněny na mé tělo, na prsa, na pupek a na podbřišek.“ Vyšetření trvalo asi pět minut. „Během té doby krabička bzučela, tu hlasitěji, tu zase tišeji.“

Jedna z těch bytostí z krabičky něco odečítala a hrdelními tóny sdělovala něco tomu vyšetřujícímu. Jako kdyby mu sdělovala nějaké naměřené hodnoty. Ale ničemu z toho jsem nerozuměla.“

Po celou dobu byla nahá, ale ani na chvíli se nestyděla. „Bylo to mnohem méně nepříjemné než u mého gynekologa.“ To byl koneckonců „dospělý muž s normální sexualitou“, zatímco ty podivné drobné bytosti mi spíše připadaly jako „hrající si děti“.

Koutkem oka pozorovala „velkou skříň“. „Vypadalo to jako obrovská skleněná rakev pro Sněhurku“, která byla, nějakým způsobem vestavěna do stěny.“ Ta skříň z průhledného materiálu (sklo, jako akvárium) byla zezadu prosvětlena.

„Uvnitř se nalézala obrovská bytost, která měřila snad tři metry. Ale nebyl to člověk, mělo to po celém těle srst, spíš jako obří opice, pouze vzhledem k výšce směšně hubená. Ta bytost byla ponořena do jakési kalné, ale přece jen do jisté míry průhledné tekutiny. Zjevně to bylo nahé, ale nemohla jsem rozeznat pohlaví.“

Aby se trochu odpoutala od procedur, kterým byla podrobena, neustále pozorovala tu „věc“, jak jen jí to její poloha umožňovala. Čím pozorněji si tu věc prohlížela, tím hlasitější bylo bzučení z krabičky, ze které vycházely trubice s přísavkami rozmístěnými na Yvonnině těle.

Yvonně líčí dále svůj prožitek. „Občas jsem měla zřetelný dojem, že ta věc lehce oddychuje. Ale jistě to byl jen optický klam!“

Její zájem o tu „věc“ byl těm malým bytostem nápadný. Ta, která jí vyšetřovala, jí sdělila bez sluchem zachytitelných slov: „To je jen něco, co používáme k pokusům, nemusíš se toho bát. Vypadá to sice divně, ale má to také hodně z tebe.“

Yvonně nechápala, co tím ta bytost měla na mysli. Vysvětlení přišlo okamžitě, ještě než jí ta otázka prolétla hlavou. „Je to určitý výsledek našeho šlechtění. Je v tom podíl ze zvířete, ale také z člověka.“

O těch slovech odmítala Yvonně na okamžik přemýšlet. Krabička bzučela hlasitěji než předtím, nakonec ten malý vyšetření skončil, odstranil přísavky a otřel pečlivě z těla zbytky tekutin. Po přísavkách nezůstaly žádné stopy –

Pak se najednou objevila zpátky vedle svého dosud spícího přítele. „Doufám, že se mi to všechno jenom zdálo. Protože, kdyby to měla být pravda... začala bych pochybovat, jestli mám zdravý rozum.“ Se svým přítelem, se kterým se mezitím rozešla, se o svém zážitku u Externsteinen nikdy nezmínila ani slovem. „Jen by se mi vysmál!“

Co to Yvonně viděla v tajemné skleněné skříni? Bytost, možná obra, výsledek genetických pokusů navrátivších se mimozemšťanů? Možná by si pod hypnózou dokázala vybavit další podrobnosti a možná by vyšla najevo docela nová hlediska. Ale k rozhovoru v hypnóze nehodlala dát mladá žena v žádném případě souhlas. „Ty vzpomínky, které jsem si uchovala, mi úplně stačí. Víc toho skutečně vědět nechci!“

doslov: návrat kosmických božstev

„Svět se lidstvu otevřel a lidstvo si z cestování udělalo snadnou a příjemnou záležitost. To, co si člověk kdysi maloval ve svých nejspělejších snech, to, co mu bylo líčeno jako pohádka o dalekých světech, to je dnes dosažitelné snadno a bez námahy.“ Těmito slovy uvádí světoběžník Ernst von Hesse-Wartegg (1851-1913) své přepychové dílo „Die Wunder der Welt“ (Divy světa), které vyšlo ve dvou svazcích krátce před první světovou válkou.

Mezitím směřují utopické sny člověka o cestování daleko za hranice naší příliš těsné zeměkoule. Mnohé z toho, co bylo především ještě holou utopií, je dnes už dávno prožitou minulostí. Člověk už stoupl nohou na povrch Měsíce, jeho přístroje dosáhly – zatím bez lidské posádky – povrchu dalších planet naší sluneční soustavy a na palubě nesou poselství možným vzdáleným civilizacím. Jsou na cestě ke vzdáleným světům kdesi v nekonečném vesmíru.

Ve futuristických románech jsou cílem pozemských návštěv právě vzdálené hvězdy a zdá se, že nám, současným lidem, se nezdají být vzdálenější než byl třeba takový Velikonoční ostrov Evropanům z doby Ernsta von Hesse-Wartegga.

Stejně tak jako podněcovaly fantastické zprávy o dalekých exotických zemích tohoto poznání chtivého cestovatele k pořádání dobrodružných výprav, vedly podobné pohnutky profesora doktora inženýra Hermanna Obertha (1894-1989) k seriózním výpočtům týkajícím se možnosti kosmických letů, poté co si jako školák přečetl román Julese Vernea Cesta na Měsíc.

Hermann Oberth byl od té chvíle jako posedlý představou, že by mělo být možné dosáhnout cizích planet na palubách kosmických lodí. Už roku 1923 vyšla jeho kniha „Die Raketē zu den Planetenräumen“ (Raketa k planetárním světům), roku 1929 následovala kniha „Wege der Raumschiffahrt (Cesty kosmických letů) a další díla.

Dnes, dlouhé roky po Oberthově smrti, se i v kruzích široké veřejnosti prosazuje vědomí, že tento vždycky skromně vystupující učenec, který žil na sklonku svého, života ve Feuchtu u Norimberku a kterého jsem tam po celá léta mohl navštěvovat, byl skutečně otcem kosmických letů.

Hermann Oberth ale nejen položil základ kosmickým letům. Profesor Harry Ruppe, který přednáší kosmonaut tiku na Mnichovské univerzitě, s obdivem konstatuje: „V úžasu se skláním před tímto géniem. Existuje vůbec nějaká myšlenka na kosmické lety, která by neprošla jeho hlavou? Skutečně všechny projekty, které dnes kosmičtí projektanti pokládají za své budoucí cíle nebo diskutují jako určitou utopii, se už kdysi objevily v Oberthových dílech. Takzvaný terraforming neboli přetváření planet, na kterých jsou z lidského hlediska životu nepříznivé podmínky, ve vhodné cíle lidského osídlení, není zdaleka novou myšlenkou. A když dnes vědci pracují na projektech mezihvězdných letů, měli by si bezpodmínečně přečíst díla otce astronautiky. Na speciálních pracovištích NASA jsou projektována obří kosmická plavidla, často ve formě disku nebo trubky. Díky rotaci kolem vlastní osy mají na palubě vytvářet umělou gravitaci.

Jde o novou myšlenku? V žádném případě. Už roku 1954 popsal Oberth v knize „Menschen im Weltraum“ (Lidé ve vesmíru) kosmické stanice. Vědec si konkrétně představoval obrovské obytné disky o průměru šest až deset kilometrů. „Obytné kolo se otáčí okolo vlastní osy jednou za 110 až 126 sekund. Tím vzniká... odstředivá síla, která... odpovídá naší zemské přitažlivosti.“

Pomocí takovýchto „obytných kol“ samostatných minisvětů, by bylo možno podnikat zajímavé kosmické cesty, při kterých by startující posádka nikdy nedoletěla k cíli a délka cesty by se musela počítat na tisíce let.

Profesor Oberth píše v knize Lidé ve vesmíru: „Člověk by si dokázal představit, že lidé dosáhnou dalekých neznámých planet v jiných slunečních soustavách. Vydají se na tu neslýchanou cestu v obytných válcích, jakožto samostatné komunity a svého cíle dosáhnou teprve po tisících let. Potomci kosmonautů, kdysi opustivších Zemi, pak prozkoumají nové planety a připraví je k životu pro své potomstvo. Vzpomínky na Zemi, která pro ně zapadne do hlubin kosmu, budou už jen slabé a neskutečné, a dějiny pozemského lidstva vtěsnané na magnetofonové pásky a na mikrofilmy už nebudou ničím jiným, než tajemnými pohádkami z bájně říše mrtvých.“

Tyto Oberthem načrtnuté vzpomínky na minulost máme teď skutečně před sebou. Jsou už tisíce let staré a pocházejí ze staré Indie. Texty, které mnozí evropští vědci odbývají jako pouhé pohádky, ale nesou důležitá poselství. Kdysi dávno přiletěla z vesmíru obrovská kosmická města která (ve smyslu Oberthových projektů) se otáčela kolem vlastní osy. Indičtí učenci berou tuto tradici nesmírně vážně. Hovoří o mimozemšťanech, kteří před tisíci lety přistáli na Zemi a vzhledem ke své relativní všemohoucnosti začali být starými Indý a dalšími národy uctíváni jako božstva.

Přitom se tito návštěvníci z vesmíru nechovali z náboženského hlediska rozhodně ve smyslu kladného božství. Naši planetu prostě považovali za svou zkušební laboratoř. Vytvořili lidský druh jakožto výsledek laboratorního pokusu v klinickém ovladatelném minisvětě na mořském dně. Vybrali si exempláře, které směly přežít a množit se. Všechny ostatní lidské bytosti byly zničeny.

Na Noemově arše, jakési ponorce, přepravili živé bytosti, které měly v přírodních podmínkách zaplnit zemi – mořem počínaje až na zemský povrch. Archa (podle biblických údajů o rozměrech 150x25x15 m měla nákladní prostor o objemu 50 000 kubických metrů) byla dostatečně velká, aby mohla uvést po páru od každého živočišného druhu.

Pokusy pokračovaly. Pořád docházelo k výběru a strašlivě vypočítavě byly inscenovány atomové katastrofy.

V dávných dobách vytvořili kosmičtí vetřelci obludy, křížili geny. Vypadá to docela tak, jako by se znovu vrátili na Zemi s cílem pokračovat ve svých experimentech. Pracují stejně jako před tisíci lety na křížencích, jakými byli obři? Má přijít na svět nový Adam a Eva? navrhli už nějakého člověka zítřka?

A co se pak stane s námi, „zastaralými modely“?

Kosmická božstva nehodlají odkrýt karty, nepokládají nás za hodné nebo za dostatečně inteligentní k tomu, aby nám svěřili své plány.

„Pojem vzdálenost se vyprázdnil, a tím se otevřely divy veškerého světa“, napsal trochu nadnesenými slovy Hesse-Wartegg. Jistě, dnes můžeme tak snadno, jak to dřív nebylo myslitelné, cestovat třeba k egyptským pyramidám, nebo ke starým mayským a aztéckým městům, A přesto zbývá celá řada nezodpovězených otázek, mnohem více, než by bylo vůbec zapotřebí, pokud by byla při úvahách brána vážně všechna předkládaná fakta. Mnohé tyto skutečnosti jsou ale pořád ještě odsouzeny k ubohému živení v ztracení, jak napsal už roku 1919 neúnavný badatel v oblasti záhadných jevů Charles Hoy Fort. Jsou přehlíženy, nedbány a zamlčovány. Tato kniha se pokusila zařadit mnohé z těchto nepohodlných skutečností do fascinující mozaiky příběhu naší Země. Samozřejmě to může způsobit tu a tam i radikální změnu. Rád bych zopakoval: Před mnoha tisíci lety přišli mimozemšťané z vesmíru na Zemi. Vyrobili člověka ve své klinické laboratoři zvané Země a experimentovali i s obludnými monstry ze zkumavky. Tato kosmická božstva se znovu vrátila na Zemi. Co od nich máme čekat? Máme se jich bát?

Už miliony lidí na celém světě četly knihu Ericha von Dánikena o pravěkých kosmonautech. Milióny lidí ale krčí rameny nad myšlenkami průkopníka nového směru výzkumu. „Co mám společného s mimozemšťany, kteří se údajně měli kdysi objevit na Zemi?“ ptá se ne jeden, aniž by se o danou tematiku, byť jen povrchně zajímal.

Kosmická božstva dávných dob se týkají nás všech. Vrátila se totiž v našich dnech nazpátek. Proto se ptám ještě jednou: Co od nich můžeme očekávat a čeho se máme bát?

Roku 1979 jsem měl přednášku na světové konferenci „Německé společnosti pro studium UFO“. Byla na téma „kosmické návštěvy před tisíci lety“. K mému údivu hýřila většina ostatních přednášejících nadměrnou euforií. Ano, jistě ohrožují Zemi velké problémy. Ale už tu jsou, takřka ve vyčkávacím postavení, připraveni mimozemští zachránci. Tak zní i zvěst Claude Vorilhona zvaného Rael, údajného vyslance mimozemšťanů, který objíždí svět. Cizinci z vesmíru ho vyvolili k tomuto úkolu, aby nám zvěstoval radostnou novinu: Lidé, věřte v nás, a my vám pomůžeme v nouzi i

24. dubna 1989 jsem se účastnil rozhlasové relace jistého mnichovského vysílání, kterou moderoval Wolfgang Priester. Diskutovali jsme s Claude Voillaumem o jeho tezích. Přitom jsme vysvětlili, že tyto teze, stejně jako myšlenky celé řady dalších náboženských sektám opírajících se o fenomén UFO, kteří se snaží vytvořit novou víru založenou na mimozemských návštěvnících v roli zachránců – jsou nesmírně nebezpečné. Nebezpečné? Ale proč?

Také po pádu železné opony a po zániku konfliktu mezi Západem a Východem existuje spousta ohnisek napětí a takřka každodenně vypukne někde na světě válečný konflikt. Války, hladomor, epidemie, zamoření životního prostředí – s těmito a dalšími problémy se my, lidé, musíme vypořádat sami. Nemůžeme se spoléhat na nějakou pomoc z vesmíru. Protože mimozemšťané se na nás dívají jen jako vědci na pokusné zvíře. Pozorují, studují, ale nepomáhají. Jak nás pozorují? Ze svých kosmických strojů? A možná jsou ti cizinci i mezi námi.

Vladislav Raab, vydavatel odborného časopisu UFO Report, se už nějakou dobu zabývá sestavováním databáze, do které má být

shromážděno co možná nejvíce svědectví o kontaktech s mimozemšťany. Dosud zpracované zprávy neposkytují jednotný názor na podobu mimozemšťanů. Nebo jinými slovy: Mimozemšťan jako takový neexistuje.

Proto tu najdeme popisy „malých šedých bytostí“, postav vězících v jakémisi potápěčském skafandru, trpaslíků, obrů a opicím podobných Yetti.

Co znamená ta různorodost forem mimozemských návštěvníků? Teoreticky by se dalo uvažovat, že naše modrá planeta není navštěvována jen jediným druhem mimozemšťanů, nýbrž zcela rozdílnými zástupci, kteří možná pocházejí z odlišných slunečních soustav z různých kosmických světů. Ale proč by tito všichni měli přistát zrovna na Zemi? Vždyť tváří v tvář té nekonečné možnosti volby cíle se zdá tento předpoklad jen velice málo pravděpodobný!

Staroindický epos Subhháparvam nabízí možné řešení problému. Píše se v něm: Ve starých dobách měli bohové ve zvyku navštěvovat Zemi. Přijímali na sebe lidskou podobu a studovali lidi.“ Jakže, „přijímali na sebe lidskou podobu“? Znamená to, že mimozemšťané na sebe mohou brát různé podoby dle libosti?

Kosmická božstva starých Indů v podobě člověka nalézají svou dobu v mimozemšťanu, který v zimě roku 1966 unesl sedmiletou Kathy Davisovou. Když ji dopravil na palubu UFO, připadal vetřelec dítěti nejprve jako „malý chlapec“. Ale na okamžik poodhalil masku a proměnil se v malou postavičku s velkou hlavou a šedou pletí. Vidíme mimozemšťany tak, jaksi to oni přejí, abychom je viděli? A přejí si, abychom věděli, že tomu tak je?

Dr. Johannes Fiebag vyvinul takzvanou hypotézu mimikry. Podle toho se nám mimozemšťané zjevují tak, jak chtějí, aby byli vnímáni. Opticky je tedy nevnímáme tak, jak vypadají, ale vidíme prostě jen jejich masky.

Ve své knize Kontakt dr. Fiebag píše: „Mimikry, to je dokonalé maskování. Nevíme nic nebo víme jen velmi málo o motivaci této inteligence, která se skrývá za jevem UFO. Užívá tohoto fenoménu, jako nástroje. Není to nic než maska, kterou vidíme, zářivá maska s bizarními, třpytivými a klamavými efekty. Dáme se jimi zaslepit,

protože ani nemáme jinou možnost. Dokážeme vidět jen povrch věci, pohled dovnitř nám zůstává skryt.“

Podle toho by mimozemšťané mohli přebývat mezi námi jako jedni z nás, jako lidé, aniž bychom si v nich povšimli cizinců. Jak bychom se ale mohli proti takové možné všudypřítomnosti bránit? Máme začít propadat panice vzhledem k drastickému násilí, jaké mimozemšťané v průběhu dějin použili proti člověku i proti ostatním živočichům?

Myslím, že lidstvo stojí před vůbec nejdůležitější zkouškou své životaschopnosti. Dokážeme přežít pouze za předpokladu, když se budeme chovat jako inteligentní^{25]} bytosti.

Pošetlost nebo inteligence lidského druhu se projeví v tom, jak se dokážeme vypořádat s akutními problémy své doby, například s masivním přelidněním a z toho plynoucími důsledky. Nebo ve způsobu, jakým zacházíme se svým domovem na modré planetě. Jestli ji budeme bezohledně vykořisťovat, zamořovat a ničit podle zavádějícího hesla „podmaňte si zemi“^{26]}. Nebo budeme spíše po způsobu indiánů chápat svět jako komplexní, zranitelný útvar, který byl člověku pouze na určitý čas propůjčen k užívání?

Hloupost nebo inteligence člověka je zjevná i na jeho zacházení se zvířaty. Budeme-li se ke svým zvířecím druhům v arše jménem Země chovat tak, jako doposud – uvedu jen dvě hesla: Masový chov a vivisekce – stěží bychom se mohli zařadit mezi ty inteligentní.

25] Sama inteligence nepostačí. Ptám se autora, kde zůstává prostor pro moudrost, mravnost, řád a ony skutečně „lidské“ hodnoty, jakými je především láska, věrnost, naděje, víra v dobro a také hledání smyslu bytí každé jednotlivé lidské bytosti jakožto svébytné „inteligence“ nejen s duší psýché, ale také duchem schopným povznést se nad sebe samého – schopným skutečně pokory, která mu teprve propůjčuje důstojnost hodnou jeho druhu? Pozn. překl.

26] Autor se sám několikrát odvolává na své teologické vzdělání. Proto jistě ví, do jakého kontextu je věta zasazena – zaznívá v rajské zahradě z úst jediného nepozemského, proto nehmotného, přesazeného, nekonečného Boha Stvořitele a je určena lidem, kteří mají využívat všech svých mohutností, umění, nadání a inteligence k

moudrému spravování a množení tohoto blaženého stavu bez jakékoli stopy sobectví, ničení a kořistění. Mají se stát moudřími vládci právě z titulu moudrosti, inteligence a mravního řádu, který z nich teprve činí skutečně lidské bytosti a partnery Stvořitele k jeho obrazu a podobě. Ve smyslu citovaném autorem lze větu pochopit bohužel právě jen tak, že se člověk svému důstojnému statutu mnohokrát zpronevěruje svou pýchou a sobectvím. Pozn, překl.

Na této kvalifikaci bude záležet, jak se k nám budou nadále chovat mimozemští návštěvníci: Jestli nás začnou brát vážně jako inteligentní bytosti, nebo jen jako pouhý materiál, se kterým se dá experimentovat, ale nikoli komunikovat.

Podarí se nám zahájit skutečnou komunikaci s kosmickými božstvy? A pokud ano, máme před sebou zjevení, která ovlivní náš život do té míry, jak bychom o tom nedokázali snít ani v těch nejsmělejších vizích.

Přítomnost mimozemšťanů byla potvrzena nedávno lordem Petrem Johnem Hill-Newtonem, který zastával v letech 1971-1973 post vrchního velitele britských vojsk a admirála námořních sil: „Spojené státy. Nato a také Rusko sledují už po dlouhé roky mimozemšťany pod heslem Operace Moondust. Objevy UFO a jejich přistání byla známa ve vysokých armádních kruzích, avšak byla držena v tajnosti. Mám v tomto ohledu velice konkrétní informace.“

dodatek: výzva k účasti na mezinárodní roswellské iniciativě

V 16. kapitole této knihy jsem se podrobně věnoval zřícení UFO u Roswellu v Novém Mexiku. Přestože doposud nikdy nevyšlo najevo tolik podrobností o tomto fascinujícím případě, zůstává stále ještě mnoho skutečností skrytých. Je třeba konečně zjednat ve věci jasno. Po celém světě se o to snaží badatelé UFO prostřednictvím tzv. Roswellské deklarace.

Prosím také vás, vážení čtenáři a čtenářky, o vaši účast v této iniciativě.

ROSWELLSKÁ DEKLARACE

Roku 1947 došlo v jedné pouštní oblasti Spojených států k případu, který by mohl mít významný dopad na celé lidstvo. Americká armáda ukrývá velké množství materiálu, o kterém se předpokládá, že by mohl být mimozemského původu. Událost byla oznámena tiskovými místy americké armády 8. července 1947 a tato zpráva byla otištěna v novinách po celé zemi. Poté byla opět dementována a nahrazena čímisi, o čem se předpokládá, že je pouhým zastíracím manévrem. Od té chvíle se totiž začalo tvrdit, že dotyčný materiál nepředstavuje nic jiného než zbytky meteorologického balónu. Celá záležitost byla od té chvíle obestřena ze strany vládních kruhů závojem tajemství.

Tiskové sdělení, které nejprve oznámilo neobvyklou událost, vydanou velitelem 509. bombardovací peruté vojenské základny Roswell, plukovníkem Williamem Blanchardem, který byl později povýšen na čtyřhvězdičkového generála a zástupce velitele leteckých sil Spojených států. Historika s meteorologickým balónem byla vymyšlena jen k zastření skutečných událostí, což bylo potvrzeno osobami, které se tohoto případu přímo zúčastnily, včetně pozdějšího generála Thomase Du Bose, který přijímal telefonní hovor z Washingtonu D.C. Právě tímto hovorem bylo nařizováno celou věc ututlat. Celá řada dalších věrohodných vojenských i civilních svědků potvrdila, že původní tisková zpráva byla korektní a že trosky z Roswellu byly skutečně mimozemského původu. Jedním z těchto lidí byl i major Jesse Marcel, důstojník protivzdušné obrany 509. bombardovací letky a jeden z prvních armádních důstojníků na místě události.

12. ledna 1994 oznámil poslanec Kongresu Spojených států, Steven Schiff z Albuquerque ve státě Nové Mexiko na jedné tiskové konferenci, že na ministerstvu obrany to vypadalo, jakoby běžel hlavou proti zdi, když jménem občanů a svědků požadoval informace týkající se Roswellské události z roku 1947. Zatímco oznamoval další šetření v té věci, nazval kongresový poslanec Schiff absenci jakékoli odpovědi ze strany ministerstva obrany „udivující“ a usoudil z toho, že se zjevně jedná o „další zastírací manévr“. Celá záležitost

ukázala, že oficiální ujišťování nebo dementi ze strany vlády jsou často bezvýznamná. Přesto existuje logická a přímá cesta, jak nalézt pravdu o Roswellu: Exekutivní usnesení, které ruší utajování jakýchkoli informací týkajících se existence UFO a mimozemské inteligence. Taková akce by byla oprávněná a přiměřená, neboť v tomto případě se jedná o záležitost univerzálního významu. Aby bylo všem potenciálním svědkům zajištěno potřebné bezpečí, bylo by zapotřebí, dát jasně formulovanému usnesení zákonnou moc. Takové opatření je naléhavě nutné, a přesně to také slíbil prezidentský kandidát Jimmy Carter roku 1976. Tento slib nebyl dodnes splněn.

V případě, jak se oficiálně tvrdí, že nejsou zadržovány žádné informace o Roswellu, o UFO nebo o mimozemské inteligenci, znamenalo by takovéto exekutivní usnesení ke zrušení utajování už jen pouhou formalitu, neboť by tu už nebylo nic, co by muselo být odtajněno. Usnesení by mělo pozitivní dopad, že by celá věc byla jednou provždy pravdivě interpretována. Dlouhé roky kontroverze a podezřívání by skončily, a to před očima občanů Spojených států amerických i celého svět ta.

Pokud na druhé straně vypovídají svědkové o Roswellu pravdu a skutečně existují informace o mimozemské inteligenci, nemůže se ta věc týkat pouze několika privilegovaných osob americké vlády disponujících výsadními právy. Tyto poznatky jsou totiž zásadního významu, a všichni obyvatelé této planety na ně mají nezpochybnitelný nárok. Jejich vydání by bezesporu znamenalo historickou událost univerzálního rozměru a bylo by považováno za akt upřímnosti a dobré vůle,

Nyní následuje vlastní Roswellské prohlášení. Prosím své čtenářky a čtenáře, aby si tento kratičký text opsali a aby mi jej poslali. Podepsaná prohlášení předám dále příslušným úřadům. Prosím, zašlete své prohlášení na adresu:

Walter-Jörg Langbein c/o
Langen Müller Verlag
Thornas-Wimmer-Ring 11
D-80539 München

ŠKOLA MYSTÉRIÍ

ATLANTIDA

Náš příběh začíná těsně před naprostou zkázou, kterou způsobila potopa světa. V té době na Zemi ještě existovala civilizace, o níž se dnes hovoří už jen v legendách jako o ATLANTIDĚ. Její obyvatelé čerpali znalosti ze zkušeností, které lidé nashromáždili během tisíců let výzkumu fungování vesmíru a procesu, kterému říkáme život. Studium konstelací planet zjistili, že lidstvo žije v jednotě mezi nebem a zemí, že hvězdy a slunce ovlivňují období, cykly a rytmy na Zemi. Moudří kněží ze školy Naacal v Atlantidě objevili, že se naše planeta nacházela v posledním stádiu jednoho ze svých cyklů. Marně varovali ostatní, že brzy přijde katastrofa, která zničí struktury, jež organizovaly život člověka. Kněží samotní tedy postavili několik lodí, které utěsnili ze všech stran a pomocí elektromagnetických polí se je snažili chránit před silami, které by dokázaly prostoupit a rozpustit konstrukci lodí. Pod vedením nejvyššího kněze Chiquiteta Arelicha Vomalita se nalodili se svými rodinami, nástroji a zvířaty a vyrazili směrem na východ od Atlantidy.

Země se otřásla, rozpustily se ledovce a voda z nich zaplavila kontinenty a smazala téměř všechny stopy po jejich civilizaci. Důkazy nalezneme na dvou místech nedaleko Egypta, kde byly objeveny obří balvany, zvané megality. Jejich rozměry, váha a složité uspořádání jsou živoucím důkazem neznámé technologie, kterou pravděpodobně ovládala ztracená civilizace Atlantidy.

DŮKAZY: TRILITONY

První důkaz nalezneme v **Baalbeku v Libanonu**. Zde se nacházejí tři největší a nejtěžší kvádry na světě. Bývají označovány jako trilitony. Každý z těchto ohromných kvádrů váží 1200 tun. Je 25 m dlouhý, 8 m široký a 5 m vysoký. Dnes lze jako nejtěžší předmět pomocí jeřábu zvednout raketoplán Discovery, který váží pouhých 150 tun, tedy jen desetinu váhy trilitonu. V současnosti neexistuje technologie, pomocí které bychom je zvedli a už vůbec bychom je nedokázali uložit na místo s takovou přesností. Na své místo byly přemístěny z lomu, který je 3 km daleko a kde se dodnes nachází jeden kvádr podobných rozměrů, jenž původní stavitelé nevyužili. Tyto tajemné terasy se díky své neobvyklé velikosti staly posvátným místem pro civilizace, které se v této oblasti usadily po velké potopě. Asyřané, Peršané, Řekové a nakonec Římané zde postavili své nejvýznamnější chrámy.

Druhý důkaz se nachází v **Jeruzalémě**, svatém městě tří náboženství. Zde objevíme další megality, gigantické kamenné kvádry. Každý z nich váží více než 800 tun. Díky své enormní a nevysvětlitelné velikosti se také proměnily ve svaté místo, kolem něž se rozrostl Jeruzalém. Jsou součástí základů židovského chrámu. Dnes na nich stojí mešita Al-Aksa a Dóm Skály. Kamenné kvádry jsou také uloženy v základech Zdi nářků. Dnes se na ně můžete podívat vejdete-li do tunelů, kde jsou kameny odhaleny. Megality v Baalbeku a v Jeruzalémě byly součástí velkolepých staveb, které smetla potopa světa. Na svém místě zůstaly jen díky své masivnosti.

NOVÁ CIVILIZACE

Povodeň zničila atlantskou civilizaci, došlo k ní kolem roku 10.900 př.n.l., kdy sluneční soustava vstupovala do souhvězdí Lva. Ve všech svatých knihách na světě je o této potopě zmínka. Když se situace uklidnila, přistáli kněží se svými loděmi uprostřed zemského povrchu, kde se podle nich spojovaly všechny magnetické síly. Doufali, že se jim podaří využít tyto síly k rozvoji lidského poznání a tak postavili pyramidy, které odrážely, koncentrovaly a přeměňovaly vibrace planety v energii.

Jejich duševní výše je vedla k přesvědčení, že **rozvoj lidstva není založen na materiálním blahobytu, ale spíše na získání vnitřního klidu a harmonie**. Jedině tak se jim mohlo podařit proměnit člověka-živočiha v nadčlověka. Tito kněží v období, které pojmenovali Zep-Tepi (Nová doba), spatřili, jak se z vody vynořil úzký pruh oázy. Kus úrodné země chráněný okolní pouští a napájený dlouhou řekou. Dali mu jméno Egypt, neboli země vynořivší se z vod. Objevili novou zemi s jedinou řekou Nílem, kde mohli díky skvělým podmínkám budovat novou civilizaci. Kněží viděli

velkou potopu jako příležitost pro lidstvo vydat se k vyššímu cíli a během nového cyklu rozvinout novou společnost, jež by se soustředila na duševní zdokonalování.

Sfinga je důkazem nového cyklu, který zahrnuli do svých plánů. Její podoba, lvice s lidskou hlavou, představuje cyklus mezi věkem Lva a věkem Vodnáře, kdy tato nová civilizace dosáhla svého největšího vlivu.

ŽIVOT

Život vnímali jako Bohem stanovený proces, během něhož člověk prochází reinkarnacemi a úspěšně se zdokonaluje a postupuje v hierarchii vesmíru. Duše člověka, která nerozumí stvořiteli, ani důvodu existence vesmíru, ani své vlastní existence, se vtělí do těla a prochází s ním zkušenostmi, které jí mají pomoci získat moudrost a porozumění. Místo, kde dochází ke vtělování a získávání zkušeností se vyznačuje dvěma opačnými extrémy. Je to svět polarizovaný a duální, umožňující nám porovnávat různé elementy, abychom mohli poznat pravdu. Učíme se to tím, že čelíme následkům každého našeho jednání a rozhodnutí v životě. Utrpení nám dovoluje poznat štěstí. Úzkost nás učí rozumět míru. Musíme prožít mnoho životů a porovnávat během nich oba extrémy, než dojdeme k závěru, že skutečnost existuje jen uprostřed všeho, v neutralitě lásky. **Prostřednictvím reinkarnací se člověk krůček za krůčkem vzdělává a učí se respektovat ostatní živé a chápat, že všechno má svou funkci a že všechny okolnosti, i ty nejtěžší, jsou pro něj přínosem, protože jsou lekcemi na cestě vedoucí k duchovní dokonalosti.** Život za životem se člověk zdokonaluje. Má více informací, získává klid a harmonii, má více životní energie, proměňuje se v tolerantní a respektující bytost, která získává přístup k větší moci. Chápe, že celý vesmír je založen na bipolaritě a protichůdných silách a že jediné, co není rozdvojené je láska. **Láska je neutrální stejně jako Bůh.**

V jejich zvěrokruhu v Denderě najdeme zprávu o tom, že tento vzdělávací proces trvá každé duši celý **jeden kosmický cyklus**, dvanáct stádií zvěrokruhu. Sluneční soustavu průběžně ovlivňuje všech 12 konstelací. Během 25.920 let se člověk reinkarnuje do zhruba 700 různých těl, čekají ho různá místa, časy, okolnosti, podmínky a osobnosti. V každém životě se naučí něčemu novému. Při každém zrození ho ovlivňují rozdílné síly, jež vyzařují z hvězd. Každá lidská bytost prochází kosmickým cyklem a přijímá energii dvanácti konstelací a vliv znamení, která mu udávají rytmus a posílají ho do různých životních stádií.

Kněží znali vztah mezi jednotlivými cykly vesmíru a vzdělávacím procesem lidstva prostřednictvím různých reinkarnací a tak svoje plány řídili podle hvězd. Zformulovali metodu, jak odkrýt informace o Bohu, vesmíru a procesu zdokonalování během tisíců let. Chtěli člověku ukázat o čem jeho život je a jaký má smysl. Stanovili stádia odkrývání pravdy o Bohu lidem. Etapy, které by se proměňovaly se střídáním věku zvěrokruhu. V různých etapách se lidé učili, jak Bůh stvořil vesmír a později vědomí člověka. Každou fází odkrývání řídila náboženská skupina usazená kolem páteře Egypta, kolem Nilu. Sloužily jako čakry nebo jako centra transformace a distribuce energie a informací obyvatelům Země. Během 4 období založili 4 náboženská centra, která měla za úkol objasňovat lidem vždy některou z fází jejich původu. Každé z center bylo zasvěceno jinému aspektu jediného Boha a užívalo svá vlastní pojmenování a symboly.

ČTYŘI NÁBOŽENSKÁ CENTRA

První z těchto center bylo založeno **ve městě Annu**, kterému Řekové přezdívali Heliopolis, počátkem věku Blíženců v roce 6620 př.n.l. v prodynastické éře Egypta. Toto období se soustředilo na symetrii v umění a v architektuře. Jeho úkolem bylo odhalit informace o vlastnostech, kvalitách a významu absolutního Boha, jedinečného Boha, původní příčiny všeho. Nazývali ho **Atum-Ra** a považovali ho za statickou a homogenní jednotu existující před stvořením vesmíru.

Druhé náboženské centrum vzniklo **v Memfisu** počátkem věku Býka v roce 4460 př.n.l. Jeho posláním bylo odhalovat informace o dalším postupu Boha, když vytvářel vesmír, planety a Slunce, když zaktivoval svoji vůli a božskou energii a stvořil hmotu. Tuto tvořitelenskou fázi Boha nazvali **Ptah**. Během tohoto období byl patrný vliv Mentua, býka, který symbolizoval věk Býka v celém Egyptě a odrážel se dokonce i do jmen faraónů.

Třetí centrum vzniklo v **Hermópoli** a bylo zasvěceno **Thóthovi**, jedinému a jedinečnému Bohu, který obrátil svou tvořivou sílu k zemi a obohatil ji o pestrou přírodu, rostliny a zvířata.

Čtvrté náboženské centrum bylo založeno v **Thébách** s nástupem věku Berana či věku Skopce v roce 2300 př.n.l. Jeho úkolem bylo informovat o charakteristikách, kvalitách a významu Boha, když stvořil svůj obraz a promítl ho do vědomí člověka. Nazvali ho **Amon-Ra**. V tomto období došlo ke kulminaci této civilizace. Stavělo se množství chrámů se sochami beranů a faraóni přijímali jména Amon a Ram.

ŠKOLA MYSTÉRIÍ

Střídání období zvěrokruhu neboli konstelací určovalo délku každé fáze odhalování. Lidé si pomalu začali uvědomovat, že existuje jen jeden Bůh a že v každé fázi svého tvoření vesmíru a člověka získává jiné vlastnosti a dostává jiná jména. Učenci založili **ŠKOLU MYSTÉRIÍ**, aby své znalosti mohli předávat dál a zajistili, aby následující kněží pokračovali v procesu odhalování. V okolí chrámů a náboženských center postupně budovali svoji zem. Uvnitř chrámů se pak věnovali vzdělávání žáků v uznávané osobnosti schopné vést svůj lid a ovládat základní přírodní síly. Svoje žáky vybírali mezi všemi egyptskými dětmi podle jejich úrovně uvědomění a citlivosti, kterou prokázaly a dali jim příležitost věnovat se kněžskému životu. Poučili je o procesu zdokonalování pomocí reinkarnace, o Bohu a o vesmíru. Naučili je vědám, umění, náboženství a filozofii. Trénovali je v udržování sebekontroly, naučili je jak neplýtvat jejich vitální energií a vysvětlili jim důležitost respektu a svobodné vůle, čímž urychlili proces jejich vývoje. Proměnili je na pokračovatele své kasty. Kněží měli neomezenou moc a znalosti, které využívali k vedení svého lidu po cestě k obecnému zdokonalení. Našlo se mnoho soch kněží vystupujících z kvádrů, jiné je zpodobňovaly jako písaře či mudrce.

Někteří byli pojmenováni Hotep, což znamená moudrý muž. Např. Imhotep, Amenhotep, syn Apua, takto získávali uznání za svoje vědomosti. V chrámech soustředili svoje znalosti, hmotné statky a duchovní bohatství. Na těchto místech položili základy egyptské civilizace. Hórovo oko se stalo symbolem této uzavřené organizace kněží, která řídila osud Egypta po tisíce let ve stínu vládnoucích faraónů.

HÓROVO OKO

Škola mystérií používala jako svůj symbol **HÓROVO OKO**. Toto znamení nalezneme na všech zdech egyptských chrámů. Tento symbol lidem přináší sdělení o svém obsahu a hlavní funkci jednoduchou formou, aniž by k tomu potřeboval slovní vyjádření. Jeho význam je pochopitelný i po tisících letech od svého vzniku. Oči jsou symbolem Slunce, zdroje života. Reagují na jeho svit a barevné vibrace. Přenášejí intenzitu a sílu ohně do mysli. Oči jsou nervovými zakončeními vnímajícími boží vůli. Intenzitu světla, božskou sílu pojmenovali Egyptané ϕ (phi).

Tato síla uchovává ducha ve hmotě a odráží vesmír - místo, kde dochází k experimentům vědomí. Oči jsou jedinými nervy, které se dostávají na povrch lidského těla a které můžeme pozorovat při jejich každodenní funkci. Rozvíjejí se uvnitř sfér vyplněných bílou krystalickou tekutinou. Oči symbolizují dualitu. Levé oko je solární, je citlivé na negativní vlivy. Pravé oko je lunární, je citlivé na pozitivní a kladné momenty. Vyměňují si svoje informace, aby vytvořily korektní obrázek o okolním světě. Symbolizují experimenty naší mysli ve světě plném kontrastů, hledání pravdy, porovnávání protichůdných stran. Reagují na aktivní sluneční záření a naši mysl naplňují skutečným světlem a vitální energií světla. Je to neviditelné světlo, které umožňuje existenci inteligence a pochopení reality.

Ptáci evokují představu letu, svobodu oproštěnou od materiálních omezení. Sokol je dravcem s nejlepším zrakem. Hór jako sokol představuje ducha, který skončil svoji etapu vzděláváním v životě omezeném smrtí. Když pochopí vesmírný řád, který si ověřil v různých životech, je schopen pozvednout se nad fyzická omezení a překonat prostor i čas. Hórovo oko je nesmrtelné vědomí, které ví vše a vidí vše. Může létat velmi vysoko nad ostatními existencemi anebo soustředit svoji pozornost na konkrétní detail. Není pochyb o tom, že moudří kněží viděli sama sebe jako pozorovatele a průvodce zdokonalováním na cestě vedoucí za světlem. Proto bylo Hórovo oko jejich symbolem. Oko, které vidí vše.

CHRÁMY

Ve svých chrámech kněží Hórova oka mírumilovně provázeli lid po cestě k dokonalosti a seznamovali je s poznatky o Bohu, vesmíru a procesu, kterým prochází vědomí lidstva. Každý chrám byl ohromným komplexem chráněným vysokými zdmi, za kterými žili tisícovky lidí, mužů i žen, protože obě pohlaví si byla rovna. Nejméně 21 let života věnovali vzdělávání a tréninku, aby se z nich mohli stát kněží a kněžky. Vyučování probíhalo v různých chrámech, kde žáci zůstávali po dlouhou dobu a přijímali nové poznatky. Cvičili svoje dovednosti a podstupovali testy sebekontroly, aby mohli postoupit do vyšší úrovně a do dalšího chrámu podél Nilu. Každý chrám byl živoucí knihovnou obsahující specializované informace. Každá knihovna měla jiný druh informací o vesmíru či o důvodech existence. Každý chrám se specializoval na jiné posvátné téma, ze kterého čerpal poznatky o stvoření. Základní stupeň trval 7 let. Během něho získali všeobecné znalosti o vesmíru a naučili se ovládat na nejnižší energetická centra svého těla.

KOM OMBO

Měli také chrámy, např. chrám Kom Ombo, kde se žáci učili pochopit koncepci duálního a polarizovaného vesmíru, porovnávat v mysli protichůdné extrémy a uvědomit si, kde je pravda. Učili se zvládnout svůj strach z porážky. Měli pochopit, že v každém životě prochází člověk zkouškami, jež ho vedou k potřebnému poznání. Učitelé v nich nejprve vyburcovali strach ze smrti, a pak je učili jej ovládat a vysvětlovali jim, že smrt je jen krokem k další zkušenosti a učení. V tunelech s vodou a krokodýly, na vysokých místech a v uzavřených prostorech s hady si žáci ověřovali svoje odhodlání. Učili se překonávat strach z osamělosti. Seznamovali se se svými instinkty agresivity a sebeobranu a s nevědomým uvažováním člověka a jeho automatickými reakcemi, aby se je naučili ovládat.

LUXOR

V chrámu Luxor v Thébách svoje znalosti o lidském těle a jeho funkcích zapojili do cvičení, které mělo jejich mysl naučit neidentifikovat se s tělem. Chrám byl rozvržen jako lidský organismus. Každá místnost představovala jeden orgán, s informacemi vytesanými do stěn, jež pojednávaly o jeho hlavních funkcích, významu pro organismus jako celek a spojitosti s ostatními orgány. Uvnitř chrámu se žáci trénovali v koncentraci i pohybu. Svou mysl soustředili na každý orgán, dokud nebyli schopni ovládat svoje tělo a nakládat s ním jako s vynikajícím nástrojem.

CHRÁMY ZASVĚCENÉ ISIDĚ A NEPTHYS

Chrám zasvěcené Nephthys a Isis poskytovaly žákům trénink a informace o jejich fyzické percepci, emocích a tělesných počitcích i o rozdílech mezi nimi a vyššími emocemi, intuicí a inspirací. Naučili se ovládat své vášně a tělesné pocity pomocí svého ducha, pozvednout mysl, rozproutit svoji vitální energii a inspiraci předávanou duchy z vyšších sfér, aby probudili svoji kreativitu.

DENDERA

Mnoho chrámu jako např. chrám Hathory v Dendeře bylo zasvěceno vědám, astronomii, astrologii a matematice. Zde žáci pozorovali hvězdy a učili se rozeznat energii, kterou každá konstelace vyzařuje a důsledky, které má. Den za dnem pozorovali hvězdy a kontrolovali délku slunečního roku. Snažili se stanovit přesné datum záplav na Nilu a odhadnout okamžik, kdy Země přejde z věku Býka do věku Berana, kdy dojde ke změně cyklů, která ovlivňuje proces evoluce. Později žáci obdrželi znalosti potřebné k ovládnutí rozumu, pocitů, emocí a myšlenek. Další 7 let studovali pravou hemisféru mozku, inteligenci a srdce. Hledali rozdíl mezi myšlením a meditováním.

KARNAK

Chrám v Karnaku, největší chrám v Egyptě, byl zasvěcen mysli, analýze sil, které ji řídí a pochopení evoluce a jejího urychlení, pomocí koncentrace, koncepce, slov, pocitů a pohybu. Učili se soustředit se sami na sebe. Rozlišovat mezi vyšším já a egem. Identifikovat se s bytostí či předmětem a tak dlouho na něj myslet, až se transformovali v to, nač mysleli. Učili se komunikovat prostřednictvím telepatie, nejprve na krátké vzdálenosti, pak na delší v konkrétní část dne, až byli schopni komunikovat mentálně kdykoliv. Získali znalosti o čase a naučili se jej vnímat jako

neustálou přítomnost. Pochopili, že musejí porovnávat, aby poznali a když je vše poznáno, už se nepřemýšlí a neporovnává. Naučili se měnit hladinu vibrací, ovládat externí okolnosti a dosáhnout emocionální rovnováhy pomocí vnitřního duševního rozhodnutí.

TŘI ÚROVNĚ POZNÁNÍ

Každý chrám nabízel 3 úrovně poznání. Díky tomu mohli lidé v různých stádiích vývoje a na různých úrovních simultánně přijímat informace.

První úroveň poskytovala základní informace určené všem obyvatelům. Vyprávěli jim příběhy plné symbolů a fantastických postav. Zápletka musela být pro všechny snadno pochopitelná. Myšlenky byly vyjadřovány jako mýty ve formě příběhů. Mýtus, fantastický příběh, byl využíván jako metoda k vysvětlení světa člověku, kterému rozumí jen částečně. Mýty fungovaly pouze, když jim lidé věřili. Vystupovaly v nich symbolické postavy v podobách, které vystihovaly jejich základní funkci. Tyto postavy byly součástí jednoduchých příběhů, parabol, které lidem sdělovaly pravdu o jejich podstatě a nedotýkaly se abstraktních idejí filozofie a metafyziky. Lidé se dozvěděli informace o určitém svatém tématu, když vyslechli hlavní příběh každého chrámu. Poznali tak silné i slabé stránky určité postavy, problémy, kterým musela čelit a způsob, jakým jej vyřešila.

Druhý stupeň byl určen učedníkům, kteří již byli na vyšší duchovní úrovni. Byli seznamováni se stejným svatým tématem, ale konkrétněji a do větší hloubky. Využívali k tomu scény z mýtů vyobrazené na stěnách chrámů. Žáci se učili o každé postavě, o její symbolice v rámci vesmíru, o části procesu zdokonalování, kterou reprezentuje a o důvodu její podoby, chování a hlavní funkci. Moudrost kněží Hórova oka je patrná v příbězích, které každý chrám vypráví a ve znázorněních, která vybrali jako jejich symboly. Pouhým pohledem na tyto symboly každý rozpozná vlastnost, kterou znázorňovaly, či kvalitu, kterou lze získat. Jako symboly kněží používali člověka s hlavou zvířete, který přijímal vlastnost vyobrazeného živočicha a ukazovali žákům, jakou funkci dané zvíře plní ve vesmíru. Muž s hlavou šakala přijal jeho charakteristiky. Jeho schopnost orientovat se v poušti, sledujeme-li jeho stopy, vždy dorazíme k úrodné zemi. Proto je to vynikající průvodce. Každý symbol něco zastupuje. Jednoduchá podoba ptáka v mysli symbolizuje let, svobodu. Sluneční záře nad hlavou člověka prozrazuje jeho čistotu, jeho velikou moudrost, získané znalosti a výši jeho mysli. Podrobně studovali zvířata a hmyz. Shromažďovali hluboké poznatky o jejich životě, hlavní aktivitě a charakteristikách, o zvycích, které užívaly ke svému rozvoji, stravě, o délce jejich těhotenství, sexuálních zvycích a důvodech jejich existence. Pak vybrali ta nejvhodnější zvířata, která měla symbolizovat určitou vlastnost a vysvětlovat, jak tato vlastnost ovlivňuje vesmír. Sledovali cyklus housenky, která se zakuklí a promění se v motýla. Mezi všemi ptáky má nejlepší zrak sokol. Má optický mozek a má perfektně rozvinutý zrak. Proto byl vybrán jako symbol, který má reprezentovat tento smysl, jako symbol zraku. Lidská postava s hlavou sokola symbolizuje člověka, který všechno vidí, má panoramatické vidění a dokáže se soustředit na jakýkoliv detail. Tyto postavy, které egyptologové označili za Bohy, protože se domnívají, že Egypt byl polyteistický a Egypťané uctívali zvířata, pouze symbolizují určité životní funkce a činnosti zdokonalující lidstvo. Každá důležitá činnost má symbol, jenž ji zastupuje a vysvětluje podstatu této činnosti pro člověka a co jejím prostřednictvím získá. Vzepjaté paže symbolizují obdiv, nohy chůzi, ústa schopnost mluvit.

Třetí úroveň informací se vztahovala k tajnému kódu symbolů chrámu, který ovládali jen vysoko postavení kněží a učitelé. Ukrýval informace o silách a důležitých energiích, jak je ovládat a používat ve prospěch lidu.

V chrámech, jakým byl například chrám Hóra v Edfu, učil nejvyšší kněz ty nejtalentovanější žáky, jak může jejich mysl cestovat časem, aby mohli znovu prožít a pochopit životy, kterými prošli při své reinkarnaci. Nejvyšší kněz byl vždy člověk na vysoké duchovní úrovni, který se neidentifikoval se svým tělem. Znal všechny tělesné funkce a věděl, jaké energie má využít k jeho harmonizaci. Vše ovládal z centra svého nervového systému, které bylo na nejvyšším stupni vitální energie. Žil ve věčné přítomnosti, vyzařovala z něj nehynoucí láska a pomocí své božské moci vedl lid.

Hmota pouze přijímá a smršťuje se. Dávat znamená vyzařovat. Tak se dá popsat vibrační vlastnost duše. Lidské bytosti nacházející se na určité úrovni přijímají energii a zároveň ji zprostředkovávají lidem na nižší úrovni. Žáci se učili, že realita se skládá ze 7 stupňů vibrační energie, 7 proudů energie se 7 rozdílnými stupni moci a síly.

7 ČAKER

Tělo má 7 čaker nebo transformačních center hlavní energie proudící k nám z vesmíru. Každý člověk ve svém životě užívá jedno z těchto 7 center podle stupně vývoje své mysli. Jádro, pohlaví, solar plexus, krk a čelo. Čím více víme o vesmíru, tím více ho respektujeme a tím vyšší čakru či nervové centrum používáme k transformaci energie. Každý den přijímáme větší množství energie a získáváme větší nadpřirozené schopnosti.

Nejvyšší kněz dokázal ovládat základní sílu díky vysokému stupni své vitální energie, ve kterém se nacházelo jeho tělo. Rezistence jeho nervového systému odpovídala tomuto typu energie. Žáci tedy ve všech egyptských chrámech obdrželi vzdělání a výcvik a postupně zvyšovali stupeň své vitální energie, který vždy odpovídal úrovni rezistence nervů v jejich těle. Naučili se navodit v sobě stav klidu, harmonie, respektu ke všemu živému, přijmout dokonalost vesmíru, aby si dokázali udržet stupeň své životní energie na cestě k dokonalosti vedoucí k všemohoucnosti a ovládat vyšší síly a energie. Byla to intenzivní fyzická, psychická i duchovní příprava, která končila zkouškou prožití bytí a nebytí, viditelného a skrytého.

PYRAMIDY

V pyramidách přijali mocnou energii, která jim umožnila poznat sedmý stupeň mysli. Během věku Býka experimentovali s pyramidami a jejich rezonantní technologií, která přeměňovala vibrace planety v energii. Svoje poznatky později přenesli do praxe. Postavili ohromné pyramidy vážící tisíce tun na neuralgických bodech nacházejících se přesně nad elektromagnetickou sítí země. Masa pyramid, která obsahovala milióny částic křemene, vibrovala se zemí a vyráběla energii prostřednictvím molekulárního tření.

Zkonstruovali mnoho pyramid, až dospěli k ideálnímu tvaru, jenž má Cheopsova pyramida. V jejich chodbách, galeriích a komnatách přeměňovali tuto energii na zvuk, jehož vibrace se neustále zvyšovaly a žáky obohacovaly fyzicky, psychicky i duševně. Tato energie otevírala před myslí člověka další dimenze, jež mu pomáhaly zvyšovat stupeň jeho poznání. S vnější pomocí dokázali žáci poznat všech sedm stavů mysli a vrátili se s nezapomenutelným zážitkem prožité extáze a pravdy, kterou teď mohli svým spolužákům předávat ve svých slovech a činech. Při dalších meditacích byli schopni vrátet se do onoho stavu extáze až v něm jednoho dne zůstali natrvalo a proměnili se v božského člověka, který vždy vyzařoval pozitivní energii lásky.

PLATÓNSKÁ TĚLESA

Disponovali základními poznatky o vesmíru a o základních strukturách, do kterých se slučuje energie a hmota. Tyto poznatky byly základem pro rozvoj egyptské civilizace. Tyto čisté formy označujeme dnes jako Platónská tělesa. Jde o pět polygonů, které mají shodné strany i úhly a vycházejí z rovnostranných trojúhelníků, božské formy bez jediné známky pnutí. Využitím těchto forem dokázali vytvořit rezonanci a koncentrovat energii, čím zvýšili otevřenost své mysli a dostali se tak do stavu supravodivosti a mohli omezit působení gravitační síly.

Dnes se ví, že Země má neuralgické body zvané diamagnetické uzly, na nichž lze omezit působení gravitační síly Země a kde může vzniknout supravodivost. Supravodivost dovoluje snížit, ale i zvýšit přitažlivou sílu. Zvýšení váhy kamenných kvádrů mohli dosáhnout jejich uložení do země, aniž by je museli zakopávat. Snížení jejich váhy mohlo umožňovat jejich snadný převoz z velmi vzdálených kamenolomů.

Na ostrově Sehel byly objeveny hieroglyfy popisující výrobu betonu, který měl podobné složení jako skála. Francouzští vědci rozluštili jen jejich část. Jejich experimenty ukázali, že se jedná o geopolymely, které se po vysušení promění v kámen. To by vysvětlovalo, jak kněží dokázali vytvořit tak přesné chrámy. Pro základ nových bloků využili jako předlohu původní kameny.

Ale jejich největším objevem bylo, že koloběh života stvořil Bůh proto, aby člověk mohl zdokonalit svou mysl. Že duše člověka se opakovaně převtěluje, aby pochopila harmonii a důsledky svých rozhodnutí. Potom, co člověk ve svých četných životech prožije opačné extrémy jako strach a klid, depresi a radost, bohatství a bídu, nemoc a zdraví, pochopí smysl života a překoná všechny své fyzické hranice a stane se nesmrtelným nadčlověkem. Bytostí, která neumírá a která neztrácí svou mysl ani své nashromážděné znalosti. Nakonec se z něj stane moudrý duch, který postupuje dál na cestě k dokonalosti vesmíru.

Člověk se mnohokrát převtělí. Na počátku převládají jeho zvířecí instinkty, netolerance a agresivita, což vede k životu plnému utrpení. Postupně se naplňuje bolestí a snaží se hledat řešení. Přestane se chovat agresivně, nalezne klid a s ním i vyšší hladinu vitální energie.

Na základě znalosti procesu zdokonalování a zákonů, které ho regulují, zlepšovali Egypťané svůj život. **Těžké okamžiky ve svém životě chápali jako nutnost na své cestě k poučení a získání klidu a harmonie. Chrámy lidem žijícím v bolesti prozrazovaly, jak se mohou proměnit v bytosti bez fyzických omezení, jak přeměňovat energii a jak se volně přesouvat v čase a prostoru. V průběhu každého života se člověk naučí něčemu novému a v dalším zrození je o něco moudřejší. V kontrastech světla a temnoty, strachu a lásky se naučí najít klid a harmonii a udržet si svoji životní energii.** Člověk musí prožít zlost, nenávisť a odplatu, aby byl schopen ocenit skutečnou hodnotu harmonie. Když pochopí, že každý jeho čin způsobí zklidnění nebo naopak utrpení, může se dostat z pekla na zemi do nebe na zemi. Egypťané si uvědomovali, že všechny jejich každodenní činnosti, jako byl rybolov a práce na poli, jsou cestou přiblížení se k Bohu a k možnosti být každým dnem lepším člověkem. Vytvořili společnost založenou na míru a spokojenosti. Když v roce 500 př.n.l. navštívil Egypt řecký historik Hérodotos, nemohl prohlásit nic jiného, než že Egypťané jsou nejšťastnějším, nejzdravějším a nejnábožnějším národem na zemi.

Nicméně Egypťané ve svém jazyce neměli slovo, které by znamenalo "náboženství". Nespatovali žádný rozdíl mezi posvátným a světským. Boha, vesmír a sebe sama chápali jako součást jednoho celku spojeného láskou.

Lidé musí na cestě k dokonalosti projít mnoha životy. Někteří lidé jsou vzdělanější než jiní, ale **všichni nakonec doputují k nesmrtelnosti a k trvajícím myslí.** Musejí se naučit flexibilitě, přijímat okolnosti a akceptovat všechno živé kolem. Je to cesta plná utrpení, ale i klidu a míru. Záleží na tom, zda dokážeme ocenit to, co máme a být vděční za dar života a uvědomit si, že jsme byli stvořeni k lásce.

2. DÍL - OSIRIS, PÁN REINKARNACE

V Egyptě existovala uzavřená a tajemná organizace kněží, jejímž symbolem bylo Hórovo oko. Kněží představovali skutečnou moc ukrytou ve stínu faraónů. Byli pokračovateli kněží, kteří přežili konec předchozího cyklu lidstva. Potopu světa vnímali jako příležitost obrátit lidstvo k vyššímu cíli a vytvořit společnost, jenž by se věnovala duchovnímu rozvoji.

Potopa 10.940 př.n.l.

Z ničeho se kolem chrámů a náboženských center začala postupně vytvářet egyptská civilizace. V chrámech soustředili znalosti, moc, materiální i duchovní bohatství. Každý chrám se věnoval jinému tématu.

Chrám Osiris v Abydosu se zabýval reinkarnací.

Chrám v Kom Ombu dualitou.

Chrám v Luxoru lidským tělem.

Chrám bohyně Hathory v Dendeře plodností.

Chrám Isis ve Philae ženskou podstatou.

Každý chrám se podílel na rozvoji evolučního procesu.

Chrám Hóra v Edfu odhaloval existenci osvětlení.

Chrám v Karnaku se zaměřoval na vývoj mysli.

CHRÁMY

Každý chrám byl živou knihou, která vyprávěla jiný příběh, jenž se specializoval na jednu část odhalení. Chrámy lidem předávaly své znalosti pomocí vyprávění mýtů, ve kterých vystupovaly neobyčejné postavy. K odhalení informací jim pomáhaly fantastické příběhy, jež byly parabolou ke klasické výuce. V mýtech vystupovalo množství symbolických postav, které lidem popisovaly život jako část procesu zdokonalení. Každá postava představovala jednu sílu, která utváří charakter a která člověka nutí chovat se určitým způsobem. Jejím výsledkem je pak určitý druh jednání, který prohlubuje. Formy postav a jejich jednání, které symbolizují, odkazují k veliké moudrosti kněží Hórova oka.

Aby vybrali ty správné zástupce konkrétních vlastností, pečlivě studovali živočichy i hmyz. Nejprve se snažili pochopit, jaké jsou jejich hlavní vlastnosti a k čemu jim slouží. Pak vybrali zvíře, které nejlépe reprezentovalo danou vlastnost a spojili ji v jednoduchém grafickém znázornění s člověkem. Tak dosáhli toho, že lidská mysl přijala za své jejich rysy a vlastnosti. Muž s hlavou sokola se proměnil v bytost, která vidí vše. Letící pták evokuje svobodu a nehmotnost duše. Muž se šakalí hlavou zdědil jeho orientační schopnosti. Muž se slunečním kotoučem nad hlavou symbolizuje moudrost, která z něj vyzraňuje a vysoký stupeň rozvoje jeho mysli. Jednu z těchto symbolických charakteristik pojmenovali Osiris.

ABYDOS

V Abydosu, ukrytý za vysokými zdmi, stojí chrám, který je nabyt historií. Jedná se o enormní komplex, kde žily tisíce lidí. Abydos se nachází 150 km na sever od Théb. Byl posledním hlavním městem egyptské říše a také jejím posledním náboženským centrem. Zde kolem roku 1300 př. n. l. Seti I. a jeho syn Ramesse II. nechali postavit chrám, který měl lidem objasňovat princip reinkarnace.

Chrám tvořila dvě uzavřená nádvoří. Nacházely se zde obrovské haly s vysokými sloupy, sedm svatyní a řada modlitebních místností.

Osiris je pánem reinkarnace. Představuje sílu, která řídí proces vývoje člověka, během jeho mnoha životů, během nichž se postupně stává perfektní a nesmrtelnou bytostí. V tomto chrámu sdělovali kněží Hórova oka lidem, že reinkarnace je proces vývoje stvořený Bohem za účelem toho, aby člověk pochopil smysl vesmíru.

Tyto informace se v mysli člověka prohlubují během jeho mnoha životů. Počáteční ignorance člověka se postupně proměňuje v moudrost. Jde o proces, při kterém se nezkušené duše proměňují v rozumné bytosti chápající důvod své existence. Reinkarnace proměňuje neotesaného a nechápavého člověka ve flexibilní a éterickou bytost, která vibruje vysokou frekvencí lásky. Krůček

po krůčku mění další životy animálního člověka v moudrou a uznáníhodnou bytost, která dokáže přistupovat ke své nezměrné moci zodpovědně - v nadčlověka.

K procesu zdokonalování dochází v univerzální škole protikladů, v realitě protichůdných faktorů, jež je polarizovaná a duální, kde existuje světlo i tma, hmota i duše, utrpení a spokojenost. Protiklad nám umožňuje porovnávat obě strany. Protichůdné situace nám pomohou pochopit, kde leží pravda, co nás dovede k duchovnímu zdokonalení, ke klidu a harmonii.

Tato brána se otevírala pouze 4x ročně. Ve čtyři významné dny, kdy společnost, řídicí se podle hvězd, ukazovala ostatním prostřednictvím architektury své znalosti o pohybech Slunce. Tyto dny rovnodennosti a slunovratů určují jednotlivá období na Zemi. Tato čtyři postavení Slunce jsou znamením změny ročních období, záplav na Nilu, setí a sklizně. Když branou prošel první sluneční paprsek, ozářil svatyni boha Amon-Ra zlatou loď. Loď je symbolem putování myslí po zemi, slunci a nebi, jež je příčinou střídání dní a nocí ve vesmíru, který se nikdy nezastaví.

Lidé mohli vstupovat jen na nádvoří, kde se za východu a západu slunce konaly obřady, a to jen ve dnech slunovratu či rovnodennosti. To platilo pro všechny chrámy v Egyptě. V prvním salónu najdeme informace a čase i prostoru a cyklech zvěrokruhu, jenž mají vliv na těžké a dobré časy, které se ve vesmíru plném kontrastů pravidelně střídají.

Ve světě těchto cyklů dochází k opakovanému vtělování duší, aby v lidském těle prožily všechny situace, které jim pomohou pochopit hodnotu vesmíru. **V každém životě přijme duše novou osobnost. Má jinou rodinu, žije na jiném místě a v jiné době, aby si mohla vyzkoušet situace, jež jí připravil její nový osud. Má možnost svobodně se rozhodnout, jak se zachová k okolnostem, které prožívá, aby mohla analyzovat důsledky svého chování.** Tak se člověk vyvíjí. Musí učinit milión rozhodnutí a prožít jejich důsledky.

Jeden z těchto nápisů obsahuje zvláštní symboly, které zaujaly vědce svoji podobností s helikoptéry a létajícími předměty. Tisíce příběhů vysvětlují jejich význam. Někdo tvrdí, že do těchto hieroglyfů ukryli Egypťané svou zprávu pro příští generace. Jakmile lidé vstupující do chrámu rozluští význam těchto symbolů, začne věk Vodnáře a lidstvo se dostane ke konci dalšího cyklu a do stavu mimořádných změn.

36 sloupů podpírá vysoký strop haly zasvěcené univerzálnímu řádu, která stojí před sedmi svatyněmi chrámu. Na jedné z jejích stěn nalezneme Isis, sestru Osirida, která dává mysl lidem zastoupeným faraónem Sethim I., jenž je považován za vůdce celého lidstva. Propůjčuje mu dech života. Je to úžasný okamžik, při kterém do těla vstupuje duše, aby hledala pravdy o vesmíru a naučila se rozumět důsledkům svých rozhodnutí v životě.

V každém životě dostane člověk nové tělo, které poslouchá rozkazy mysli a které přijímá informace z okolního světa skrz své smysly a nervová propojení. Život za životem zažívá situace, při kterých se setkává s ostatními lidmi. Těžké okamžiky pro něj představují lekci, kterou se má naučit, osud, jenž je mu předurčen. Reinkarnace člověka postupně proměňuje v tolerantní bytost. Učí se respektovat ostatní a nesnažit se je měnit, být flexibilní a chápat, že každý zde má nějaký úkol. Vyvíjí se a začíná chápat, že se prostřednictvím svých zážitků učí všemu, čemu má. Že všechno, co se děje, je perfektní. Že kontrasty existují proto, aby pochopil vesmír. Takto se v něm postupně upevňuje velká důvěra v Boha. Své utrpení obrátí v mír, intoleranci v respekt, agónii v harmonii. Nalezne štěstí a zvyšuje svoji vitální energii, díky níž získá přístup k větší moci a silnějším smyslům. Stane se z něj citlivý člověk.

Reinkarnace přetvoří smrtelného a limitovaného člověka v nesmrtelnou bytost s trvajícím vědomím, která dokáže s pomocí své vůle do hmoty vstoupit, i z ní vystoupit. Člověk žije vícekrát. Smrt je jen branou ke změně okolností a k umožnění nového osudu. Každý život nám má dát jiné ponaučení. Je součástí procesu zdokonalování, který nás dříve či později dovede skrz respekt a vnitřní klid k nesmrtelnosti.

Egypťané tvrdili, že každá duše má na svoje zdokonalení celý jeden kosmický cyklus, dokud sluneční soustava neoběhne kolem centrálního Slunce galaxie. Během této doby, 25.920 let, planeta Země projde všemi dvanácti konstelacemi, souhvězdími, která představují dvanáct znamení zvěrokruhu na nebi. K tomuto cyklu dochází proto, aby duše obdržela různé energie. V

průběhu dvanácti věků, každého trvajícího 2160 let, na ni působí síly hvězd. Dvanáct cyklů, které způsobují různé procesy a stavy.

Během tohoto cyklu se duše člověka vtělí do 700 různých těl na různých místech a v různých dobách. Zažije jiné okolnosti, podmínky a získá jinou osobnost. V průběhu těchto životů projde od prvního stupně myslí až k sedmému. V každém životě se naučí něčemu jinému. Pokaždé ji ovlivní jiné síly, které vyznačují hvězdy.

MÝTUS OSIRIDA

K odhalení tohoto procesu, zdokonalování pomocí reinkarnací, stvořili egyptští mudrci mýtus Osirida. Příběh o dvou protichůdných silách, které se odrážejí v mysli i v polarizovaném vesmíru a umožňují vývoj. Mysl člověka ovlivněná napětím mezi těmito fundamentálními silami musí činit rozhodnutí, která přinášejí následky, jejichž prostřednictvím se učí. Utrpení nám dovoluje poznat štěstí. Úzkost nás učí rozumět míru. V mýtu vystupují 4 fantastické postavy. 4 sourozenci, kteří se spojují v přirozené páry a představují tak dvě protichůdné síly - světlo a temno. **Osiris a Isis představují sílu světla**, která vede člověka k duchovnu, k harmonii, k rozvíjení svého poznání. Jsou motory reinkarnace. **Seth a Nephtys symbolizují sílu temnoty**. Člověka vedou k materiálním a tělesným požitkům, do hlubokého stavu nevědomosti, k zaslepené intoleranci.

OSIRIS je mužská aktivní síla, vůle založená na získaných jistotách, ověřená informace podporující jednání vedoucí k harmonii, míru a spokojenosti. Symbolická forma Osirida je znázorněna jako muž omotaný obvazy neboli jako duše, která je ukryta v tělesné schránce. Má bílou korunu představující duši formující jeho mysl, doplněnou o dvě péra symbolizující dvě polární síly vesmíru. Neslučitelnou dualitu, která člověku dovoluje poznat pravdu. Ve své levé ruce drží pastýřskou berlu, představující sílu, jež vede lidstvo na cestě plné přeměn a znamení. Ve své pravé ruce třímá nástroj, pomocí kterého odděluje dobré od zlého. Každé rozhodnutí, každá žně přináší své ovoce. Zažíváme jak špatné okamžiky, tak ty dobré, plné harmonie a naše mysl je porovnává a pomáhá nám zdokonalovat se.

SETH představuje animální podstatu člověka, která oddaluje spiritualizaci matérie. Jeho vůle je ovládána egoismem a požitky i za cenu, že způsobí chaos a ostatní kolem budou trpět. Dominují u něj instinkty. Střet těchto dvou aktivních mužských sil je doplněn konfrontací jejich pasivních ženských protějšků.

ISIS vnáší do vnitřního světa člověka vyšší emoce, jako jsou intuice, inspirace, a pomáhá mu utvářet nové myšlenky, hledat a uctívat Boha, prožít extázi.

NEPHTYS zastupuje pocity a přání produkovaná tělem. Okolní svět analyzuje prostřednictvím smyslů.

7 SVATYNÍ

Na konci salónu univerzálního řádu se nachází 7 svatyní, které představují srdce chrámu. Objasňují základní poznatky o vývoji, vznik lidského myšlení, božské principy a síly, které pomáhají člověku zdokonalovat se.

PRVNÍ SVATYNĚ je zasvěcena Thóthovi a narození faraóna Sethiho I. Najdeme zde vysvětlení zrození mysli člověka ve vesmíru. V první symbolické scéně nejvyšší kněz školy Hóra oděný v jaguáří kůži, symbolu překonané původní zvířecosti člověka, pomáhá při zrození faraóna Sethiho I. Takto se zrodila mysl, která se může zapojit do vývoje vesmíru. Thóth, muž s hlavou Ibisa, symbolizuje božské slovo, které pojmenovává vše živé. Představuje mnohočetné principy jediného Boha, který tím, že pojmenuje, stvoří božskou bytost. Thóth drží Knihu osudu, kam zapisuje jména každé duše. Jména, podoby a rozdílné osobnosti v řetězci reinkarnací vedoucích člověka k nesmrtelnosti. Každá duše obdrží tělo, se kterým prochází životem, a jméno, v tomto případě Sethi I., který je dočasně faraónem. Objevil se na určitém místě a za určitých okolností, aby pokračoval ve svém vzdělávacím procesu. Thóth do své knihy zapisuje jméno doprostřed smyčky, kterou Egypťané nazývali kartuš. Každá další smyčka se připojuje k té základní a představuje nejnovější osobnost, do které se vtělila věčná duše. Jméno je vibrací božského světa, který dává tělu tvar a určuje, jaká bude dočasná osobnost duše. V každém životě máme rozdílnou osobnost, která

představuje lekci a osud určující okolnosti, jenž musíme prožít, abychom se poučili. Thóth je božským písařem. Archivuje lekce, které se má vtělená duše naučit v Knize osudu a v okamžiku smrti člověka zaznamenaná, čeho se mu podařilo dosáhnout. Protože je zodpovědný za slova, je považován za vynálezce jazyka, písma a intelektu, který hodnotí, porovnává a analyzuje. Po boku Thótha stojí Sešat s korunou složenou ze sedmi lístků. Sedm je číslo procesu. Sedm je číslo stupňů myslí člověka. To ona vpisuje faraónovo jméno a umožňuje mu vstoupit do nového cyklu.

Část Osiridova mýtu pojednává o tzv. **Posledním soudu**, který se odehrává, když duše mrtvého doputuje do duatu, dimenze oproštěné od fyzikálních zákonů. Zde se člověk setká se silami, které řídí jeho mysl ve vesmíru plném protikladů v životě na Zemi. V duatu člověk znovu prochází svým životem, ohodnocuje svoje působení a rozvíjí tím svoje dosavadní poznání o vesmíru předtím, než se znovu převtělí, aby pokračoval v procesu svého zdokonalování.

Anubis, muž s hlavou šakala, odvádí duši mrtvého do imateriálního světa. Šakal symbolizuje průvodce. Egypťané, kteří zabloudili v poušti, z ní úspěšně našli cestu ven, když sledovali jeho stopy. Anubis pokládá srdce, symbolizující myšlenky, pocity a činy mrtvého, na váhy Maat, bohyně pravdy a spravedlnosti. Jako protizávaží je položena Pravda, aby Bohové poznali, zda se mrtvý v životě naučil tomu, čemu měl. Pak přichází Thóth s hlavou ibisa, který je symbolem jediného Boha v okamžiku, kdy množil život. Důsledek každého rozhodnutí člověka je pečlivě zvážen. Je hodnoceno jeho jednání při všech důležitých okolnostech předurčených v jeho osudu, v jeho lekci pro dané vtělení. Thóth vše zapíše do Knihy osudu. Postupně zaznamenává transformační proces každé vyvíjející se duše, jméno, které měla, podobu, jež přijala, místo, kde se narodila, zkušenosti, kterými prošla a poučení, jaké si odnesla.

Všechno pozoruje stvoření složené z částí těl několika zvířat. Představuje podoby, do nichž se duše vtělila, její původní zvířecí podstatu. Tato animalita upínala duši k hmotným statkům, vášním a touhám a tělesným prožitkům. Je to síla Setha, stinné stránky každé lidské bytosti, která zpomaluje její vývoj.

Duše přenáší poznání získané během dočasného života do své věčné části. A od Thótha přijímá nový osud, novou lekci a také nový život. Odchází doprovázena Hórem, světlem její mysli. To on na ni bude čekat, až se zcela osvobodí, až dokončí koloběh reinkarnací, až se naučí všemu. Ukazuje duši, aby vyhledala nové útočiště v dalším těle, kde se nacházejí ostatní síly, které ovlivňují jeho mysl. Na trůnu sedící Osiris je silou, která celý proces žene kupředu, směrem ke spiritualizaci a oproštění duše od zvířecích vášní. Pomáhají mu Isis a Nephthys, které spojují duši s pocity a emocemi těla, do kterého se právě vtělila.

NÁSLEDUJÍCÍ TŘI SVATYNĚ jsou zasvěceny jedinému Bohu, kterého Egypťané uctívali. Bohu, který je všude. Viděli ho, ale ve třech fázích, třech různých stádiích jediného Boha. **Egypt je zemí jediného Boha.** Vždy tomu tak bylo. Jediný Bůh, univerzální vědomí, se ve vesmíru vyskytoval ve třech různých okamžicích vývoje světa. Kněží těmto třem fázím stvoření přidělili tři různá jména, aby jednoduše a postupně vysvětlili, jak rozumějí Bohu.

V první fázi, před samotným vznikem vesmíru, existoval jeden absolutní Bůh. Původní jednota, kterou Egypťané pojmenovali **Atum-Ra**. Nikdy ho neznázorňovali ve fyzické podobě. V hieroglyfech ho najdeme zpodobněného jako zlatý disk, symbolické Slunce, zdroj světla. Svatyně Atum-Ra je první z trojice. Atum-Ra je absolutní Bůh, který zatím ve vesmíru nestvořil jednotu, homogenní základní hmotu. Je to chaos, který v sobě ukrývá velkou sílu. Nicotu před velkým začátkem. Naprostou nicotu. Božského ducha, věčného a neměnného, který je všude a všechno ví.

V následující svatyni je Ptah. Bůh, jehož vůle se chystá ke stvoření a uspořádává vesmír. Ve své druhé fázi Bůh zaktivoval svoji vůli, svoji božskou energii, aby uspořádal vesmír a stvořil hmotu. Tento Bůh, jenž stvořil vesmír, se nazývá **Ptah-Ra**. Ve svatých písmech je znázorněn jako bůh omotaný obvazy třímající hůl se třemi symboly. Anch - symbol vitální, tvořivé energie se v těle projevuje pulsacemi vaskulárního systému. Je božskou silou, klíčem k životu. Was - představuje hlavní tepnu. Symbolizuje kanál, skrz nějž proudí energie do celého těla. Také má tvar prutu, jenž používali Egypťané v poušti k ovládnutí hadů, k ovládnutí proudů života. Energetický had kundalini šplhající se po páteři. Džed - symbolizuje potenciál růstu a rozvoje života. Páteř, která formuje těla živočichů a dává jim různou podobu.

Ptahova hůl má hlubokou symboliku, která se vztahuje k energii vytvářející život. Ptah představuje okamžik, ve kterém aktivní boží vůle zapůsobí sama na sebe a koncentruje původní substanci Boha, kterou nazýváme duch. Tento akt uvedl do pohybu protichůdnou expanzivní sílu, která rozhýbala celý vesmír. Tyto dvě opačné síly se postupně dostaly do stavu rovnováhy, ve kterém vznikl kosmos, planety a příroda. V současnosti vědci tento okamžik označují jako "velký třesk". Koncentrující sílu označují jako centripetální sílu a následnou expanzivní reakci jako odstředivou sílu. Od dob Einsteina je hmota považována za formu energie, kondenzaci nebo kolagulaci světla. Duše je považována za původní substanci, která se dokáže pomocí kondenzující síly smrštit a vytvořit hmotu, kondenzované světlo. Aby to dokázal, musí vytvořit protichůdnou sílu, která se snaží uvolnit z formy, do níž je stlačována. Výsledkem jejího působení je pohyb a čas.

Třetí a poslední fázi stvoření je okamžik, kdy Bůh stvořil člověka k obrazu svému. Dal mu možnost tvořivě myslet a také ho obdaroval svědomím. Tohoto Boha pojmenovali **Amon-Ra**. Hlavním symbolem Amon-Ra je jeho vysoká koruna, která symbolizuje mysl, jež existuje v duálním světě. Proto je rozpuštěná na dvě větve, které vycházejí z jednoho základu. Každá větev má sedm listů, sedm hladin, kterými prochází mysl člověka od prvního okamžiku, kdy se vtělí do lidského těla až do doby, kdy se osvítl a osvobodí od hmotných omezení.

Když zanikl kněžský stav, význam všech těchto symbolů zmizel s ním. Hodně badatelů bylo přesvědčeno, že ve svém náboženském systému uctívali mnoho Bohů. Přesto obyvatelé starověkého Egypta věřili jen v jediného Boha. Musíme pochopit význam každého symbolu, abychom odhalili jejich komplikovanou teologii a pak zjistíme, že je stejně jednoduchá jako geografie Egypta.

V chrámu Osirida v Abydosu je každé fázi Boha zasvěcena jedna svatyně. Poslední svatyně je Boha Amona, který představuje okamžik, kdy Bůh v již existujícím vesmíru stvořil člověka k obrazu svému a vdechl mu život. Chtěl, aby si člověk uvědomoval svoji existenci. Je to hlavní kaple chrámu. Tím vzdali jeho stavitelé hold vzniku vědomí ve vesmíru. Na jejích zdech se objevují symboly Amon-Ra a faraóna, zastupujícího uvědomělého člověka, který děkuje za dar života. Přijímá jeho světlé i stinné stránky, radost i bolest. Chápe, že vše je součástí procesu zdokonalení. Amon-Ra také symbolizuje znásobení vědomí vesmíru tím, že má přirození na bříše, tedy místě, kde roste člověk. Vždy má u sebe několik svatých symbolů. Klíč k životu a ke kanálu energie.

Vesmír a jeho esence - člověk, se vyvíjí ke stavu absolutního vědomí. Osudem člověka je dospět do další fáze vývoje, stát se duchovní a vysoce mentální bytostí. Faraón zahaluje Amon-Ra do průhledné kápi, která symbolizuje pojmenování Boha lidskou myslí, pochopení důvodu jeho existence. Svým prstem ukazuje na třetí oko - místo, které mnoho kultů považuje za bránu mimo fyzický svět. Amon-Ra od faraóna přijímá nádobu ve tvaru srdce, která obsahuje lásku a moudrost vznikající při vývoji lidstva.

Následující tři svatyně jsou zasvěcené Osiridovi, Isidě a ta poslední jejich synovi, Horóvi. V polárním pojetí světa jako propojení sil světla a temnoty, zastupují Osiris a Isis světlo, vývoj mysli během cyklu života, smrti a renovace. Protikladná síla je zastoupena Sethem, pánem temnoty, jenž brzdí člověka koncentrovanou hmotou zvířecími vášněmi. Hórus se narodil, když světlo zvítězilo nad temnotou. Je synem Osirida a Isidy. Představuje okamžik, ve kterém se každá bytost obrátí k duchovnu a přestane vnímat svoji zvířecí podstatu, promění se v bytost bez jakýchkoliv omezení, uvědomí si všechny životy, jež prožila. Na zdech svatyně najdeme Osirida s různými symbolickými korunami na jeho hlavě, značícími různé okamžiky na cestě ke zdokonalení, různé etapy a získané zkušenosti.

Evoluční proces probíhá simultánně dvěma směry. Viditelný a vnější směr je fyzický vývoj, při kterém se sofistikovaná forma těla přenáší dál pomocí dědičnosti. Druhý směr je neviditelný proces vývoje duše skrz reinkarnace směrem k vyšším stupňům vědomí, dokud nedosáhne okamžiku zrození Hóra, kdy při proměně svého já opustí původní animalitu jež tíží jeho vědomí a odlehčené vědomí osvětlí vše.

Ve svatyni Isidy kněží vysvětlovali žákům existenci ženského principu schopného vytvářet světlo. Její jméno znamená trůn. Každý symbolický obraz vyjadřuje jednoduchým způsobem nějakou myšlenku beze slov. V esoterické filozofii se učí, že každý symbol má 7 klíčů. Isis je znázorňována jako žena se supem na hlavě, na němž jsou připevněny kravské rohy se zlatým diskem uprostřed.

Osiris a Isis zastupují zdvojenou sílu orientovanou směrem ke spiritualizaci hmoty směrem k vývoji vědomí. V mýtu se o nich hovoří jako o sourozencích nebo jako o manželích. Sup je pták, který se pečlivě stará o svá mláďata. Ve svých útrobach přeměňuje zetlelé zbytky v potravu, v nový život. Kráva symbolizuje nutritivní princip. Její rohy mají tvar měsíce, matky cyklů. Obklopují zlatý disk, sluneční svit, zdroj života, světlo vědomí.

MÝTICKÝ PŘÍBĚH O OSIRIDOVĚ, ISIS A SETHOVĚ

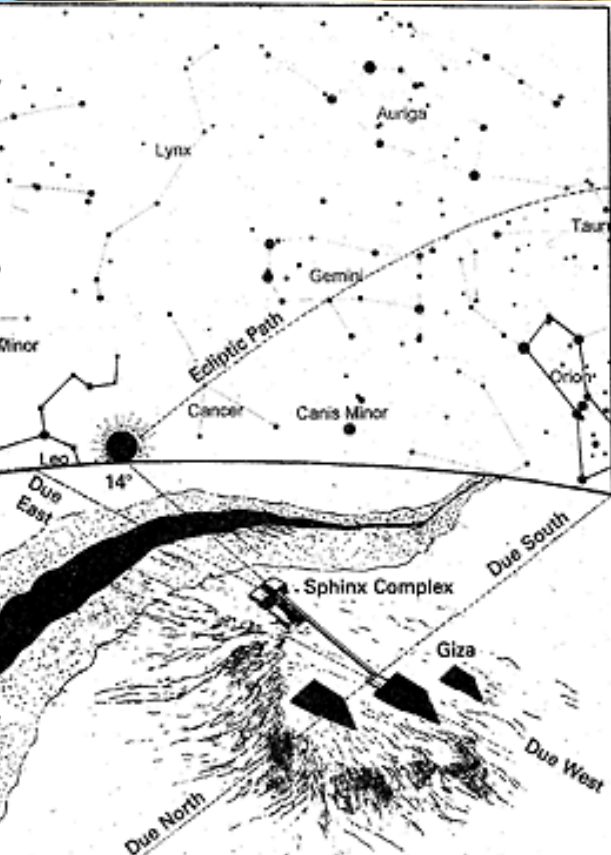
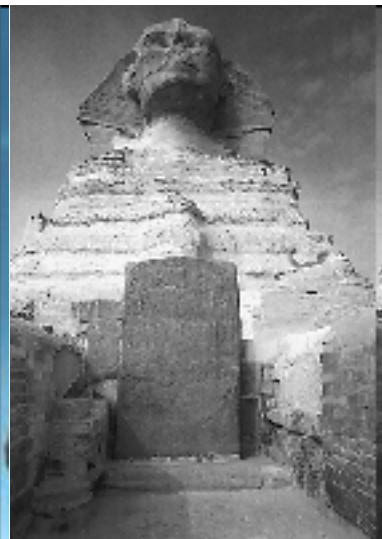
V mýtickém příběhu byli vládci Egypta Osiris a Isis. To oni stanovili zákony. To oni byli nástroji své civilizace. Učili respektu a hledání Boha. Po dosažení tohoto cíle Osiris hledal další dimenze, další pravdy a znalosti. A království, symbol myslí, přenechal Isidě, své ženě a sestře. Seth, jeho bratr, temná zvířecí síla, si chtěl přivlastnit království, mysl člověka i Isis, do které se bláznivě zamiloval. Když se Osiris vrátil, Seth ho společně se 72 šlechtici pozval na banket. Připravil speciální dřevěný sarkofág, přesně odpovídající rozměrům Osirida. Prohlásil, že jej věnuje tomu, komu padne. Jeden za druhým si jej zkoušeli. Jakmile si do něj lehнул Osiris, přiklopili jej víkem, zalili olovem a hodili do Nilu. Seth, který představuje zvířecí a vášnivou podstatu každého živočicha, se ujal vlády nad myslí a omezil ji jen na tělesné pocity a vášně.

Počet spiklenců symbolizuje reinkarnace, které musí mysl uvězněná v tělesném sarkofágu prožít během jednoho kosmického roku, aby proměnila hmotu zpět v ducha. 72 let uplyne, než Země urazí jeden díl nebo se posune o jeden stupeň v rámci 30-ti stupňového úhlu, který má vyhrazeno každé souhvězdí na nebeské klenbě. 12 souhvězdí je rozmístěno na nebi v 360°, 12 znamení zvěrokruhu. Velké otočení slunečního systému, zvané kosmický rok, trvá 25.920 let. Podle mýtu doplul Osiridův sarkofág do Libanonu, kde ho zachytily větve tamaryšku a proměnil se v nádherný strom. Sarkofág se stal součástí jeho kmene. Zdejší král si všiml tohoto překrásného stromu a nechal ho uříznout jako sloup do svého paláce, aniž by tušil, že uvnitř se skrývá sarkofág. Po mnoha útrapách se Isidě nakonec podařilo sarkofág zachránit a dovézt jej zpět do Egypta. Seth ho ale objevil a Osiridovo tělo rozsekal na 14 dílů, které rozeslal po celé zemi. Isis se ale vypravila na cesty a postupně shromáždila 13 částí, až na Osiridovo přirození, které podle legendy sežraly ryby. To má symbolizovat oprostění od sexuality a animality. Thóth pomohl Isidě poskládat jednotlivé části Osiridova těla a tak se jí podařilo duchovně propojit se svým manželem, který ji oplodnil svojí podstatou a ona v sobě nosila Hóru.

Hórus představuje osvícení, kdy skončil koloběh reinkarnací a člověk získal potřebnou moudrost, kterou už z myslí neztratí. Tento příběh symbolizuje vývoj. Proces cesty lidské duše od prvního vtělení přes mnoho životů k vyšším emocím, inspiraci a intuici, kdy dosáhne osvícení a moudrosti navěky.

POSLEDNÍ SVATYNĚ chrámu je zasvěcená Hórovi. Je branou ke hvězdám. Hórus symbolizuje moment zmrtvýchvstání, osvícení a nesmrtnosti, konec materiálních omezení, okamžik, kdy spatříme všechny naše prožité životy a navždy si uchováme získané vědomosti. Nauka kněží potvrzuje, že člověk musí projít mnoha životy, aby se nakonec dopracoval k takovému stavu myslí, ve kterém pochopí smysl svojí existence a existence fundamentálních sil vesmíru. Toto prozření jeho duše spolu se zkušenostmi ze všech minulých životů dovede člověka do stavu harmonie, kdy se oprostí od koloběhu reinkarnací a omezení hmoty. Tento okamžik nastane, když se člověk naučí respektovat vše živé. Když pochopí, že vše, co se děje, je dokonalé a přináší klid a harmonii. Když se naučí uchovávat vysokou hladinu životní energie a rozhodne se ji celou věnovat na hledání Boha v jednom jediném životě. Když dosáhne této hladiny a rozhodne se pokračovat ve zdokonalování se, může otevřít bránu k Hórovi, transformaci umožňující mu opustit neustálý koloběh reinkarnací. Hórus představuje triumf světla nad temnotou, překonání zvířecí podstaty člověka, konec materiálních omezení, definitivní odklonění od ignorance k moudrosti, dimenzi, která nás vynáší ještě více v hierarchii vesmíru.

Hórus je symbolizován zlatým sokolem, který vidí všechno a létá svobodně jako duše nad materiálními statky. Všichni lidé se přetělují a zdokonalují hnání silou Osirida a uvnitř nesou semínko Hóra, cestu k nesmrtnosti a trvalému vědění. Můžeme se tam dostat jen tehdy, naučíme-li se být flexibilní a dokážeme-li ocenit to, co máme. Měli bychom přijmout život, respektovat lidi kolem nás, poděkovat za šanci prožít život a uvědomit si, že jsme byli stvořeni k lásce.

3. DÍL - SFINGA, STRÁŽKYNĚ HORIZONTU

V dnešním díle Vám budeme dále vyprávět historii Školy mystérií Hórova oka, uzavřené kněžské kasty, představující skutečnou moc v Egyptě. Založili ji kněží, kteří přežili potopu světa a kteří ovládali znalosti ztracené atlantské civilizace. Byly to velmi rozvinuté osobnosti, které prožitou pohromu vnímaly jako šanci založit novou civilizaci zasvěcenou duchovnímu rozvoji. Jejich chrámy představovaly živoucí knihy, jež odkrývaly pravdy o Bohu a o vesmíru a tím urychlovaly vývoj obyvatel Egypta.

Kněží do chrámů soustředili své znalosti i bohatství a proměnili je v hybné síly egyptské civilizace. Učili lid, že **věčná duše se opakovaně vtěluje a člověk tak prochází procesem zdokonalování řízeným Bohem. Duše vstupuje do různých těl, zakládá rodiny, objevuje se v jiných epochách i na jiných místech, zažívá různé ekonomické podmínky a zdravotní komplikace.** K opakovaným reinkarnacím dochází na Zemi, zatímco se sluneční soustava otáčí kolem centra galaxie. Celý cyklus otočení trvá 25.920 let, jeden kosmický rok. Během této doby ovlivňují mysl člověka energie různých souhvězdí, které podobně jako roční období určují nezbytné podmínky pro rozvoj člověka.

Egyptané se domnívali, že **postavení hvězd při zrození člověka určuje jeho osud a ve větším měřítku má pak vliv na celé lidstvo.** Osud vnímali jako nezbytnou součást života, jímž musíme projít, abychom se poučili. **Pravdu nalézáme porovnáváním protichůdných extrémů v duálním vesmíru** plném kontrastů světla a temnoty. Užíváním naší svobodné vůle v situacích, kterým musíme čelit, se učíme, jaké důsledky mají naše rozhodnutí. Úzkost nás učí rozumět míru, díky strachu chápeme harmonii, účinky nenávisti nám vysvětlují lásku.

Tak život za životem prochází člověk procesem duchovního zdokonalování. **Pokaždé se člověk narodí moudřejší, více respektující a tolerantnější, dokud neukončí cyklus a nestane se nesmrtelným nadčlověkem.** V okamžiku osvětlení si dokáže vzpomenout na všechny životy, jenž prožil, omyly jenž spáchal a chápe, že díky nim došel až k porozumění důvodu své existence. V míru a harmonii, s vysokou hladinou vitální energie, šíří lásku a získává přístup k vyšší moci a k další fázi vývoje ve vyšším stupni reality. Během procesu vývoje, jímž prošel, se z animálního člověka proměnil ve významného učitele, ve váženou nesmrtelnou bytost, která se může vydat za hranice možností smrtelníků.

Dodržování tohoto přístupu k životu umožnilo Egyptánům žít po tisíce let v míru a harmonii během nichž se vyvinuli v příkladnou civilizaci. Kněží Hórova oka si tyto pravdy ponechávali za zdmi svých chrámů.

SFINGA

Sfinga nám může vyprávět o astronomických pohybech, jenž byly objeveny před tisíci lety a ověřeny v minulém cyklu obyvateli Atlantidy. Dnes si myslíme, že Atlantida je pouhý mýtus. Neměli bychom zapomínat na to, že Platónovo líčení zániku Atlantidy má egyptský původ. Kněží z chrámu Neit ukázali Solónovi záznamy o existenci Atlantí, což je egyptské slovo týkající se vody. Slovo Atlu znamená vodu, hranici mezi vodou a souší. Anti znamená rozdělení země. Složené slovo Atlanti znamená země rozdělená vodou. V Platónově příběhu bylo hlavní město Atlantidy Poseidonis překrásným městem tvořeným kruhy souše rozdělenými vodními kanály.

Při odhalování tajemství Sfingy budeme analyzovat její symbolický tvar, její obrovské tělo vytvořené z monolitu, její přesné umístění a pohled očí. Zrekonstruujeme pohyb hvězd po potopě světa, prohlédneme si známky eroze na jejím těle a zamyslíme se nad jejich významem. Kněží, kteří přežili zkázu atlantské civilizace, vytvořili ohromnou sochu, jež obsahovala mnoho astronomických symbolů. **Hodiny - jež odměřují hlavní cykly sluneční soustavy v naší galaxii.** Zanalyzujeme tyto symboly, abychom vysvětlili, že Sfinga je největší a nejstarší měřič času na naší planetě.

NEJSTARŠÍ HODINY SVĚTA

První datum, které je na ní zaznamenáno **je období Zep Tepi - Nové doby,** počátek vzniku

nové civilizace po potopě světa. Zep Tepi je prvním krokem na cestě k zdokonalení celého lidstva. A Sfinga je prvním kamenem na této cestě.

Druhé datum označuje poslední celosvětovou katastrofu, jež se odehrála před 13.000 lety a o níž hovoříme jako o potopě světa, protože k ní došlo simultánně na celé planetě. Nešlo o lokální jev omezený pouze na Egypt.

Moudří kněží vlastnili záznamy o předchozích katastrofách, z nichž se jedna odehrála v raných počátcích Atlantidy, asi tak před 38.000 tisíci lety. Věděli, že **katastrofy přicházejí cyklicky a dochází k nim v každém kosmickém roce**. Zjistili, že délku jednotlivých cyklů určují hvězdy rozmístěné po celém vesmíru. Výjevy na Sfinze zdůrazňují důležitost velkého kosmického cyklu pro všechny úrovně a všechna měřítka. Oběh sluneční soustavy kolem centra galaxie určuje, jak dlouho trvají fyzické struktury podporující existenci lidstva. Každých 25.920 let se objevila ohromná přírodní katastrofa, která **umožnila nový vývoj a dala šanci nové organizaci**. Struktury organizující život na Zemi a rozvoj lidstva se pravidelně hroutí. Na konci každého kosmického cyklu dojde k velkým změnám na Slunci, jež mají za následek výrazné klimatické výkyvy, které postupně zničí vše, co bylo na zemi vybudováno. Kněží Hórova oka učili svůj lid, že tyto **změny jsou součástí Božského plánu, jak umožnit příchod nových objevů a vyjádření, která by lidstvu poskytla nový náhled na vesmír**. Jakoby lidstvo každých 25.920 let vymřelo, aby se znovu zrodilo v dokonalejší formě. Je to ten samý koloběh jakým prochází člověk, ale pojímán v kolektivním měřítku a v obecnějším vědomí.

KOSMICKÝ ROK

Na nebi nad severním pólem se nachází 6 **souhvězdí nazývaných polární souhvězdí**. Níže, blíž k rovníku, nalezneme **12 souhvězdí zvěrokruhu**. Když zjistíme, jaká polární konstelace a jaká konstelace zvěrokruhu byly v určitou dobu na Zemi, můžeme určit přesné datum. **Sluneční soustava obíhá kolem centra galaxie po imaginární linii nazývané ekliptika (ecliptica)**. Každý oběh trvá **25.920 let, což představuje věčný cyklus, který egyptští kněží nazvali kosmický rok**.

To oni rozdělili tento kruh na 12 sektorů, každý zaujímající 30°. Slunci trvá 2160 let než projde jedním z těchto dílů. Celý kruh tvoří 12 souhvězdí. Každé z nich nese nějaké zvířecí jméno, proto se tento kruh nazývá zvěrokruh nebo zodiak. Během této cesty získává planeta Země různé energie od těchto dvanácti znamení zvěrokruhu nebo od souhvězdí, která vládou nad lidským osudem v každé reinkarnaci a která určují situace, které musí člověk zažít, aby se poučil.

SYMBOLICKÝ TVAR SFINGY – LEV A ČLOVĚK

Dnes se sluneční soustava nachází na 0° stupni ekliptiky. Na konci věku Ryb a na počátku věku Vodnáře. Ale teď se ještě vrátíme o 180°. Do sluneční soustavy před 12.960 lety o 180° nazpět - do souhvězdí Lva. Vědci tvrdí, že v té době končil playstocen, roztály ledovce a došlo k potopě světa. **Tvar Sfingy spojuje dva symboly**, jež představují zodiakální a polární konstelace - **Lva a Člověka** - a my díky tomu můžeme určit přesné datum.

Její podoba symbolizuje spojení těchto dvou souhvězdí. Tělo lvice představuje **souhvězdí Lva**. Lidská hlava představuje **polární souhvězdí** - dnes pojmenované **Hercules**. Egyptané mu říkali Tum neboli Adam astronomické mytologie. Spojený pohyb těchto dvou souhvězdí se nazývá Pari Passu. Země tímto párem souhvězdí prochází při své cestě galaxií v precesi rovníkosti. Sfinga takto označuje Zep Tepi, Novou dobu.

Polárka dostala svoje jméno od postavení nad severním pólem, přímo nad páteří Země, její rotační osou. Je to fundamentální hvězda představující moc vládnoucí nad nebem. Při pohledu ze Země se zdá, že se obloha otáčí přímo kolem ní. Sklon zemské osy orientovaný podle Slunce se při koloběhu Země nepatrně proměňuje a vytváří druhý kruh, který je výš na obloze a nachází se v něm 6 polárních hvězd.

Astronomické znalosti Egyptanů a zděděné záznamy jim umožnily zjistit, že když rozdělí tento druhý kruh na 60° díly, bude zemská osa ukazovat každých 4.320 let jiné polární hvězdě. Těchto 6 konstelací zahrnuje 6 polárních hvězd umístěných přesně nad severním pólem. Každá z nich zahrnuje 60° z cesty Země během jednoho kosmického roku. Nazývají se **polární konstelace**.

V souhvězdí Malé medvědice se nachází **Polárka**, která je v současnosti přímo nad severním

pólem. Řídí se podle ní mořeplavci. Ale před 4.320 lety byla polární hvězdou **Alfa Draconis** tvořící součást souhvězdí Draka. Před 8.640 lety byla polární hvězdou jedna z hvězd souhvězdí Hercula - člověka (**Eta Hercules**). Před 12.960 lety, v období potopy světa, byla polární hvězdou **Vega** ze souhvězdí Lyry. O dalších 60° zpět, před 17.280 lety, byla nad severním pólem hvězda **Deneb** ze souhvězdí Cygnus - Labutě. Před 21.600 lety nad severním pólem zářila hvězda **Alfirk** ze souhvězdí Cepheus. A přesně před 25.920 let, tedy před celým kosmickým rokem, se nad severním pólem nacházela **Polárka** ze souhvězdí Malé medvědice, stejně jako je tomu dnes.

Člověka průběžně ovlivňují tyto dvě sestavy souhvězdí. 6 v horním kruhu nad pólem a 12 souhvězdí zvěrokruhu. Obě se otáčejí kolem osy umístěné v centru galaxie, osy koruny. Egypťané se domnívali, že celá nebeská sféra leží na sloupech rozmístěných symetricky každých 60° po obvodu kruhu, na něž ukazuje pól Země během její pouti galaxií. Stáří a preciznost egyptských záznamů je zřejmá. Kněží, strážci času, zdědili astronomické záznamy, které byly starší než 26.000 let. Moderní astronomové ověřili tyto dva okamžiky a pojmenovali je precese rovnodenností, protože vycházejí ze změn v linii rovnodenností, které se potvrdily.

ROVNODENNOST A SLUNOV RAT

Slunce, při pohledu ze Země během slunečního roku, jakoby zaujímalo 4 kouty, 4 pozice, které omezují jeho pohyb za horizontem. Jsou definovány jako **zimní a letní slunovrat** a **jarní a podzimní rovnodennost**. Letní slunovrat, 21. června, je nejdelším dnem v roce a nejkratší nocí v roce. Naopak zimní slunovrat, 22. prosince, označuje nejkratší den a nejdelší noc. Ranní a podzimní rovnodennosti představují dva dny a dvě noci, které trvají shodnou dobu.

V Gíze vychází Slunce ve dnech rovnodenností přímo před Sfingou. V době zimního slunovratu 28° na severovýchod a v době letního slunovratu 28° na jihovýchod. **Dny rovnodenností**, kdy jsou den i noc stejně dlouhé, **představují vyvážení energií světla a temnoty**. V tyto dny se otevírají dimenzionální dveře času a prostoru. Proto představují významné dny pro všechny možné kultury. Každý rok se přímka spojující obě rovnodennosti posune o kousek blíž vůči Slunci. Každých 72 let o 1°. O 30° každých 2.160 let a o 360° každých 25.920 let. Tento jev, označovaný v dnešní době jako precese rovnodenností, přesně odpovídá starověkému **Pari Passu**, dvěma hladinám cesty určující kosmický rok.

OBROVSKÉ TĚLO VYTVOŘENÉ Z MONOLITU

Sfinga, spojující znamení lva s člověkem, v souhvězdí Hercula označuje okamžik těsně po potopě světa. Katastrofě, která se periodicky odehrává na konci kosmického roku - každých 25.920 let. Sfinga je největší sochou na světě. Její ohromné tělo bylo vytesáno z jediného bloku kamene, aby odolávalo nepřízni času dlouhá staletí. Je to obrovský monolit umístěný na pláni v Gíze a dosahující délky 80 m, šířky 13 m a 20 m výšky. Je velká přibližně jako blok domů ve městě. Aby její autoři zformovali její tělo, museli z bloku odtesat velikánské kamenné kvádry, které později využili ke stavbě dvou chrámů před sochou.

UMÍSTĚNÍ SFINGY

Tato tajemná a mocná socha je největším dílem, které se nám dochovalo ze starověku. Viděla kolem sebe vznikat několik kultur. Sledovala, jak se mění a zanikají. Sfinga byla postavena na velice zvláštním místě na zemi. Na pláni v Gíze, která se také nazývá Rostau ve starověké Knize mrtvých. **Její tělo lvíce leží paralelně s rovníkem na 30° severní šířky a téměř přesně na 30° východní délky. 30° šířky znamená, že Sfinga leží na jednom z diamagnetických bodů Země.**

Dnes se ví, že okolo Země nad rovnoběžkami procházejícími 30° severní a jižní šířky a v harmonických a pravidelných vzdálenostech od nich, prochází **elektromagnetická síť planety**. Všechny živé organismy, nezávisle na své velikosti, mají neuralgickou soustavu, matici zaznamenávající a harmonicky distribuující energii do celého těla. Planeta Země má kolem sebe podobnou geometricky přesnou síť složenou ze stejně vzdálených přímek, založenou na pravidelných mnohostěnech, po nichž putuje energie nutná pro její fungování. Tyto přímky se nazývají Liovy a Hartmanovy linie. Vytvářejí matici, která má několik neuralgických bodů, kde dochází k přirozené produkci energetických vírů, které tajně využívali jednotlivci a vládci, kteří znali principy levitace a antigravitace. Tyto elektromagnetické víry jsou od sebe harmonicky odděleny a dochází na nich k magnetickým a energetickým anomáliím.

V Bermudském trojúhelníku a také v Dračím a Ďáblově trojúhelníku, kde došlo k tajemným zmizením, jsou zmiňované diamagnetické body. Na jiných bodech jsou strategicky rozmístěny pyramidy různých kultur a také vojenské základny několika zemí. Nad těmito neuralgickými body by bylo možné za použití adekvátní technologie využít planetární energii ke zrušení přitažlivé síly působící na jakýkoliv předmět v aktivním poli. Na těchto bodech již byly prováděny experimenty s prostorovým přenosem. Například Spojené státy provedly tzv. Philadelphský experiment, který roku 1943 uskutečnil Nikola Tesla. V těchto vírech vznikají dimenzionální brány, které se otevírají a zavírají při západech slunce při rovnodennostech.

VELKÁ PYRAMIDA

Egyptané **rovnodennost považovali za den Maat**, bohyně rovnováhy a spravedlnosti. V těchto dnech se konaly speciální obřady, které prováděli členové Školy mystérií na pláni v Gíze. Energetický vír využívali při shromáždění potřebných znalostí, kdy kněžům, kteří byli na 5 nebo 6 stupni myslí, byla svěřena externí síla, aby mohli vstoupit do vyšší dimenze. Díky znalostem, které Egyptané získali od kněží Hórova oka, postavili Velkou pyramidu, aby mohli využívat nevyčerpatelnou sílu Země pro duchovní účely. Uvnitř této pyramidy čerpali kondenzovanou energii planety a dosahovali vysokých vibračních frekvencí, pomocí nichž se dostávali do stavu změněného vědomí. **Velkou pyramidu pojmenovali Arca Ra-Harmakhu a postavili ji na elektromagnetickém víru, který využívali ve dny rovnodenností, kdy energie světla a temnoty jsou vyváženy bohyní Maat.**

V tyto dny se rodili neteri, výjimeční duchové - Shemsu-Hor čili následovníci Hóra, který tak šířil s jejich pomocí svou lásku a vedl, prostřednictvím jejich znalostí o vesmíru, lid k vyšším hladinám vědomí. V páté kapitole Knihy mrtvých nazvané Rostau se píše o pyramidě, kterou stráží dvě sfingy s těly lvic, které svým přímým pohledem do Slunce v den rovnodennosti ochraňují vstup do království Sokar. Chodby, jimiž se do něj sestupuje, se podobají těm ve Velké pyramidě. Zde dochází k poslední transformaci Osirida, který byl do té doby ve svém nitru stále člověkem. Zde najde osvětlený Hórus, kterého promění v nesmrtelného nadčlověka. Lví podoba má s tímto procesem vývoje velmi mnoho společného. **Lev je nejvyvinutější zvíře ze všech. Pro Egyptány představoval poslední fázi vývoje zvířecího vědomí na cestě směrem k proměně v člověka.** Tato zjištění společně s dalšími faktory dělají z místa, kde se nachází Sfinga, něco velice speciálního. Sfinga je víc než jen pouhá socha a Velká pyramida je víc než jen pouhá hrobka.

Existují dva důvody, proč se **vědci domnívají, že to byl faraón Chefrén**, který vládl v letech 2.520 až 2.494 př.n.l., **kdo nařídil, aby Sfingu vytesali z jediného kusu kamene.** Prvním důvodem je, že se domnívají, že její obličej se podobá obličejí černé dioritové sochy Chefréna, která byla zahrabána hlavou dolů v Údolním chrámu nedaleko Sfingy. Faraónově soše sedí za hlavou sokol. Sochu jsme digitálně upravili, abychom zrekonstruovali její původní obličej. Zjistili jsme, že její rysy se velmi liší od Chefrénových. Je známo, že socha nesla jméno Abu-Hol a že po několik století měla červenou barvu, barvu Egypta. Zub času znehodnotil dekoraci její hrudi složenou z polodrahokamů, také zničil její spletenou bradku, barvy na její elegantní čelence a všechny leštěné desky z bílé žuly z Chefrénovy pyramidy. Druhým důvodem je kamenná stéla, která byla nalezena mezi předními tlapami Sfingy. Na 13. řádce vytesané v tomto kameni je slovo "chef", proto tradiční egyptologové přičítají stavbu Sfingy Chefrénovi. Stélu nechal vytesat faraón Thutmóse IV., který vládl v letech 1.401 až 1.391 př.n.l., aby oslavil restaurování a vyhrabání Sfingy z písku. Na stéle je napsáno, že Sfinga je ztělesněním magické síly tohoto místa, která je v něm soustředěna od počátku všeho, od doby Zep Tepi. Příběh vypráví, že mladému Thutmósovi se ve snu zjevila Sfinga a slíbila mu, že z něj udělá faraóna, jestli ji vyhrabe z písku, který ji zakrýval až po krk. Ve skutečnosti ale neexistuje žádný nápis, který by prohlašoval, kdo Sfingu nechal postavit. **Neexistuje nic, co by dokazovalo, že to byl Chefrénův nápad. Je pravděpodobnější, že ji Chefrén, stejně jako Thutmóse IV., nechal vyhrabat z písku a zrenovovat.**

Na jiné stéle nalezené v Gíze, která bývá nazývána Inventární stéla, se našel nápis potvrzující, že **faraón Cheops, Chefrénův předchůdce, nechal postavit jeden z chrámů před Sfingou**, což dokazuje, že socha tam již stála a že ji tedy nemohl nechat postavit jeho nástupce. Nicméně tuto stélu tradiční egyptologové neuznávají, protože podle nich není původní a styl jejího písma neodpovídá Cheopsově epoše. Skutečností zůstává, že Sfinga byla ukrytá v písku po tisíce let. Několik vládců nakázalo, aby byla očištěna a tak vždy zůstala po nějaký čas odhalena, aby postupně znovu upadla v zapomnění.

SMĚR POHLEDU SFINGY

Další záhadou je směr jejího pohledu. Její lidská hlava je otočená k východu a už tisíce let pozoruje každý východ slunce. **Její oči jsou soustředěny na bod horizontu, kde vychází slunce v den rovnodennosti, na skutečný východ** - na dimenzionální křižovatku. Imaginární přímka procházející Sluncem a spojující jarní a podzimní rovnodennost se v dnešní době využívá k měření kosmického roku, precese rovnodenností podle vychýlení jejího úhlu. Ten se každých 72 let posune o 1°. O 30° se posune jednou za 2.160 let a o 360° každých 25.920 let. Otočení této přímky vymezuje jeden kosmický rok, cyklus určující lidské reinkarnace a periodické katastrofy.

Pomocí stanovení přesné polohy Sfingy dokázali američtí vědci sestavit simulaci pohybu hvězd po obloze. Do počítače vložili data o pozici, jakou měla Země na své ekliptice - dráze kolem sluneční soustavy - před 12.960 lety. Ukázalo se, že v té době **pohled Sfingy**, jež je soustředěn na bod na horizontu ležící přesně na východě na 30° severní šířky, **směřoval do souhvězdí Lva**, které každou noc zářilo na nebi. Sfinga se dívala přímo před sebe na hvězdy tvořící Lva, znamení zvěrokruhu, jímž v té době procházela Země při své cestě kolem sluneční soustavy, čímž Sfinga vysvětlila dobu svého vzniku, svou podobu a své umístění. V té době se na horizontu na 90° jižní šířky nacházelo souhvězdí Orion - 9° od meridiánu spojujícího sever a jih. A hvězda Sirius, nejpodstatnější hvězda Egyptanů, jejíž východ oznamoval příchod záplav na Nilu, byla vidět přímo nad horizontem - 14° nalevo od meridiánu.

Datum začátku nové civilizace Zep Tepi, jež Sfinga označuje, lze ověřit porovnáním jejího tvaru a pozorováním zodiakálního souhvězdí Lva a polárního souhvězdí Hercula. **Její oči**, které směřovaly k východu slunce v den jarní rovnodennosti a v noci ke hvězdám souhvězdí Lva, **ze Sfingy dělají přesné astronomické hodiny**. Její umístění bylo vybráno s velkou pečlivostí, díky níž se Sfinga stala poslem, který vypráví vykladačům budoucnosti o nejdůležitějším cyklu pro člověka - kosmickém roce a o rozmístění elektromagnetické sítě planety.

STÁŘÍ SFINGY

Ještě jeden element Sfingy potvrzuje Zep Tepi. Doba, kdy byla Sfinga postavena. Je to důkaz geologického a klimatického původu. V roce 1960 francouzský matematik René Schwaler de Lubicz prohlásil, že **tělo Sfingy jeví známky eroze způsobené deštěm**. Celý svět byl šokován, protože je známo, že během posledních 4500 let byla Sfinga po 90% času zahrabána po krk v písku. Od roku 2.500 př.n.l., který je oficiálně považován za datum jejího postavení, které nařídil faraón Chefrén, ji jen několik vládců nechalo na určitou dobu vyhrabat z písku a zrenovovat. Jedno z posledních odkrytí nařídil Napoleon, když pobýval v Egyptě. Jak je tedy možné, že Sfinga projevuje známky eroze způsobené deštěm? Kromě toho bylo prokázáno, že klima v Egyptě bylo během posledních 4500 let prakticky neměnné. Vyprahlé, suché a s malým počtem srážek. Vědci nám tvrdí, že radikální změna klimatu, jež se odehrála koncem plýstocenu, proměnila Egypt postupně v poušť. Tudiž **děšť, který poničil Sfingu, na ní musel dopadat mezi rokem 10.960 až 5.000 př.n.l.**, kdy se pláň v Gíze proměnila v písečnou poušť, jež zahrnula Sfingu až k jejímu krku a ochránila ji před okolním klimatem. Expedice bostonské univerzity potvrdila, že jde skutečně o stopy po erozi způsobené deštěm a že hluboké pukliny na soše musí být staré tisíce let.

Tato zjištění potvrzují pradávny původ Sfingy a přispívají k polemice mezi tradičními egyptology, kteří se nemohou shodnout na skutečném stáří této civilizace. Do dnešního dne se nám zachovalo jen velice málo záznamů vladařů a ty, které máme, jsou uznávány jen částečně. Turínský papyrus a Galerie kartuší v chrámu Osirida v Abydu obsahují jména faraónů, jež současní odborníci uznávají.

První z nich je legendární král Meni, zmíněný na paletě krále Narmera, jemuž se přičítá sjednocení Egypta kolem roku 3.000 př.n.l. Je považován za zakladatele první oficiálně historicky uznávané dynastie. Ale tyto zápisy společně s těmi, které sepsal kněz Manehtó v roce 3.000 př.n.l. ve své Historii egyptské civilizace, pojednávají o dálnějších událostech a ranějších vládciích, kteří ale nebyli uznáni a jsou považováni jen za nerealistické mýtické postavy. Oni patří k **Shemsu-Hor**, následovníkům Hóra, božským předchůdcům, osvíceným bytostem, kteří Egyptu vládli před 13.900 lety a po nich nastoupili **Dea-Ku**, moudří muži, další výjimeční monarchové, kteří podle těchto spisů, vládli Egyptu 11.000 let před nástupem faraónů, jejichž vláda trvala 30 dynastií. To znamená, že v Egyptě existovala civilizace již před potopou světa, během předchozího cyklu zvaného atlantský a že v Zep Tepi zahájila s nashromážděnými znalostmi další cyklus. Kromě toho, to také vysvětluje jeden ze sporů historiků, týkající se zařazení začátku této civilizace do roku 3.000 př.n.l. **Nikdo nechápe, jak mohla být věda, umění, architektura a hieroglyfické písmo kolem tohoto data tak rozvinuté a že je v následující epoše již nic výrazné nezdokonalilo.**

ZÁVĚREM...

Těžko se dá pochopit, odkud se tak náhle vynořila Sakkára se svými pálenými cihlami, keramickými dekoracemi, harmonickými architektonickými detaily, sloupy a pyramidami, jenž přežili tisíciletí. Je to stejné, jako kdyby naše současná civilizace postavila raketoplán, aniž by vůbec objevila letadlo a naplánovala lety programu Gemini, které dopravily člověka na Měsíc. Je jasné, že **Egyptané zdělili znalosti předchozího atlantského cyklu** a že je nejprve vedla kasta kněží na vysoké duchovní úrovni tak, jak to dokládají spisy vladařů, jenž se nám dochovaly. Ty také dokládají, že **Sfingu vytesali kněží Školy mystérií Hórova oka hned po potopě světa v predynastickém období Egypta**. Sfinga je ohromná socha vytesaná z jediného kamene, jež měla odolat mnoha staletím. Její symbolická podoba byla zvolena s tou největší obezřetností, aby se z ní mohly stát astronomické hodiny. **Umístili ji přímo nad elektromagnetickým uzlem Země a její postavení odkazovalo k existenci planetárních sil na místě, kde byla později postavena Velká pyramida**. Orientace jejích očí na určitý bod na horizontu, kde vychází slunce v den rovnodennosti, připomíná význam brány Maat, která se otevírá do království Sokar v okamžiku, kdy den a noc trvají stejně.

V tomto vesmíru plném kontrastů jedině prostřednictvím rovnováhy světla a temnoty mezi jednotlivými extrémny duality může být objevena jednota. Toto zjištění člověk získává tím, že se zamýšlí nad důsledky svých skutků, jenž zažil v jednotlivých reinkarnacích. Musí najít cestu respektu a tolerance, jež vede ke klidu a harmonii. Tuto zprávu sděluje každý chrám egyptské civilizace. Vyprávění o cestě zdokonalování prostřednictvím převtělování vedoucí k dosažení osvícení bylo jejich základním učením. Sfinga také potvrzuje starověký původ egyptské civilizace a začátek Nové doby, Zep Tepi, před 12.960 lety, kdy hvězdy souhvězdí Lva zářily přímo před jejíma očima. Sfinga vymezuje cyklus kosmického roku, nejdůležitější cyklus pro lidstvo. Potvrzuje, že atlantská civilizace skutečně existovala a že existuje vyšší řád vědění.

4. DÍL - KVĚT ŽIVOTA

Egypt je zemí jediné řeky. Nil proudí v klidném rytmu a zásobuje vodou vegetaci na svých březích, jež jsou obklopeny obrovskou pouští. Je to největší oáza v nejrozlehlejší poušti světa. Okolní krajina je prostá, snadno pochopitelná, její zákoutí vyzývají k rozjímání. Všechny body horizontu nás nutí přemýšlet o nesmírnosti. Egypt je zemí jediného Boha.

Po tisíce let obývala jeho území civilizace, která žila v míru a harmonii, aniž by překročila svoje přirozené hranice a ohrozila ostatní kultury. Tato civilizace byla zcela oddána duchovnímu zdokonalování. Naše představa o této civilizaci stále ještě přesně nepostihla všechny její úspěchy. Její písmo zůstávalo po tisíce let nerozluštěno. Podařilo se rozluštit jen jeho základní úroveň, symboly, které reprezentují zvuky řeči.

Vyšší úrovně, které symbolizují koncepty, ne zvuky, se ještě nepodařilo rozluštit. Překlady se soustřeďují především na fonetickou část jazyka anebo je překladatelé interpretují podle svého přesvědčení. Ti, kteří Egyptany považují za primitivní barbary, přicházejí pouze s jednou interpretací. Ti, kteří si myslí, že to byla vysoce rozvinutá civilizace založená na duchovnu a dosud neobjevených technologiích, nám předkládají zcela jiná vysvětlení.

NETER NEZNAMENÁ BŮH

Náboženští badatelé, kteří vyrůstali pod vlivem Bible či Koránu, považují Egyptany za despoty, kteří uctívali mnoho Bohů. Proto křesťané, židé a muslimové nikdy nepovažovali Egypt za zdroj, jenž obohatil kořeny jejich vlastní víry. Tato představa vznikla nesprávným překladem slova **NETER** ve významu Bůh nebo Bohyně. Zatímco **pravým významem je fundamentální příčina, božský princip, síla řídící vesmír**. Neteri představují atributy Boha. Byl to jednoduchý způsob, jak vysvětlit lidu, že **jediný Bůh, autor všeho stvoření, má různé charakteristiky. Neznamená to, že uctívali více božstev**. Muž může být učitelem, otcem a zároveň manželem, aniž by představoval několik osob najednou. Jsou to jen rozdílné charakteristiky jediné bytosti.

Pro mnoho historiků představuje současná civilizace okamžik největšího rozvoje lidstva na Zemi. Toto přesvědčení také přispělo k nepochopení významu Egypta, protože vědci nepřijali informace, které by mohly současnou teorii zpochybnit. Částečně přijímají dokumenty vládců Egypta, které se zachovaly do dnešní doby, ale odmítají záznamy před vládou krále Meniho, protože je považují za nepravdivý mýtus. Racionalističtí výzkumníci také zkreslili egyptskou historii, protože popřeli existenci vědy a filozofie před starověkými Řeky, přestože velcí řečtí myslitelé našli svoje odpovědi právě v Egyptě.

Všechny tyto faktory ovlivnily konstrukci zkreslené představy o Egyptě. Egyptané jsou díky těmto předsudkům považováni za primitivní národ podřízený modernímu civilizovanému světu, který jim stavěl chrámy a pyramidy, obrovské a času odolávající hrobky faraónů.

Cílem našeho programu je znovu prozkoumat jejich kulturu, odhalit pravdy vytesané ve stěnách jejich chrámů, otevřít dveře k jejich koncepci reality a s otevřenou myslí se podívat za mýty, v nichž jsme je pohřbili.

ZÁKONY, PROCESY A PŘÍČINY VESMÍRU

Starověcí Egyptané vykládali vesmír, jeho zákony, procesy a příčiny, na základě logických, analytických a racionálních soudů, jenž jsou hodnotným odkazem pro svět vstupující do nového milénia. Na povrch vyplouvají nové skutečnosti. Vědci a technici nalézají důkazy o neuvěřitelných technologických vynálezech, preciznosti jejich stavitelství a rozsáhlosti jejich projektů. Jejich úspěchy byly podceňovány. Nedostatečné pochopení jejich technologie nepopírá fakt, že dokázali přesouvat těžké náklady na dlouhé vzdálenosti. Otesávali, opracovávali a tvarovali tvrdé žulové a dioritové desky s ohromnou přesností, která je možná jen s pomocí ultrazvukových nástrojů. Jejich stavby jsou tak matematicky přesné, že např. na 5 hektarové základně Velké pyramidy je jen 8 mm nerovnost. S použitím současné technologie bychom dosáhli 40 cm nerovnosti.

Jejich systém měření dokázal přesně popsat rozměry naší planety i pohyby sluneční soustavy v galaxii. Důležité informace ohledně kosmických cyklů, které přinášejí periodické katastrofy, nemohou být odmítnuty jako pouhý mýtus. **Toto dědictví je součástí naší dávné budoucnosti.** Fakta, jenž byla do dnešní doby zjištěna, dokládají, že Egypťané měli velmi rozvinutou vědu, umění, filozofii a náboženství.

KNĚŽÍ ŠKOLY MYSTÉRIÍ HÓROVA OKA

Jejich poznatky čerpají z dávno zaniklé civilizace zvané Atlantida, která existovala před potopou světa. Přežilo jen několik kněží, kteří položili základy cyklu, ve kterém žijeme dnes. Lidstvo bylo na vysokém stupni rozvoje. Několik kněží předpovídalo katastrofu a připravilo se na přežití. To oni stojí za náhlým rozvojem egyptské civilizace, která předtím stagnovala na strnulém bodě. Tito mudrcové založili uzavřenou kastu kněží a soustředili se v chrámech, kde učili své následovníky, jak vést lid po cestě ke zdokonalení, která měla trvat po tisíce let. Mluvíme o kněžích **Školy mystérií Hórova oka.**

Oni shromažďovali všechny dosažené znalosti. A jejich vize života na Zemi jako procesu zdokonalování animálního člověka v nadčlověka vytyčila Egypťanům jejich cestu. **Pojetí vesmíru knězi jako procesu neustálého zdokonalování je neocenitelné pro obyvatelstvo dnešního světa, neboť lidé vnímají rozvoj člověka jen na základě hromadění hmotných statků.** Škola mystérií urychlila proces zdokonalování několika žáků, kteří získali informace, jak rozumět duálnímu světu, ve kterém žijeme, extrémním protikladům světla a temnoty, strachu a lásky. Pochopili, že **v každém svém životě zažívá člověk na vlastní kůži extrém, jenž jsou výsledky jeho svobodné volby.** Může je porovnávat a zjistit, kde leží pravda. Každý život je nutným krokem k získání znalostí. Egypťané považovali člověka za prostředek k pochopení celého vesmíru. Tím, že pochopí svoji existenci, může člověk objevit hlubší pravdy, odvodit jaká je realita při pohledu zdola i shora. Tito moudří kněží učili, že **vše existuje v jedné velké myslí, že jsme myšlenkami Boha a že jsme sami schopni v naší myslí vytvářet názory.**

Všichni jsme aspekty jediné reality. **Vše je jedno. Jedno je vše.** Proto rozvíjeli vědu, umění, náboženství a filozofii jako multidisciplinární nauku bez vedlejších specializací, které člověka zaslepují. Stvoření považovali za vědomý akt jediného Boha. Studovali sami sebe, aby našli děj a pochopili jeho různé podoby, kterým dali jméno a symbol, aby o nich mohli lépe hovořit.

Atum pojmenovali neprojeveného Boha, jeho podobu před stvořením vesmíru. Stvoření existovalo pouze jako skrytý potenciál v jeho nitru. **Ptah** pojmenovali Boha, jenž projevil svoji vůli a stvořil vesmír. Jméno **Amon** dali Bohu, který vytvořil člověka k obrazu svému a umožnil mu svobodně myslet. Z této koncepce vzniku světa vychází i **květ života**, svaté projevy Boha, o kterých si povíme při návštěvě chrámu Osirión v Abydosu.

Chrámy sloužily jako velmi přesné vědecké nástroje k měření zaznamenávání pohybu planet. Jejich odkaz nám sděluje, že planety řídily cykly ve vesmíru a procesy, jimiž procházelo lidstvo. V chrámech soustředili znalosti, které nashromáždili při studiu sebe sama, při procesu zdokonalování ducha. Zde simultánně rozvíjeli vědy, umění, náboženství a filozofii v dynamické jednotě, protože věřili, že žádný aspekt reality není odtržen od ostatních. Kolem těchto chrámů se pod vedením vysoce duchovně obohacených kněží rozvíjela nejméně pochopená a nejvíce rozvinutá civilizace na Zemi. Nastal čas převzít od nich naše dědictví.

PÍSMO

Odkaz této civilizace, jejich představa o vesmíru, se ukrývá v několika málo symbolech moudře zvolených z prvků jejich reality. Užití obrázkového písma má výhodu v tom, že určité sdělení vysvětluje velmi jednoduše mimo samotný jazykový systém a jeho význam lze pochopit i o mnoho tisíc let později. Protože znázornění sokola či určité pozice člověka se nikdy nezmění. **Podle Egypťanů přichází člověk na svět, aby se naučil, jak má reagovat v situacích, jimž musí čelit. Porovnáváním následků svých činů se učí a zdokonaluje. Proto nejdůležitější je akce, sloveso, jednání přinášející výsledky a tudíž zlepšení.** Jazyk lidé používají k tomu, aby si sdělovali, jak jednali. Každá část celku nějak jedná a přináší výsledky. Každá část má formu, kterou potřebuje, aby jednala odpovídajícím způsobem. Egypťané vyjadřovali svoje myšlenky prostřednictvím tří druhů symbolů nebo písem - **hieroglyfického písma, hieratického písma a démotického písma.**

HIEROGLYFICKÉ PÍSMO

První typ písma využívá velice jednoduché obrázky zvané **hieroglyfy**. Hieros znamená svatý a glyfos je písmo. Egyptské symbolické písmo jako svaté označili staří Řekové. Hieroglyfy mají různé symbolické roviny. Základní a nejjednodušší rovinou jsou fonetické symboly. Užívali 24 grafických symbolů zastupujících zvuk, ne myšlenku, ze kterých složili abecedu. Písmo dávalo jazyku Egyptanů formu. Je to první abeceda, kterou později přijali Féničané a po nich Řekové. Psali jak do sloupců, tak horizontálně a mohli pak napsat číst oběma způsoby. Hlavy symbolických figur byly otočené směrem k začátku věty. Tímto způsobem naznačovaly směr, kterým se má sdělení číst.

Po tisíce let zůstávalo nerozluštěno až do roku 1799, kdy francouzští vojáci vedení Napoleonem objevili u Středozemního moře **Rosettskou stélu**, kámen z černé žuly vytesaný na sklonku egyptské civilizace. Byl ve velmi špatném stavu a ani jedna řádka na něm nebyla úplná. Přesto má 14 řádek popsaných hieroglyfy, 32 démotickým písmem a důležité jsou zejména 54 řádky napsané řecky, tedy známým jazykem, který překládal výše vytesaná písma.

Jazykový odborník Jean Francois Champollion se začal věnovat studiu textu vytesanému na kameni. Zjistil, že egyptské písmo stejně jako všechna semitská písma, používalo jen souhlásky. Samohlásky se užívaly pouze v mluveném jazyce kvůli gramatické formě. Roku 1822 se mu podařilo rozluštit záhadu porovnáním dvou kartuší hieroglyfů. Jedna z nich se nalézala na okrouhlé stéle na ostrově Philae na druhém pylonu chrámu Isis, kde bylo vytesáno jméno faraóna Ptolemaia VI. Rozluštil tedy dva hieroglyfy se jmény posledních faraónů Ptolemaia a Kleopatry. Tyto nápisy mu pomohly rozluštit a objasnit egyptské písmo. Zvuky řeckých slov přeložených do koptštiny, jazyka egyptských křesťanů, pomohly odhadnout zvuk jazyka starověkých Egyptanů. Tak došlo k rozluštění první roviny písma se 24 symboly vytesanými do kamene před tisícovkami let. Roviny písma užívající pouze souhlásky, ne celé myšlenky.

Ale v hieroglyfickém písmu existuje i vyšší rovina komunikace - více než 700 symbolů nádherných grafických forem zachycujících realitu, probouzejících myšlenky a jednání v mysli. Obrázek v tomto případě zastupuje celé slovo. Symboly imitují tvary přírody vybrané kvůli činnosti, kterou evokují v mysli. Pták symbolizuje let a svobodu. Sokol ještě navíc zdůrazňuje dobrý zrak. Obrázek oka symbolizuje zrak. Každý symbol je přesně navržen tak, aby přesně zastupoval zážitky, jež se vyskytují v životě člověka. Také používali snadno rozeznatelné části, které mysl člověka odkazovaly na nějakou činnost. Dvě vzpažené ruce znamenaly modlitbu, dvě nohy chůzi, natažená ruka ukazování, dvě spojené ruce jednotu. Ruka také krmila, sela, nalévala ze džbánu. Tyto symboly popisují okamžiky ze života člověka, jenž přináší ovoce. Zobrazení nástroje symbolizovalo činnost, kterou s ním lze vykonávat. Pluh, hrábě, síť.

HIERATICKÉ A DÉMOTICKÉ PÍSMO

Kromě hieroglyfického písma existuje další forma, která se nazývá **hieratické písmo**, které se užívalo jen v oficiální a obchodní komunikaci.

Třetí forma písma existovala pouze na sklonku egyptské civilizace, když kolem roku 700 př.n.l. Písaři opisující starověké texty zjednodušili hieratické symboly a vytvořili z nich téměř těsnopis. Toto **písmo** se nazývá **démotické**.

Začínají se objevovat nové interpretace těchto písem, které nám dovolují pochopit, že mýty a symboly používané Egyptany měly za úkol přenášet znalosti a vyjádřit přístup k realitě. Pochopení myšlenek je snazší, jsou-li vykládány pomocí příběhů. Mudrci si byli vědomi, že nemá smysl přinášet lidem informace, aniž by je chápali.

CHRÁMY V GÍZE A OSIRIÓŇ V ABYDOSU

Na počátku egyptské civilizace byly stejnou stavební technikou postaveny 3 chrámy. Mají stejný architektonický styl, velmi jednoduchý a zároveň mohutný, který už později v Egyptě nebyl nikdy využit. Dva z nich stojí v Gíze. První je **Chrám Sfingy**, který se nachází přímo před ní a na jih od něj stojí **Údolní chrám**, který byl v té době obrácen směrem k Nilu. Třetím chrámem je mohutný **Osirióň** v Abydosu.

Chrám v Gíze se skládá z ohromných bloků, které stavitelé odstranili, aby mohli zformovat tělo Sfingy. Jen v těchto dvou egyptských chrámech byly využity takto velké kamenné kvádry. Jsou to masivní, téměř kyklopské kameny, které jsou od vnějšího světa odděleny

ohromnou kamennou zdí se dvěma symetrickými vchody. Průměrná váha každého kvádrů využitého ke stavbě chrámu je 50 tun. Egypťané museli ovládat nějakou usnadňující techniku, která jim pomáhala přemísťovat kamenné kvádry vysoké jako domy. Použité kamenné bloky nebyly pravidelné. Každý byl jiný. **Jejich hrany byly zabroušeny do odlišných úhlů, ale bloky na ně postupně vršené do nich zapadaly na milimetr přesně.** Další specifikou těchto staveb je **speciální úprava rohových bloků**, které tvoří součást obou stěn, jež spojují. Energie se tak může přelévat z jedné stěny stavby do druhé bez omezení. Taková podmínka si častokrát vynutila otesání kamenů více než o 30 cm, aby přesně zapadly do rohu. **Ani v organické přírodě nikde nenajdeme pravé úhly. Tyto rohy umožňovaly proudění energie a tekutin.**

Tyto chrámy měly ve svém středu halu s kamennou střechou, již podpíraly gigantické, symetricky umístěné sloupy. Společně tvořily terasu, ze které byl vynikající výhled do okolní krajiny. **Ani na pilířích, ani na sloupech chrámů nenalezneme ornament nebo hieroglyfy.** Podlahy chrámů jsou vykládané alabastrem. Ve střeše chrámu, nad hlavní halou, byly úzké otvory, kterými procházel kužel světla, jenž ozařovat neteri (jako například sochu bohyně Sechmet v chrámu v Karnaku). **Tyto chrámy byly využívány už na počátku Zep Tepi**, nové doby, po potopě světa, při ceremoniích, jež vykonávali kněží Školy mystérií Hórova oka.

Ve dny rovnodennosti vystavovali na terase chrámů ve výši očí Sfingy zlatou loď. Symbol procesu vývoje člověka na Zemi, jeho reinkarnací a putování Slunce po nebi. V okolí lodi probíhaly obřady a Sfinga mezitím pozorovala východ slunce a v noci pak sledovala hvězdy souhvězdí Lva.

Čtyři důvody podporují domněnku, že Sfingu a chrámy nechal postavit faraón Chefrén.

Za 1) byla v chrámu Sfingy nalezena jeho černá dioritová socha se sokolem za krkem zahrabaná hlavou dolů.

Za 2) se vědci domnívají, že tvář této sochy je identická s obličejem Sfingy. My jsme ale zjistili, že její rysy se od Chefrénových výrazně liší.

Za 3) mezi tlapami Sfingy byla nalezena stéla, kterou nechal zhotovit Thutmóse IV. a na níž je vytesáno jméno Chefrén. Ale také tam stojí, že Sfinga se na tomto místě nachází od počátku Nové doby - Zep Tepi.

Za 4) protože i stavba hlavní pyramidy v Gíze je přičítána Chefrénovi. Před touto pyramidou stojí chrám, jenž je podzemní chodbou propojen s Údolním chrámem.

Kamenné kvádry použité na stavbu chrámů jsou ze stejného typu kamenného monolitu, z něhož byla vytesána Sfinga. Dozajista to jsou zbytky tohoto monolitu. Také se nacházejí ve stejném stádiu eroze způsobené deštěm jako masív Sfingy, což umožnilo geologům stanovit dobu jejich vzniku k roku 9.000 př.n.l. Je jisté, že faraón Chefrén nechal přestavět původní chrám a přikázal zakrýt zdvo poničené erozí žulovými deskami.

DOLNÍ A HORNÍ EGYPT

Starověcí Egypťané rozdělili svou zemi na dvě části podle určitých charakteristik, jež ovlivňoval tok Nilu. Na deltu, která se nachází v místech, kde se Nil vlévá do Středozemního moře a vytváří úrodnou oblast nazývanou **Dolní Egypt**. Jejím hieroglyfickým symbolem je včela a faraón má na hlavě červenou korunu, aby ukázal svoji autoritu nad tímto územím.

Úzký pruh úrodné země po obou stranách Nilu, který se rozkládá až k hranicím s Nubií a končí na rozhraní s deltou, se nazývá **Horní Egypt**. V písmu ho symbolizuje keř a faraón zde nosí bílou korunu značící, že on je vládcem zdejšího kraje.

Známá historie Egypta se datuje od spojení těchto dvou území v jediné a sjednocení koruny do červenobílé, jehož dosáhl faraón Meni, zakladatel Memphisu, města ležícího na spojnicí obou oblastí.

CHRÁM OSIRIÓŇ V ABYDOSU

V Abydosu v Horním Egyptě stojí bok po boku dva chrámy. První z nich - **chrám Osiris** - nechal postavit faraón Sethi I. a při archeologických výzkumech byl objeven druhý - **chrám Osirión**, který je částečně pod vodou. Hladina podzemní vody brání úplnému odhalení chrámu, protože voda do něj proudí větší rychlostí než jakou zvládnou odčerpávat čerpadla. Archeologové se domnívají, že tento chrám byl postaven na kopci někdy kolem roku 9.000 př.n.l., kdy byly hladiny podzemní vody a Nilu o 10 m nižší. **Tento chrám byl prvním v Egyptě, který vysvětloval existenci života na základě neustálého převtělování, které nám umožňuje poznávat vesmír a**

rozvíjet se z neuvědomělých bytostí v mudrce. Jeho holé stěny bez jediného hieroglyfu a masivní těžké žulové bloky, z nichž je postaven, nám velmi připomínají podobu chrámu u Sfingy.

I zde jsou enormní **nepravidelné bloky**, každý rozdílný, **s precizně upravenými hranami a spoji**, které do sebe přesně zapadají. V rozích se kameny stáčí stejně jako stěny stavby. Musely být otesány, aby získaly tento přesný tvar. Musela to být velmi náročná práce, neboť materiálem je velmi tvrdá asuánská žula. Všechny tyto stavební útvary vyžadují stavební techniku, která nám není známá. V té době nemohli mít Egypťané nástroje, pomocí nichž by tak přesně tvarovali kameny a pak je přesouvali a umísťovali s takovou precizností.

Tuto techniku jim zřejmě objasnili pokračovatelé civilizace, jež zanikla při potopě světa a sdíleli ji jen s malým počtem kněží soustředěných v tajné organizaci. **Tyto techniky a nástroje kněží nikdy nedali k dispozici obyčejnému lidu.** Bylo by asi jistě velmi nebezpečné svěřit je primitivním myslím, které neuměly ovládat své emoce a vášně. Je možné, že **s nimi mohli manipulovat pouze někdo, kdo žil v dokonalé harmonii s vesmírem** a kdo uměl ovládat sílu psychicky či zvukově a ne mechanicky, jak to dokáží dnešní nástroje moderního člověka.

Chrámu má obdélníkový tvar a jeho centrum je ohraničeno vodním kanálem a uprostřed vyvýšeno. Vstupovalo se do něj po schodištích umístěných na obou stranách, které dnes nejsou téměř vidět, protože jsou ukryta pod vodou. **Tvar chrámu popisuje tvar pahorku, který jako první vystoupil po potopě světa z vod a na němž se vylodili kněží, aby založili novou civilizaci.** Tento chrám připomíná Zep Tepi, období, kdy začala nová kultura zasvěcená duchovnímu zdokonalování.

KVĚT ŽIVOTA

10 masivních kamenných sloupů, každý vytesaný z jediného červeného granitového bloku o váze více než 100 tun, podpírá masivní portikus, na kterém byla položena kamenná střecha. Okolo vodního kanálu se nachází 16 svatyní, kde kdysi bývaly uloženy svaté symboly. Dnes jsou utopené pod vodní hladinou. V horní části jednoho ohromného sloupu se nacházejí dva kruhy s geometrickými vzory, jenž se vzájemně dotýkají. Žula vypadá jakoby byla opálena tenkými kruhy. To je **květ života**, symbol posvátné egyptské geometrie, který popisuje první akty Boha, když tvořil vesmír.

Květ života je esoterický symbol, který popisuje posvátnou geometrii, jež stvořila vesmír a určuje přirozené procesy jako je mitóza nebo pohyby sluncí a planet. Je to forma, která charakterizuje život jako proces založený na čase, rytmech, hodinách, dnech, měsících, pohybech nebeských těles, během nich získávají myšlenky svou podobu a semínka rostou. **Květ života představuje okamžik, ve kterém Bůh zaktivoval svoji vůli, aby stvořil vesmír, kdy opustil stav klidu, neexistence, nebytí, prázdnoty a temnoty.** Je to okamžik, kdy se Atum-Ra, neprojevený Bůh, proměnil v Ptaha, Boha stvořitele všeho živého. Fiat lux je okamžik, kdy se zrodil květ života, vše začalo a zahájilo svůj první koloběh. Egypťané věřili, že Boží pohyby vycházejí z jednoho centrálního konceptuálního bodu, Hórova oka, z něhož pochází i květ života, jehož plodem je vesmír. Tento bod dokládá, že existují pohyby, v něm začíná všechna posvátná geometrie a z něj Bůh stvořil první virtuální prostor ve vesmíru.

TROJEDINOST

Tento bod dokáže vystoupit ze sebe sama a znásobováním své podoby vytváří přímku, maskulinní formu. Takto **Bůh-otec** ukázal svou energii a svou informaci. Jeho aktivní vůli transformuje **Bůh-matka**, nekonečná substance ukrývající ve svém nitru odpověď. Doplňuje je **Bůh-syn** jenž se vrací s nashromážděnými poznatky. Takto Egypťané chápali **trojjedinost** jako simultánní rovnostranný proces, v němž je informace nejprve vyslána, poté obdržena a nakonec zvnitřněna. Proto je rovnostranný trojúhelník základnou tetraedru první čisté maskulinní formy všeho stvořeného. Tento proces sám sebe násobí v prostoru a čase, dopředu i nazpět, nahoru i dolů, napravo i nalevo. Tak Bůh vytváří virtuální prostor vztažený k sobě samému.

PLATÓNSKÁ TĚLESA

Simultánně otáčením tohoto objemu okolo počátečního bodu se vytváří femininní princip, sféra, pasivní prostor bez napětí se všemi body orientovanými do středu, k Hórově oku. Sféra je placenta, jež obsahuje všechno, podstatu všech objemů a tvarů, vyjádření jednoty, úplnosti a integrity. **Žádný z bodů na jejím povrchu není důležitější než ten druhý a všechny jsou stejné**

vzdálené od jejich energetického centra, které je všechny vytvořilo. Atomy, buňky, semena, planety a slunce nabývají tohoto tvaru jednoty a potenciality. První virtuální sféra v sobě zahrnuje pět pravidelných polyedrů, těles, jejichž **všechny strany a úhly jsou shodné.** Jsou nazývány **Platónská tělesa** na počest Platóna, který se naučil květu života od egyptských učenců.

Tato tělesa jsou základními stavebními kameny, ze kterých je sestaven vesmír.

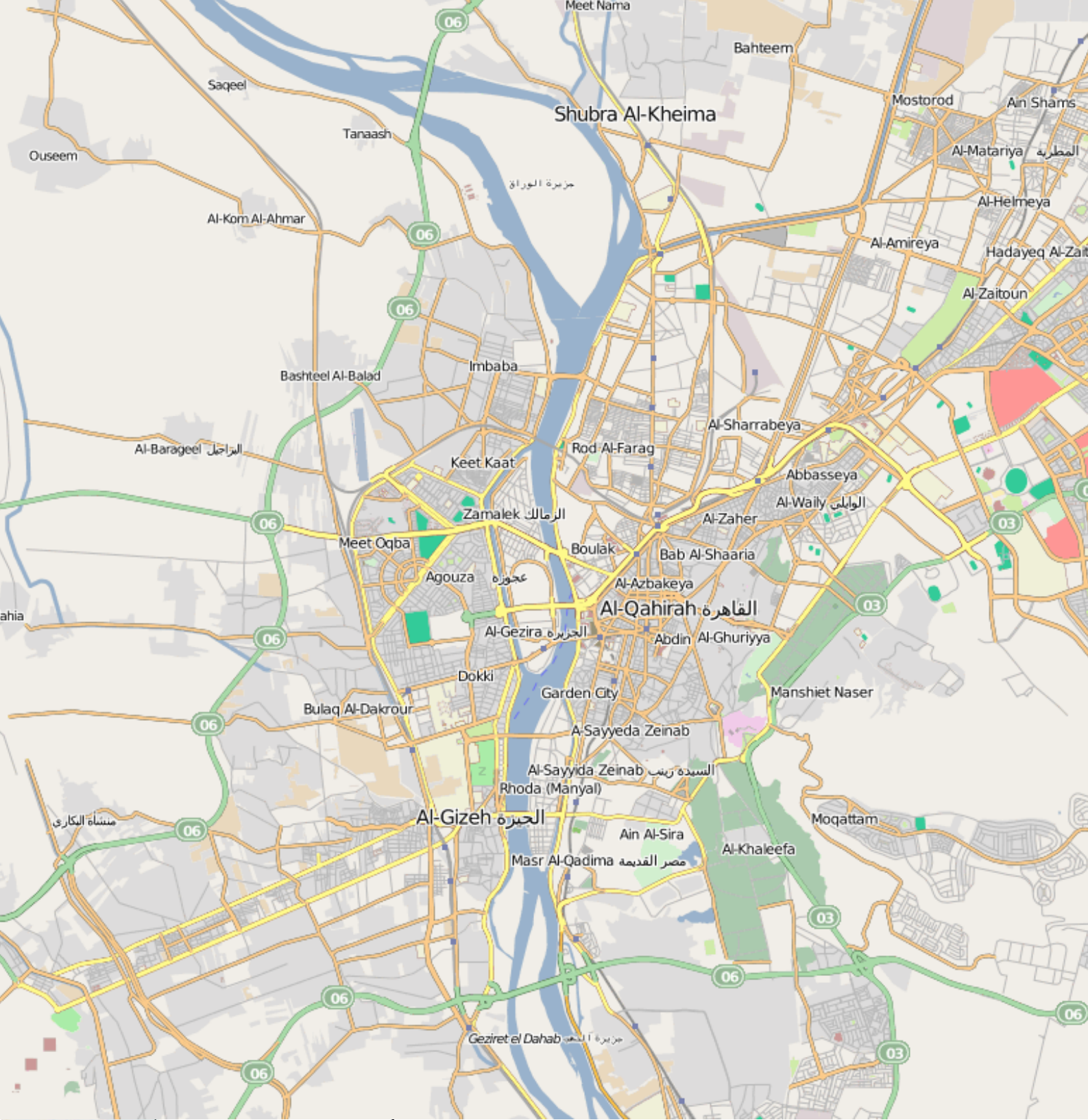
Symbolizují 5 přírodních sil - oheň, zemi, vzduch, ducha či éter a vodu. Tak Bůh pochopil, pojal a stvořil ze svého energetického centra první konečný prostor, Zemi, uprostřed nekonečného prostoru nebes. V Bibli se píše, že Bůh na počátku stvořil nebe a zemi. Země byla beztvářá a prázdná, všude byla temnota a duše Boha splývala s vodami.

Poté Bůh učinil svůj první pohyb z centra první sféry až k jejímu okraji, k hranici vesmíru. Z nového centrálního bodu pak vycházely jeho další pohyby, jež se opakovaly a vytvořily novou sféru. Na hranici dvou identických sfér vzniká ten nejdůležitější tvar. Nazývá se **Vescica Piscis**, studna kalicha a symbolizuje slovo Boží. **Egyptané ji považovali za původce čísel, sedmi základní zvuků, písmen a veškeré moudrosti stvoření. Má stejný tvar jako lidská ústa nebo oko.** Vejdou se do ní dva rovnostranné trojúhelníky, které se spojují v pravouhlý čtyřúhelník, jenž je základem zlatého řezu, Božského řezu.

Tato úměra byla využívána při stavbě všech jejich chrámů, např. Osiriónu, aby spojila všechny tři dimenze mezi sebou a také s přírodou. Z tohoto základu odvozovali všechny matematické operace a významná čísla jako ϕ a π . Také **symbolizuje spojený pohled, pochopení mezi rovnocennými partnery, společný základ.** Vescica Piscis, studna kalichu, je sdílený prostor, křižovatka mezi původní a novou sférou, jež vznikla na jejích hranicích. Poté dochází k dalším pohybům po obvodu a ke vzniku další nové sféry. Každá nová sféra představuje novou dimenzi, nový zvuk na stupnici, novou barvu v chromatické škále. Postupně tedy vznikly čtyři sféry, pak pět, šest sfér, až nakonec byla vytvořena poslední sedmá sféra, u níž končí první cyklus a semeno života je kompletní.

Sedm sfér, sedm dní stvoření, sedm not, sedm barev, sedm vrstev svalstva v srdci, sedm čaker, sedm endokrinních žláz. Tento geometrický vzor se nekonečně mnohokrát opakuje. Je základem všeho živého. Díky němu v přírodě rozkvétají květy a z původně jediné buňky vzniknou dvě, čtyři, šest nebo osm. Na stejném základě se formuje lidské tělo nebo galaxie. Násobením původní věčné spirály vznikají nové sféry. Ve třetím kole je hotovo 19 sfér a s nimi i květ života. Tento vzor má podobu květu a je to věčný proces. Obsahuje hudební harmonie, škály světla a model růstu živých tkání. Každá sféra má stejnou možnost rozvoje jako původní sféra. Proto květ života vytváří plod života, jenž si složí vlastní květ. Každá sféra má ve svém nitru pět Platónských těles, spojení mužské a ženské energie, přímé i zahnuté linie, dvě geometrické matrice, jež jsou základem pro vše skutečné.

Platónská tělesa se shodnými stranami a úhly spojují středy všech sfér. Objevuje se v nich tetraedr, krychle, octaer, icoaer a dodecaer. Jsou to symboly nedělitelného vztahu mezi částmi a celkem. Vytvářejí princip jednoty pro ostatní geometrické tvary bez ohledu na jejich rozdílnost. Vzory, tvary a struktury, které se objevují v přírodě od těch nejmenších částíček přes formy života viditelné lidským okem až po nesmírný vesmír. Vše sleduje geometrický vzor, který nám odhaluje přírodu v každé její podobě. Květ života nám dokazuje, že vše je propojeno nedělitelnou jednotou. Připomíná nám náš vztah k celku. Dovoluje nám porozumět posvátným příčinám stvoření. **Pomocí květu života vysvětlovali kněží Hórova oka všechno.** Kdo je Bůh a jak promítá svoji mysl do životů lidí na zemi.

5. LEKCE - SAKKÁRA, KRYSTALOVÝ KOMPLEX

Sakkára je první manifestací vysoce rozvinutých znalostí, které ovládali kněží Školy mystérií Hórova oka, jejíž trosky stojí dodnes. **Byla zde postavena první pyramida na světě po potopě světa.** Při její stavbě byly poprvé použity pravidelné kamenné bloky. V historii první náboženské texty psané hieroglyfickým písmem byly vytesány do jejich zdí. Byl zde postaven ohromný podzemní komplex, 12 poschodí hluboký, s místnostmi a chodbami ozdobenými prvními pálenými dlaždicemi, které kdy člověk vyrobil. V podzemních pokojích bylo nalezeno více než 40.000 alabastrových mís, váz a hrníčků. Čemu sloužily? Proč vynaložili takové úsilí, aby postavili tunely, pokoje a haly 30 m pod zemí? Jak tyto místnosti osvětlili, aby dokázali vytvořit celistvou keramickou dekoraci jejích stěn? Proč stojí na povrchu stavby z masivních kamenných bloků, když zdánlivě nemají žádný smysl? Proč by 4-miliónová společnost vytesala více než 1 milión tun kamenů, aby postavila tak architektonicky vytríbený komplex? Proč si dávali takovou práci s rytinami, sloupy, reliéfy a dalšími skvostnými detaily zdobícími fasádu, za kterou se uvnitř nic neskrývá? Jak to, že se tak vysoce vyspělá a nová technologie spojila s něčím, co se nedá racionálně vysvětlit?

IMHOTEP

Sakkára je jedním z nejzáhadnějších míst Egypta. Její historie odkrývá ty nejneuvěřitelnější odpovědi, za nimiž stojí všestranný génius a úžasný člověk, který nechal celý komplex navrhnout a řídil jeho stavbu, architekt **Imhotep**, jehož jméno znamená „**moudrý muž přicházející v míru**“. Byl vysoce postaveným knězem Školy mystérií Hórova oka. V historii lidstva sehrál významnou roli. Byl něčím jako ministerským předsedou, vezírem a kancléřem faraóna Džosera, který vládl ve 3. dynastii kolem roku 2.800 př.n.l. Imhotep se narodil 31. května jako syn architekta Kanofera a jeho ženy Khreduonkh. Několik soch ho zpodobňuje jako prostého muže oblečeného ve skromném mnišském rouchu. **Je považován za otce architektury**, který od dřeva a páleného jílu přešel k pravidelným kamenným blokům. Navrhl první sloupy zdobené lotosovými květy vytesanými do jejich hlavic. Používal ty nejvytríbenější detaily a harmonie Sakkáry podtrhuje jeho mistrovství. **Byl prvním filozofem v historii lidstva.** Věnoval se rozjímání o základních koncepcích, např. o prostoru, čase, objemu, příčinách nemoci, existenci Boha a nesmrtelnosti. **Zformuloval základní teze egyptské civilizace**, např. o cestě mysli k bohyni Maat, ke spravedlnosti, čestnosti, harmonii a rovnováze.

Platón tvrdí, že příběh o Atlantidě, který vyprávěli egyptští kněží Solónovi, pochází z Imhotepovy doby. **Byl také astronomem a astrologem** a sestavil první systematické záznamy hvězdné sféry a první mapy souhvězdí. Znal precesi rovníkoodenosti a změny věků používal k popisu stádií duchovního rozvoje egyptské civilizace. **Ale byly to jeho léčitelské schopnosti, které proměnily Imhotepa v poloboha.** Pouhých 50 let po jeho smrti nechal faraón Menkaure postavit na jeho počest chrám, ke kterému Egyptané pořádali poutě a odehrávala se tam zázračná vyléčení. Řekové, kteří studovali v Egyptě a všechno přejmenovali, ho pojmenovali Asklépio nebo Esculap, aby zdůraznili jeho úspěchy na poli medicíny. Také mu říkali Hermes Trismegistus, čili trojnásobně veliký, kvůli jeho filozofickému a fyzikálnímu nadání, díky kterému odhalil, jak funguje vesmír.

ESCULAPOVO ŽEZLO

Imhotep byl první, kdo shromáždil informace o tom, jak diagnostikovat a léčit mnoho nemocí. Esculapovo žezlo, dnešní symbol medicíny, bylo **Imhotepovým žezlem moci.** S jeho pomocí měřil množství vitální energie, které dokázal člověk vyrábět ve svém nitru. Díky tomu zjistil, které neurální centrum nebo čakru používá nemocný k vytváření energie a v jakých buňkách se nachází elektromagnetická nerovnováha. **Léčil tím, že zvyšoval frekvenci vibrací aury nebo osobního elektromagnetického pole. Znovu uvedl do rovnováhy čakry, aby mohly produkovat vitální energii, která by uzdravila nemocné orgány.** Léčil pravou příčinu nemocí. Na žezlu dva hadi obkružují 7 čaker, neurálních center rozložených po těle, které přijímají a distribuují energii. Mají symbolizovat dva protisměrné pohyby a elektrické polarity, které utvářejí duální vesmír. V jejich středu je zvlněný sloup tvořený páry částic s opačným nábojem, jež se vzájemně neutralizují. Toto je jediná cesta k dosažení osvětlení. **Žezlo představuje kundalini, životní energii proudící páteří.** Tyto znalosti odnesl čas, ale jeho tvar zůstává symbolem

léčitelství.

Při experimentech, které využívaly tvar žezla jako elektrickou cívku, se zjistilo, že projevuje záhadné vlastnosti. Když je k němu připojen proud, nelze zaznamenat žádné silové pole, ačkoliv se odráží na všech frekvencích a všech vlnových délkách. Může být použito k vysílání a příjmu rádiových vln, pokud se jeho železné části seřadí, jakoby měly vysílat laserové signály. Eberský papyrus ukazuje, jak Imhotep spojoval medicínu a magii. Jeho recepty a uzdravovací zaříkávací obsahují modlitby a kouzla. **Domníval se, že medicína nedokáže léčit bez síly ukryté ve slovech.** Jeho učení se po tisíce let předávalo tajně z generace na generaci. Je základem nauky gnostiků, templářů, iluminátů, rozekrucianů a zednářů. Řekové toto vědění označovali jako **hermetické principy**. Imhotep je příštím generacím zachoval na několika papyrech a tabulkách. Jeden z nich, Kybalion, pojednává o sedmi fundamentálních silách vesmíru. Tvrdí, že **vesmír existuje v mysli Boha a že každý člověk je jednou z těchto myšlenek a sám je schopen uvažovat. Realita je velký systém, ve kterém je vše propojeno a má vědomí.**

Imhotep byl také učitelem. Učil psát hieroglyfy a tesat je do kamene a tak vznikaly první náboženské texty v historii. Je spojován s Thóthem, božským principem nebo neterem, symbolizovaným mužem s hlavou ibisa, který představuje slovo Boží svěřené stvořiteli světa. Není pochyb o tom, že Imhotep byl velmi významný člověk. Čas z něj udělal mýtickou postavu spojenou s božskostí a přiděлил mu různá jména. Thóth, Merkur, Kukulkan, Esculap, Hermes Trismegistus neboli ten, kdo je trojnásobně veliký. **Termín hermetika se stal synonymem pro tajemná moudra, která kdysi znali kněží Hórova oka a jejichž jedním z prvních nejvyšších knězů byl právě Imhotep, moudrý muž přicházející v míru.**

PYRAMIDOVÉ POLE

Byl to **Imhotep**, kdo **rozhodl, kde bude postavena Sakkára**, aby mohla správně plnit své mystické poslání. **Leží mezi 31° a 32° východní délkou a 29° a 30° severní šířkou**, čili v místech, kde byly v následujících 400 letech postaveny pouze egyptské pyramidy. Je to poušť ležící 14 km na jih od Káhiry, vedle Memphisu, bývalého hlavního města Egypta. Nejjižnější pyramidy leží v Médúmu, Hawáře a El-Láhúnu a nejsevernější v Abú Rawáší. Kamenná pláň sahající až do Gízy je 50 m nad hladinou řeky. To zajišťovalo, že podzemní voda nezaplaví podzemní stavbu, kterou měl Imhotep v plánu. V této oblasti se nachází 8 nižších pyramid postavených během 4., 5. a 6. dynastie.

Jeden z hlavních elektromagnetických uzlů planety, kde se koncentruje telurická energie, **může být nejlépe využit k rozvibrování kamenné masy**. V tomto bodě dochází k nejsilnějšímu elektromagnetickému jevu na planetě. Nachází se zde jedna z čaker planety a prochází tudy telurický proud, negativní zemský náboj nesoucí vitální energii. Hlavní spojnice tzv. Liových linií může ve velké kamenné mase bohaté na krystaly křemíku vyrobít během vibrací negativní statickou energii, která je výsledkem tření molekul. Atmosféra se nabije pozitivním proudem o síle 500 voltů na m², což je 5x více než průměrná hodnota. Toto místo na planetě dokáže zvýšit energetické působení Imhotepovy pyramidy. Umístění Sakkáry bylo důležité pro využití pyramid jako elektrického kondenzátoru, jenž jako nějaká anténa ukládá pozitivní energii atmosféry do křemíkových krystalů v žulových deskách, které kdysi pokrývaly její povrch.

TA, KTERÁ OTEVÍRÁ A UKAZUJE CESTU

Sakkára v překladu znamená „**ta, která otevírá a ukazuje cestu**“. Jejím symbolem je šakal, který vyvádí ty, jenž se ztratili v poušti zpět do úrodných oblastí, k domovům civilizovaného člověka. Z dálky bylo možno bílou pyramidu pozorovat přes dlouhou zeď postavenou z ohromných žulových bloků zdobených reliéfy a překlady, která vyžadovala daleko náročnější stavbu než samotná pyramida. 130.000 tun žuly z Tury vytvořilo vysokou a zvláštní zeď, která uzavírala 15 hektarový komplex a ochraňovala jej před vnějším chaosem. Měla obdélníkový tvar a byla orientovaná přesně v severojižním směru paralelně s tokem Nilu. Zeď byla 10 metrů vysoká, tedy přibližně asi jako moderní čtyřpatrová budova. 550 metrů dlouhá v severojižním směru a přesně polovinu této délky, 275 metrů, měla v západovýchodním směru.

Tato zeď je prvním prvkem **Imhotepova kvantového stroje** v Sakkáře. Celý komplex byl velkým elektronickým okruhem složeným z kamene ohromného objemu. **Zeď fungovala jako elektromagnetický pás, který izoloval komplex a zároveň uzavíral a chránil okruh.** Nepotřeboval elektrické kabely, jen veliké množství křemičitých krystalů v molekulách kamenů. Žula z Tury, nedalekého lomu, obsahuje vysoké množství křemíku. Křemík organizuje svoje

molekuly do tetraedrů, což je jeden z pěti základní tvarů, co kterého se seskupuje hmota. Tetraedr je jedním z Platónských těles. **Vibrace planety způsobují tření mezi plochami tetraedrů a vyrábějí tak elektrický náboj.** 85.000 m³ žulové zdi obsahuje vysoké množství křemíku, který dokáže vyrobit silné silové pole, konstantní radioelektrickou vlnu. Zeď je součástí komplexu sloužící k zachycování energie. Jeho centrem byla 66 metrů vysoká stupňovitá pyramida, jež se tyčila nad celým komplexem. Zeď má neuvěřitelnou podobu. Různě se ohýbá a vytváří bašty a portály v pravidelných intervalech. Vertikální reliéfy rámuji portály, které celku dodávají krásu a pravidelnost a vyvolávají pocit harmonie v téměř ultramoderním architektonickém stylu. Zeď má cimbuří, na které se dá vystoupat po pravidelně rozmístěných schodištích. Odtud člověk může přehlížet okolní krajinu a pozorovat impresivní stupňovitou pyramidu.

Není to jen první monumentální dílo člověka vypracované v kameni. Mimo to má několik architektonických detailů, jenž ukazují mistrovství a znalosti, které později zdědila egyptská civilizace. Najdeme tu 15 identických bran, ale pouze jedna má skutečné dveře. Ta, která stojí v severovýchodním rohu. Za dveřmi se ukrývá úzká chodba, kterou mohl do Sakkáry v jednom okamžiku vstoupit pouze jeden návštěvník. **Cesta k duchovnímu zdokonalení je individuální a nepřenositelná. Nikdo se nemůže zdokonalovat za někoho jiného.** Proto do Sakkáry mohli lidé vstupovat pouze po jednom.

Tak vysoká zeď, 14 falešných vstupů a pouze jeden skutečný, to všechno naznačuje, že tato stavba byla navržena k obranným účelům. Nicméně **Sakkára nikdy neměla ve svém jediném vchodu vsazené dveře.** Zdejší **technologie blokovala vstup duševně omezeným osobám, těm s negativní osobní auroou.** V dlouhé chodbě a v galerii tvořené 48 sloupy zvyšovalo silné silové pole pocity návštěvníka. Pokud se v jejich srdci ukrývaly nenávisť, strach nebo nejistota, jejich zvyšující se úzkost jim zabraňovala vstoupit. **Jen ti, co měli čisté srdce, mohli vstoupit do Sakkáry,** když tu sídlila Škola mystérií Hórova oka. **Velkou galerii tvoří 48 sloupů. Jejich esoterický tvar odpovídá tvaru lidské DNA.** 20 párů sloupů těsně stojících u stěn je nastaveno po směru slunečního svitu, na energetické ose dvojité spirály molekul. 4 páry sloupů v příčné hale na konci symbolizují dodatečnou kapacitu, která odděluje člověka od zvířete a umožňuje mu shromažďovat, analyzovat a získávat informace. Tyto vytvarované sloupy, vysoké 7 metrů, byly rozmístěny podle architektonických principů, které o tisíce let později zopakovali Řekové v Partenónu. Sloupy mají tvar papyrového svitku. Tělo každého sloupu je lehce konvexní a nahoře se zužuje, aby se zdůraznila jeho vertikální poloha a zamezilo se tomu, aby se při pohledu z dálky jevil jako zkroucený. Restaurátor Sakkáry, Jean Philip Lauer, také zjistil, že vzdálenější sloupy jsou od sebe více vzdáleny, což umocňuje dojem perspektivy a budí iluzi daleko větší galerie.

Skrz galerii se dostaneme do příčné haly s 8 sloupy spojenými s kamennými moduly, které rámuji vstup na velké Nádvoří hadů. Při pohledu na sever se nám krásně odkryje stupňovitá pyramida. Nádvoří bylo původně obehnané vysokými zdmi s propracovanými reliéfy, představovaly niky v podobě dveří. Tento motiv se potom často opakoval na jedné ze stěn egyptských hrobek. Dveře byly doplněny horizontálním vlísem s ozdobeným **kobrou. Tento posvátný had symbolizoval svým dvojklaným jazykem a dvojími pohlavními orgány dualitu. Také má symbolizovat vůli změnit svou existenci, vydat se dobrovolně na cestu vývoje a činit svá vlastní rozhodnutí.** Je zdrojem a původcem pohybu.

HEB-SED

Na tomto nádvoří se konalo mnoho obřadů. Zejména se žáky školy. Ale jednou ročně sem přišel i faraón, aby ho znovu korunoval nejvyšší kněz Hórova oka a nasadil mu červenobílou korunu, symbolizující moc nad celým Egyptem. **A ve 30. roce jeho vlády se konal opakovaný obřad zvaný Heb-Sed, při kterém faraón oběhl Nádvoří hadů oděn do emblémů své moci, aby se očistil a dokázal svou sílu vládnout fyzickému světu.**

Jižní stěna nádvoří byla fasádou jižní hrobky, falešné kaple z tvrdého kamene s klenutým stropem. Její hlavní funkcí bylo zakrýt jeden ze dvou vstupů do podzemního komplexu. V kapli je malá místnost s vertikální šachtou vedoucí do podzemního komplexu, daleko od vstupu do pyramidy. Tyto vykopávky odhalily původní schodiště vedoucí do podzemního komplexu. Dvě vertikální vstupní šachty, jedna v pyramidě a druhá v jižní kapli, byly nalezeny zablokované kulatými žulovými deskami vážícími více než 10 tun. **Kaple na povrchu byla jen falešnou fasádou.**

Skutečný život se v Sakkáře odehrával pod zemí. Z tohoto vstupu v jižní hrobce můžeme

pokračovat do podzemních místností a galerií a do tunelu, který končí přesně pod sloupovou vstupní galerií. Plán komplexu vypadá jako počítačový procesor. **Sakkára byla prvním experimentem s tvarem pyramidy, který měl být využit k zlepšení kvantové technologie, jež měla napomoci urychlení procesu duchovního zdokonalování žáků Školy mystérií Hórova oka.**

V následujících 400 letech bylo postaveno asi 100 pyramid různých tvarů, velikostí a materiálu, dokud nebyl jejich tvar vylepšen a nebyla postavena Velká Cheopsova pyramida. Znalosti zděděné od obyvatel Atlantidy, jak proměnit masivní pyramidy v kvantového stroje vyrábějící vlnící se stacionární sloupy energie, zvyšovaly vibrační frekvenci žáků. **Zvyšovala se také jejich vitální energie, mentální síla a probouzely se v nich nové smysly, např. telepatie a schopnost vnímat auru ostatních lidí.** To umožnilo vědomí, aby se povzneslo nad čas a vidělo řetězec reinkarnací, kterými prochází.

Na **Nádvoří hadů**, na straně, kde vychází slunce, stále **stojí tři sloupy, které tvořily střed královského chrámu**, budovy, kterou faraón a kněží využívali během obřadu Heb-Sed. Z této budovy vede zakřivená stěna na obdélníkové nádvoří, kde se konaly obřady Heb-Sed a které je postaveno paralelně s centrálním nádvořím komplexu. **Jeho stěny obklopují dvě paralelní série falešných kaplí.** Jsou z tvrdého kamene a mají nádherně vypracovanou fasádu. Každá série byla tvořena 13 kaplemi z masivního kamene. Jejich stěny ale uvnitř neukrývají žádný užitečný prostor, jsou jen scénografickou a skvěle řemeslně řešenou fasádou plnou vytríbených architektonických detailů. **Jejich tvar maskoval skutečný účel komplexu a také složitou síť podzemních místností a tunelů navržených jako obrovský elektronický okruh na výrobu elektromagnetického víru.** Před každou falešnou kaplí se nacházela klikatá a úzká cestička vedoucí do malé svatyně, v níž byly pravděpodobně umístěny symbolické reprezentace egyptských vzdělávacích sil Božské devítky. Vnější stěny byly ozdobeny reliéfy falešných oken a dveří, falešnými dřevěnými ploty a sloupy ve tvaru flétny. Vše bylo ale jen pouze vytesáno do kamene.

Na sever od nádvoří falešných kaplí, směrem k východní straně stupňovité pyramidy, se nacházejí **Severní a Jižní dům**, dvě větší, ale také **falešné budovy**. **Jižní dům** má válcovité sloupy s hlavicemi ve tvaru lotosového květu, který je symbolem Horního Egypta. V úzké chodbě najdeme nejstarší nápisy na zdi na světě psané hieratickým písmem a komentující faraóna Džosera, které tu vytesali návštěvníci během vlády 18. dynastie. **Severní dům** má sloupy se symboly papyrů, které jsou atributy Dolního Egypta, delty a severu země. Během obřadu Heb-Sed tu faraón obdržel červenou korunu, která představovala jeho autoritu nad tímto územím. Mezi Severním domem a posmrtným chrámem Džosera byl objeven tzv. **Serdab**, malá kaple s dvěma dírami v jedné ze svých stěn. Jimi se dívala ven na nádvoří, sedící socha faraóna Džosera a vdechovala osvěžující severní vánek. Tato socha s čelenkou na hlavě a ztracenýma skleněnýma očima je prvním trojrozměrným zpodobněním egyptského monarchy v životní velikosti, které se zachovalo do současnosti. 4000 let pozorovala údiv návštěvníků nad podivnými stavbami v Sakkáře, které měly za úkol chránit mocný kvantový stroj. Naslouchala teoriím, které tvrdily, že Džoser Sakkáru nikdy nevyužil jako svoji hrobku.

Vedle stojí **trosky chrámu přináležejícího k pyramidě**. Chrám měl jen jeden vchod orientovaný na východ, který vedl spleť úzkých chodeb k otevřeným nádvořím, na jednom z nich se nacházel **vstup do skutečné Sakkáry ukrývající se hluboko pod zemí**. Na tomto nádvoří se ukrývá hlavní vchod do podzemní části. Spojení chrámu s pyramidou bylo využito i při stavbě dalších pyramid. Sakkára byla opuštěna na konci věku Býka a začátku věku Berana kolem roku 2.320 př.n.l., kdy byla postavena Cheopsova pyramida. Informace o přístupu do podzemních místností a tunelů odnesl čas. Kameny z jejích stěn byly využity pro stavbu dalších budov.

Mnoho šlechticů z pozdější doby si nechalo na tomto svatém místě postavit hrobku. **Dnes se Sakkára považuje za pohřebiště a původní komplex za Džoserovu hrobku.** Během vlády 26. dynastie, na sklonku egyptské civilizace, nikdo netušil, že připojený chrám ukrývá vstup do hlavní místnosti. Faraón přikázal vykopat hluboký tunel do jižní stěny pyramidy, protože se domníval, že vstup leží tam. Prorazili tvrdý kámen a na místě nechali sloupy, aby se tunel nezhroutil. Nakonec se prokopali až do hlavní místnosti, prázdného prostoru, 12 poschodí hlubokého a uvnitř pyramidy objevili vertikální šachtu s obeliskem. Tak zjistili, že původní vstup byl ve skutečnosti ze severní strany pyramidy a mohli začít prozkoumávat celý komplex podzemních galerií.

3 FÁZE STAVBY PYRAMIDOVÉHO KOMPLEXU

Sakkára byla postavena ve 3 fázích, které navrhl Imhotep. Jednotlivé fáze umožňovaly, aby komplex rostl pozvolna a pyramida expandovala jako lidské tělo.

První fáze začala **konstrukcí páteře komplexu, vertikální šachty pyramidy**, která se noří do hloubky 30 metrů a je 12 poschodí vysoká, což představuje 50% z celkové výšky pyramidy. Pak stavitelé vykopali stovky metrů tunelů a také místnosti a galerie, fundamentální část systému.

Během **druhé fáze** postavili **nad podzemním komplexem malou stupňovitou pyramidu**. Její objem a váha přesně odpovídaly 50% z navržené pyramidy. Představovala pouze polovinu z celkových zdrojů a snah. Díky ní mohli dočasně využívat její potenciál během další fáze konstrukce. **Elektrický náboj produkovaný malou pyramidou byl využíván k nabíjení elektromagnetických cest**, které usnadňovaly přesun materiálu potřebného k dokončení komplexu. Od přední části pyramidy v pravidelných vzdálenostech umísťovali pilíře zvané **džed**, které přenášely náboje negativních iontů vyrobených vibrující masou. Každý pilíř měl na sobě upevněné dvě vertikální cívky tvořené zlatým drátem omotaným kolem dřeva. Primární cívka se nacházela v jeho spodní části a sekundární cívka v části horní. Pilíř byl zasazen do jámy vyplněné látkou namočenou ve slané vodě, která umožňovala skvělý kontakt se zemí. Kněze s vysokou hladinou vědomí požádali, aby pomocí vysoké energie své mysli obrátil proud iontů k prvnímu pilíři. Pak se elektrický náboj šířil postupně z jednoho pilíře na druhý a vytvářel elektromagnetické pole ze Sakkáry až do Tury, ležící u Nilu, a v dosahu malé pyramidy, kde se nacházely lomy v nichž se těžila žula bohatá na křemík. Žulové desky stačilo umístit před poslední pilíř, kněz na ně poklepal svým žezlem a vyvolal v jejich křemíkových molekulách stejný negativní náboj. Oba negativní náboje se vzájemně odpuzovaly a kamenný blok levitoval. Podobný princip se využívá dnes u moderního japonského vlaku, který se vznáší nad silným elektromagnetickým polem, jenž má stejnou polaritu jako vlak.

Pomocí této elektromagnetické přepravní linky mohli stavitelé snadno přesouvat kameny, které potřebovali k **třetí fázi** stavby. Museli přemístit 425.000 tun kamene, aby zvětšili pyramidu a 135.000 tun turské žuly, aby dokončili ochrannou zeď.

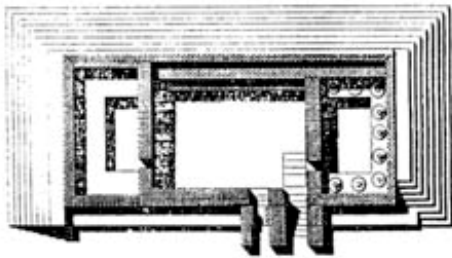
Jednotlivé fáze jim umožňovali částečně využívat vyráběnou energii a zvýšit ji o 50%, když byla dokončena Velká pyramida. Celková síla zajišťovala elektromagnetickou cestu až do Médúmu, který leží na půli cesty mezi Sakkárou a lomy červené žuly v Horním Egyptě. Tyto technologie založené na principech kvantové mechaniky přijali Egypťané od obyvatel Atlantidy a současní vědci k nim teprve začínají znovu pronikat.

PŘÍŠTĚ...

V další lekci budeme pokračovat v analýze Sakkáry. Prohlédneme si uspořádání a zamyslíme se nad účelem podzemního komplexu, který byl postaven, aby sloužil jako silný kvantový stroj, jenž urychloval vývoj žáků. Při rozebírání této kvantové cesty k osvětlení mysli zjistíme, že tomuto evolučnímu procesu vyučovalo několik různých učitelů. Jedním z nich byl Ježíš. Tvrdil, že vydáme-li se po cestě světla a lásky, dokážeme daleko větší věci. Odkazoval tak k využití atomických částic světla, tachyonové energie, kreativní síly, jež uspořádala vesmír. Tisíce let před Kristem moudří kněží Hórova oka využívali tuto stejnou sílu k urychlení rozvoje svých žáků v Sakkáře. Stavěli masivní pyramidy, kvantové stroje produkující vlnící se energetické sloupy, pomocí kterých zvyšovali frekvenci vibrací svých žáků. Postavili centrum komunikace s vyššími dimenzemi, které umožňovalo žákům ověřit si cestu k osvětlení, získat informace od rozvinutějších stvoření a vyšších učitelů. Ve fyzickém světě využívali elektromagnetické pole a supravodivost různých materiálů při stavbě svých chrámů, jež jsou dodnes živoucími knihami Školy mystérií Hórova oka.

TOMB 3038

Period A

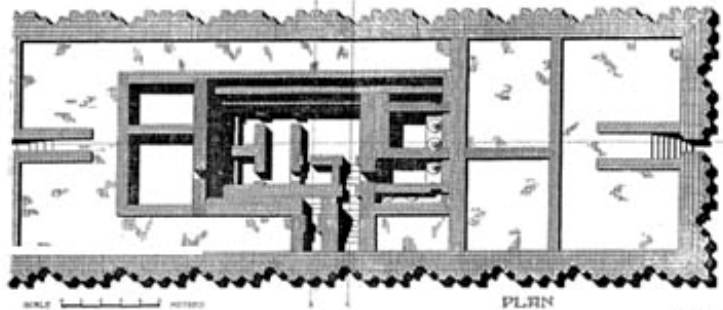
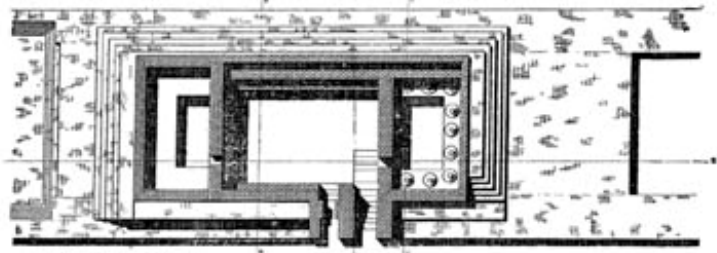

Saqqara, Mastaba 3038 (Nebetka)
after Emery, Great Tombs I (1949)
plates 34, 35

A

34

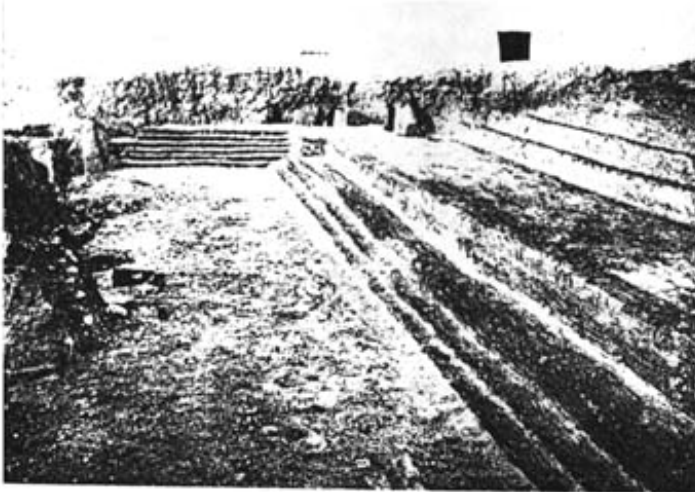
Period B

Period C

A

35

TOMB No. 3038
SOUTH END OF SUPERSTRUCTURE AND WELL TERRACE OF
Period B

B

TOMB No. 3038
GENERAL VIEW FROM THE SOUTH-WEST OF THE SUPERSTRUCTURE
OF Period A

B

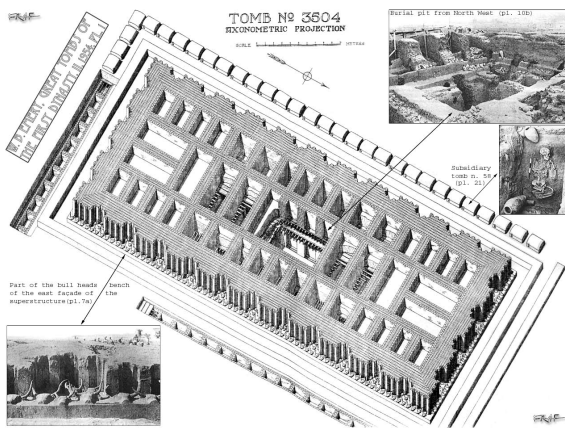

TOMB No. 3038
SOUTH END OF SUPERSTRUCTURE OF PERIOD A AFTER REMOVAL OF THE TERRACES
OF PERIOD B

TOMB No. 3038
GENERAL VIEW FROM THE NORTH-WEST OF THE SUPERSTRUCTURE OF PERIOD A.
NOTE REMAINS OF PALACE FAÇADE OF PERIOD C

FRF

6. LEKCE – SAKKÁRA, KVANTOVÝ STROJ

Sakkára, jedno z nejtajemnějších míst Egypta, byla navržena vysoce postaveným knězem Imhotepem, géniem v mnoha oborech. Prvním filozofem historie, otcem medicíny, fyziky, architektury a chemie. Řekové, kteří studovali egyptské dějiny, ho pojmenovali Asklépio nebo Esculap, na počest jeho lékařských úspěchů. Také ho nazývali Hermes Trismegistus, trojnásobně veliký, pro jeho filozofické a lékařské vědomosti a také proto, že odhalil zákonitosti fungování vesmíru. Imhotep, jeden z nejvyšších kněží Školy mystérií Hórova oka, nechal postavit Sakkáru, do níž investoval mnoho času, pracovních sil a zdrojů a jež později duchovně i materiálně obohatila jeho lid.

TECHNOLOGIE STAVBY

Technologie stavby byla důležitá k zvyšování vibrační frekvence žáků školy, čímž urychlovala jejich duchovní rozvoj. Umožnila žákům, aby zjistili, že existují i jiné dimenze, aby se spojili s bytostmi na vyšší úrovni a načerpali informace od učitelů, kteří vstoupili do jiné sféry. Fyzikálně tato stavba umožňovala vytvoření elektromagnetických cest, jež pomáhaly přesouvat materiál potřebný na stavbu chrámů. **Sakkára vyráběla tachyonovou energii s nejvyšší frekvencí vibrací ve vesmíru.** Je to neutrální energie vznikající mezi párem částic nabitých opačným elektrickým nábojem, který je vyvažuje. Protože je to neutrální energie, nepůsobí na ní odpor a tak se může pohybovat rychlostí 27x vyšší než je rychlost světla. **Je to energie myšlení a vibruje vysokou frekvencí lásky.** Tuto energii využíval Ježíš, když konal své velkolepé činy, které označujeme za zázraky. Dokázal, že vibrováním na vysoké frekvenci lásky dokáže mysl vytvořit tachyonovou energii, energii myslí s jejíž pomocí může člověk zvýšit vitální energii nemocných, dosáhnout jejich zázračného uzdravení a dokonce je vrátit ze světa mrtvých. Lze také zvýšit kmitočet vody a proměnit ji na víno. **Každý předmět i každá bytost vibrují jinou frekvencí, která odpovídá stádiu jejich vývoje.**

Sakkára vytvářela obrovské elektromagnetické pole a zvuky, jež vibrovaly na různých frekvencích. Jejím tvar produkoval a koncentroval energii. Spojoval elektrické částice do vlnícího se sloupu, v němž vznikala tachyonova energie. **Pyramida vyráběla několik frekvencí, jež umožňovaly žákům na různých stupních vývoje, aby se na mě naladili a vibrovali na frekvenci vyšší než byla jejich obvyklá. To zvyšovalo jejich vitální energii, auru a osobní elektromagnetické pole.** Zároveň je učitelé intenzivně připravovali na to, až dosáhnou 21 let a budou moci své vědomí vzít do vyšších dimenzí reality. Když se naučili ovládat vyšší hladinu vitální energie, probudila se v nich vibrace lásky, schopnost telepatie. Student začal vnímat hudbu sfér, tanec atomických částic tvořících auru, elektromagnetické pole, které kolem sebe vytváří každé lidské tělo.

Kvantový stroj v Sakkáře urychloval proces duchovního rozvoje. **Pomáhal začátečníkům na nižších hladinách vědomí, aby dočasně zažili zvýšení svojí frekvence.** Pomocí meditace a přípravy na život v míru a harmonii a v respektu ke všemu, protože vše je živé a propojené, proměňovali dočasné zvýšení vibrace v trvalý stav. **Ti nejrozvinutější žáci setrvali na hladinách vyšších vibrací, mohli své vědomí přesouvat v čase a prostoru, sledovat řetězec reinkarnací, jež jim umožňovali pobyt na světě.** Anebo mohli vidět a vnímat reality za trojrozměrností nacházející se na dalším stupni vývoje člověka. Ve světě vyšších spojení plném osvětlených nadlidí, kteří se již na tento vývojový stupeň dostali, protože získali potřebné informace.

Podoba takových realit je, jak uvádí Imhotep v Kybalionu, stejně jako nahore tak dole. Existuje spojení mezi různými úrovněmi reality. Učil, že fyzická úroveň, která je tím nejzřejmějším pro naše smysly, se dá analyzovat a tím nám umožňuje nalézat pravdy o dalších úrovních reality, které

nevnímáme. Začátečníci, kteří zažili další stupeň si toto zjištění ověřili, se vrátili, aby šířili lásku a poskytli informace ostatním lidem na nižší úrovni. Toto ověření na sebe samém prokázalo důležitost pyramid pro egyptskou společnost. **Potvrdilo se, že vesmír má několik úrovní nebo jak prohlásil Ježíš „dům mého otce ukrývá mnoho menších domovů“.** Ze Sakkáry se stalo komunikační centrum s vyššími realitami vesmíru. Tato skutečnost je zaznamenána v několika náboženských textech na stěnách pyramid vládců prvních dynastií.

Nebe se nenachází v naší fyzické dimenzi. Patří k těm vyšším, s vyšší vibrací lásky. Pyramida umožnila lidem přístup k dimenzím nadčlověka, k vyšším osvětleným společenstvím, která původně existovala na Zemi, ale pak se přesunula na vyšší hladinu reality. Další funkcí pyramid bylo nabíjet ionty a vytvářet elektromagnetické cesty, které usnadňovaly transport ohromných žulových bloků určených na stavbu chrámů. Tato elektromagnetická technologie byla založena na faktu, že shodně polarizované náboje se odpuzují a dnes se využívá u tzv. magnetického vlaku. **Bylo prokázáno, že předměty, které vibrují vysokou frekvencí, ztrácejí svoji hmotnost, přestává na ně působit gravitační síla.**

Lidé mohou levitovat. Egyptští kněží učili, že ve vesmíru existují **dva energetické póly – láska a strach**. Láska má velmi vysokou vibrační frekvenci a strach naopak velice nízkou. **Ti, jejichž vědomí se nachází na nízkém stupni vývoje, neprošli ještě mnoha reinkarnacemi na Zemi.** Ověřili si zatím jen velmi málo informací. **Vibrují velmi málo a strach a bolest v jejich životě převažují.** Pořád se nacházejí v životě naplněném utrpením. **Ti, kteří prožili mnoho reinkarnací, se poučili z důsledků svých rozhodnutí a postupně zvyšovali svoji vibrační frekvenci a vitální energii.** Naučili se respektovat ostatní a ne je obviňovat. Naučili se žít v míru a harmonii. Protože mají více ověřených informací, **rozumí smyslu lásky, vibrují na její frekvenci a orientují svůj život k nebeskému životu.**

Kněží se snažili urychlit rozvoj svých žáků sdělováním informací a tréninkem, který jim měl pomoci povznést se nad svoje ego a cítit vyšší frekvenci vibrací. Mnoho let tréninku je dovedlo k pochopení, že v životě si má člověk verifikovat informace prostřednictvím zkušeností, které zažije na vlastní kůži, aby zjistil, že nadčlověkem se stane jediné skrze lásku. Láska je neutrální, nemá žádnou polaritu, ale vibruje na velmi vysoké frekvenci. Její energie je nehmotná, existuje pouze na spirituální a mentální úrovni v závislosti na vůli pozorovatele.

SAKKÁRA

Abychom pochopili toto tajemné místo, vrátíme se zpátky v čase do okamžiku, kdy tu byla jen prázdná poušť a Imhotep se pustil do první fáze budování Sakkáry, do stavby podzemního komplexu. V žulovém podloží začali dělníci nejprve s kopáním vertikální šachty, hlavní páteře celého komplexu. Šachta je 30 metrů hluboká, což odpovídá výšce 12ti poschodové budovy a její základnu tvoří čtverec o straně dlouhé 10 metrů.

Jedna teorie tvrdí, že pyramidy produkují zrcadlový obraz, virtuální formu vznikající pod zemí, na které byly postaveny. V tomto prostředí pak dochází ke vzniku tzv. antihmoty. Skrz místnost nacházející se pod pyramidou se dostaneme do paralelní reality, opaku fyzického světa odděleného od něj elektromagnetickým zrcadlem. Zde dochází k pohybu času z budoucnosti do minulosti. Z nějakého důvodu fyzického nebo metafyzického je šachta tak hluboká a ačkoliv byla vytesána do tvrdé žulové skály, obložili dělníci její zdi prvními cihlami, které kdy člověk při stavbě použil. Bylo to poprvé v historii, kdy byl opakovaně použit jeden modul, drobná cihlová stěna pro stavbu velkého komplexu. Zajímavé je, že cihly nebyly vytesány z kamene.

PRVNÍ BETON

Na řece Nilu, nedaleko asuánských vodopádů na ostrově **Sehel, byla nalezena stéla** s hieroglyfy vytesanými Imhotepem. Je **na ní napsán návod na přípravu betonu**, který po zaschnutí získává vzhled a odolnost kamene. Tým francouzských vědců v čele s chemikem Josephem Davidovicem zjistil, že přípravou této směsi vznikne aglomerát bohatý na křemíkové krystaly, které dokážou vyrobit elektřinu, pokud jejich molekuly vibrují určitou frekvencí. Egyptští stavaři rozdrtili mušle a fosílie, kterých bylo v Gíze nadbytek, drť smíchali s pískem obsahujícím vysoká procenta křemíku a hliníku, s pemzou, natronovými solemi a vodou. Smícháním těchto složek vznikne kaustická soda, která reaguje s hliníkem obsaženým v písku z Nilu a výsledkem je hlinitan sodný. Přidáním kamene chryzokolu vznikl křemičitan hlinitosodný a také arzeničnan měďnatý, který měl funkci urychlovače. Z této směsi pak odlévali kamenné bloky pro stavbu chrámů a pyramid. První odlitky byly použity jako forma pro další a proto do sebe zapadají tak, že byste mezi ně nevložit ani hrací kartu.

ZVUKOVÉ FREKVENCE V MODRÝCH POKOJÍCH

Jakmile vyhloubili 30 metrovou jámu, začali vytesávat do kamene spletitou síť chodeb a místností. Místnosti orientovali na hlavní světové strany v postupně se zvyšujícím počtu. Jedna místnost byla otočená k šachtě, dvě na východ, tři na západ, čtyři na sever a pět na jih. Každá skupina místností vytvářela různou zvukovou frekvenci, která se postupně v rámci elektromagnetického pole zvyšovala. V každé místnosti se nacházely tisíce alabastrových mís, které vibrovaly stejným hudebním tónem. Tvar nádob a tekutiny v nich obsažené určovaly tón nebo vibrační frekvenci, na kterou byla místnost naladěna.

Tón „E“ zněl v pěti místnostech a sloužil k naladění začátečníků. Ti po svém příchodu vibrovali výše než tónem „D“. „F“ vibrovalo v nádobách čtyř místností. „G“ ve třech místnostech. „A“ znělo ve dvou místnostech orientovaných na západ. V hlavní místnosti v jednolitém alabastrovém sarkofágu dosahovali ti nejlepší žáci tónu „B“, ze kterého se mohli dostat do vyšších dimenzí. Těmto místnostem se říká modré pokoje a jsou obložené prvními keramickými obklady v historii. Mají různé odstíny tyrkysové modré barvy. Uvnitř těchto místností páry začátečníků – muž a žena – meditovaly a dostávaly se na daleko vyšší hladiny vibrací.

Imhotep do Kybalionu zapsal **sedmý zákon vesmíru „rod je všechno“**. **Vše má mužský i ženský prvek, který se projevuje ve všech schématech vesmíru.** Páry společně dosahovaly rovnováhy, neboť neutralizovaly svá elektromagnetická pole. Mužské pole rotuje po směru hodinových ručiček a ženské pole proti jeho směru.

Bylo objeveno, že dlaždice jsou supravodivé, čili že v nich elektrický náboj nenachází odpor. Je pravděpodobné, že když začal komplex plnit svoji funkci, sloup vln modifikoval molekuly a proměnil je v neutrální. Technologii a chemickou kombinaci pro výrobu této modři objevil Imhotep. Slavná egyptská směs - kombinace jedlé sody, bentonitového jílu, draslíku, uhličitanu křemičitého a měďnatého, která vytváří typickou egyptskou tyrkysovou modř, se používá v keramice dodnes. Dlaždice byly poskládány ve formě křivky, která symbolizuje páteř všech živých organismů zvanou **djed**. **Tento tvar dodává celému tělu energii.** Ptah, stvořitel vesmíru, ji měl ve svém žezle.

Stejný tvar byl také použit v pilířích sloužících k přenosu energie, které se používaly k vytvoření elektromagnetické cesty a k levitaci těžkých kamenných kvádrů. Kněží Školy mystérií Hórova oka měli velmi rozvinuté technologické znalosti, které jim umožňovaly pracovat se zmíněnými fyzikálními jevy či vypalovat keramickou glazuru v pecích, kde teplota dosahovala až 1000 °C. V těchto sálech byly objeveny reliéfy vytesané do kamene, jako např. toto zpodobení faraóna Džosera při rituálním obřadu Heb-Sed, opakované korunovaci, s bílou korunou na hlavě, symbolem jeho moci nad Dolním Egyptem. V Sakkáře se také nacházely sochy, které vynikaly krásným zpracováním křišťálových očí jako např. sedící písař nebo kněz Ka-aper. Tato umělecká forma existovala pouze v počátcích egyptské civilizace a v pozdějších letech už se nikde neopakovala.

STAVBA PODZEMNÍHO KOMPLEXU – PRVNÍ FÁZE

Na severu se nachází vstup do podzemního komplexu. Ze dna šachty stoupalo velmi vysoké schodiště přerušované horizontálními plošinami sahající až k povrchu. Okolo šachty, přímo nad podzemními šachtami, postavili pevnou plošinu, na jejíž stavbu použili stejné cihly jako ty, kterými byly obloženy stěny šachty. Na východní straně vykopali 11 vertikálních chodeb, o 5 metrů hlubších než místnosti. V hloubce 35 metrů vychází z vertikálních chodeb 11 galerií vedoucích k dalším místnostem umístěným 5 metrů pod modrými pokoji. V těchto galeriích bylo objeveno více než 40.000 nádob, skleněných a alabastrových váz, které představují symbol spojení trůnů Horního a Dolního Egypta. Jedním z Imhotepových titulů byl i titul výrobce váz. V těchto galeriích vibrovaly tisíce váz v tónu „F“, který je vibrační frekvencí naší planety. Galerie fungovaly jako rezonátory pyramidy. Produkovaly zvuk, jenž naplňoval celou pyramidu. Alabastr je materiál, který dokáže vibrovat a rezonovat, když na něj působí síla odpovídající jeho vibrační frekvenci. Vibrace váz měla tak vysokou frekvenci, jak bylo potřeba k postupnému rozeznání i ostatních místností. Stejně tak tomu bylo i s elektromagnetickou frekvencí.

Páry začátečníků vstupovaly do modrých pokojů, aby meditovaly v mocném rytmu pyramidy a okolo nich vibroval jeden určitý tón. Pokaždé vibroval výše a vznikal tak vyšší tón. Tímto způsobem si zvykaly na vyšší frekvence a na silové pole s kratší vlnovou délkou probouzející v nich nové smysly a větší citlivost na světlo. Páry medituující v modrých pokojích se naladily na tóny vycházející

z alabastrových nádob a protože byly vystaveny i silnému elektromagnetickému poli pyramidy, zvyšovala se jejich vibrační frekvence. Rostla jejich vitální energie, jejich aura a bylo jim umožněno ověřit si existenci dalších realit. Tóny a frekvence odpovídající každé čakře, je postupně přiváděly ke vnímání vyšších frekvencí a ke zkušenostem mimo fyzický svět.

Když byly podzemní práce dokončeny, byla šachta zakryta postupnými plošinami, které ji proměnily ve virtuální podzemní obelisk zakrytý pyramidou stojící nad ním. Plošiny byly podobné mastabám, kamenným deskám zakrývajícím královské hrobky a proto si někteří pletli pyramidu s hrobkou. Dnes, po mnoha letech, můžeme plošinu vidět pod vrstvami cihel stupňovité pyramidy. Tak byla dokončena první fáze podzemních prací. Dokončili první část obrovského trojrozměrného procesoru, který měl urychlit evoluci lidstva a vyrábět tachyonovou energii pomocí základních technologií kvantové fyziky.

STAVBA PODZEMNÍHO KOMPLEXU – DRUHÁ FÁZE

Poté byla zahájena druhá fáze stavby první pyramidy po potopě světa. Stupňovité pyramidy, která měla přesně poloviční objem a váhu výsledného projektu. Na první plošinu zakrývajícím šachtu postavili z větších cihel čtyři stupně, každý 11 metrů vysoký, tvořící pyramidu. První pyramida tedy byla 44 metrů vysoká a tvořila ji ohromná masa odlitých kamenných cihel bohatých na křemík. Křemíkové molekuly mají tvary tetraedrů, jedné ze základních forem přírody, nazývaných Platónská tělesa.

Vibrace planety, její pravidelný rytmus na jednom z jejích neurálních bodů elektromagnetické sítě, donutila vibrovat krystaly křemíku v cihlách tvořících pyramidu i v alabastrových nádobách uložených v místnostech hluboko pod ní a tak vznikala dvojitá energie a zvuk. Pod tímto konstantním mechanickým tlakem docházelo k tření molekul tetraedrů křemíku a vznikal negativní elektrický náboj. Dnes se tento jev nazývá piezoelektrický. Tato kamenná masa byla ohromným kondenzátorem negativní energie. Existují dva druhy křemíku. Jeden produkuje při vibraci negativní náboj, rotuje doleva. Tento druh byl využit při odlévání cihel. Druhý druh produkuje pozitivní elektrický náboj, rotuje doprava a nachází se v žulových deskách v Tuře, které byly použity na obložení vnější části pyramidy.

IMHOTEPYVÉ ZÁKONY VESMÍRU

Ve třetím Imhotepově zákonu vesmíru stojí „**vše vibruje a je v pohybu a nic nezůstává v klidu, vše se pohybuje**“. Vibrační frekvence částic tvořících energii určuje realitu, hustotu hmoty, mysl a extrémně vysokou vibraci duše. Čím vyšší je vibrační frekvence, tím vyšší je hladina vědomí, informace, respektu a tím rozvinutější je cesta evoluce. Vibruje úplně vše. Od té nejhustší hmoty až po čistou duši. Tento zákon rozděluje různé druhy energie v závislosti na jejich vibracích, na elektrickou, chemickou, magnetickou, gravitační a tachyonovou, která vznikala v Sakkáře. Cihly na pyramidě byly zakryty granitovými deskami z Tury obsahujícími křemíkové krystaly rotující doprava a tudíž vytvářející pozitivní elektrický náboj. Na kamenné cihly umístili stavitelé bloky pemzy, která měla izolovat elektřinu a až na ně připevnili granitové desky z Tury. Řezali je nakoso, aby získali vertikální strany pod úhlem 73° a horizontální povrch se sklonem 22°. Tyto bloky izolovaly negativní náboj vibrujícího kamene od pozitivního náboje žulových desek z Tury, které přijímaly pozitivní náboj z atmosféry, který byl na tomto místě velmi silný. Pyramida tedy shromažďovala dva protichůdné náboje. Vnější krystaly na čtyřstěnné pyramidě se nabíjely pozitivní energií z atmosféry, křemíková masa pod nimi čerpala energii ze země a její molekuly vytvářely negativní elektrické pole.

Čtvrtý zákon uvádí, že **vše je duální, vše je polární**. Ve skutečnosti má všechno svůj protějšek, stejně jako v přírodě, ale na jiném stupni. Extrémy se stýkají. Dva póly jsou extrém jednoho. Horko a chlad – protiklady, jsou dvěma póly stejné fyzikální veličiny, které říkáme teplota. Podobně jako světlo a tma, velký a malý, měkký a pevný, černý a bílý, hluk a ticho, vysoký a nízký.

JAK FUNGUJE KVANTOVÝ STROJ?

Pyramidální tvar je základní podmínkou proto, aby kvantový stroj fungoval. Horizontální vrstvy se směrem k vrcholu postupně zmenšují a akumulují elektrické náboje o různé síle. Ke stejnému jevu dochází v granitových deskách z Tury. Společně s 11 vertikálními šachtami a virtuálním obeliskem, umístěným mimo osu pyramidy v severojižním směru na neuralgickém bodu elektromagnetické sítě, kopírují zemskou osu a indukují elektromagnetický náboj k dvojitému otáčivému pohybu.

Částice s pozitivním nábojem rotují po směru hodinových ručiček, částice s negativním nábojem proti jeho směru. Takto vzniká elektromagnetický vír, tornádo složené z mikročástic, které se dává do pohybu díky pravidelnému rytmu planety, jenž vytváří konstantní frekvenci a rezonanci. Odstředivé a dostředivé síly v určité rychlosti a frekvenci párují dvě částice s opačným nábojem a pohybem, neutralizují je a odchyľují od rotační osy k nové ose o 90° vychýlené od osy pyramidy a tak vzniká stacionární vlnový sloup. Tento sloup tvoří mikročástice neutralizované po vzájemném spojení kmitající na velmi vysoké frekvenci. Tento energetický sloup nejprve klesá ke krystalickému jádru planety a pak stoupá stovky kilometrů vzhůru až do ionosféry. Tyto neutrální a vyvážené mikročástice představují tachyonovou energii. Jsou neutrální a tak nevyvolávají odpor k materiálu, kterým procházejí. Jsou základem supravodivého jevu. Energetický vír v pyramidě zvyšoval vibrační frekvenci a proměňoval ji ve vyšší druh energie, tachyonovou energii, kterou dnes studuje kvantová mechanika.

NIKOLA TESLA

Tachyonova energie má nejvyšší možnou vibraci a frekvenci a je to energie vědomí, informace. Je podobná energii, kterou vytváří člověk ve svém mozku, když jeho myšlenky vibrují v rytmu lásky. Tachyonovou energii a stacionární vlnové sloupy studoval Nikola Tesla. Použil ji jako základ pro alternativní energie. Elektrické motory, rádio a televizi, rentgen, radar a dalších 1600 vynálezů, které ovlivnily 20. století. Teslova cívka se využívala k elektrickému nastartování motorů. Vytvářela vír, který proměnil proud o síle 12 voltů procházející měděným drátem cívky v proud o síle tisíců voltů, byl-li indukován na další cívce. V roce 1942 vedl Tesla philadelphský experiment, při kterém byla vytvořena ohromná elektromagnetická pole, která organizovala energii do párů a vytvářela tachyonovou energii. Pomocí ní se pokoušeli rozložit předmět na částice a složit ho zpět na jiném místě. V rámci projektu Invisibility, neviditelnost, rozložili americké plavidlo Eldridge a znovu ho složili o 75 km dál. Ale členové posádky lodi budto přímo zahynuli anebo je ošklivě poranili kovové střepiny. Tesla totiž zatajil jednu skutečnost a sice že když se částice znovu skládají, dochází ke změnám v hmotě. Ve svých výzkumech došel k závěru, že se tachyonova energie pohybuje 27x rychleji než světlo. **Je to energie myšlení.**

Einsteinova teorie o tom, že maximální rychlostí je rychlost světla, která dosahuje 300.000 km/s, se vztahuje jen k jedné hladině reality, k fyzikální úrovni hmoty složené z atomů, elektronů a protonů. Ale **vesmír má tři hladiny – fyzikální, mentální a duchovní.** Tachyony, základ duálního vesmíru, jsou páry mikročástic kmitajících neustále vysokou vibrací a frekvencí, která neutralizuje jejich opačné náboje. Tachyony jsou základem supravodivých prvků. Díky své neutralitě nevyvolávají žádný odpor vůči náboji procházejícím jejich molekulami. Kombinace těchto kmitajících částic nemá žádnou gravitační sílu. Má totiž nulovou hmotnost. Je to čistá energie. Vědci zabývající se kvantovou mechanikou tvrdí, že tyto částice nemají žádnou hmotu, že existují pouze teoreticky a měří se pouze pomocí pravděpodobnosti a jejich existence závisí na pozorovateli, na jeho mentální úrovni.

IMHOTEP VĚDĚL...

Imhotep věděl tohle všechno a měl ještě větší znalosti, které současní vědci ignorují. Kvantová mechanika a supravodivost patří mezi nejnovější objevy fyziky. Stupňovitá pyramida měla 4 úrovně a byla složená z 280.000 m³ kamene, který váží přibližně 450.000 tun, což představovalo přesně polovinu váhy a objemu konečné pyramidy. Před ní Egypťané umístili energetické pilíře, které vytvářely elektromagnetickou cestu až do Tury, odkud se dopravoval materiál na dokončení projektu. Rozšířili plošinu na sever a západ, jižní a východní stranu ponechali nedotčenou. Pyramida rostla jako lidské tělo, od hlavy. Kdyby neexistovaly původní plány, bylo by snazší rozšiřovat ji symetricky ze všech čtyř stran, jako slupky cibule. Touto přestavbou se virtuální obelisk ocitl přímo na severojižní ose nové pyramidy, která má dnes základnu o rozměrech 140x100 m. Připojili další dvě úrovně a dosáhli tak výšky 65 metrů. Přestavba zdvojnásobila objem pyramidy na 560.000 m³ o váze 900.000 tun. Vstupy do pyramidy rovněž potvrzují, že takto Imhotep stavbu plánoval už od samotného začátku. Původní vstup se jen prodloužil, druhé schodiště vede na jedno z nádvoří chrámu, který byl postaven na severní straně, aby zakryl vstup do pyramidy. Duplikace váhy a objemu není náhodná. Produkce energie a dosah jejího působení závisel na množství vibrující masy.

Další postavené pyramidy se postupně zvětšovaly a nabíraly na hmotnosti až k té největší, Cheopsově pyramidě. Váha určuje množství vyrobené energie. Tato kamenná masa rotuje kolem

zemské osy konstantní rychlostí. Pyramidální tvar dokáže vytvářet v kamení energii, k jejíž výrobě využívá přirozené pohyby planety a její konstantní vibraci a frekvenci rotace. Ve vertikálním obelisku se nahoru a dolů pohybovala obří cívka. Elektrická cívka tvořená zlatým drátem a dřevěnou izolací. Při svém pohybu vytvářela pulsující efekt, který působil na elektromagnetické pole pyramidy a měnila frekvenci energetického sloupu. Šachta tedy sloužila jako rezonanční prostor. Ve čtyřech horních rozích virtuálního obelisku dodnes nalezneme několik dřevěných trámů, upevněných v úhlu 45°, které fungovaly jako hák a umožňovaly vertikální pohyb cívky. Elektrická cívka řídila vlnovou délku. Dokázala zvýšit vibrační frekvenci na maximum. energii nashromážděnou z křemíkových molekul kamene pyramidy cívka uvolňovala ve dnech plánovaných obřadů, které se konaly ve dnech rovnodennosti. Egypťští kněží prokázali, že se pyramidy neustále pohybují a že každý jejich pohyb může být přeměněn na energii.

Posledním úkolem bylo postavit promyšlenou okolní hradbu a všechny další stavby na povrchu jako falešné kaple nebo Nádvoří hadů. Vše ze své privilegované pozice sledovala socha faraóna Džosera. Tento obří kvantový stroj navržený Imhotepem vyžadoval velké nároky na čas, pracovní síly a zdroje, ale odměna, které se společnosti dostala stála za to.

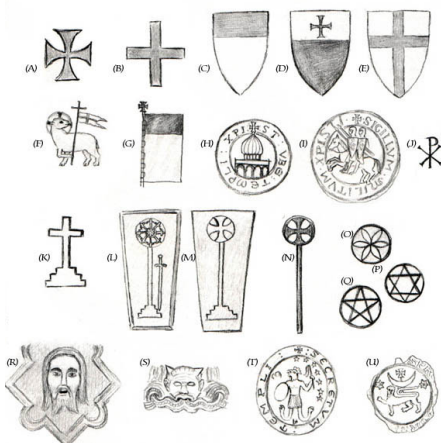
ZNOVU A VE ZKRATCE...

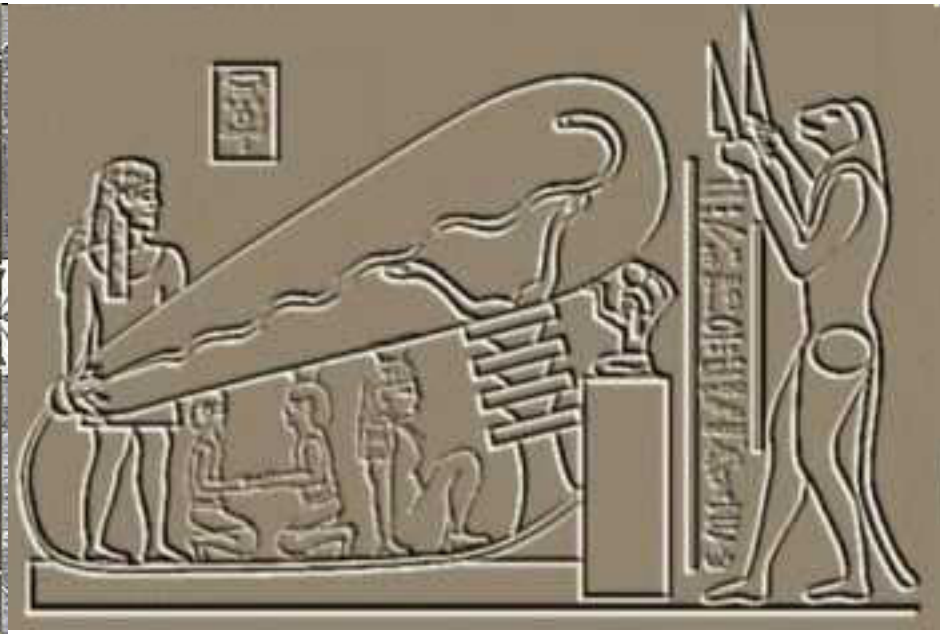
Vír se využíval k urychlování duchovního růstu žáků Školy mystérií Hórova oka. Představitelé zvyšovali hladinu uvědomění lidstva. Tachyonová energie produkovaná pyramidou zkracovala délku mozkových vln a zvyšovala tak mentální sílu a elektromagnetické pole člověka, jeho auru. To vše umožňovalo žákům, aby se dostali do vyšších hladin, kde si mohli ověřit existenci nových realit a ujistit o nich i své spoluobyvatele. Když se naladili na stejnou frekvenci rozvinutějších bytostí, mohli s nimi komunikovat a čerpat od nich informace.

Sakkára byla prvním komunikačním centrem s vyššími dimenzemi. Pyramidy využívají technologie založené na principech kvantové mechaniky, které my se dnes teprve snažíme postupně odhalovat. Tyto technologie zdědili Egypťané od obyvatel ztracené civilizace Atlantidy. Sakkára je nedoceněným příkladem technologie, o které se nám ani nesnilo a jejíž moc teprve objevujeme. Jde o technologii ovládanou vědomím a zaměřenou na duchovní zdokonalení lidstva. Elektromagnetický okruh vytvářel a urychloval částice energie. Proměnil statickou energii v kinetickou a transformoval ji v tachyonovou energii. V Sakkáře se poprvé současně používal zvuk a elektromagnetické pole ke zvýšení vibrací žáků. Tato technologie byla ještě více zdokonalena v Cheopsově pyramidě. Ve fyzickém světě se tato energie využívala ke konstrukci elektromagnetických cest a k výrobě supravodivosti.

Egypťané položili základy architektury, protože používali odlité kamenné bloky. Prokázali řemeslnou zdatnost při vytváření reliéfů na stěnách, např. na stěně Nádvoří hadů a v rafinovaných detailech na kamenech, které ukrývaly kvantový stroj. Vynalezli chemické vzorce pro výrobu litých kamenných bloků a také podle nich dokázali vyrábět keramické dlaždice, kterými obkládali spletité podzemní galerie. Do kamene tesali hieroglyfy a popisovali v nich svoje chápání vesmíru. Jejich vize je shrnuta v základní Imhotepových zákonech a je základem hermetické nauky pro zednáře, rozekruciany a templáře.

Imhotep napsal, že **každá příčina má svůj následek a každý následek má svou příčinu**. Nic nevzniklo náhodně, protože by to zničilo vesmír. Einstein v této souvislosti řekl, že Bůh nehraje v kostky.

7. DÍL – DENDERA, POČÁTKY ASTRONOMIE

Egyptskou kulturu ovlivnilo učení několika náboženských chrámů postavených na pečlivě zvolených místech podél Nilu. Podle egyptských kněží **potřebuje každá forma ve vesmíru, která roste, svoji schránku, aby se mohla vyvíjet v čase.** Chrámů představovaly schránky umožňující rozvoj egyptské civilizace. Každý z těchto egyptských chrámů se specializoval na jinou oblast. Jejich **cílem bylo sdělit lidu základní principy a pravdy.** Každý chrám fungoval jako jiný orgán těla Země s odlišnou funkcí a zaměřoval se na výuku a zkoumání rozdílného náboženského subjektu. Tak vytvářely představu o Bohu.

KAMBÝSÉS II.

Tisíce let bylo království egyptských faraónů, žáků kněží Hórova oka respektováno všemi asijskými říšemi. Egypťané se nikdy nepokoušeli rozšířit své území, jež bylo ostrovem klidu uprostřed všude panující anarchie. Úpadek Egypta začal, když nejvyšší kněz zmizel při plavbě po Rudém moři s Mojžíšem, posledním z jeho žáků, a skončil chaosem, ničením chrámů a popravou faraóna perským králem Kambýsés II. Po smrti Kýra, největšího asijského vládce, který udržoval mírová a přátelská pouta s Egyptem, zdědil trůn a nejlepší armádu té doby jeho syn Kambýsés. **Byl to krutý a nemilosrdný tyran, který nenáviděl moudrost, stabilitu a moc faraónů.** Chtěl dokázat, že jeho bozi jsou mocnější a v roce 525 př.n.l. vtrhl do Egypta. Později zabil Psammetika III., posledního faraóna narozeného legitimně v Egyptě, a také mnoho kněží Školy mystérií Hórova oka. **Nechal vyplenit jejich chrámy, spálit jejich papýry a tak zmizela moudra,** která na nich byla uložena po generace. Vzdělávání skončilo a egyptská moudrost zmizela spolu s kněží.

Kambýsés se zasadil o 200 letkrutého p odmaněníEgypta trvaj ící aždo roku 332 př.n.l., kdy přišel **Alexander Veliký.** Egypťané ho vítali jako spasitele. Alexander přikázal, aby byly **jejich chrámy opraveny,** a když zemřel, jeden z jeho generálů Ptolemaios I. započal vládu ptolemaiské dynastie, která panovala v Egyptě téměř 300 let. **Chrám bohyně Hathor, který v Dendeře** stojí už od roku 5400 př.n.l., byl přestavěn makedonskými králi na znamení legitimizace jejich moci. Hieroglyfy v jedné z krypt uvádějí, že chrám **byl už dříve přestavěn podle plánů navržených Imhotepem.**

NÁBOŽENSKÝ KOMPLEX V DENDERE

Náboženský komplex v Dendeře leží na 26° severní šířky. Byl zde počáteční bod starodávné cesty k Rudému moři. Později byly o několik kilometrů jižněji postaveny Théby. Na úsvitu egyptské civilizace během noci letního slunovratu se na místě pečlivě vybraném kvůli postavení hvězd konal **obřad Put-Ser.** Faraón společně s nejvyšším knězem Školy mystérií Hórova oka obklopený davem přihlížejících našli skupinu hvězd nad severním pólem Země. Nazvali ji souhvězdím **Tuaret,** jeho symbolem byla červená těhotná hrošice.

Dnes se stejné seskupení hvězd nazývá souhvězdí Draka a jeho symbolem je saň. **Nejjasnější hvězdou souhvězdí byla Alfa Draconis** nacházející se v té době přesně nad otáčivou osou Země. O 4320 let později ji nahradila Polárka, která dnes vede naše mořeplavce. Během jednoho cyklu otočení solárního systému kolem centra galaxie, které trvá 25.920 let se nad pólem vystřídá šest různých hvězd. **Hvězda nad pólem symbolizovala základní mateřskou sílu, která stvořila hmotu a umožňovala existenci života, bohyni Hathor, ženský princip**, jemuž byl chrám zasvěcen.

Faraón a velekněz napjali lano mezi dvěma kůly orientovanými ke hvězdě Alfa Draconis. Kněžky chrámu zatloukly kůly do země a vyznačily tak **chrámovou osu**, která později rozdělovala svatyně. Umístili kámen do středu prostoru a pak do 4 rohů budoucích hradeb. **Vysoké zdi měly chránit zachování věčného života**. Na severní stranu umístili vstup, který byl poslední v řadě **bran**, které se táhly od vnitřní kaple Hathořina chrámu a **vyznačovaly část oblohy**, na které vycházela Alfa Draconis. Díky tomu bylo snadnější objevit ji na noční obloze a systematicky zaznamenávat její pohyby. Na této noční obloze objevili další hvězdu, která zářila na obloze v úhlu 90° k ostatním. Pojmenovali ji **Sirius a stala se symbolem bohyně Isis**. Na její počest vytvořili osu druhého chrámu a druhý vstup do komplexu. **Vstup do chrámu bohyně Isis označuje místo, kde Sirius a Slunce vycházejí o letním slunovratu**, 21. června. Chrám postupně rostl a kněží dál zaznamenávali pohyby hvězd a studovali procesy, jež ovlivňovala jejich energie. Svá zjištění tesali do kamenných stěn.

SIRIUS

Sirius, symbol bohyně Isis, byl také nazýván psí hvězda, protože se nachází na chvostu souhvězdí Orion, symbolizujícího boha Osirida. 120 dní se ukrýval za horizontem a jeho východ **oznamoval příchod záplav na Nilu**. Zůstal viditelný po 40 dní, tedy po celou dobu záplav. Tento vztah udělal ze Siria velmi významnou hvězdu pro Egypt. **Rok rozdělili do tří období zvaných tetrameny, které rozlišovaly záplavy na Nilu**. Východ hvězdy Sirius na obloze, který oznamoval příchod záplav, když zmizela, řeka se vrátila do svého normálního stavu.

Synchronizace života Egyptanů s hvězdami s Sluncem byla tak důležitá, že faraón při nástupu na trůn musel přísahat, že nikdy nezmění dny kalendáře. Nicméně čas východu Siria závisel na poloze chrámu. V Elefantině na jihu ho bylo možné spatřit o 7 dní dříve než v Bubastisu na severu. Kněží využívali **Slunce také jako hodiny měřící délku roku**, protože východ Siria připadl na období letního slunovratu. V Dendeře, **na horizontu před chrámem Isis, se Sirius objevoval jako první a pak vyšlo Slunce**. Na úsvitu letního slunovratu Sirius společně se Sluncem označovaly začátek nového egyptského roku na kosmických hodinách. Při obřadu na terase chrámu byl zapalován nový oheň pro celou zemi.

CHRÁM V DENDĚŘE

Abychom mohli vstoupit do Dendery, musíme obejít několik římských staveb, které tu byly postaveny za vlády císařů Trajána a Domiciána. Několik kiosků obklopuje obě strany severního vstupu chráněného masivními hradbami. Skrz vstup můžeme vidět **šest Hathořiných sloupů ve fasádě** obrovského hlavního chrámu orientovaného na sever a určeného ke studiu hvězd. Nedaleko vstupu do komplexu se nachází **kaple zasvěcená zrození Hóra**, kterou postavili Římané během vlády císaře Augusta. Zde oslavovali okamžik osvětlení, kde Isis symbolicky porodila osiridova syna. Na stěnách kaple jsou vyobrazeny milenecké scény Isis a Osirida, zrození dítěte a jeho poloha a také Hór na hrncířském kruhu, kde mu Bůh přidělil jeho podobu. V hlavicích sloupů se nacházejí **reliéfy boha Bese**, ochránce pracujících žen, který pomáhal při porodu.

Na jih od této kaple stojí **ruiny křesťanského kostela** postaveného v 5. století n.l., v době, kdy obličeje bohů byly pečlivě odstraňovány ze stěn chrámů. Nedaleko hlavního chrámu se nacházejí **trošky sanatoria**, kam ukládali nemocné, kteří chodili žádat o vyléčení. Kněží chrámu využívali své znalosti k vyléčení obyčejných lidí. Hathor, ženská síla znásobující život, byla uctívána jako soucitná postava. Přijížděli sem lidé z velké dálky, aby se modlili u jejího chrámu, koupali se v jejích posvátných bazéncích a dostali potřebné léky a péči. Komplex v Dendeře pojal tisíce lidí. Za jeho zdmi se nacházely i další stavby jako pekárny, pivnice, kuchyně, obchody, stodoly, pokoje pro kněze a žáky. Našli bychom je ve sklepeních jako je např. dodnes zachované před Ramessem v Thébách.

Kolem vnějších hradeb si stavěli domy obyčejní lidé a rozšiřovali tak počty lidí, o které se starali ochránci znalostí, kněží Hórova oka. **Fasáda Hathořina chrámu** se liší od tradičních fasád ostatních egyptských chrámů. **Její sloupy se v polovině spojují s bohatě dekorovanými zdmi.** Dovnitř vejdeme skrz **Halu života** tvořenou 18 sloupy, které podpírají velmi vysoký **strop zdobený rytinami s informacemi o hvězdách a jejích pohybech.** Nebeskou sféru symbolicky podpírají Hathořiny sloupy. **Sloupy mají tvar sistra,** posvátného nástroje jenž rozeznával skupinu kovových disků. Tento nástroj používaly kněžky bohyně Hathor, která byla patronkou tance a hudby, aby vytvořily vibrace, jenž ochromovaly vědomí. **Na hlavici sloupů se nacházejí čtyři obličejů Hathor.** Každý z nich je obrácen na jednu světovou stranu, což znamená, že její síla působí po celém světě. Její hadí oči a kraví uši, symboly mateřství a výživy, propůjčují její podobě téměř mimozemský původ, který mnoho legend spojuje s planetou Venuší.

Napoleonova vojska našla chrám v poměrně dobrém stavu, neboť byl po tisíce let zahrabán v písku. Stal se útočištěm nomádských kmenů, které svými ohni začernily barvy na jeho nádherném stropě. **Na strop této haly vytesali poslední kněží v Denderě astronomické tabulky.** Pracovalo na nich několik generací kněží, kteří chtěli zajistit, aby jejich znalosti nikdy nezmizely. Najdeme tu **všechna souhvězdí zvěrokruhu** plující v symbolických bárkách s obrázky bohyně Nut, symbolu nebes, která každý večer pozřela slunce a ráno ho zase porodila. Kněží na stěny chrámu přepsali několik důležitých papyrů, např. astronomické záznamy, které unikly Kambýssovu plenění, aby se zachovaly dalším generacím.

V Hale života pracovali písaři na svatých papyrech, teologických pojednáních, rituálních modlitbách a tabulkách s astronomickými záznamy. Umění, teologii, magii, astronomii a medicíně vyučovali učitelé Školy mystérií právě v této Hale. Zde zaznamenávali pravidelné změny polárních souhvězdí a sledovali precesi rovníkosti. Skrz tuto vysokou Halu se dostaneme do **Haly zjevení,** nízké místnosti podepřené šesti sloupy, kudy ze svatyně nosili svatou sochu bohyně Hathor na obřady a procesí. V horní části chrámu jsou **kaple zasvěcené Osiridovi,** symbolu procesu zdokonalení, kterým prochází každý člověk během svých reinkarnací, kdy se ze zvířete proměňuje v nadčlověka.

V jedné z kaplí se nachází **slavný denderský zvěrokruh,** který popisuje tento proces, k němuž dochází při otáčení sluneční soustavy kolem centra galaxie. V druhé kapli je zpodoběný **mýtus o Osiridovi.** Kolem této haly se nachází **šest hal určených pro každodenní rituály.** V první byly **uskladněny kultovní předměty. Místnost očisty** s dveřmi k posvátnému jezírku používali kněží k očištění rituálů za úsvitu. Chrám měly posvátné jezero vyhloubené až k hladině podzemní vody, obložené kameny a doplněné několika schodišti, po kterých sestupovali kněží do vody a omývali se před bohoslužbami v chrámu. Následuje **místnost bohoslužeb.** Ústí do chodby s točitým schodištěm vedoucím na terasu, kde kněží v noci zaznamenávali hvězdnou oblohu. Nalevo se hala otevírá do volného prostoru, kde duchovní vůdci každý den přijímali dary, které jim nosil lid. **Potrava a zvířata určená k obětování byla skladována a připravována v dalších dvou místnostech.**

Z Haly zjevení se dostaneme do **chodby se dvěma schodišti. Pravé, točité schodiště** se využívalo při procesích, kdy po něm byla **vynášena zlatá loď se sochou bohyně Hathor nahoru na terasu,** kde čekala na východ slunce o letním slunovratu. Toto schodiště je symbolem světla, vzestupu života na hladině vědomí, materií měnící se v ducha. **Levým, dlouhým a přímým schodištěm se procesí vracelo zpět s novým ohněm.** Přímé schodiště symbolizuje ducha sestupujícího na zemi, koncentrujícího se v materií a životní zkušenosti, které vedou k porozumění vesmíru. Tímto vstupem se dostaneme do **předpokoje svatyně, kde hořel oheň** – nástroj bohů, první substance vesmíru, nezákladnější forma hmoty. Zde se dávaly obětiny bohyni Hathor, ženskému principu, jenž stvořil ve vesmíru život.

Nalevo od této haly se nacházela **kaple se zlatou lodí,** přenosnou svatyní, symbolem fyzického pohybu Slunce. V této lodi se po Nilu převážela socha Hathor do nedalekého chrámu v Edfu během procesí, které se konalo ve třetím letním měsíci, při oslavách nádherného setkání. Otevřený strop vedl také do předpokoje svatyně. Před ním se nacházela tzv. **Čistá kaple nebo Wabet.** Do tohoto volného prostoru byly umísťovány symbolické sochy, aby mohly obnovit svoji sílu pomocí sluneční energie. **Čím hlouběji se dostáváme do chrámu, tím je tmavší. Stropy se snižují, dveře se zužují, podlaha se zvyšuje, aby ze svatyně mohli všichni, i přes hlavy všech účastníků obřadu pozorovat hvězdu Alfu Draconis.** A konečně uprostřed chrámu, na jeho hlavní ose se nacházelo jeho srdce, jeho **nejsvatější místnost, domov Hathor.** V malém svatostánku byla umístěna její socha ze zlata, symbolického materiálu používaného na těla soch bohů s očima z polodrahokamů. Jen faraón a nejvyšší kněží Školy mystérií Hórova oka sem mohli vstoupit, a to teprve po důsledné očištění vodou.

MUŽSKÝ A ŽENSKÝ PRVEK

Egyptané věřili, že stejně jako všechny bytosti ve vesmíru **má Bůh mužský prvek**, ze kterého proudí informace **a ženský prvek**, který je přijímá a vytváří živá stvoření.

Mužskému Bohu dali tři jména: Atum - zastupující Boha před stvořením vesmíru, Boha jenž se zatím neprojevil; **Ptah** - zastupující Boha, který tvořil vesmír, hvězdy, planety a přírodní království na jejich povrchu; a **Amon-Ra** - zastupující Boha, který propůjčil člověku vědomí.

Odpovídajícím způsobem pojmenovali i jejich **tři ženské protějšky: Nun** - byla homogenní, panenská, beztvará substance s dokonalou harmonií, plodová voda neprojeveného vesmíru. Jméno **Sekhmet** získala, když se rozdělila na dvě protichůdné síly, které ji proměnily v zářivou substanci, v oheň, v množící se princip pohybu, který stvořil Nefertum neboli vesmír, který dočasně harmonizuje protichůdné síly. Oheň produkuje pohyb, čas, prostor a dokáže spojovat hmotu. Dokáže vytvořit vzduch, vodu, zemi a také životní sílu reprezentovanou Hathor. Substancí, jež znásobuje vědomí, schopné vnímat čas a prostor. Pojmenovali ji **Mut**, když stvořila čtyři síly, které podporují rozvoj vědomí člověka. Tyto čtyři síly jsou - Osiris, Isis, Seth a Nephtys.

KAPLE DENDERSKÉHO CHRÁMU

Hathor představuje loď života, loď světla. Ztělesňuje lásku, organizační princip vědomí ve vesmíru a severní loď, jež obsahuje principy přírody. V tomto svatostánku Hathor, bohyně života, přijímala modlitby od těch, kteří chtěli prodloužit svůj život nebo se vyléčit. **Kolem svatyně**, podél chodby a proti vnějším stěnám chrámu, se nacházela **série kaplí, svatých míst zasvěcených všem základním silám**. Bylo možné je identifikovat podle posvátných symbolů vytesaných do jejich vnějších zdí. Tak se lidé, kteří neměli přístup do chrámu (ten byl povolen jen kněžům a jejich žákům) mohli modlit k fundamentálním silám vesmíru.

Napravo od Kaple Hathořina ucha se nacházejí **dvě propojené kaple zasvěcené** jedinému Bohu, stvořiteli lidského vědomí. Jedinému a všudypřítomnému Bohu - **Amonu-Ra**. Jeho symboly byly také vytesány do vnější zdi. Dvě propojené kaple **na levé straně** byly zasvěceny fundamentálním silám Dolního Egypta a byla v nich **uctívána bohyně Hathor a její hudební nástroj sistrum**. **Čtyři kaple na pravé straně byly zasvěceny Hórovi, Sokarovi, Isis a denderskému Gnómu**, svatému patronovi regionu, kde byl chrám postaven. V další kapli byl uložen **náhrdelník Menat**, který používali veleknězi při obřadech a procesích. Obsahoval čtyři figurky bohyně Hathor doplněné symbolickým trůnem. Čtyři trůny symbolizovaly nejvyšší síly vesmíru - lásku, moudrost, nezměrnou moc božské vůle a harmonii. **Pod těmito místnostmi** se nacházelo několik **krypt, kde se uchovávaly ty nejposvátnější předměty** - popsané kůže a papyry shrnující nauku šířenou v tomto chrámu. V jedné kryptě se nacházejí tajemné reliéfy, na kterých Hór drží jakýsi květ s hadem uprostřed. Vědecké teorie uvádějí, že jde o lampy, kterými osvětlovali podzemní místnosti a stavby.

KABIRÍM = MĚŘITELÉ OBLOHY

Když vystoupáme po strmém schodišti, dostaneme se **na terasu, kde se uskutečňovala pozorování hvězdné oblohy**. V jihozápadním rohu stojí přístřešek, ve kterém kněží čekali až se na nový rok objeví hvězdy a slunce, jež svými paprsky zapálí nový oheň. Kněží se v noci scházeli v tomto malém ukrytu, kde rozdělovali hvězdnou oblohu na sektory, aby mohli zaznamenávat její pohyby a pohyby planety Země. **Kněží v Dendeře bývali označováni jako Kabirím, měřitelé oblohy**. Oni jako první nakreslili mapu hvězdné oblohy, kde zaznamenali pozice hvězd, ohňů na obloze. **V Dendeře s zrodila astronomie**. Astro znamená hvězda. Astronomie znamená popis hvězd nebo nauka o hvězdách.

Přes terasu se dostaneme ke dvěma kaplím zasvěceným Osiridovi, božskému principu evoluce všech lidských bytostí prostřednictvím reinkarnací. Je tu znázorněn mýtus o jeho osobě. Jeho bratr Seth se chtěl zmocnit jeho trůnu a také jeho ženy Isis. Proto rozsekal jeho tělo na 14 dílů a rozeslal je po celém Egyptě. Na reliéfech je znázorněna Isis ve formě letícího jestřába poté, co se jí podařilo rozdělené tělo znovu sestavit. Usedá na Osiridův penis, otěhotní a porodí syna Hóra.

ZODIAK - ZVĚROKRUH

Na stropě druhé kaple je znázorněn denderský zvěrokruh. **Ohromný reliéf hvězdné oblohy kolem severního pólu udávající postavení hvězd v roce 700 př.n.l. o půlnoci kolem letního**

slunovratu. Je to replika originální desky, která fascinovala Napoleona poté, co byl seznámen s jejím hlubokým významem. Originál je dnes uložen v pařížském Louvru. V této kapli, na stejném místě, kněží Hórova oka po tisíce let periodicky doplňovali mapu hvězdné oblohy. Po tisíce let při každém letním slunovratu zaznamenávali pozici sluneční soustavy a Země. Kněží, kteří přežili despotickou vládu peršana Kambýse, vytesali reliéf, který uchránil před zničením a který obsahoval poslední záznamy hvězdné oblohy tak, jak vypadala v roce 700 př.n.l. během vlády faraóna Taharky z 25. dynastie.

Nebeskou sféru podpírá osm klečících soch Hóra a čtyři sochy Isis. Toto symetrické rozmístění doplňuje kruh hieroglyfů. Původně bylo nebe natřeno modře, aby vynikly symbolické figury. **Čtyři postavy svými žezly ukazují na bod nedaleko středu hvězdné oblohy.** Saturn, otec planet, Jupiter, Mars a souhvězdí Orion představující Osirida s partnerskou hvězdou Sirius, personifikací Isis. **Ukazují na hrud' Tuaret,** hrošice s krokodýlím ocasem a lvími tlapami, která vládne nebi a představuje souhvězdí, které dnes označujeme jako souhvězdí Draka, jehož hvězda Alfa Draconis zářila přímo nad zemskou rotační osou.

Orientace osy chrámu je 71,5° na jihovýchod. Brány chrámu rámují výsek oblohy, na kterém vycházela Alfa Draconis zářící na prsou hrošice. Vedle ní se nachází souhvězdí Červeného šakala v jehož nohách září hvězda Mizar. Egypťané tak přezdívali souhvězdí Malé medvědice a tou zářící hvězdou byla Polárka. **Alfa Draconis ležící na hrudi hrošice se nyní nachází mimo střed oblohy.** Tato nerovnováha vznikla ekliptickým pohybem vesmíru, díky němuž se nad osu Země posunula Polárka. Polárka se nyní nachází ve středu oblohy. Polární hvězda, okolo které se zdánlivě hvězdná obloha otáčí, byla pro Egypťany velice důležitá. Představovala totiž energii rotační osy Země, její páteř, která je organizačním prvkem orgánů všech živých organismů, od hmyzu přes člověka až po planetu.

Kněží během vlády faraóna Senefrea, dávno předtím než byla postavena Velká pyramida **předpověděli, že až bude Alfa Draconis nahrazena Polárkou, bude to znamenat konec jejich civilizace.** Papyrus z Neferohu to potvrzuje. **Hathořin chrám byl orientován tak, aby kněží mohli zaznamenávat souhvězdí rozmístěná nad zemskou rotační osou.** Těchto 6 polárních souhvězdí ovlivňuje naši planetu daleko významněji než 12 souhvězdí zvěrokruhu. V době, kdy den a noc přestavovaly život a smrt, měla oblast nebe nad pólem, kdy byly hvězdy neustále patrné, na rozdíl od těch co vycházely a zacházely, význam moci temnot, kterou zrušil až východ slunce.

Původní temnotu, prázdnotu a chaos ztělesňovala červená hrošice. Když hroši vystoupí z řeky, uvolňují červenou tekutinu. Když se Nil vylil z břehů a zaplavil zem, jeho voda vlivem oxidu železitého zčervenala. Červená je symbolem mateřského zdroje. Kněží pozorovali i další souhvězdí, např. Leg s hvězdou Mesket, nyní zvané souhvězdí Cefea s hvězdou Alfir a souhvězdí Herkula. Při svých nákresech vyšli od Polárky a **nebe rozdělili na 12 sektorů, každý z nich zaujímal 30° z kruhu** a popsali souhvězdí, jež obsahují sérii 36 velmi jasných hvězd, kterými prochází sluneční soustava. **Sluneční systém procházející každým ze 12 sektorů, stejně jako člověk, přijímal odlišný energetický vliv, jenž ve vtělených duších podporoval různé procesy zdokonalení.** Aby vysvětlili, které souhvězdí podporuje daný proces, přidělili mu symbol zvířete. Představoval různou hladinu vědomí na cestě reinkarnacemi k získání moudrosti skrz zkušenosti s protichůdnými extrémny vesmíru, světlem a temnotou. **Vznikl tak zvěrokruh neboli zodiak.**

Krab ve znamení **Raka** symbolizuje fázi „**já cítím**“ - období, kdy člověk nejistě přijímá duchovní potravu, kdy je jeho vědomí ještě neurčité, teprve zahajuje svůj vývoj a poprvé experimentuje se svými smysly.

Dvojčata v **Blížencích** symbolizují zjištění „**já myslím**“ - touhu učit se a objevovat, dualitu potřebnou k nalezení pravdy, znalost a zkušenost získanou porovnáváním protikladů.

Souhvězdí **Býka** v ženách probouzí mateřství, znamená „**já mám**“ čili materiální vlastnictví - kořen, díky němuž země přijme sílu života a stvoří semena, plodnost.

Beran nebo skopec představuje ve světě „**já jsem**“ - uvědomění si vlastní existence. Sílu, která čelí utrpení a proměňuje skálu v krystal. Hmotu, která se dokáže kontrolovat a stává se transparentní. Množící sílu, která rozhýbává život. Jaro.

Ryby charakterizuje věta „**já věřím**“. Získání systému víry. Proplouváme nevědomím a hledáme původ jazyka a jednání.

Vodnář ozařuje znalosti, které získali Blíženci. Dopravuje duši člověka ke vzdáleným světům a říká mu „**já vím**“.

Kozoroh naloží s nashromážděnými znalostmi v duchu věty „**já užívám**“ a koncentruje hmotu dokud není transparentní.

Střelec říká „já vidím“ a představuje fázi, ve které se vyvíjející vědomí posunulo nad svoji zvířecí podstatu. Vědomí Kentaura je soustředěno k božské duchovní moci myšlenek, moudrosti věků.

Štíra charakterizuje věta „já si přeji“. Je to zvíře, které se dokáže usmrtit vlastním jedem. Zkušenosti ho dovedou ke zjištění, že vesmír je dokonalý a že všichni bychom měli být šťastní.

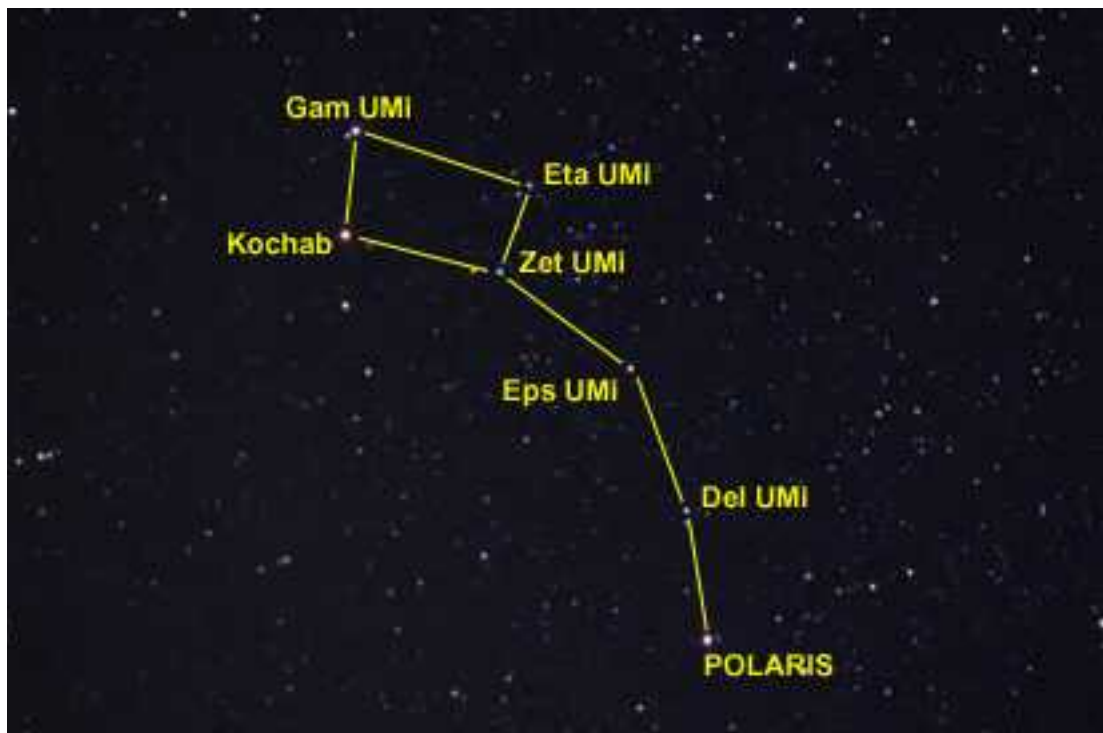
Váhy sdělují „já vyvažuji“. V této fázi se učíme těžit ze svých zkušeností být flexibilní, snažit se dosáhnout harmonie. Všechny zkušenosti jsou zváženy a my si ponecháváme jen to, co je cenné.

Panna charakterizuje formulace „já analyzuji“. Sklízíme, co jsme zaseli. Panna je matkou vesmíru. Díky ní se učíme nereagovat, přemýšlet a až pak mluvit.

A konečně **Lev** tvrdí „já mohu“. Je králem zvířat, velkým otcem zvěrokruhu, silou ohně. Ověřil si všechny pravdy tím, že prožíval důsledky svých rozhodnutí v mnoha vtěleních. V této fázi se člověk přestává identifikovat se svými zvířecími instinkty. Jeho vědomí už není pramenem nekontrolovatelných vášní, opouští kruh zvířat. Lev se povznáší nad Raka a postupuje k dalšímu stupni vesmíru, kde člověk zažívá situace vyžadující větší zodpovědnost, protože se stává průvodcem vědomí ostatních na cestě zdokonalení vedoucí k Bohu.

Evoluční proces se uzavírá, jakmile během mnoha reinkarnací přijmeme všech 12 energií a zažijeme procesy, jež nám připravili. Znamení zvěrokruhu, ve kterém člověk zemře, je znamením, ve kterém se ve své příští reinkarnaci narodí. Prožívá životy různých osobností a působí na něj vliv rozdílných sil putujícího slunečního systému. **Tuto pouť nyní nazýváme procese rovnodenností,** ale nerozumíme jejímu významu pro náš evoluční proces. Západní svět neuznává duchovní zdokonalení založené na procesu mnoha reinkarnací. Mapa hvězdné oblohy je důkazem astronomických a filozofických znalostí kněží Školy Hórova oka. Ti vnímali život jako proces navržený Bohem jenž měl za úkol proměnit ignorantského živočicha v moudrého nadčlověka.

Vystoupáme-li po schodišti u stěny bohatě zdobené hieroglyfy, dostaneme se na terasu chrámu. Pořád tu můžeme vidět díry, do kterých kněží umísťovali své nástroje, aby adekvátně zaznamenali pohyby hvězd. V Hathořině chrámu zaznamenávali pohyb polárních hvězd a v roce 4320 př.n.l. předpověděli nahrazení Alfy Draconis, tehdy se nacházející nad severním pólem, Polárkou, která je dnes průvodkyní mořeplavců. Na této terase se po mnoho letních slunovratů konaly obřady oslavující nový egyptský rok, při kterém byla vynášena na terasu hathořina loď, symbolizující násobící princip vědomí, k němuž dochází v prostoru a čase. Zde oznamovaly první sluneční paprsky, východ Síría nad horizontem, zapálením nového ohně, síly, která uvedla vesmír do pohybu a vytvořila místo, kde se vědomí může učit významu lásky díky existenci strachu.

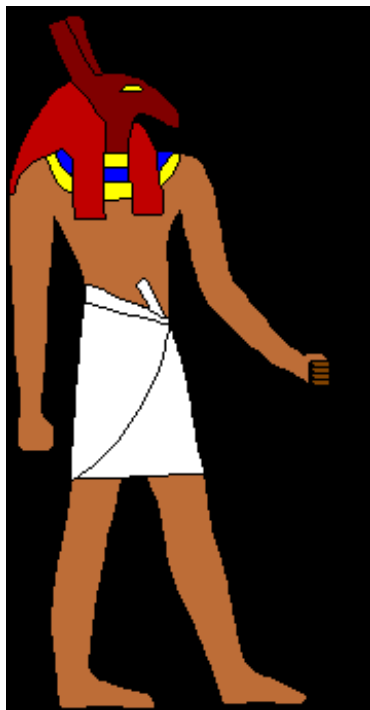

8. DÍL – EDFU, CESTA POROZUMĚNÍ

Egyptská civilizace vedená kněžními Školy mystérií Hórova oka byla založená na základním předpokladu, že **duše člověka se opakovaně vtěluje a prochází procesem zdokonalení od původního, animálního stavu až k dosažení moudrosti a nesmrtelnosti**. Tato evoluční cesta má 7 stádií, určených stupněm získané moudrosti, vibrační frekvencí a množstvím vitální energie, kterou dokáže jedinec vytvářet. **Moudrost získaná v pravdách, které si člověk ověřil ve všech svých předchozích životech, mu dává více prostoru pro duševní klid a zvyšuje tak jeho vibrační frekvenci**. Množství vitální energie, kterou dokáže vyrobit jeho neurální systém, se postupně zvyšuje. Postupuje také výše v systému sedmi čaker, nacházejících se podél jeho páteře, a stejným tempem roste i jeho aura, čili jeho elektromagnetické pole. **Okolnosti, kterým člověk čelí, procesy, kterými musí projít, navrhl v dokonalém souladu Bůh**.

Egyptané se domnívali, že **energie proudící od Boha nabývá různých podob a určuje procesy, kterými každá duše prochází**. Vesmír je továrnou na vědomí, předmětem lineárních procesů. Země se otáčí kolem zářivého stroje, kolem Slunce, od něhož získává energii. Celá sluneční soustava se otáčí kolem centrálního slunce galaxie, dalšího zdroje energie. Egyptané zjistili, že během tohoto cyklu trvajícího 25.920 let a který nazvali kosmický rok, přijímá sluneční soustava energii od ostatních zářících těles vytvářejících různá silová pole. Tento cyklus rozdělili do 12 částí, na 12 sil, které Země přijímá během 2160 let, kdy musí projít jedním sektorem. **Každá síla člověku předkládá jiné situace, které musí řešit. Všechny síly jsou součástí procesu zdokonalování vědomí**. Egyptané pojmenovali tyto nebeské energie jako neteri. Každé z nich přidělili symbolickou figuru, aby je mohli snadněji identifikovat a uctívat.

SETH A OSIRIS

Jejich kultura byla orientována k nebi a jejich společenské procesy se řídily podle hvězd. Kněží věděli, že **čím déle budou přijímat energii z jedné hvězdy nebo jednoho souhvězdí, tím lépe pro člověka**. Proto se tolik zajímali o hvězdy umístěné nad rotační osou země, o polární hvězdy, které zůstávají na tom samém místě po tisíce nocí v konkrétním souhvězdí. V době, kdy noc považovali za smrt, znamenal fakt, že tyto hvězdy svítí neustále na jednom místě oblohy, že jsou obdařeny mocí, která vládne nad temnotou a nad silami zla přinášejícími smrt a katastrofy. **Síly, které způsobovaly v životě lidí to největší utrpení, vedl Bůh jménem Seth**, předchůdce dnešního satana. **Seth**, pán temnot, síla, která **oslabuje rozvoj člověka a obrací ho k jeho živočišným vášním**, čímž ho udržuje v ignoranci, hrál velmi důležitou roli v egyptské mytologii. To on **vedl člověka na scestí, provokoval jeho agresivitu, jež přinášela jenom bolest, utrpení, úzkost a strach**. Tyto impulsy člověka zcela ovládly, naplnily ho bolestí, ale zároveň ho donutily hledat štěstí. Člověk pochopil, že **agresivním přístupem ubližuje jen sám sobě, proto se změnil a síla světla ozářila jeho vědomí**.

Síly, které podněcovaly člověka ke změně, k hledání klidu a porozumění, vedl další symbolický vládce zvaný Osiris. Osiris, pán světla, moc, která vede člověka ke spiritualitě a lásce mnoha životy a těžkými podmínkami. Ve vesmíru plném kontrastů, protilehlých pólů dochází ke vzájemné konfrontaci Setha s Osiridem. **Temnota svádí boj se světlem, aby utvářela lidské vědomí a přinutila ho uvědomit si důležitost neutrality**. Neutralita neprodukuje protichůdnou sílu, která člověka oslabuje. Neutralita je základem supravodivosti, fyzikálního principu, který dodnes prozkoumáváme. **Neutralita v sobě obsahuje respekt k ostatním, promlouvá k člověku, aby neztratil svoji víru a vysvětluje mu, že z těžkých okolností se má poučit**. Neutralita popisuje, jak funguje vesmír, přiznává, že vše je dokonalé a má milující účel, protože to navrhl Bůh, který je láska. **Člověk se k neutralitě propracuje na konci cyklu svých reinkarnací**, kdy si ověří všechny pravdy vesmíru, kdy se jeho duše znovu narodí a dosáhne osvětlení. Tento okamžik je symbolizován Hórem, zlatým jestřábem, který vše vidí a vše ví, létá nad všemi protiklady vesmíru a materiálními věcmi, protože nevyvolává odpor. Hór je symbolem permanentního, nesmrtelného vědomí a respektujícího v harmonii žijícího člověka, který má přístup ke všem svým silám a věčnému klidu. V této harmonii dochází na Zemi 4x do roka, během slunovratů a rovnodenností, kdy den a noc trvají stejně.

CHRÁM V EDFU

V Edfu Egypťané postavili chrám na oslavu zrození Hóra, kde chtěli studovat poslední okamžiky procesu evoluce. Jeho osa a vstup jsou orientovány k místu, kde slunce vychází o letním slunovratu.

Téměř **všechny egyptské náboženské komplexy mají dva chrámy a dvě astronomické observatoře**, jednu **solární** a druhou **lunární**, jejichž vstupy byly vůči sobě vymezeny 90° úhlem. Díky tomu mohli současně pozorovat hvězdu, kterou chrám uctíval, a slunce, nejbližší zářivou sílu

ve dny, kdy docházelo ke změně ročního období, kdy se pro všechny živočichy na Zemi měnily klimatické podmínky. **V Dendeře a Edfu byly vstupy do chrámy orientovány k jasné hvězdě oznamující východ slunce**, které o chvíli později vyšlo na stejném místě. Chrámy v Edfu a Dendeře jsou dvojčata, observatoře, jež se doplňují a mají sloužit k zaznamenávání oblohy nad severním a jižním pólem.

Díky důslednému pozorování polárních hvězd si mohli povšimnout jakékoliv změny ve sklonu zemské osy. Toto naklonění má vliv na změnu ročních období, na slunovraty a rovnodennosti, na klima na naší planetě. **Studium těchto hvězd a jejich vztahu k Slunci a dalším hvězdám bylo velmi důležité. Každá odchylka v jejich obvyklé trase totiž oznamovala velké změny pro člověka.** Byly to osudové hvězdy přinášející velké změny. Chrámy od sebe dělil přesně 1° severní šířky. Dendera leží na 26° a Edfu na 25° severně od zemského rovníku. Díky tomu mohli kněží zaznamenávat pro ně tak významné pohyby hvězd, které popisovaly vztahy mezi souhvězdími a energie, jež ovládaly evoluční cestu člověka.

Změna věků z jednoho zodiakálního znamení v druhé určovala fáze, ve kterých kněží odhalovali tajemství vesmíru, přesouvali hlavní město říše a dokonce měnili jména jejich faraónů. **Ve všech chrámech byl hlavní vstup nasměrován k části oblohy, kde se pohybovala jedna z hvězd, ohňů na obloze, jejíž pohyb musel být pečlivě zaznamenáván. Hórův chrám v Edfu, byl orientován k jižnímu pólu, ke hvězdě Canopus. Chrám Hathory v Dendeře byl naopak otočen k severnímu pólu a ke hvězdě Alfa Draconis.** V Hórově chrámu v Edfu se oslavovalo jeho zrození 3 měsíce po letním slunovratu. V Hathorině chrámu se slavilo obnovení života a plodnost způsobená záplavami na Nilu o letním slunovratu.

Druhý chrám v Dendeře zasvěcený bohyni Isis byl **obrácen k Síriovi**, její personifikaci na obloze. Východ Síría o letním slunovratu **oznamoval příchod záplav na Nilu a za úsvitu oznamoval východ slunce.** Příchod záplav znamenal konec egyptského solárního roku a v Dendeře začali oslavovat bohyni Hathor, sílu, jež obnovuje život a také Isis, sílu přinášející vodu, tak důležitou pro Egypt.

O tři měsíce později se **nad chrámem Nephtys v Edfu**, ze kterého se dnes dochovaly jen základy, objevila **hvězda Procyon, oznamující čas setby** a z úsvitu oznamovala východ slunce v den podzimní rovnodennosti. Hvězdy určovaly, kdy přijdou záplavy na Nilu, kdy sít a kdy sklízet. Stanovily egyptský kalendář.

Stejně jako tyto dva chrámy, jsou i tyto dvě hvězdy úzce spojené. Sirius patří do souhvězdí Velkého psa a Procyon do souhvězdí Malého psa. Tyto hvězdy jsou sestry, stejně jako Isis a Nephtys, manželky Osirida a Setha, pána temnot. V řecké mytologii představují orionovy psy, které ho věrně následují po nebi. Odtud je odvozeno i pojmenování pro jejich souhvězdí. V oba tyto dny pořádaly oba chrámy společné procesí. 21. června o letním slunovratu byl na terase chrámu v Dendeře zapálen nový oheň pro Egypt. Tím začal nový rok. 21. září v den podzimní rovnodennosti slavili v Edfu počtí Hóra. A 21. března v den jarní rovnodennosti jeho narození.

Z Dendery připlula do Edfu zlatá loď se sochou bohyně Hathor. Tento obřad se nazýval **Svátek nádherného setkání**, kdy Hathor, bohyně života, oslavovala v Edfu vyvrcholení procesu, který uvedla do pohybu. Hvězdy a slunce plují po horizontu v symbolických lodích. Sochy představují tři jednotlivé hvězdy, např. sochy Isis a Hathor byly po Nilu dopravovány z jednoho chrámu do druhého ve zlatých lodích.

Starověký Hórův chrám v Edfu, který Řekové pojmenovali Apolinópolis Magna začal v roce 237 př.n.l. přestavovat faraón Ptolemaios III., jeden z makedonských králů, který vládl nad Egyptem jako pokračovatel Alexandra Velikého. Práce trvaly 180 let a byly dokončeny v roce 57 př.n.l. za vlády Ptolemaia XII., otce královny Kleopatry, která byla poslední vládkyní v Egyptě, než se stal římskou provincií. Na reliéfech jsou znázorněni cizozemští králové vzdávající poctu egyptským bohům. Tímto způsobem si chtěli zajistit oddanost lidu a legitimizování své moci.

Obyvatelé Edfu žili na území, které patřilo pod náboženský komplex, jeho vnější hradby zmizely před dávnými lety, většina staveb byla zničena. Ale chrám zasvěcený Hórovi, zlatému jestřábovi, zůstal nedotčen. Přestavěli ho Ptolemaiovci na místě nedaleko Nilu, kde stával původní chrám. **Chrámy orientované k určité hvězdě byly užitečné asi 300 let, protože poté pohyb sluneční soustavy přesunul hvězdu z ohniska pozorování. To znamenalo, že celý chrám musel být rozložen a znovu postaven.** Jeho osa se posouvala asi o 4°. Proto v základech nových chrámů nalezneme původní kameny, jakoby kněží jen otáčeli dalekohled.

Ale solární chrámy jsou jiné, protože úhel mezi rovníkem a ekliptikou Slunce se posouvá o 1° každých 7000 let. **Solární chrámy orientované k bodu na horizontu, kde v konkrétní den vycházelo slunce, zůstávaly na svém místě po tisíce let.** Osa chrámu je orientovaná 86,5° na jihovýchod. Tam, 28° nad horizontem, téměř každou noc vycházel nad jižním pólem Canopus. Je to po Síriovi druhá nejjasnější hvězda na obloze. Canopus, Alfa Carina, vzdálená 74.000 světelných let od Země je nejjasnější hvězdou souhvězdí lodního kýlu, dříve známého jako Argo navis neboli kýl lodi Argo, na níž se Iáson spolu s argonauty plavil za Zlatým rounem.

Dvě věže ve fasádě chrámu vymezovaly jižní polární hvězdu. **Věže jsou svými přesnými zrcadlovými obrazy včetně vytesaných reliéfů.** Symbolizují symetrii v asymetrickém vesmíru, která umožňuje pohyb. **V čele stojí faraón se žezlem a hrozí nepřátelům Egypta.** Tento symbol se v egyptské historii častokrát opakuje. Na překladu je znázorněn **okřídlený disk se dvěma hady.** Hieroglyfy na věžích popisují krajinu s horami rámuujícími slunce. Pylon nebo fasáda je 35 m vysoká, tedy jako deseti patrová budova a doplňují ji 4 velmi vysoké sloupy s dlouhými jasně zbarvenými vlajkami vlajícími ve vzduchu. Když projdeme vstupem, dostaneme se na otevřené nádvoří se sloupových ochozem zakrytým střechem a tvořeným **32 sloupy s hlavicemi ozdobenými květinami různých tvarů a velikostí.** Na vnitřní fasádě obrácené do nádvoří jsou stejné symetricky rozmístěné reliéfy postav jako v zrcadle. Jen jejich symbolické členky jsou odlišné. Vyzdobená fasáda a kolonáda propůjčují nádvoří perfektně symetrický tvar. Stavba působí velmi harmonicky. **Sem chodili žáci na své hodiny. Scény vytesané na stěnách vysvětlují evoluční proces člověka, jeho vztah k silám na nebi, boj mezi duchem a hmotou, jenž nám umožňuje najít pravdu v protikladech.**

EXISTUJE JEN JEDNO VĚDOMÍ – DŮKAZ: PALMA

V době Školy mystérií Hórova oka se tady nacházela nádherná zahrada, na níž žáci prováděli různá cvičení, aby si na vlastní kůži ověřili, co je jejich učitelé naučili. **Získali tolik znalostí, kolik odpovídalo jejich hladině vědomí.** Učitel mysticismu je učil hlavní nauce chrámu, pochopení důležitosti neutrality v bipolárním světě. Zjistili, že dokážou vlastní vědomí přeměnit v univerzální vědomí. Pochopili potřebu vesmíru založeného na kontrastech, které vytvářejí situace a procesy v nichž můžeme uplatnit naši svobodnou vůli. Každý život nám dovoluje poznat jiné místo, jinou rodinu, jiné zdravotní podmínky a jiný blahobyt. **Čelíme různým situacím a můžeme se dopustit různých omylů.** Seth popírá vědomí člověka prostřednictvím omylů, kterých se dopustí ve svých mnoha reinkarnacích. Porovnáváním důsledků svých činů dospívá k pochopení a odlehčení myslí. Naučili se vnímat vitální principy ostatních živočichů a pochopili, že **ve vesmíru existuje pouze jedno vědomí.**

Ověřili si to před jednou palmou v zahradě chrámu, kde se soustředili tak dlouho, dokud necitili v jejich listech vítr. Zjistili, že když se úplně odhmotní, spojí se s vnější hmotou. Čas pro ně přestal existovat a jejich vědomí se spojilo s rostlinou a zaujalo stejný prostor. Učitelé jim říkali, že **koncentrace začíná jako intelektuální cvičení, soustředění se na rostlinu a přemýšlení,** co o ní všechno vědí. Rozum pročistí mysl, hloubá, porovnává a analyzuje, dokud nedefinuje charakteristiky, které proměňují bytí v rostlinu. Zjistili, že jakmile se dozvědí všechno o předmětu jejich zájmu, intelektuální práce je u konce. Poté přistoupili k **druhé fázi koncentrace. Využili svoji intuici a smysly,** aby vnímali vše související s palmou. Vnímali její tvar, pozorovali její barvu, čichali a ochutnávali. Poslouchali její vnitřní hlas. V poslední fázi prováděli **duchovní cviky na koncentraci.** Už o palmě nepřemýšleli, ani nevnímali její tvar a **zkoušeli se přenést do jiné bytosti.** V tomto stádiu jejich ego zmizelo a žáci objevili své vyšší já. Čas zmizel. Ticho rozšířilo jejich vědomí. **Jejich paže se proměnily ve větve a vnitřní klid zaplavil jejich prázdnotu.** Tímto způsobem mohli zvyšovat svoji vitální energii, svoji vibrační frekvenci spolu s ostatními kolegy na stejné hladině vědomí. **Nacházeli se ve stejné fázi na cestě reinkarnacemi.**

Vnitřní fasáda chrámu otočená do nádvoří je velmi podobná fasádě v Dendeře. Jejich ústřední styl je velmi podobný. **Oba chrámy byly přestavěny podle plánů Imhotepa,** architekta Sakkáry. Stěna mezi sloupy filtruje světlo a dovoluje mu vstoupit do chrámu jen úzkým otvorem. Uvnitř chrámu tedy panuje polotma, ideální pro pozorování hvězd. Dvě ohromné sochy Hóra, jestřába s dvojí korunou Egypta, lemovaly vstup do sloupovité Haly života. Dnes tu zůstala jen jedna socha z černé žuly. Když vstupujeme **do Haly života, okamžitě pocítíme změnu teploty a klidnou atmosféru.** 12 masivních sloupů podpírá strop, který nikdy nebyl vyzdoben. V této hale, jež sloužila k denní práci žáků, **vytvářejí vysoké sloupy s nádhernými hlavicemi pocit rovnováhy a trvalosti.** Stejně jako v Dendeře, i zde se nachází malá místnostka, kde uchovávali papyry, se kterými pracovali písaři, a také ty, jenž sloužily k výuce žáků.

ÚROVNĚ VĚDOMÍ

První úrovní cesty evoluce je **khabit** neboli čas temného stínu, **kdy je člověk prakticky zvířetem**. Chová se jako neklidná bytost s nekontrolovatelnými vášněmi a automatickými instinktivními reakcemi. **Jeho chování je plné nenávisti, zloby a divokých instinktů a jeho výsledkem jsou jen úzkost, utrpení, samota a neštěstí**. Po mnoha životech je konečně unaven tímto utrpením a pochopí, že ubližováním ostatním provokuje pouze vlastní neštěstí.

Poté jeho duše postoupí do **druhé úrovně** vědomí zvané **ba** neboli čas světlého stínu. Zde člověk **objeví svoje pocity a naučí se milovat, ale ještě neovládá svoje emoce**. Pořád je pro něj život peklem.

Když dosáhne **třetí úrovně** neboli **času dýchajícího srdce**, dostane se do opačného extrému. **Projeví se v osobu neustále myslící na druhé, řešící jejich problémy a ulevující ostatním od bolesti**. Ani to ho nenaplnuje štěstím. Jeho klid závisí na ostatních lidech, ale on je nerespektuje. Chce měnit jejich životy tak, jak myslí, že je to správné. Tento přístup ústí v konfrontaci jeho přesvědčení s názory druhých, které on ale nerespektuje. Když prožívá těžké situace, ze kterých by se měl poučit, myslí si, že je to nefér, protože **sám sebe vidí jako dobrého člověka, který žije jen pro druhé**.

Zadními dveřmi se dostaneme do **Haly zjevení**, kudy vynášeli zářivou sochu Hóra ve zlaté lodi ze stínu jeho svatyně a používali ji při obřadech a procesích. Propojení tohoto chrámu s chrámem v Denderě je také patrné v dekoraci sloupů. V jejich hlavicích se objevuje postava bohyně. Nalevo se nachází **místnost, kde byly přijímány obětiny**. Nachází se tam také **místnost, kde se připravovalo a skladovalo kadidlo**. Napravo je **hala čistoty**, kterou používali kněží při svých každodenních rituálech očisty. Dveře z ní ústí k jezírku a studni.

Kněží si své žáky vybírali mezi těmi, kdo byli nejvíce plni respektu a starostlivosti a kteří **vykazovali alespoň třetí úroveň vědomí**. Dali jim informace a naučili je, jak si je mají ověřit. Naučili je zvyšovat hladinu jejich vibrací. **Nejprve se učili ovládat své instinkty, strach ze smrti, obranné a agresivní sklony**. Museli absolvovat vysoce nebezpečné situace. Naučili se věřit ostatním. **Po několika letech se naučili ovládat svoje emoce, touhy a potěšení a pochopili, že jejich tělo je součástí vesmíru, ale na jiné úrovni**. Aby to mohli pochopit navštívili chrámy v Kom Ombo, Philae, Der el Bahrí a v Luxoru.

Tak se dostali na **čtvrtou hladinu vědomí - sekhem** - a připojili se k lidem, kteří se narodili na této hladině, ke kterým je dovedl učitel míry. Naučil je, **jak jméno a čísla určují tvary všeho**. V chrámech, jakými byla např. Dendera se stali kabirím, měřiteli oblohy a učili se, jak cykly hvězd ovlivňují člověka a také o základních silách, o vibrační frekvenci tónu F, o zlatém řezu a květu života.

Z Haly zjevení se dostaneme do chodby se schodišti navrženými stejně jako v Denderě. S točitým schodištěm napravo a přímých schodištěm nalevo vedoucími na terasu. Procesí s Hórovou lodí vystoupalo po točitém schodišti na terasu a počkalo na východ slunce v den rovnodennosti. Po 4000 let zaznamenávali pohyb hvězdy Canopus nacházející se nad jižním pólem. **Při obřadech na terase přijímali speciální energii rovnodennosti a oslavovali schopnost člověka dosáhnout neutrality**. Žáci neměli povolený přístup do ostatních místností chrámu. Jen kněží mohli procházet chodbou do předpokoje a do svatyně zlaté lodi, kde uchovávali přenosný svatostánek používaný při procesích. V této kapli se nachází moderní reprodukce, která nám přibližuje velikost a tvar původní lodi (najít obr. Lodi ve svatyni Edfu). Předpokoj obětín vedl do tzv. **Čisté kaple, otevřené kaple, kde sochy základních sil vesmíru, přijímaly sluneční záření a obnovovaly tak svoji energii**. Na stěnách chrámu se nachází mnoho reliéfů objasňujících tajemství vesmíru, důvod reinkarnace, způsob, jak se dostat na konec cesty a stát se nadčlověkem.

Na jednom reliéfu faraón Ptolemaios IV. obklopený platanem, stromem života, dalším symbolem bohyně Hathor, dostává od Hóra palmu se svým osudem, s lekce, které se ve svých reinkarnacích musí naučit, aby dosáhl osvícení. Na druhé straně stojí Nekhbet, jež mu předává jeho bezprostřední osud, ten, který zažije v tomto životě jako faraón. **Egyptská civilizace byla založena na reinkarnaci jako procesu získání a ověření vesmírných pravd**. Duše člověka se vtěluje, aby se poučila z důsledků svých rozhodnutí a pomaloučku se proměňovala ve flexibilní a

moudrou bytost, až se nemá čemu více učit a jeho duše je osvícena.

Z vnější světelné strany až k temné svatyni se podlahy chrámů postupně zvyšovaly, aby kněží při ceremoniích mohli pozorovat část oblohy přes hlavy svých žáků. Svatyně je nezávislou místností uvnitř chrámu obklopenou dalšími prostory. Slunce sem dopadá světlíky a ozařuje původně barevné stěny. **V hlubokém nitru chrámu se nachází svatyně, kde kdysi stál naos, granitová schránka ukrývající sochu Hóra**, symbolu spirituálního znovuzrození a okamžiku, kdy se člověk proměňuje v nadčlověka. Tento okamžik představuje zrození Hóra. **Kolem svatyně se nacházejí reliéfy odkazující k okamžiku osvětlení.** Když člověk dojde k porozumění, stane se z něj respektující a spravedlivá bytost, která přijímá všechny situace jako dokonalé a to i ty nejbolestivější, protože zvyšují pochopení toho, kdo jimi prochází. **Zlý člověk se stává dobrým, dobrý spravedlivým a spravedlivý moudrým. V tomto okamžiku se dostaví osvětlení.** Duše se znovu narodí, ukončí se cyklus reinkarnací na této úrovni a cesta zdokonalení se posouvá do vyšší hierarchie.

Muž, který se narodí jako tělesný, se obrodí jako duše. Končí jeho evoluce z původní animální fáze k fázi věčné spirituality, z dočasného v trvalé vědomí, ze smrtelnosti v nesmrtelnost. Trvalá láska v jeho myšlenkách, slovech a očích způsobená tímto porozuměním, donutí ego i cyklus reinkarnací zmizet. Svatyně je obklopená kaplemi zasvěcenými principům a silám podílejícím se na evoluci vědomí. Osiridova kaple mohla být snadno rozpoznána lidmi, kteří neměli dovolen přístup do chrámu, ale znali reliéfy na vnější straně. Proto se mohli přiblížit a zanechat zde svoje dary.

Další **kaple patří Khonsuovi**, synovi Mut, ženské charakteristice jediného Boha a Amon-Ra, maskulinního principu. Jejich spojením vzniklo lidské vědomí. **Khonsu je jméno nově zrozeného vědomí**, když začíná svou evoluční pouť. V kapli Amon-Ra, stvořitele vědomí, se nacházejí informace o procesu evoluce. Další kaple je zasvěcená devíti fundamentálním silám. Centrální kaple je zasvěcená Hórovi. Na jejích stěnách je vyobrazeno poznání ústící v osvětlení, poslední fázi reality. Do tohoto chrámu vstupovali žáci na čtvrtém stupni vědomí, jen málo z nich dosáhlo **pátého stupně – sahu**. Zde se učili o smyslu cyklu reinkarnací, pochopili význam neutrality.

Pak pokračovali ve své cestě zdokonalování a **odpluli do Karnaku, do chrámu lidského vědomí, kde hledali moudrost skrz umění a poznávání nevědomí a odhalovali řetězec svých reinkarnací**. Naučili se žít v lásce a pochopili, že jednoho dne všichni lidé dosáhnou duchovního znovuzrození a osvětlení a otevrou tak bránu k další úrovni vesmíru.

Chons (v překladu „Poutník“, drivejší badatelé jeho jméno odvozovali od spojení „placenta krále“)

Chram Chonsu v Karnaku

Chonsu jako falkon - buh mesice

Chons je synem vesetských bohů Amona a Mut.

9. DÍL – KOM OMBO, BRÁNA KE SVOBODĚ

Egyptané věřili, že realitu vytváří jediný Bůh prostřednictvím svých fundamentálních kreativních sil. Tyto božské podstaty nazývali neteri. **Fyzickému světu vládl faraón, který představoval stupeň vědomí, jehož lidstvo dosáhlo během jeho vlády. Do faraóna se inkarnovala stejná duše, která se přetělovala z jednoho faraóna do druhého.** Nacházel se na půl cesty k božství, mezi člověkem a Bohem, a jeho úkolem bylo zachovat řád světa v egyptské říši. Duchovním vesmírem ho prováděl **Hierofant**, velekněz Školy mystérií Hórova oka, první sluha boží, zástupce nejvyšších neter. **Jeho symbolem byl plaz se dvěma nohama a slunečním diskem na hlavě**, který znamenal věčnost, moudrost a fyzickou regeneraci. Kněžská organizace spadající pod jeho vedení byla rozčleněna na tři větve. První z nich se starala o ověřitelné poznatky. Vedl ji ten nejmoudřejší kněz. Druhá větev se věnovala umění a rituálům. Třetí větev měla na starosti správu chrámů.

KNĚŽSKÁ ORGANIZACE

Kněží, kteří získali znalosti, byli učiteli, kteří připravovali dědice svojí kasty. Předávali jim pravdy převzaté od původní Školy mystérií nacházející se ve ztracené Atlantidě. Byly to ověřené pravdy o fungování vesmíru. **V egyptském světě byly znalosti předkládány jen těm žákům Školy, kteří ve svém předchozím životě dokázali, že umějí přijímat pravdy a nezneužijí je.** Sířená nauka byla slovesná. **Učitelé byli nazýváni Hrj-Habet**, znalí kněží. Učili své žáky symbolickému jazyku, psaní, matematice, astronomii a kontrole fundamentálních sil. Do této větve patřili **Kabirové, měřitelé oblohy**, kteří měli ve všech chrámech své observatoře. Kabirové dokázali díky pozorování hvězd stanovovat přesný čas pro každodenní rituály a při slavnostech v průběhu roku upozorňovali na změny, které oznamovali konec jedné éry a začátek další.

Druhá větev se starala o výrobu uměleckých předmětů, architektonické návrhy a stavbu chrámů. Také řídili dílny, kde řemeslníci pomáhali umělcům vytvářet symbolické sochy. Tito tvořiví kněží navrhovali reliéfy chrámových zdí a dohlíželi na jejich úpravu. Učili své žáky, jak do umění prolnout lásku a jak správně vychutnat svět a vydat ze sebe to nejlepší. Navrhovali symboly, základní nástroje rituálů. **Vytvářeli předměty a symbolické sošky a pak určili k čemu mají sloužit** při významných kosmických dnech, jakými byly rovnodennosti a slunovraty. **Navrhovali postup rituálů**, ukazovali, co by měl člověk při své cestě vesmírem vnímat, aniž by zapojoval rozum. Obyvatelstvo také poučovali o bezpečnosti a účastníkům obřadů předávali speciální energii. Tyto rituály zajistili kněží Školy mystérií Hórova oka autoritu mezi lidem. S pomocí svého daru intuice **dokázali vidět, co lidé cítí, aniž by zasáhli do jejich úrovně vědomí.** Pečlivě připravovali, co mají účastníci obřadů vnímat, ať už to byla hudba, slova, vůně (jako např. kadidlo) nebo jejich oholené hlavy a bílé šaty, jež znamenaly čistotu. Květinové náhrdelníky a zlaté lodě byly symbolem jejich vztahu k Bohu. Pomocí rituálů lidem vysvětlovali hierarchii a uspořádání společnosti, kterou organizovali. Používali k tomu jednoduché pomůcky, jako bohatě zdobený šat, krásu těla, rozmístění posluchačů nebo omezení jejich počtu. Rituály obnovovaly vztah mezi silami reality. Na vrcholu stál jediný Bůh, za ním následovali neteři, mrtví, kněží, faraón, jeho armáda a obyčejný lid. Díky těmto rituálům lidé poznávali, co je svaté. Probudili v nich hluboké emoce, které je donutili jednat uvážlivě.

Třetí větve se starala o denní aktivitu ve všech chrámech. Dohlíželi na úrodu, shromažďování zásob, přípravu jídel a úklid pokojů komunity. **Mezi ně patřili dočasní kněží zvaní Wab.** Byli to zlí lidé, kteří museli své hříchy napravit měsícem práce pro chrám. Vykonávali každodenní drobné práce a po uplynutí této doby se vrátili ke své normální práci. Někteří žili na polnostech za hradbami, kde obhospodařovali půdu, jíž jim věnoval chrám. Za úsvitu absolvovali očistný rituál v chrámu a pak pokračovali ve své práci. **Jiní žili ve městě okolo chrámu a pracovali pro státní administrativu. Dále tu byli tesaři, dělníci a stavbaři,** kteří prováděli sezónní práce a na svých postech se střídali. Tento **system rotace umožňoval mnoha členům společnosti, aby se podíleli na obřadech a kultech chrámu. Lidé začali chápat, že práce v komunitě je přínosem pro všechny.**

Tyto tři větve se spojovaly v chrámu, v místě, kde byl definován řád věcí Maat. Lidé v něm hledali harmonii a rovnováhu. Toto svaté místo je orientováno ke kosmu a je zapojeno do permanentního pohybu. **Chrám sloužil k ochraně řádu světa. Neměl za úkol zachraňovat duše. Duše se zdokanalovala sama během svých reinkarnací,** kdy získávala nové informace a učila se rozumět chybám, jež udělala. **Chyby byly nástrojem učení, nebylo vůbec nutné se jim vyhýbat.** Chrám byl místem, kde spojovaly dvě fundamentální síly – síla chaosu a síla pořádku. Zde lidé dosahovali potřebné rovnováhy a harmonie vedoucí k zdokonalování všech členů společnosti.

POČÁTEK DUCHOVNÍHO ZDOKONALOVÁNÍ

Tento koncept je jasně vyjádřen v **chrámu Kom Ombo, zasvěcenému zároveň Sobekovi,** síle chaosu, jež vyvolává chyby a **také Hórovi,** symbolu permanentního vědomí a moudrosti. **V tomto chrámu zahajovali žáci svoje duchovní zdokonalování. Naučili se zde zvládat strach a obranný instinkt a ovládat základní čakru.** V tomto chrámu jim učitelé přednášeli o důležitosti zákona přírody a božských písmech, která je měla dovést k automatické ochraně života. Tyto vlastnosti byly důležité pro animálního člověka a žáci se je museli naučit kontrolovat, pokud chtěli dojít k vyšší hladině vědomí. **Člověk se nemůže chovat moudře, jestliže jsou jeho reakce automatické, nekontrolované a agresivní** a poškozují tak jeho vztahy s okolním světem.

První úroveň porozumění skončila, když žák pochopil, že je život věčný, že smrt je jen dveřmi k další reinkarnaci a když se naučil ovládat svoje automatické reakce sloužící k ochraně života. Na důkaz museli projít **testem smrti** v kapli se dvěma oltáři. Museli prokázat svoji odvahu a samostatnost, před veškerou dokonalostí vesmíru.

Chrám v Kom Ombo byl zasvěcen vzdání holdu dualitě vesmíru, jež dovolovala člověku páchat chyby a experimentovat s důsledky svých rozhodnutí, aby mohl dojít k porozumění a duchovnímu zdokonalení. Proto byl zasvěcen dvěma protichůdným silám. **Sobekovi,** muži s krokodýlí hlavou a **Hórovi,** muži se sokolí hlavou. Zaslepenému a moudrému. Nevědomému a poučenému chybami z předešlých 700 reinkarnací.

KOM OMBO

Na Nilu, 48 km na jih od chrámu v Edfu, blízko 25° severní šířky a 34° východní délky, nalezneme ruiny chrámu Kom Ombo, dříve zvaného Pa Sobek neboli Panství Sobeka, symbolické síly reprezentované krokodýlem. Tento chrám není velkolepou stavbou jako chrámy v Edfu nebo v Dendeře, původně ho chránily vysoké hradby. Obyvatelstvo chránilo královské vojsko, které zde trénovalo svoje válečné slony. **Již od starověku se zde kromě pevnosti nacházel chrám zasvěcený oslavě polaritě a dualitě všech věcí na světě.** Za vlády dynastie Ptolemaiovců byl chrám přestavěn a jeho trosky se zachovaly dodnes.

Kom Ombo byl otočen 43,5° na jihovýchod směrem k Alfě Centauri, hvězdě jižní oblohy, jež oznamovala východ slunce o podzimní rovnodennosti. Chrám rozdělený na polovinu byl zasvěcen Sobekovi a Hórovi, dvěma extrémům na cestě k dokonalosti. **Sobek stál na začátku této cesty a symbolizuje ignoranci a animálnost. Hór byl naopak na konci cesty a symbolizoval permanentní vědění a konec koloběhu reinkarnací.** V přední části se nacházel vstup doplněný chodbou s 16 sloupy. Až sem měl přístup obyčejný lid. Symbol znázorněný na sloupech jim to dovoloval. Bylo to znázornění ptáka ve středu půlkruhu velebící faraóna.

V zadní části chrámu můžeme vidět jednu z věží, které byly součástí vnější zdi. Na jejích stěnách jsou vytesaná symbolická zobrazení a také podobizny faraóna Ptolemaia V., který nařídil rekonstrukci chrámu. V hlavní fasádě se nacházejí dva symetrické vstupy, nad nimiž je znázorněn **okřídlený disk se dvěma hady symbolizující světlo uprostřed duality**. Středně vysoká zeď, podobná té v Edfu a Dendeře, je doplněna čtyřmi vysokými sloupy. Pátý sloup odděluje oba vchody. Tato fasáda uzavírala kryté nádvoří a návštěvníci chrámu se mohli z obou symetrických vchodů kochat pohledem na její vnitřní část. Nádvoří s kolonádou bylo ale menší než to v Edfu. Ve stínu spleťových chodeb hledali žáci Školy mystérii úkryt před sluncem.

Na pravé straně chrámu můžeme vidět **ruiny malé kaple zasvěcené bohyni Hathor**. Uvnitř se nacházejí **mumifikované ostatky krokodýlů**, kteří žili ve vodním labyrintu pod chrámem. Krokodýl je jedním z nejodolnějších zvířat. Jeho kůže je pevná jako kov. **Egyptané spojovali tuto odolnost s nejvyšším stavem materializace, úrovně velmi vzdálené spiritualitě. Zde duše začíná svoji pouť za osvobození od materiálních omezení a k pochopení principu fungování vesmíru.** Krokodýl symbolizuje život, když opustí vodu nevědomí. Hledá vzduch, který reprezentuje vědomí. Egyptané věřili, že **prvním nádechem vstupuje do těla člověka duše a vtěluje se do něj**. Dlouhá páteř krokodýla je symbolem osy života každé živé bytosti.

Dokonce i naše **planeta má svou páteř, svou osu**. Skrz ni proudí do Země elektrické síly, jež ji oživují a které vytváří ochranné pole proti ultrafialovému záření, které obklopuje planetu a umožňuje existenci života a evoluci vědomí. Krokodýl Sobek a hrošice Turet představují na mapě oblohy cirkumpolární hvězdy, které zářily nad osou planety po tisíce nocí. Obě tato zvířata žijí ve vodě a v temnotě a na zem se vynořují jen občas, aby se nadechla. **Voda představuje chaos, který později obnovuje život**. Když se Nil, páteř Egypta, rozvodní, ničí vše, ale později pomáhá množení vegetace a zvěře.

SOBEK A HÓR

Chaos rozkládá jednotlivé části a později jim umožňuje, aby se na čas harmonicky spojily. Nepořádek a chaos, řád a harmonie představují rytmy, které se střídají. Tato **přírodní síla, která život nejprve dezorganizuje a později renovuje, byla označována jako Sobek**, muž s krokodýlí hlavou. Sobek patří do Sethovy družiny. Seth, pán temnot, síla, která člověka směřuje k materialismu a smyslovosti. To **zpomaluje jeho rozvoj a naplňuje jeho život špatnými rozhodnutími**, aby byl nucen poučit se ze svých omylů. Egyptané tyto **síly** nepovažovali ani za dobré, ani za špatné. Chápali je jako **neutrální**. **Navrhl je Bůh, aby vyvolal chyby a utrpení, které by člověka nutily k porozumění a nakonec ho dovedly k nesmrtelnosti a trvalému vědomí**.

Symetrický chrám je rozdělen přesně na dvě části. Pravá východní strana je zasvěcena Sobekovi a levá západní strana Hórovi. **Chrám se tedy soustředil na začátek a konec evoluční cesty vědomí**. Hór, muž se sokolí hlavou a na ní umístěným zlatým diskem, **byl symbolem trvalého vědomí**. Představuje muže, který už poznal vše na tomto stupni reality, nesmrtelnou bytost povýšenou v hierarchii vesmíru. Člověka, **kteřý došel na konec cesty zdokonalení**, kdy se z něj stal učitel a osvícená bytost, která se bude věnovat dalším úkolům vesmíru.

INTERIÉR CHRÁMU

Faraón Ptolemaios VI. zahájil rekonstrukci chrámu a jeho vnitřní dekorace byly dokončeny až za vlády Ptolemaia XII., kdy už se egyptská civilizace nacházela ve stádiu úpadku. Mineme-li fasádu s pěti sloupy zakomponovanými do její stěny, vstoupíme do společného Sobekova a Hórova sálu zvaného **Dům života**. Je to symbolický svět. **Zde se žáci vzdělávali, vytvářeli umělecká díla a písma pod vlivem obou protichůdných sil**. Vysoké sloupy s květinovými rytinami podpíraly nejvyšší strop chrámu. Zde žáci slyšeli své mistry říkat, že k postupu v duchovní cestě je nutné osvojit si neoblomnou vůli a dokázat to vědomě.

První lekce a cvičení byly zaměřené na zdokonalení charakteru člověka. Vyžadovala se přísná disciplína. Žáci se museli **naučit ovládat svůj strach a své vášně**. Pokud se naučili zdrženlivosti, byli schopni kontrolovat svoje jednání. Museli se zapřísahat, že zachovají naprostou diskretnost, absolutní mlčenlivost o odhalených pravdách. **Hermetický princip zaručoval přístup k informacím pouze těm, kteří si to zasloužili a byli schopni jim naslouchat**. Dozvěděli se, že **pokud jsou vědomí a svobodná vůle pouhými instinkty, projevují se automatickými reakcemi**. Zákony přírody propůjčují tyto instinkty všem živočichům, aby byli schopni bránit svůj

život a rozmnožovat se. Když se tedy člověk chce **zbavit své původní animality, musí se naučit kontrolovat svoje vědomí**. Když se podřídí silám přírody, splyne s nimi ve společném proudu. Člověk se ale musí vzdělávat a vyvíjet samostatně. Ve stínu této haly zářily před očima žáků ze svých svatyní sochy Sobeka a Hóra, jež se používaly při slavnostech, při slunovratech a rovnodennostech.

Zdi haly jsou obřadně vyzdobené. Na pravé straně žehnají faraónovi Sekhmet a Hór a na levé straně Isis a Thóth. Podobné výjevy jsou vyobrazeny i na Sobekově straně a podporují rovnost obou bohů, aniž by braly v potaz jejich dobré či špatné stránky anebo protiklady světla a temnoty. Protichůdné síly existují, aby formovaly vědomí člověka a on se tak učí ze svých vlastních rozhodnutí.

Za touto halou se nachází přechodná zóna, kde najdeme **Halu čistoty a Halu obětí** u Hórova jezera. Před úsvitem **kněží absolvovali očištný rituál**. Nejprve se šli vykoupat do posvátného jezera chrámu, poté se dezinfikovali kadidlem a žvýkali uhlíčan sodný, druh soli. Očištnou koupel opakovali v poledne a v noci. Všichni kněží byli obřezáni. Tento zvyk od nich později převzali Židé. Vždy se **oblékali do bílého plátěného šatu. Neměli dovoleno nosit oblečení se srstí nebo jinými částmi zvířat**, např. kůží nebo vlnou. **Výjimku tvořila leopardí kůže**, kterou mohli nosit velekněží. Přehazovali si ji přes ramena a přes polovinu své hlavy na důkaz svého výjimečného společenského postavení.

Na levé straně chrámu se nachází **hluboká nádrž se schody** vedoucími pod úroveň hladiny Nilu. V této nádrži prováděli kněží svou ranní očištnou. Voda také napájela nepříliš hluboký bazének na levé straně chrámu, kde odpočívali krokodýli zasvěcení Sobekovi. Tato vodní nádrž také sloužila jako nilometr. Jednotlivé schody sloužily k měření výšky hladiny řeky a díky nim bylo možné předvídat záplavy.

Na stěnách chrámu najdeme znázorněné rituály a slavnosti, které se pořádaly ve všech egyptských chrámech. Účastníci procesí převáželi symbolické sochy po řece z jednoho chrámu do druhého a lidé s květinovými věnci je provázeli svých zpěvem a tancem. Dále můžeme vidět **schodiště vedoucí na terasu**. Jejich schéma je podobné těm v chrámech Dendera a v Edfu. **Na jedné straně se nachází točité schodiště a na druhé přímé**. Odsud se dostaneme do haly se dvěma svatyněmi. Každá z nich má svoji **předsíň, kde byly uloženy zlaté lodky**, ve kterých byly převáženy při procesích a slavnostech symbolické sochy Sobeka a Hóra. Na jedné stěně jsou znázorněny Ptolemaios a jeho žena Kleopatra společně s Hórem a Sobekem.

Ve vestibulu byly svěceny dary věnované lidem. Egypťané se domnívali, že když nenasytí Boha svými dary, jejich zdroj energie bude vyčerpán a v zemi zavládne chaos. Touto formou děkovali za Boží přízeň a zdůrazňovali, že věří ve světlou budoucnost. Každý den nosili lidé do chrámu pivo, chléb, ovoce, zeleninu, med, olej, parfém, svíčky, sůl a oblečení a kněží všechny tyto **dary přijímali v Hale obětí**. Později je přesunuli do vestibulu a děkovali Bohu za hojnost, kterou je obdařil. Lidé chrámu odváděli část ze své úrody a na oplátku přijímali stabilitu, prosperitu, zdraví, štěstí, život a pořádek. Velekněz nejprve vydezinfikoval koše s jídlem kadidlem a posvětil je symbolem života, čímž naznačil **propojení Božské moci mezi jídlem a zdrojem života**. Jakmile byly koše s jídlem posvěceny, byly odneseny ke zdi Domu života na nádvoří se sloupovým ochozem a rozděleny mezi všechny obyvatele náboženského komplexu.

V nejhlubší části chrámu se nacházejí dvě svatyně, kde najdeme trůny, na kterých seděly dvě sochy symbolizující dva extrémní cesty k dokonalosti. První ranní paprsky zaháněly temnotu a velekněz mysticismu mohl otevřít dveře svatyní a zapálit v nich kadidlo. Odpečetil dveře a odhalil **naos se symbolem božstva**. Poklekl před ním a políbil zemi, která jej nesla. Ve stínu Haly zjevení zpívali žáci náboženské hymny a pomazávali se oleji s myrhou, lněným semínkem a skořicí a pak zahájili první ranní meditaci. V interiéru chrámu pomocníci veleknězů každý večer uklízeli po žácích písek na podlahách, zametali jejich šlápoty a zavírali za nimi dveře vedoucí do vestibulu za schodištěm.

TEST SMRTI

V symbolickém středu mezi dvěma protichůdnými silami nacházejícími se **mezi oběma svatyněmi nalezneme zbytky dvojité zdi**. Uvnitř ní se nacházel **tajný prostor**. Napravo od něj stála **Svatyně světla** a nalevo od něj **Svatyně temnoty**. Ani z jedné z těchto dvou svatyní nebyl do meziprostoru přístup. **Toto místo bylo zcela zaplněno vodou a jediný přístup do něho byl ze střechy chrámu. Zde museli žáci školy absolvovat zkoušku smrti**.

Mnoho měsíců dostávali žáci informace o **čtyřech základních typech strachu**. Strachu ze ztráty, strachu z konfrontace, strachu z opuštění a strachu ze smrti. Věděli, že **strach způsobuje psychosomatickou reakci**, automatickou neurohormonální odpověď. Tato reakce se projevuje neklidem, zvýšením srdečního tepu a zrychleným dýcháním. **Rozum je zablokován a v člověku se probouzí touha napadnout nebo utéci**. Všechny tyto nekontrolované reakce **způsobují ztrátu vnitřního klidu a vitální energie**. Bylo jim jasné, že **strach je výtvorem lidské mysli**, která opouští současnost a soustředí se na budoucnost, na čas, který neexistuje a **vytváří imaginární událost**, v níž o něco nebo o někoho přijdeme nebo se musíme s něčím utkat.

Žáci se naučili řídit svoji mysl pomocí vůle a vědomí. Zásobovali ji pouze určitými myšlenkami a **naučili se, jak mají neustále myslet pouze na přítomnost, ve které se mohli rozhodovat a jednat**. Trénovali myšlení cílené na spokojenost. Pochopili, že **vše, co se děje, je dokonalé a potřebné pro jejich vývoj. Když se jim něco přihodí, pak je to proto, že to tak mělo být**. Tímto způsobem se učili vyhýbat se negativním myšlenkám, věřit vesmíru a zachovat klid a harmonii. Jejich učitelé poté rozhodli, že **nastal čas, aby obhájili to, čemu se naučili** a co po měsíce trénovali. **K tomu účelu se na terase chrámu konal obřad před šachtou naplněnou hlubokým sloupem vody**.

Na počátku dne, po očištném obřadu, žák a jeho učitel vyšli po strmém schodišti na terasu. Ocitli se v obřadní hale před nádrží s vodou. **Trénink žáka připravil na to, aby byl opatrný ve všech neznámých situacích**. To bylo podmínkou, aby po ponoření do vodního labyrintu našel cestu ven a neutopil se. Nastal čas, aby ukázal svoji odvahu. Mohl vyhrát nebo zemřít. Pochyby přestaly existovat. Musel skočit do propasti a nastoupit cestu kněžství. **Se vzduchem v ústech**, symbolem vědomého ducha, **se žák ponořil do vertikálního tunelu**, který se směrem ke dnu postupně zužoval. Plaval přímo ke dnu a opouštěl cestu ke světlu. **Proplouval úzkou nádrží, v níž v slunečním světle viděl siluetu ohromného krokodýla**. Dokážete si jistě představit, jaký musel mít strach a jak mistrně musel ovládat svoji mysl, aby zůstal klidný a pečlivě pátral po cestě ven. Jedině tak si mohl všimnout, že **na dně nádrže jsou tmavé dveře**. Přesvědčen, že je **bezpečnější vyhnout se krokodýlům, plaval dál tím úzkým tunelem**. Po mnoha pokusech, protože čas byl věčný, **příplaval k vertikální šachtě. Skrz ní mohl vidět slunce**. Už klidnější se vydal zpět k povrchu po **úspěšném absolvování zkoušky**.

Ale **někteří, jež podlehl panice** nebo se dostali do stavu iracionální smělosti, **vyplavali vedle krokodýla**, který byl pravidelně krmen, aby nenapadal člověka. To znamenalo, že **neprošli zkouškou**. Východ nebyl u zvířete. Museli absolvovat další meditace, trénink a dechová cvičení, aby mohli znovu absolvovat zkoušku. Tentokrát už věděli, že na druhé straně na ně čeká krokodýl.

LÉKAŘSKÝ RELIÉF

Za svatyněmi a nádrží, za druhou hraniční chodbou se nachází šest kaplí, po každé straně tři. Uprostřed stálo schodiště, které vedlo na terasu chrámu. Na těchto stěnách se nacházejí nádherné rytiny božstev a faraóna, který vždy zastupuje celé lidstvo. Na zadní stěně vnějšího ochozu je vyobrazena **slavná scéna, na níž císař Traján pokleká před Imhotepem**, architektem Sakkáry, **který mu dává několik chirurgických nástrojů**, např. kleště, pilku a farmaceutické váhy. Sem chodili nemocní a žádali o vyléčení svých neduhů.

Na mnoha rytinách je patrná obliba svatých postav, neboť je tisíce lidí poničily svými doteky. Na jedné stěně najdeme vytesané symbolické dveře, které existují v mysli každého člověka. Těmito dveřmi lidé komunikují s vyššími dimenzemi. Touto symbolickou cestou mezi oběma svatyněmi se ubírali žáci, aby postoupili do další úrovně svého tréninku. Na levé straně je Sobek se žezlem zakončeným podobiznou lva, nejdokonalejšího zvířete. Na pravé straně je Hór s nožem s lidským nohama, symbolem cesty plné utrpení a sebekontroly každého člověka vedoucí k získání vědomostí jeho učitele. Mezi nimi se nachází chvalozpěv korunovaný Maat, symbolem pořádku a rovnováhy mezi oběma protichůdnými silami. Sobek představuje materialismus a Hór vědomou spiritualitu. Maat představuje řád vesmíru. Kolem ní jsou přes sebe vytesána čtyři zvířata symbolizující čtyři faktory. Lev, sokol, býk a vícehlavý had. Jsou to síly osudu, jež působí na každého člověka. Kuriózně stejné symboly později použili křesťané k reprezentaci čtyř evangelistů.

Symbolický tvar tohoto chrámu rozděleného symetricky mezi světlo a temnotu, kde žáci museli dokazovat, že mají kontrolu nad strachem ze smrti tím, že prošli centrálním neutrálním bodem polarity, nám zanechal mnoho poučení. Ukázal nám, že **bystrost je produktem našich myšlenek a že vědomá kontrola automatických instinktů a setrvávání v přítomnosti jsou branou k vyšším hladinám harmonie, klidu a spokojenosti**.

10. DÍL – PHILAE, ŽENSKÝ PRINCIP

Dnes se podíváme na ostrov Philae, od starověku zasvěcený kultu bohyně Isis, ženské síle, stvořitelce spirituality v ženské mysli a zamyslíme se nad tím, proč měly ženy v egyptské civilizaci privilegované postavení.

Egyptský vesmír byl založen na páru. Na rovnocenném spojení maskulinního a femininního principu. Jejich **úkolem bylo vytvářet pořádek uprostřed chaosu.** Zdokonalovat svět a později ho zachovat na věčné časy. Kněží Hórova oka vysvětlovali lidu, že **jediný Bůh**, který je všudypřítomný, **má svou mužskou část** – moudrost s veškerými informacemi **a ženskou část** – homogenní substanci s nekonečnou láskou.

ATUM A NUN – PTAH A SEKHMET - AMON A MUT

Na nejvyšším postu v božském a uspořádaném světě stál Atum, jediný Bůh, absolutní moudrost v ještě nemanifestovaném vesmíru. **Jeho ženskou částí byla Nun**, panenská substance, homogenní hmota, plodová voda, nekonečná láska. Atum a Nun, původně odpočívající pár, **zaktivoval svoji božskou vůli a proměnil se v Ptaha a Sekhmet**, ale dál zůstal tím samým a jediným Bohem. Nyní ovšem získal jiné vlastnosti, protože jeho vlastní vůle ho uvedla do pohybu. Ptah, mužská část jediného Boha, šířil kreativní informace. A Sekhmet, ženská část, se projevila jako substance lásky a vytvořila světlo, energii a zářící substanci pohybu. Ptah a Sekhmet **představují množící se sílu všeho, co bylo stvořeno.** Vznikají tak další páry kreativních božstev, fundamentální síly zvané neteři, extenze vyšší moci v božském vesmíru. Působením sálajícího ohně na původní myotickou substanci, vzniká Tefnut - vypařování vlhkosti a Shu - vzduch v pohybu. Tento pár božstev – Tefnut a Shu, pára a vzduch - pomáhají diferencovat původního ducha, kondenzují ho a materializují. Tím vzniká nový pár Ef - země a Nut - obloha.

Tak vznikly vesmírné světy, minerální království ve formě sluncí a planet, sluneční soustavy a galaxie. V tomto božském světě se zrodily ještě dva další páry - **Osiris a Isis a Seth a Nephtys**. Dva páry fundamentálních sil, **jež mají na starosti evoluční proces všech materiálních forem ve vesmíru a jejich zpětnou proměnu v ducha**. Působením těchto kreativních božstev je dále členěna původní hmota a na základě mnoha matematických kombinací vznikají různé vibrační struktury. Na planetě Zemi vznikají stacionární říše rostlin a mobilní říše zvířat.

V dalším tvořivém činu zplodil jediný Bůh svého syna, lidskou bytost s vědomým uvažováním, žijící pár – ženu a muže s potenciálem k rozmnožování. **Tímto činem** se Ptah a Sekhmet, pár proměňující vesmír, **stali Amonem a Mut**, femininním a maskulinním principem jediného Boha stvořitele. Ten připodobnil člověka k obrazu svému a umožnil mu, aby tvořil své vlastní myšlenky. **Při stvoření člověka mu Bůh propůjčil svobodnou vůli, aby byli lidé schopni rozumět důsledkům svých rozhodnutí a mohli během svých mnoha životů postupně moudřet.**

Egyptská struktura božského a lidského vesmíru byla založena na páru. Proto také **žena se svým darem milovat, hrála důležitou roli v egyptské společnosti**. Ať už byla žena královnou Egypta zastupující faraóna, kněžkou oslavující kult bohyně Isis a Hathor, či matkou toho nejskromnějšího dělníka, **byla respektována a považována za rovnou muži**.

ISIS

Ostrov Philae byl **zasvěcen bohyni Isis**. Postavě, jež jako Hórova matka **symbolizovala mateřství**. Isis zastávala v srdcích Egyptanů stejné místo, jako panna Marie u katolíků. I po tisících letech se dochovaly stovky jejích soch. Na mnoha z nich je zpodobena jako pečující a starostlivá matka nedávno narozeného Hóra. V očích katolíků zaujímá stejné místo jako Ježíšova matka. Ostrov obývali žáci a kněžky velebí její kult v rovnostářské společnosti. Žily tu stovky žen zvané Hemwet-neter, které žáky cvičily v hudbě, tanci a hrály na sistra během rituálů ve všech egyptských chrámech.

Isis je personifikací oddané matky, věrnosti a ženské lásky. Isis naplňuje substanci vyššími emocemi, extází a intuící, která společně s nahromaděnou láskou a pravdou umožnila zplazení Hóra, permanentního a nesmrtelného vědomí. **Isis je síla, která vede člověka směrem ke spiritualitě prostřednictvím mnoha reinkarnací**. Člověk postupně opouští svoji původní animalitu a stává se respektující, flexibilní a moudrou bytostí, která zažívá stav permanentního vědomí symbolizovaného Hórem, jejím nesmrtelným synem. **Isis je základnou tohoto trvalého vědomí. Ve vnitřním světě každého člověka vyvolává vyšší emoce a zvyšuje jeho vibrační frekvenci**. Isis propůjčuje vědomí vyšší dimenze a díky této inspiraci vznikají myšlenky, které se projevují v umění. Isis nás nutí hledat a rozpoznat Boha. Ukazuje nám duchovní cestu a každému člověku umožňuje, aby ve svém nitru cítil obdiv k Bohu, jenž ho dovede až k extázi.

OSTROV PHILAE

Ostrov Philae byl tedy zasvěcen této mateřské síle. Tento žulový ostrov se nachází uprostřed Nilu, za prvním nilským kataraktem, v Núbii, na hranicích egyptského a kušického království. Philae znamená ostrov nebo kopec nad vodou, který se objevil v dobách boha Ra. Už jméno ostrova nám napovídá, že toto místo bylo využíváno k posvátným účelům již od starověku. **Během tisíců let sloužily tyto nádherné chrámy jako místa, jež propagovala egyptskou kulturu, umění a náboženství v Núbii a Súdánu**. Nejstarší ruiny chrámu se nacházejí v jihovýchodní části komplexu. Zde stál chrám orientovaný k hvězdě Canopus, zasvěcené božstvu Mandulis. Tento chrám byl během jedné z válek mezi Egyptem a Nubií zničen. Vedle jeho trosk postavili Nubijci další chrám zasvěcený Arensnuphidovi, tak pojmenovali Osirida, manžela bohyně Isis.

Pak ale ostrov ovládli Egyptané a postavili zde první chrám zasvěcený Isis. V roce 1250 př.n.l. nechal Ramesse II. vytvořit spis, v němž tvrdí, že to on nechal chrám přestavět. To samé v roce 680 př.n.l. prohlásil faraón Taharka. A v roce 560 př.n.l. faraón Amasis nařídil, aby byly vytesány sochy bohyně Isis. O 300 let později v jižním cípu ostrova postavil chrám král Nectanebo. V roce 250 př.n.l. se Ptolemaiovcí, dědici Alexandra Velikého, rozhodli, že pootočí osu chrámu o 21° směrem k hvězdě Canopus, která se vlivem pohybu sluneční soustavy přesunula do jiné části oblohy.

Chrám orientované ke konkrétním hvězdám bývaly každých 300 až 400 let pravidelně rozebírány a znovu skládány, aby neustále sledovaly tu samou hvězdu, protože pohyb sluneční soustavy ji přemístil. Chrám musel být kompletně přemístěn a usazen na novou osu. V posledních letech se ale zájmy Ptolemaiovců více soustředily na Řecko a Makedonii než na soupeření s řeckými králi, mezi které Alexander Veliký rozdělil svoji říši. Umístění chrámu na ostrově celou situaci ještě více ztěžovalo. Proto se **rozhodli, že postaví menší chrám, uspořádaný tak, aby bylo možné pozorovat nové postavení hvězd, aniž by posunuli původní chrám.**

Alexandrie se stala hlavním městem Egypta a řečtina oficiálním jazykem. V roce 31 př.n.l. byla Kleopatra poražena v bitvě u Aktia a po její sebevraždě upadl Egypt do rukou Oktaviána, jenž se přejmenoval na Augusta a stal se prvním římským císařem, který vládl Egyptu. Římští císaři ve Philae postavili další chrámy. Trajánus začal se stavbou chrámu, která nebyla nikdy dokončena. Hlavice sloupů mají tvar papyrů a některé dosud podpírají kamenné kvádry, které nebyly nikdy otesány a ozdobeny figurami bohyně Hathor.

Philae bylo jedním z posledních míst v Egyptě, kde se soustředili kněží, uctívající starodávný kult. Odtud vyšly gnostické sekty, jež později pod jmény jako rozekruciani, zednáři, ilumináti dále šířily tajnou egyptskou nauku. V roce 553 n.l. byl ostrov, jedna z posledních bašt egyptského pohanství, na základě výnosu císaře Justiniána zasvěcen svatému Štěpánovi a panně Marii.

Ve 20. století zmizel ostrov na dně asuánské přehrady. Díky fondům UNESCO byl chrám kámen po kameni rozebrán a znovu postaven na ostrově Agilkija, který byl upraven do tvaru původního ostrova. Původní orientace chrámu byla zachována. Norman Lokhir otočil chrám 76° na jihovýchod tak, aby z něj bylo možné pozorovat pohyby hvězdy Canopus nad jižním pólem. Stejným směrem je otočen i chrám v Edfu. Původně byly obě věže po tisíce let orientovány 15° na jih směrem k polární hvězdě Canopus, čímž se potvrzuje hypotéza, že všechny egyptské chrámy byly otočeny buď ke Slunci nebo k nějaké hvězdě.

INTERIÉR CHRÁMU

Nad Nilem můžeme spatřit impozantní stavbu. Dva pylony a velký počet sloupů tvoří vnitřní nádvoří, které končí u Nectanebova chrámu. Velké vnější nádvoří má tvar lichoběžníku lemovaného dvouřadým sloupovým tvořeným 32 sloupy a uspořádaným do takového úhlu, že vytváří iluzi daleko hlubšího prostoru. Sloupy a dlouhá stěna se sériemi oken otočenými k Nilu vytvářejí krásný stín. Všechny sloupy jsou odlišné stejně jako pole s papyrem. Jejich květinové ozdoby mají rozličné tvary, které kdysi hýřily barvami.

Ženy byly jako kněžky vysvěceny v chrámech zasvěcených některé z bohů, např. Isis nebo Hathor. Kněžky měly na starost hudbu a tanec při rituálech ve všech egyptských chrámech. Ženy, které se věnovaly hudbě byly nazývány **shemayet**. Mohly také sloužit mužským božstvům či se stát písáčkami. Ženy hrály na sistrum, jehož zvuk uklidňoval božstva a dovoľoval mužské mysli odpočívat. Kněžky zasvěcené Hathor, bohyni představující ženskou sexualitu, lásku, hudbu a tanec, pořádaly extatické slavnosti, ale původ oslav bohyně Bat měl jiné sociální funkce. Tyto **kněžky zatupovaly plodnost a učily muže, kteří vstupovali do manželství, jak milovat a jak správně uspokojit svoji nastávající manželku.**

Směrem na východ nad sloupy velkého nádvoří se nachází **malý chrám zasvěcený Imhotepovi,** veleknězi, který postavil stupňovitou pyramidu v Sakkáře a nakreslil plány chrámů v Dendeře a Edfu. **Na prvním pylonu,** stejně jako ve většině jiných chrámů, je vytesána **podobizna faraóna,** v tomto případě Ptolemaia XII., **kteřím svým žezlem poráží 9 nepřátel Egypta.** Toto grafické a symbolické **znázornění mělo potlačovat síly chaosu a proklamovat faraónovu moc.** Faraón se nacházel na půli cesty mezi člověkem a Bohem a jeho úkolem bylo udržet pořádek v Egyptě a v kosmu.

Soupeření chaosu a pořádku je příkladem **duálního pojetí vesmíru** tak, jak jej chápali Egypťané. Stejně tak i Egypt měl dvě země. Dlouhé údolí kolem Nilu zvané Horní Egypt a deltu otevírající se do střeozemí zvanou Dolní Egypt. **Faraón tuto dualitu spojoval. Nosil dvě koruny, aby dokázal svoji moc nad těmito dvěma územími.** Tímto způsobem také spojoval člověka a Boha. Jeho tělo bylo považováno za schránku uchovávací královskou ka, duši spravující Egypt, která

reinkarovala z jednoho faraóna do druhého. Proto faraón, nejdůležitější ze všech žijících Egyptanů, **představení úroveň vědomí, kterou dosáhl lid během jeho vlády.** Byl něco jako polobůh, reinkarnace ducha, kterého Bůh pověřil správou Egypta.

Nový pylon má dva sloupy, na nichž vlály vlajky. Obě věže by měly být symetrické a spojené hlavním vstupem, **ale ve Philae je v levé části brána vedoucí do Kaple zrození.** Později, během nadvlády Římanů, byla postavena brána i v pravé věži. V této kapli slavili zrod božstev a jejich potomků, např. Hóra, a také mateřství Isis, když na obloze vyšla její hvězda Sírius a oznamovala příchod nového roku, letního slunovratu a záplav na Nilu. **Kaple zrození se svými hathorskými sloupy nahrazovala hlavní chrám jako astronomickou observatoř** předtím, než zde Římané postavili sloupy, které orámovaly lichoběžníkové nádvoří.

Žádná jiná společnost si žen nevážila tolik jako Egyptané. Ženy a muži, díky svému filozofickému pojetí Boha, považovali za rovnocenné bytosti. **Ženy měly stejná práva jako muži.** Mohly vlastnit půdu, obchodovat a podnikat právní kroky. Ale v administrativě nepracovala ani jediná žena. Udržování pořádku měli na starosti muži. Lidu vládl faraón a muži spravovali říši.

FARAÓNEM MUŽ NEBO ŽENA?

Legenda tvrdí, že právo na trůn bylo předáváno po ženské linii a že legální dědičkou byla korunní princezna. **Muž, který byl vybrán jako její manžel, se stal vládnoucím faraómem.** Tomuto pravidlu musel vyhovět každý král. I když sám byl např. korunním princem, právo vládnout mohl uplatnit jen po svatbě se svou vlastní nebo nevlastní sestrou. Ale neexistuje žádná přímá linie dědiček, která by pravdivost této legendy dokládala. Faraóni byli polygamní a hlavní ženy Thutmóse III., Amenhotepa II. a III. nebyly královského původu. **Pravděpodobnějším důvodem, proč si faraóni brali za ženy svoje sestry, bylo, že chtěli napodobovat bohy** Isis a Osirida nebo Setha a Nephtys, kteří byli nejprve sourozenci a později i manželé. Tím, že si faraón vzal svoji sestru nebo dceru, se výrazně odlišil od ostatních lidí, kteří se tak nikdy nechovali, a postavil se na roveň bohů a zároveň potvrdil své právo vládnout.

Aby se faraómem stala žena nebylo příliš obvyklé. Královna **Hatšepsut** získala tento titul jako poručnice svého nevlastního syna Thutmóse III., syna jejího manžela a nevlastního bratra Thutmóse II. Když se chopila moci, začala se oblékat jako muž a vystupovala jako silný vládce. Po skončení její vlády byla její faraónská minulost systematicky vymazána ze záznamů, aby lid zapomněl na to, že jim místo muže vládla žena. Nicméně některá zpodobení královny se zachovala. **Ze 300 faraónů se jimi pouze 4x staly ženy, a to jen na krátkou dobu, za výjimečných okolností a jako poslední pokus jejich rodů o udržení moci.** První z nich byla královna **Neitokret**, která se k moci dostala na konci 6. dynastie, na začátku chaosu, který je dnes označován jako 1. přechodná doba. Druhou byla **Sebeknofru** na konci vlády 12. dynastie. Třetí byla **Tausret**, která vládla po chaosu, který vyvolal Mojžíš svými deseti pohromami, když její manžel Sethi II. zemřel při plavbě přes Rudé moře. Čtvrtou se po zabití svého bratra stala **Kleopatra** předtím, než se stal Egypt římskou provincií. **Všechny byly egyptskými královnami díky tomu, že se provdaly za faraóna a po jeho smrti nastoupily za zvláštních okolností na jeho místo.**

Kněží se mohli ženit, ale měli dovolenu jen jednu ženu. Všichni **ostatní muži** včetně faraóna **mohli mít žen, kolik si přáli,** ačkoliv většina z nich si vybrala jen jednu. **Pokud se manželství nevydařilo, mohli se Egyptané legálně odloučit.** Muž musel vrátit všechny majetek, který mu věnovala rodina jeho manželky a část svého majetku věnovat potomkům. Když tak chtěli učinit, stačilo, aby předstoupili před kněze a dva svědky a opakovali následující větu: „odcházím od tebe, své manželky (nebo svého manžela) a navždy tě opouštím, odvolávám svoje práva k tobě, doufám, že ti život přinese nového společníka“.

Když projdeme kolem brány, ocitneme se na nádvoří stíněném sloupořadím. Dnes ho tvoří původní fasáda chrámu, na pravé straně podloubí s 10 sloupy a nalevo nový Chrám zrození. Na tomto nádvoří najdeme **stélu s kartušemi Ptolemaia a Kleopatry,** které pomohly Champollionovi rozluštit výnos vytesaný na slavné Rosettské stéle. Tento výnos ukládal lidu, aby uctíval faraóna. Protože je toto nařízení důležité pro pochopení vlády Ptolemaiovců, kdy byl chrám rekonstruován, shrneme jeho hlavní body: Vyhláší se, že každý chrám v Egyptě musí vedle kaplí zasvěcených bohům postavit jednu králi Ptolemaiovi a milovanému Ptahovi, před kterou musí být vytesána postava hlavního Boha chrámu, jenž mu předává vítěznou zbraň. Všechna tato vyobrazení musí být

v egyptském stylu. A kněží ve svém posvátném šatu je musí uctívat 3x denně, pořádat rituály na jejich počest a během procesí musí nést sochu faraóna v úrovni s ostatními bohy.

Egyptští kněží považovali člověka za zvíře, dokud se nenaucí ovládat svoje automatické chování vyvolané instinkty. Automatické instinktivní reakce umožňují zvířatům a člověku rozmnožování a ochranu života. Přitažlivost k druhému pohlaví nás vede k rozmnožování. Touhy jsou mechanismem přírody, který nás nutí, abychom zahnali nedostatek a zachovali život. Díky strachu unikneme ohrožení života nebo naopak zaútočíme. **Žáci se učili, že divoké instinkty jsou omezením vyšší duchovní realizace. Škola mystérií měla chrámy, jenž se specializovaly na prohlubování vědomí a poskytovaly nezbytný trénink nutný k ovládnutí jednání.** Ovládat instinkty agrese se žáci učili v chrámu Kom Ombo. Zde strach porazili tím, že pochopili, že není čeho se bát. Že smrt je jen krokem k dalšímu životu. Zjistili, že strach plytvá životní energií potřebnou k udržení vnitřního klidu.

Chrámy (např. ten ve Philae) **zasvěcené bohyním žáci navštěvovali proto, aby je kněžky naučily ovládat jejich touhy vyvolané instinktem přitažlivosti.** Touha v člověku iniciuje potřebu přitažlivosti. Následkem je reakce libosti nebo nelibosti v emocionálních centrech, která propojují mysl s pocity. Ale city jsou polarizované. Můžeme cítit radost i smutek. Můžeme být spokojeni, ale také naopak. Proto je důležité pochopit, co tyto pocity vyvolává a **naučit se ovládat ty negativní. Negativní pocity totiž vyvolávají apatii. Odčerpávají naši vitální energii a udržují člověka na nižší vibrační frekvenci.** Egyptané věřili, že cesta evoluce začíná ovládnutím vnitřních center a uvědoměním si automatických reakcí. Egyptané vysvětlovali emoce, chtíč a sexuální touhy prostřednictvím jejich rozpoznání a prožití. Nevědomá bytost snadno ztratí sebekontrolu. Snadno podlehe neznámým okolnostem a může lehce upadnout do deprese.

Z tohoto důvodu tvořilo **součást prvního tréninku kněží ovládnutí jejich tužeb.** Naučili se, že aktivací nižších center a pocitů prostřednictvím lásky a pochopení dojdou ke klidu, harmonii a štěstí. Chrám kněží vnímali jako model světa na počátku stvoření. V tom okamžiku Bůh stvořil vesmír, z chaotických vod vybral hroudu země a učinil něco podobného, co se odehrávalo každý rok na Nilu, kdy se vylily jeho vody z břehů. Bůh se tak opakovaně zjevoval a přinášel zemi nový život. **Svatyně,** k níž se jde po schodišti, symbolizuje tuto hroudu stvoření. Stojí tu **socha Isis, do níž se bohyně tohoto chrámu vtělila.** Když vstoupíme dovnitř, ocitneme se na malém prostranství obklopeném sloupy. Budeme se nacházet uprostřed **Haly života** s velmi vysokými sloupy. Hala před vnitřními prostranstvími chrámu představuje bažinu v okamžiku stvoření, kde rostly rostliny a papyrus symbolizované chrámovými sloupy. Prostřední místnost někdy sloužila jako kaple, **kde byly slunci vystavovány symbolické sochy, které při tomto starověkém rituálu obnovovaly svoji energii.** Uctívala se zde vřelost slunce, které pomohlo stvořit svět. Slunce obnovovalo energii kreativních sil, které v lidském vědomí urychlují evoluční proces, jenž navrácí hmotu Bohu. Na stěnu této místnosti vytesali Egyptané svoje představy o vesmíru. Nalezneme zde také mnoho rytin koptských křížů, symbolů nové filozofie, jež dorazila do Egypta, když se z Philae stal katolický kostel. Objevil se tak nový způsob pohledu na svět, který nejenže smazal tradiční představu o egyptské civilizaci, ale dokonce ji začal označovat za primitivní.

Hala života neboli Per Ankh sloužila jako **místo, kde vznikala svatá písma a kde také byla opisována a ukládána. Předloha byla nejprve nakreslena na papyrus a poté vytesána do stěny chrámu.** Ve všech podobných místnostech v chrámech po celém Egyptě, byly také **opisovány Knihy mrtvých** používané při pohřebních rituálech. V Hale života zároveň bylo i **vzdělávací centrum chrámu.** Vyučovalo se zde teologii, umění, rituálům, magii, astronomii a medicíně. **Model knihovny s nashromážděnými spisy se stal předlohou alexandrijské knihovny.** V této hale hrály kněžky na harfu, zpívaly písně a skládaly hudbu, která doprovázela náboženské rituály. Egyptané se domnívali, že hudba má božský původ. Na stěnách chrámů nalezneme důkazy o tom, že při pohřbech a procesích používali mnoho hudebních nástrojů – bubny, flétny, cimbály a sistra. Tance, hudba a písně stimulovaly stvořitele a plodnost nemohla poklesnout. Vyhýbali se tak tomu, aby se kosmos vrátil ke svému původnímu chaosu. Kněžky se také staraly o nemocné, kteří přicházeli do chrámových sanatorií, kde u kněží hledali pomoc a znalosti. Hudba byla využívána jako lék na nemocnou duši a noty sloužily jako měřítko mezi Zemí a ostatními planetami. Tancem uctívali Boha, síly lásky, štěstí a hudby.

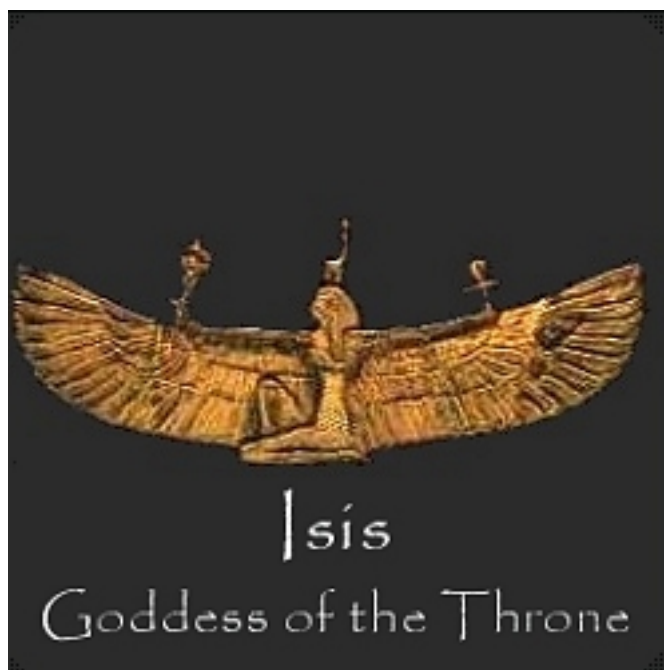
Dále se dostaneme do **Haly zjevení,** která v tomto případě není klasickou halou spojenou bokem s exteriérem, kam lidé nosili svoje dary. **Na jejích stěnách nalezneme scény, které stejně jako obrazy v jiných egyptských chrámech nemají pozadí.** Komunikace mezi faraónem a Bohy se odehrává mimo čas a prostor. V chrámu probíhaly velmi dynamické rituály doplněné hudbou a zpěvem. Odříkávání rituálních formulí a vůně kadidla byla poctou božstvům, od kterých

chtěli kněží získat podporu k další existenci ve vesmíru. Doplnovaly je každodenní liturgie a řada cyklických svátků, při nichž symbolické sochy ztvárňující mýtické postavy byly převáženy v lodích po Nilu z jednoho chrámu do druhého.

Všechny části chrámu měly svou funkci. Ukazovaly, **jak egyptští kněží rozuměli vesmíru.** Skrz rituály utvrzovali svoji moc a legitimizovali sociální pořádek panující v jejich civilizaci. Dále následuje **Hala obětí.** Na levé straně se nacházela **místnost se zlatou lodí**, na které se při procesích přepravovala socha bohyně. Z Haly se po dlouhém a přímém schodišti dostaneme na **terasu, kde se konaly obřady a kněží zde pozorovali hvězdnou oblohu** stejně jako v dalších chrámech. Na stěně předpokoje svatyně je vyobrazen Ptolemaios V., který předává dary bohyni Isis. Zlaté stěny, které byly pokryty tepaným zlatem, již ztratily svoji původní barvu. **Ve středu chrámu se nacházela Svatyně bohyně Isis.** Stál v ní žulový oltář se zlatou sochou bohyně. Tato socha bývala při procesích a rituálech převážena ve zlaté lodi.

Isis, egyptská panenská matka, která porodila Hóra po neposkvrněném početí, **má na hlavě trůn.** Je to symbolický trůn, **jenž představuje nejvyšší čakru, v níž lidské vědomí po jejím dosažení setrvává věčně.** Isis je řecký překlad egyptského jména **Eset, jenž znamená trůn vědomí.** Mnohokrát je znázorněna v podobě supy společně s kravskými rohy a zlatým diskem. Sup se pečlivě stará o svoje mláďata. Ve svém nitru přeměňuje hnilící substance v potravu, v nový život. Kráva, jež proměňuje rostliny v potravu představovala pro Egyptány symbol potravního principu. Její rohy mají tvar lůny, matky cyklů, a také opisují sluneční kotouč, zdroj života a osvětlujícího vědomí. Tato **svatyně symbolizovala respekt, jenž měli Egyptané k mateřství.** Respekt, založený na hledání řádu a rovnováhy. Řád a rovnováha legitimizovaly jejich pohled na svět. **Zde bylo centrum všech rituálů, centrum božství,** kde faraón nebo velekněží v zastoupení celého lidu komunikovali s Bohem. Vytesané obrazy Bohů umožňovaly, aby Bozi ožili v myslích těch, kteří je spatří. Vtáhnou je do svých rituálů a symboliky darů.

To je dědictví, které starověký Egypt zanechal lidu. **Vize duálního vesmíru, místa, kde člověk prožívá extrémní protiklady, aby pochopil význam neutrality. Dokonalý svět navržený Bohem, v němž se nevědomý člověk během mnoha reinkarnací promění v moudrou bytost.** Zvíře se stane nadčlověkem díky zkušenostem získaným na základě vlastních rozhodnutí.

TEXT:

Podporuji iniciativu pro exekutivní usnesení, vyjmout z utajení veškeré informace vlády Spojených států týkající se UFO nebo mimozemské inteligence, nezávisle na tom, zda takové informace existují či nikoli, jsem přesvědčen, že národy mají právo být v této záležitosti pravdivě informovány. Je na čase, ukončit všechny spory, které tuto tematiku provázejí.

Podpis/Datum

Povolání

Event.: diplom, titul, akademický stupeň

Jméno (křestní, příjmení, prosím, hůlkovým písmem)

Ulice

Poštovní směrovací číslo/obec Země